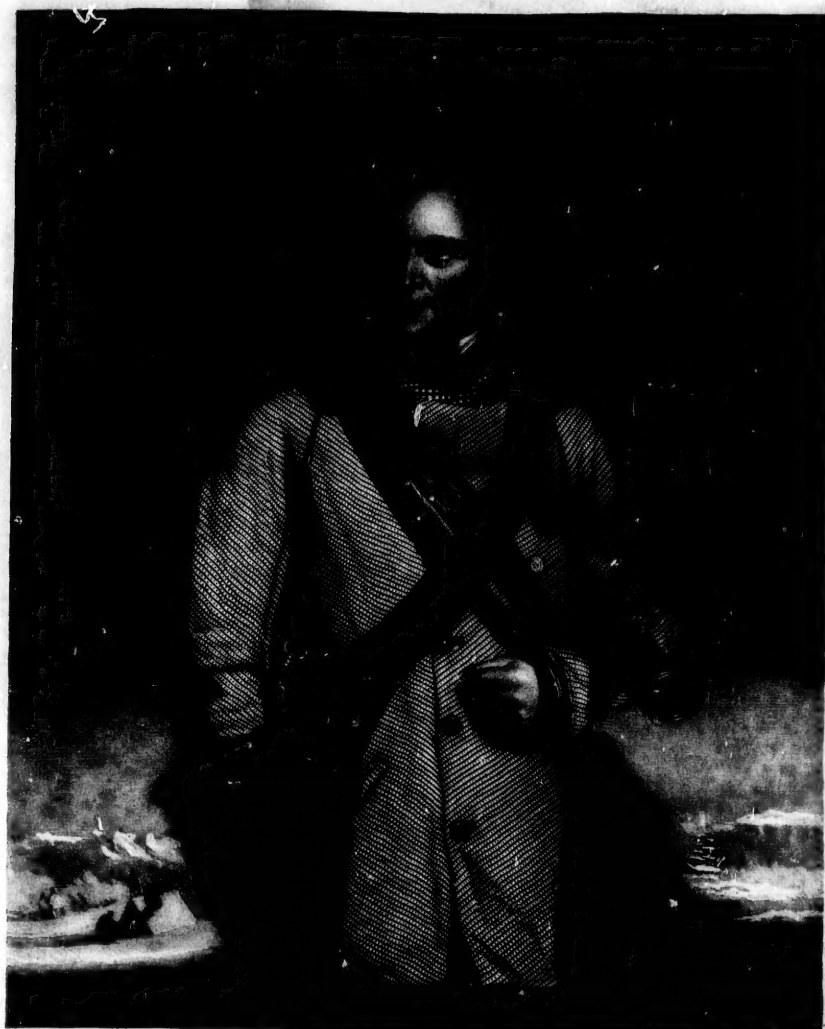

Painted by Stephen Pearce

Engraved by J.H. Baker

CAPT. SIR ROBT. LE MESURIER MCCLURE, R.N.

*From the Original Portrait in the possession of
John Barrow Esq. F.R.S.*

London: Longman & Co.

Opdagelsen
af
Nordvestpassagen

ved
Robert Mac-Clure,
Captain i den britiske Marine.

Efter Captain Mac-Clure's Journaler udgivet
af
Captain **Sherard Osborn,** C. B. pp.

Oversat fra Engelsk efter anden Originaludgave
af
D. P. Svendsen,
Cand. th.

Med et Forord af **H. Ipsen,** Captain i Sæetaten.

Med et Portrait og et lithographeret Kaart.

Kjøbenhavn.
Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.
Thieles Bogtrykkeri.

1858.

APR 9 '60

NW
910
M128.5

E
M
O
de
fo
de
hv
Be
va
fo
Si
de
M
La
to
Be
sin
at

FORORD.

Efterat have læst nærværende Oversættelse af Captain M'Clure's Opdagelse af Nordvestpassagen, udgivet af Captain Osborn, og under Læsningen i høi Grad været fængslet af dette interessante Værk, er det mig en Glæde efter Opfordring at ledsage Bogen med et Forord, og jeg skal derfor søge, saavidt det staaer i min Magt, at fremhæve, hvad der fornemmelig maa paatrænge sig Enhver, der læser Bogen.

Uagtet det vel kan synes, at Værket nærmest maatte være skrevet for Søkyndige og derfor kun er at anbefale for Saadanne, som i meer eller mindre Grad have oplevet Situationer i Sølivet, der idetmindste nogenlunde ligne dem, der her ere fremstillede, kan jeg dog ikke dele denne Mening, men skal med velberaad Hu anbefale Bogen til Læsning for Enhver, der hører til den dannede Klasse, og tør love, at som man vil føle sig tiltalt af den Værme og Begeistring for Sagen, hvormed Forfatteren har omfattet sin Opgave, saaledes vil man være i Stand til med Interesse at følge Beretningens Gang i alle sine mærkelige og under-

holdende Enkeltheder, navnlig naar man under Læsningen følger det fortrinlige Kaart, som netop Optegnelserne fra denne Reise saameget have bidraget til at fuldstændiggjøre. Dette Kaart, som foruden det at tjene til Veiledning under Læsningen af Værket, i sig selv afgiver et klart Billede af det Størværk, som England ved sine stolte Sømænd har fuldført i det nordlige Polarhav igjennem de mange Aars Anstrengelser og Opoffrelser, — at dette Kaart følger med Oversættelsen og saaledes er overført os som den danske Literaturs Eiendom, maa alene for sig være en Anbefaling for Bogen, som forhaabentlig vil forskaffe den mange Læsere.

Naar vi nu vilde udhæve, hvad det fortrinlig er, som griber Interessen under Læsningen af dette Værk, da maatte vi vel nærmest omtale den herlige Aand, som besjæler den hele Besætning, fra Chefen til den sidste Mand, den Udholdenhedens, Samdrægtighedens og Tillidens Aand, som i Sandhed er opbyggelig at betragte, idet man om dette Mandskab kan sige, at hver Enkelt af yderste Kraft og Evne udrettede sin Gjerning utrættelig igjennem de lange Tider, under de mangehaande Farer, og derefter overgav Resten i Forsynets Hænder, som derfor ogsaa paa saa vidunderlige Maader ikke svigtede en saadan Tillid, men lod Hjælpen komme, naar den var meest fornøden.

Fremfor Alle træder Captain M'Clure's Personlighed beundringsværdig frem, som den der besjæler det hele Foretagende ved sin mægtige Kraft og sin sømandsmæssige Kløgt og Udholdenhed, og viser sig som den, der var værdig til at sætte Seglet paa det storartede Formaal, som Englands Sømænd i de mange Aar have efterstræbt ved deres Færd i Polaregnene. Derfor mene vi ogsaa, at den Hæder, som

tilkommer den, der endelig fandt Veien, som saalænge var søgt, og som forvissede Verden om Nordvestpassagens Existents, ikke kan tilkomme Nogen med fuldere Ret end Captain M'Clure. Han naaede vel ikke den Lykke, med det ham betroede Skib at befare hele den Vei, som af ham selv var opdaget, men dog er han den Første og den Eneste, som med sit Mandskab er kommen fra det stille Ocean, igjennem Behringsstrædet, over Søen ud igjennem Davis-Strædet til Atlanterhavet, eller norden om Amerika fra det ene Ocean til det andet.

Det er derfor med sand Beklagelse, at man seer »Investigator« med sin kjække Besætning indefrossen saa langt inde i Mercy-Bugten, at de haardt Betrængte fra Skibet maae see paa det aabne Vand i Banks Strædet, uden at være i Stand til at komme løs af Isen i Bugten og saaledes naae dette. Der hørte en i Sandhed heltemæssig Taalmodighed til, med urokket Mod at see Strædet lukke sig igjen, og atter med Ro og Tillid gaae den lange mørke Vinter imøde, hvis Rædsler man nylig havde overvundet, i Haab om den Frelse, som man nu maatte see tilintetgjort. Det maa vel være den Omstændighed, at Captain M'Clure maatte forlade sit Skib i Isen (hvortil han først bestemte sig, da der kun var 4 Mand tilbage i en saa kraftig Legemsforfatning, at Lægerne kunde erklære dem i Stand til endnu engang at overvintre i Isen, og efterat han havde sin Superieurs Ordre for at forlade Skibet i Mercy-Bugten), det maa vel være denne Omstændighed, sige vi — maaskee i Forbindelse med det ugunstige Indtryk ved det samtidige store Tab af Skibe fra Captain Belcher's Expedition —, der nærmest maa forklare, at Captain M'Clure og hans brave Mandskab ved deres

VI

Hjemkomst ikke høstede den fulde Anerkjendelse af, hvad der ved dem var bleven udrettet. Thi uagtet han vel ikke havde været saa heldig at opdage Spor af hans savnede Landsmænd med Franklin's Expedition, hvilket efter hans Seil-Ordre vel maatte betragtes som Hovedøiemedet med hans Udsendelse, saa havde han dog afsøgt vidtløftige Strækninger med dette Formaal for Øie, og dertil burde det ikke oversees, hvor værdifuldt Captain M'Clure's Expedition havde beriget de videnskabelige Øiemed for Polar-Reiserne, og navnlig, at han var den, der havde bragt det store Spørgsmaal om en Nordvestpassage til endelig Afgjørelse.

Det er bekjendt, at der er dem, som ville slutte Noget af de Oplysninger, som Dr. Rae har bragt for Dagen, om at en Afdeling af Mandskabet fra Franklin's Skibe, »Erebus« og »Terror«, skal være landet med en Baad ved Kong Williams Land, og derefter mene, at Franklin maa have været den Første, der har opdaget en Nordvestpassage — hvad der i sin Almindelighed ogsaa er indrømmet af vor Forfatter Pag. 156. Dette er dog kun en Supposition, der stærkt trænger til sit Beviis, medens Captain M'Clure har givet Verden denne Vished paa en saadan Maade, at derved al videre Undersøgelse er bragt til Ende.

Vi skulle ikke undlade her at udtale, at vi dele Mening med dem, som antage, at der er al Sandsynlighed for, at idetmindste Skibene af den savnede Expedition maae være at finde etsteds i Isen omkring Kong Williams Land, og at det derfor var med stor Glæde og med de bedste Forhaabninger for et lykkeligt Udfald, at vi hørte om, at Lady Franklin's Expedition var afseilet i Juli Maaned forrige Aar, fuldstændig udstyret i enhver Henseende. Vi nære derfor

det bedste Haab om, at det sluttelig skal lykkes den dygtige og energiske Fører af Expeditionen, Captain M'Clintock, som tidligere saa høilig har udmærket sig paa Polar-Reiserne, at lønne Lady Franklin's trofaste, opoffrende Udholdenhed, ved at bringe Vished om Udfaldet af Franklin's Expedition.

Det er interessant for os Danske, at vor brave Landsmand, Tolken Petersen, kan siges at bidrage til at fuldstandiggjøre den saa vel udrustede Expedition, ved ikke at have undslaaet sig for, atter at deeltage i de mange Farer og Møisommeligheder, hvori han tidligere saa alvorligen er bleven prøvet.

Sluttelig kunne vi ikke afholde os fra at yttre, at vi, ligesom Flere af dem der have virket for Afsendelsen af den sidste Expedition under Captain M'Clintock, vilde have anseet det for langt ønskeligere og sikkrere førende til et heldigt Resultat, dersom den udgaaede Expedition, som vi høre er søgt ind ad Davis-Strædet, havde taget Veien mod Polarhavene vester fra igjennem Behringsstrædet, hvor Captainerne M'Clure's og Collinson's Reiser have beviist Sandsynligheden for, langt snarere og i længere Tid af Aaret, at træffe aabent Vand langs Nordkysten af Amerikas Fastland. De vilde her tillige have havt den Fordeel, at have stadig Samfærdsel med Eskimoerne og igjennem disse mulig ogsaa med den øvrige Verden. Naar man ad denne Vei søgte op imod Kong Williams Land, kunne vi ikke antage Andet, end at man derved havde større Udsigt til at naae det i rette Tid, end naar man søger det ad de gamle Veie, igjennem Peels- eller Regents-Stræde, hvor Overvintring i Pakisen udsætter Skibene for uberegnelige Farer. Det blev ogsaa i

VIII

Løbet af forrige Efteraar omtalt, at det var Regjeringens Hensigt at udsende et Skib vester fra igjennem Behringsstrædet, som muligen kunde møde M'Clintock paa hans Vei øster fra igjennem Davis-Strædet. Det nylig gjenfundne, i Isen i 1854 forladte Polarfarerskib, »the Resolute«, der af den amerikanske Regjering er tilbagesendt som Foræring til Eugland, sagde man skulde være bestemt til dette Foretagende. Hvad der senere er blevet af denne Plan, ere vi ikke komne til Kundskab om. Uagtet dette Skib mangler det store Gode for en saadan Reise, at have Dampkraft, maae vi erkjende, at det vilde være en værdig Anvendelse af denne værdifulde Foræring, dersom den udsendtes i en Tjeneste, som den engelske Nation har opfattet med sin fulde Interesse, — og vilde det være at vente, at »the Resolute«, dersom den blev anvendt i den angivne Retning, vilde komme til at kappes med Capt. M'Clintock om at indflette det sidste Blad i den Hæderskrands, som med Rette tilkommer Nationens stolte Sømænd for deres utrættelige og ærefulde Færd i Polaregnene.

Kjøbenhavn i Januar 1858.

H. Ipsen,
Captain i Sætetaten.

s Hen-
rædet,
ter fra
1854
meri-
gland,
Hvad
Kund-
for en
at det
ering,
gelske
e det
vendt
Capt.
ders-
nænd

Indhold.

Seil-Ordre	Pag. XVI
----------------------	----------

Første Capitel.

Indledning	1
----------------------	---

Andet Capitel.

Tilbagekomst fra Polar-Expeditionen i 1848, øieblikkelig Gjen- udrustning af „Enterprise“ og „Investigator“. — Captain M'Clure's Udnævnelse. — Forberedelser til hurtig Afreise. — De to Skibe passere Nore. — Svære Storme i Canalen. — Plymouth anløbes. — En Tolk antages. — Endelig Afreise fra England. — Polar- Skibenes Udseende. — „Investigator“ naaer det sydatlantiske Hav	14
--	----

Tredie Capitel.

Polar-Skibenes langsomme Seilads. — De naae Ild-Landet. — Hendes Majestæts Dampskib Gorgon i Possession-Bay. — Naaer Port Famine. — Forliist amerikansk Skonnert. — Amerikansk Fremadstormen (Go-aheadism). — Storartet skjøne Naturfor- hold. — „Investigator“ træffer sammen med „Enterprise“. — Amerikansk Floddampskib i Sydhavet. — Svære Storme. — Cap- tain M'Clure's Omsorg for Mandskabet	19
--	----

Fjerde Capitel.

Reisen fortsat til Honolulu. — Lækage i Brødkammeret. — Det store Oceans Forladthed. — God Forstaaelse imellem Officerer og Mandskab. — Ankomst til Honolulu. — Skibets videre For- syning og Afreise. — Officerernes og Mandskabets Spænding for at naae Isen. — De aleutiske Øer passerer. — Tykke Taager. — Polarcirklen passerer. — Sammentræf med Depotskibet „the Plover“.	
---	--

	Pag.
Ugunstig Beretning om Isens Tilstand. — Captain M'Clure's Plan for fremtidig Virksomhed. — Forberedelser til at møde Isen. — Sammentræf med Hendes Majestæts Skib „Herald“. — Captain Kellett's Opdagelse	26

Femte Capitel.

„Investigator“ opgiver Haabet om at samles med „Enterprise“ og gaaer alene videre. — Den første Iis. — Umaadelige Flokke af Hvalrosser. — Modre og Børn. — Hvalrossens Værdi for Eskimoerne. — Et blindt Indløb. — Cap Barrow passerés. — Fremgang i nordostlig Retning. — Stor Anstrengelse. — Sammentref med tre Eskimoer. — Deres Forbavelse ved Synet af Skibet . .	46
---	----

Sjette Capitel.

Captain Maguire's Fortælling. — Eskimoernes Beretning. — Amerikas Kyst i disse Egne. — Pakisen og de drivende Iisflager. — Naaer Jones' Ø. — Besøg af 24 af de Indfødte. — Gjenkjendelse af Anføreren. — De Vildes naive Listighed. — En Forbryder af det smukke Kjøen. — Ridderlighed hos „Investigator's“ Besætning. — Dristig og vanskelig Navigering. — Mackenzie-Flodens Delta. — Skibet paa Grund. — Betydeligt Tab af Provisioner . .	55
--	----

Syvende Capitel.

En Torden-Storm. — Langsom Fremgang. — Tegn paa Vinterens Nærmelse. — Videre fremad. — Skibet løber i en Fælde i den faste Iis. — Arbejder sig ud igjen. — Commander Pullen med et Fartøis Besætning passerer uden at blive seet. — Landing ved Point Warren. — Fjendtlig Modtagelse. — Forlig	66
--	----

Ottende Capitel.

Nærmelse til Cap Bathurst. — De Indfødtes Hvalfangst. — Høitideligholdelse af deres Seir over Leviathan. — Eskimo-Tryllerinder. — Glæder paa Cap Bathurst. — „Den hvide Bjørns Land“. — En Eskimo-Plattenslager. — En Maade at afgjøre Blodhævn paa. — Ønskeligheden af at forstandige Missionairer vilde komme til dette Folk. — Mr. Mierching's fortrinlige Egenskaber	74
--	----

Niende Capitel.

Cap Bathurst forlades. — Ild opdaget paa Land. — Viser sig at være Vulkaner. — Cap Parry naaes. — Nyt Land opdages. — Tages i Besiddelse i Dronningens Navn. — „Investigator“ gaaer frem i nordostlig Retning. — Barrowstrædet kun 60 Mile borte. — Captain M'Clure's Journal 82

Tiende Capitel.

Tegn paa en sig hurtig nærmende Vinter. — „Investigator's“ farlige Stilling. — Gjøres fast til en Iisflage. — Sikker for Øieblikket. — Vinteren begynder. — Vinter-Udstyr. — Driver med Isen henimod Barrowstrædet. — Overordentlige Besværligheder. — „Investigator“ naaer sin meest fremrykkede Stilling. — Sætter endelig fast i Isen. — Farlig Bevægelse i Isen. — Forberedelser til Forliis. — Fores med Pakisen imod Klipperne. — Overhængende Fare. — Befries atter. — Er fast i Isen 90

Ellevte Capitel.

Svært Tryk af Isen. — Farlige Skrueninger. — Farvel til Solen. Huus bygges over Skibet. — Besætningens gode Helbred og Humeur. — 500 Pd. Kjød befundet forraadnet. — Vinteromstreifninger paa Isen. — Farer paa nogle af disse. — En Udflugt for at see Nordvestpassagen. — Haardt Arbeide og utilstrækkelig Føde. — Lidelse af Tørst. — Passagen seet. — Captain M'Clure borte for en Nat. — De Reisendes Tilbagekomst til Skibet. — Heldige Forholdsregler for Mandskabets Sundhed 99

Tolvte Capitel.

Nytaarsdag 1851. — Respective Positioner af de forskjellige Expeditioner. — Den tiltagende Kulde formindsket ved den daglige Forøgelse af Sollyset. — Dyr og Ryper sete i Hjertet af Vinteren. Theorien om Dyrenes Vandring i Polaregnene kuld kastet. — Raven forlader Skibet. — Solen kommer frem igjen. — Udflugter paa Isen. — Gjenoplivelse af Helbred og Humeur. — Vinter-Jagt. — Forberedelser til Slædepartier for at søge efter Franklin's Expedition. — Oplagssteder indrettes for at sikre de Reisende. — De forskjellige Parti's Afreise. — Besværligheder at udstaae for Slædepartier paa disse Heider under Foraarsreiser. — Mandskabets Iver

26

46

55

66

74

og Mod. — De locale Forhold for Arbeidet her i Sammenligning med sydlige Breder. — „Investigator's“ Position i 1850. — Lieutenant Barnard's Mord af Nordvest-Indianere 124

Trettende Capitel.

Tegn paa Sommeren tiltage. — Jagtpartier sendes ud. — Whitefield undslipper en Fare. — Lieut. Creswell kommer tilbage efterat have forvisset sig om, at Banks Land er en Ø. — En Bjørns mærkværdige Appetit. — Lieutenant Haswell vender tilbage med Underretning om, at der er Eskimoer i Nærheden. — Capt. M'Clure besøger Eskimoerne. — De Reisende under Mr. Wynniatt vende tilbage. — Juni i Prindsen af Wales-Strædet. — Et Overblik over de andre Expeditioner, som overvintre i Polarhavet under Austin, Penny, Ross og de Haven. — En Midsommerscene i Prindsen af Wales-Stræde. — Polaregnens Sommernat. — Isen bryder op. — „Investigator“ atter fri. — Stærk Misvisning af Compasserne. — Skibet omringet af Iis og i Drift nordost efter langs den østlige Kyst. — Strømninger. — Ingen Passage er at opdage. — Captain M'Clure bestemmer sig til at prøve en anden Curs ved at gaae rundt om Banks Land 142

Fjortende Capitel.

„Investigator“ dreier til og lægger Sydenden af Banks Land forover. — Hurtig Fremgang langs den vestlige Kyst. — Den seilbare Aabning i Isen formindskes. — Farlig Passage imellem Nordvest-Kysten og den svære Pakiis. — Overordentlige Tilfælde og underfold Redning. — Den nordvestlige Side af Banks Land. — Ingen Gletschere eller Iisbjerge vesten for Lancaster-Strædet. — Opdagelse af forhenværende Skov. — Polar-Indseer. — Ferskvandsfisk. — „Investigator“ driver ind i Pakisen under en Efteraarsstorm. — Frelse herfra og besværligt Kryds langs Kysten. — En Septemhernat under Banks Land. — 23de September 1851, paa Grund om Natten i Mercy-Bugten. — Skibet flot igjen. — Naar ikke ind i Pakisen i Barrow-Strædet. — Vinterquarteer 1851—52. — Afkortning af Rationer. — Landet befindes at have Overflødighed af Vildt. — Mangel paa gode Jægere. — Rensdyrenes skarpe Instinct. — Polar-Haren, -Ulven og -Ræven. — Vedvarende god Helbredstilstand iblandt Mandskabet. — Polar-Ravnens Snildhed. — Polar-Bjørnen og dens Sædvaner. — Vinter-Sneestormenes Vold-

somhed. — Juledag. — Hendes Majestæts Skib „Enterprise's“ Ankomst i Prindsen af Wales-Strædet. — Det naaer ikke at komme Banks Land rundt, og overvintrer ved Eskimo-Hytterne i Walker Bay

Femtende Capitel.

Det nye Aar, 1852. — Besætningens tilfredsstillende Forfatning. — Dyr faaes strax, saasnart Lyset tillader at see dem. — Sergeant Woon af Marinerne frelser en Skibskammerats Liv. — Dristige Jægere. — Ulve. — Baadsmandens Eventyr med dem. — Foraar. — Captain M'Clure besøger Winter Harbour og Melville-Ø. — Finder hverken Provisioner eller Skib til at hjælpe sig. — Hans Tilbagekomst. — Forefinder store Quantiteter af Vildt skaffet tilveie. — Skjorbugen viser sig. — Forøget Antal af Syge. — Ugunstigt Veir i Juli. — Uddeling af Vildt. — Vild Skreppes (rumex acetosa) findes i stor Mængde for en kort Tid. — 10de August. — Aabent Vand seet i Barrow-Strædet. — Forholdsregler tagne i Tilfælde af at kunne komme bort. — Tilbagefald i Veirliget. — Mørke Udsigter. — En tidlig Vinter begynder. — Forholdsregler tagne for at frelse Skib og Mandskab i Tilfælde af en lignende Vinter i 1853. — Mandskabets Munterhed. — Afkortede Rationer. — Livet ombord. — Faste- og Fester. — Juul og Aarets Slutning 1852

Sextende Capitel.

„Enterprise.“ — Uheldigt Udfald af de reisende Partier herfra. — Sildig Aarstid. — Passage igjennem Dolphin- og Union-Stræderne. — Vinteren imellem 1852 og -53 tilbragt i Cambridge Bay. — Talrige Eskimoer. — Funden Spor af den savnede Expedition. — Overflodighed af Vildt og Fisk. — Uheldig Omstændighed, at intet af de søgende Partier har undersøgt Kong Williams Land. — Mercy-Bugten. — Reaction ombord i „Investigator“ efter Jule-Høitidelighederne. — Overordentlig Kulde. — Mangel paa Brændsel og deraf følgende Fugtighed. — Mangfoldighed af Vildt. — Stor Sygeliste. — Marts 1853. — De hjemadbestemte Partier udnævnte, og deres Reiserouter angivne. — Captain M'Clure's Grunde for at sende de Svage af Mandskabet bort. — Ulve, deres Graadighed og List. — Slædepartiernes Bekymring med Hensyn til sikkert Tilbagetog. — Tilbageblik paa Forholdsregler,

tagne i England for at frelse „Investigator“. — Mr. Cresswell's Brev til Admiralitets-Secretairen og heldigt Resultat. — Capt. Kellett og M'Clintock beordrede til Melville-Ø. — De naae dertil i September 1852. — Tilfældig Opdagelse af Captain M'Clure's Depeche paa Parry Rock. — Hjælp ved Haanden for „Investigator“. — April 1852 i Mercy-Bugten. — Det første Dødsfald. — Capt. M'Clure taler til sine Folk om at holde Modet oppe. — Den lyse og mørke Side af Skyen. — Lieutenant Pim's uventede Ankomst fra „the Resolute“. — „Investigator“ frelst. — Mandskabets Henrykkelse og Lyksalighed 213

Syttende Capitel.

Theori om Dyrenes Vandringer. — Umuligheden af Polar-Dyrenes Vandringer. — Hvorledes dette Factum blev os indlysende. — Forøget Vidnesbyrd. — Polar-Archipelets Rensdyr. — Flokke sig i August. — Hindernes Nysgjerrighed. — Naturens underfulde Forsorg. — Langsom Fordøjelse. — Rensdyrene forfulgte af Ulvene. — Lugten som Substitut for Synet. — Ulvene mindre til Plage i det tidlige Foraar. — Moskus-Oxer. — Jagt paa Oxerne. — Capt. Mecham's Bemærkninger. — Moskus-Oxens udmærkede Beklædning. — Disse Dyr's overordentlige Bevægelighed. — Tyrenes Vildhed. — Evne til at klavre som Geder. — Polar-Haren og dens Sædvaner. — Polar-Lemmingen og dens Sædvaner. — Bjørnen æder Lemmingen. — Rypen 233

Attende Capitel.

Capt. M'Clure reiser til Melville-Ø for at see Capt. Kellett. — M'Clure's Anskuelse. — Hans Brev. — Capt. Kellett tillader kun de sunde Frivillige at forblive i „Investigator“. — Doctor-Visitation utilfredsstillende. — Hendes Majestæts Skib „Investigator“ forlades. — Oplag af Provisioner foranstalles i Mercy-Bugten. — Ankomst ombord i Skibene „Resolute“ og „Intrepid“. — Søgende Partier under Capt. M'Clintock, Lieutenanterne Mecham, Hamilton etc. forgjæves. — Capt. Kellett bestemmer sig til at gaae tilbage til Beechey-Ø. — Ugunstig Aarstid. — Escadren blæst bort fra sit Vinterquarteer. — Stoppet ved Byam Martin's Canal. — Stort Quantum af ferskt Kjød tilveiebragt. — „Resolute“ og „Intrepid“ fangne i Pakisen. — Overvintring i Pakisen. — „Phoenix“ kommer til Beechey-Ø og tager Lieutenant Creswell hjem. — 1853. — „Investigator's“

Pag.

Pag.

Besætning tilbringer en fjerde Vinter uskadt, og forlader derpaa „Resolute“ og gaaer til Beechey-Ø. — Det Sidste om „Investigator“. — Capt. Sir E. Belcher beordrer „Resolute“ og „Intrepid“ forladte. — Nyt om Collinson fra 1852, da han havde sat ind i Isen. — „Assistance“ og „Pioneer“ beordret forladte. — „Phoenix“ og „Talbot“ ankomme med Provisioner og friskt Mandskab. — Alle vende hjem. — „Investigator's“ Besætning belønnet i 1855 . 256

Nittende Capitel.

213

233

Mørke Udsigter i Efteraaret 1854. — Gjenoplivelse af mistro-
stige Beretninger. — Pludselig Underretning fra Doctor Rae. —
Hørt om en Afdeling af Mandskab fra Franklin's Skibe. — Doctor
Rae's Rapport. — Efterladenskab og Beviser for, at baade „Erebus“
og „Terror“ endnu existere. — Den russiske Krig forhindrer, at
en Sø-Udrustning sendes til Barrow-Strædet. — Admiralitetet beor-
drer Hudson Bay-Compagniet til at udsende Mr. Anderson. — Mr.
Anderson kommer i 1855 til Munden af den store Fiskeflod. —
Stadfæster det Factum, at en Afdeling fra den savnede Expedition
har været der. — Intet, som oplyser deres Skjæbne. Hverken Lig,
Grave, Klæder eller Vaaben ere at opdage. — Bemærkninger
over hvad man har opdaget af Efterladenskab. — Sandsynlig
Retning, som de Savnede have indslaaet. — Haab om, at Mysteriet
endnu kan opklares. — Den Afstand, som endeel af det savnede
Mandskab kan have tilbagelagt. — Den savnede Expeditions Stil-
ling. — Hvorledes gaaet tabt. — Aarsag, hvorfor Fury-Strand ikke
er søgt af dem. — Ærefuldt for England, at Eftersøgelsen aldrig
er bleven standset. — Admiralitetet belønner Dr. Rae for Under-
retningen om Franklin's Position. — Almindelig Gjenoplivelse af
Interesse for Spørgsmaalet 281

Søll-Ordre

Fra Admiralitetets Lord-Commissairer til Capt. Collinson, C. B., af Hendes
Majestæts Skib „Enterprise“; dateret 15de Januar 1850.

Fra Bureauet, som udfører Ordre fra Stor-Admiralen for
det forenede Kongerige Storbritannien og Ireland.

1) Da de Bestræbelser, som ere iværksatte i de sidste to
Aar for at befrie „Erebus“ og „Terror“, have været frugtes-
løse, og at Tilgang til Parry-Øerne har været forhindret ved
Sammenpakning af Isen i den øverste Deel af Barrow-Strædet:
og da det er tænkeligt, at den samme Streghed i Klimatet ikke
samtidig hersker baade ved den østlige og vestlige Tilgang til
Polarhavet, have vi nu i denne vigtige Sag besluttet at sende en
Expedition vester fra ind i de nordlige Have. Da vi have fuld Tillid
til Deres Iver og Duelighed, have vi anseet det for passende at
udnævne Dem til Chef for Hendes Majestæts Skib „Enterprise“,
og dertil at stille Hendes Majestæts Skib „the Investigator“ un-
der Deres Commando. Begge Skibe ere tilbørligen styrkede
imod Paavirkning af Isen, ere forsynede for den kolde Regions
Klima med Varme-Apparater, ere provianterede for 3 Aar og
have desforuden en stor Mængde Extra-Provisioner. De opfor-
dres derfor og beordres nu herved til, saasnart som Skibene
i alle Maader ere klar til at gaae, at gjøre Deres Bedste for at

naae Cap Virgins, for at kunne komme til Behringsstrædet i Løbet af Juli Maaned.

2) Ved Cap Virgins er den Commanderende i Sydhavet opfordret til at have et Dampskib ivente for Dem, for at De ved Hjælp af det kan bugseres igjennem Magellan-Strædet og Wellingtons Canal til Valparaiso.

3) Ved denne Havn har De saa hurtigt som muligt at fylde Vand, forsyne Dem med Brød og andre Provisioner og Varegods, samt forfriske Deres Mandskab. Herefter vil De anstrenge Dem for saa hurtigt som muligt at naae Sandwich-Øerne.

4) Der er kun ringe Sandsynlighed for, at De ved disse Øer vil træffe Hendes Majestæts Skib „Herald“, ført af Capt. Henry Kellett; men skulde dette skee, saa vil De af ham ikke alene modtage al mulig Assistance, men dertil vil De kunne faae mange nyttige Oplysninger for at anløbe Strædet og for Deres videre Fremgang nord paa. — Det er endnu mindre sandsynligt, at Hendes Majestæts Skib „the Plover“, skulde være der, men hvorsomhelst De maatte træffe sammen med dette Skib, beordres De herved til at tage Commander Moore under Deres Commando.

5) Ved Sandwich-Øerne vil De finde fortsatte Ordres fra os til Deres Veiledning, som vi mene at oversende med Panama-Posten i Løbet af kommende Marts Maaned. Skulde ingen saadanne være ankomne, eller dersom disse i ingen Maade forandre nærværende Instruxer, vil De have efter bedste Evne at paa-skynde Gjenforsyningen af Deres tvende Skibe, om muligt, at forskaffe Dem de nødvendige Eskimo-Tolke, og gjøre alle fornødne Forberedelser til at gaae directe til Behringsstrædet, for at kunne naae Isen førend den 1ste August.

6) En Undersøgelse af de forskellige Ordres, som ere ud-gaaede til Capt. Kellett, vil udvise, at det ikke bestemt kan vides, hvor han kan være. Muligen vil De træffe „Herald“ og „Plover“ samlede.

7) Vi ansee det af Vigtighed, at der efter Indseilingen i Isen skal være et Depot eller Tilflugtssted at kunne søge tilbage til for ethvert af Skibene. I denne Hensigt maatte „the Plover“ sikkres paa det meest passende Sted, saa fremmeligt som det findes kan — som Wainwrights Indløb, the Creek eller Hope Point; men skulle disse være usikre, og intet er opdaget nærmere ved Barrow Point, da ved Chamisso-Øen eller et andet Sted i Kotzebue-Sund, som kan afgive det nødvendige Ly.

8) Imidlertid maa De, af Hensyn til den besværlige Tjeneste, hvori „the Plover“ allerede har været anvendt, i Forbindelse med at Mandskabet mulig kan være uskikket til længere at kæmpe imod Besværlighederne under saa barske Klimater, opfordre Frivillige fra dette Skib og fra „Herald“, dersom den er der, saa mange som tilstrækkeligt er for at danne en Besætning for „the Plover“. De maa være opmærksom paa, at de Folk, som blive udvalgte, ere vel skikkede til dette Øiemed, og at de ikke overskride det Antal, som er nødvendigt til Skibets Førelse, saavel som til Forsvar og Betryggelse imod de lumske Overfald af de Indfødte ved Norton-Sund, hvorfor de mulig kunne være udsatte.

9) De Underofficeers-Gageringer, som kunne blive vacante ved Invalider, skulle udfyldes ved dem iblandt Mandskabet, som frivillig forblive. Saadanne Frivillige maae underkastes streng Undersøgelse af Skibenes Læger; og kun saadanne skulle forblive, som i alle Maader synes skikkede til at kunne imødegaae denne forlængede Tjeneste; de Tiloversblevne, som ere nødvendige til at completere Besætningen, modtages fra „Enterprise“ og „Investigator“.

10) Naar et saadant Mandskab er bleven dannet (for at fare under Commander Moore's Commando og med de Officerer, som nu ere i „the Plover“, eller med dem, der frivillig vælge denne Tjeneste), da skal „the Plover, dersom „the Herald“ skulde være i Følge med den, af Capt. Kellett forsynes med al

den
vær
Bes
ligh
tion
eller

Plov
ter
at f
tage
Stan
Tilv
søge
Her
og c
ifølg

terq
indti
indti
ring
digh
tiske
rais
han
hans

sam
have
bliv
qvar
han

den Proviant, Brændsel og Varegods, som kun mulig kan undværes; han maa herved betænke, ikke alene hvad „the Plover's“ Besætning kan have behov indtil Efteraaret 1853, med den Mulighed at blive forøget med Tilkommende fra Franklin's Expedition, men tillige betænke Muligheden af, at der fra „Enterprise“ eller „Investigator“ kan komme Mandskab tilbage til „the Plover“.

11) Ved at foretage denne nødvendige Forsyning af „the Plover“ maa der tages Hensyn til det Antal Folk, som besætter „the Herald“, og til de Fornødenheder, som udfordres for at føre dette Skib til Oahu. Naar De af Capt. Kellett har modtaget de Baidars eller lette Baade, som han maatte være i Stand til at undvære, og som sandsynligviis ville være en nyttig Tilvæxt til Deres egne Baade, eller til „Investigator's“, naar de søgende Partier afsendes fra Skibene i Foraarstiden, vil „the Herald“ vende tilbage til Sandwich-Øerne for der at proviantere og derfra gaae videre til Hong Kong paa sin Vei til England, ifølge vore Ordres af sidste 14de December.

12) Naar De detacherer „the Plover“ til at søge Vinterquarteer, vil De beordre Commander Moore at forblive der, indtil De kommer til ham, eller dersom De ikke skulde komme, indtil Enden af Sommeren 1853. — Naar han forlader Behringsstrædet (men som ikke maa skee før den yderste Nødvendighed kræver det, for at sikre sig Seiladsen igjennem det aleutiske Archipel), har han at gjøre sit Bedste for at naae Valparaiso (anløbende Sandwich-Øerne for at faae Forfriskninger), hvor han af den Commanderende vil modtage Ordre med Hensyn paa hans Tilbagereise til Fngland.

13) Dersom „the Herald“ og „the Plover“ skulde træffes samlede norden eller østen for Behringsstrædet, eller i Polarhavet, har Capt. Kellett, naar han detacheres fra Dem, at forblive samlet med „the Plover“, indtil den har naaet sit Vinterquarteer, og dersom Tid og Omstændigheder tillade det, maa han assistere med at sikre den der.

14) I det Tilfælde, at de overvintrer med Deres Skibe ved Fastlandet eller Eskimo-Kysterne, vil De sandsynlig træffe paa nogle af de vandrende Stammer, eller paa Indianere. Til disse maa De stille Dem i et venskabeligt Forhold og gjøre Dem Foræringer af saadanne Gjenstande, som de forstaae at sætte Priis paa; men De maa give Agt paa, ikke at lade Dem overrumple af disse, men anvende enhver Forsigtighedsregel og stadig være paa Post imod ethvert forræderisk Angreb. De vil forsøge paa, ved at tilbyde Belønning, hvis Udbetaling De maa see at arrangere, at formaae dem til at besørge til Hudson Bay-Compagniet en Beretning om Deres Stilling og Fremgang, med en indtrængende Begjæring om saa hurtigt som muligt at fremsende den til England.

15) Hvorsomhelst De kommer til at berede Deres Vinterquarteer, vil De have at anvende ethvert Hjælpemiddel, som staaer til Deres Raadighed, for at bevare Helbred, Velvære og friskt Mod hos den Besætning, som er betroet til Deres Omsorg.

16) Vi overlade til Deres Valg og Skjonsomhed at bestemme, hvilken Curs De bør tage, naar De gaaer ind i Isen, efter at være passeret Behringsstrædet; og De vil i den Hensigt væsentlig blive understøttet af hvad Capt. Kellett herom har at meddele Dem, dersom De træffer ham ved Sandwich-Øerne, og ligeledes af Sir E. Parry's og Capt. Beechey's Bemærkninger i de Optegnelser, hvorefter vi skulle tilsende Dem Copier.

17) Vi ønske at forsyne Dem med Copier, ikke alene af de Ordres, hvorefter Commander Moore nu farer, men tillige af alle dem, som fra Tid til anden ere udstedte til Capt. Kellett, saavelsom med de Ordres, efter hvilke der foretoges et Forsøg paa at befrie „Erebus“ og „Terror“ af Capt. Sir James Ross øster fra igjennem Baffins Bugten. De vil endvidere blive forsynet med alle de trykte Beretninger baade om Sø- og Land-Reiser fra disse nordlige Egne; og det Memorandum og den Instruction, som er optegnet af Sir John Richardson om Eskimoernes Sæder og

Skikke og den bedste Maade at holde Samkvem med dette Folk paa (hvoraf en Copi ligeledes er sendt), vil udgjøre en værdifuld Tilvæxt til de Underretninger, hvormed De nu er forsynet.

18) Vi ansee det for rigtigt at advare Dem imod at lade de to Skibe under Deres Commando blive skilte fra hinanden, naar ikke enten uheldigt Tilfælde eller uundgaelig Nødvendighed foraarsager det. Vi ønske endvidere, at De vil iagttage den meest uforbeholdne Meddelelse til Chefen for „the Investigator“, idet De yder ham enhver passende Tillid og underretter ham om det almindelige Indhold af Deres Ordre, saavel som om Deres Anskuelser og Forehavender fra Tid til anden, saaledes at Tjenesten kan høste den fulde Gavn af Deres forenede Bestræbelser i Udførelsen af denne Deres Pligt; og saaledes at Commander McClure, i Tilfælde af en mulig uundgaelig Adskillelse, eller om noget Uheld skulde tilstøde Dem, kan have Fordelen af, til det Sidste at vide Besked med Deres Ideer og Planer for den heldigste Fuldbgyrdelse af Foretagendet.

19) Vi anbefale ligeledes, at der, saa hyppigt som det beqvemt lader sig gjøre, skal finde Udvexling Sted af de Observationer, som gjøres i de to Skibe, saaledes at enhver Underretning fra det ene Skib saa hurtigt som muligt meddeles til Fordeel og Veiledning for det andet.

20) I Tilfælde af, at der tilstøder „Enterprise“ en eller anden Skade, som ikke kan istandsættes, er De herved autoriseret til at overtage Commandoen af „Investigator“, og til at foretage saadanne Bestemmelser for Officerer og Mandskab, som meest stemme med Reglerne for Tjenesten, og som bedst kunne føre til Maalet for Expeditionen.

21) For det Tilfælde, at Storbritannien skulde blive indviklet i Krig med nogen fremmed Magt under Deres Fraværelse, har De at afholde Dem fra enhver, endog den ringeste aggressive Adfærd imod ethvertsomhelst en saadan Nation tilhørende Skib, da det er Vedtægt iblandt alle civiliserede Stater at be-

tragte Skibe, udsendte i saadanne Øiemed, som undtagne fra Krigsregler og Krigs-Foretagender.

22) Under Udførelsen af ovenstaaende Ordres vil De søge at benytte enhver forekommende Leilighed til at underrette vort Secretariat om ethvert Skridt De gjør fremad, saavel som om Deres videre Forehavende. Fra Tid til anden maa De dertil kaste overbord en af de Tin-Cylindre, hvormed De er forsynet (indsluttet i et eller andet Fad eller Tønde, som De maa kunne lade forarbeide eller see at undvære af hvad De har). Den maa indeholde Beretning om Dato, Position etc. Ved Deres Tilbagekomst til England, vil De opfordre Enhver især ombord i begge Skibene til at udlevere deres Journaler, Kaart og Tegninger, men dertil underrette dem om, at det i sin Tid igjen vil blive dem tilbageleveret.

23) Med Hensyn til det Tilfælde, at Deres Eftersøgelser skulle vise sig frugtesløse, og De sluttelig maa forlade Polarhavet, saavel som naar De sikkrer Dem Vinterqvarteer imod Afslutningen af en eller anden Saison, kunne vi ikke indtrængende nok paalægge Dem Nødvendigheden af den yderste Forsigtighed og Omsorg for at trække Dem tilbage itide; saaledes at De i intet Tilfælde udsætter Skibenes Sikkerhed og de Menneskers Liv, som er betroet til Deres Omsorg, ved at stille Dem i en Position, som kunde muliggjøre Mangel paa Proviant.

Vi ansee det for unødvendigt at give Dem mere detaillerede Instructioner, som mulig kunne blive Dem besværlige under en Tjeneste af denne Natur; vi have derfor kun at gjentage vor fuldkomne Tillid til Deres Dom og Beslutning, forvissede om, at De baade vil gjøre Alt hvad der staaer i Deres Magt for at befrie de savnede Skibe, og itide trække Dem tilbage, dersom De kommer til den sørgelige Slutning, at Deres Bestræbelser ere frugtesløse.

24) De vil vel erindre, at Hensigten med Expeditionen er at skaffe Underretning om og yde Hjælp til Sir John Franklin

og hans Folk, og ikke for at foretage geographiske eller videnskabelige Undersøgelser; og vi afslutte disse Ordres med det inderlige Haab om, at Forsynet vil krone Deres Bestræbelser med Held, og at De maa blive Midlet til at sprede det Mørke og den Uvished, som nu hviler over den savnede Expedition.

Givet med vort Segl og Underskrift den 15. Januar 1850.

F. T. Baring.

I. W. D. Dundas.

Ifølge Lord-Admiralernes Ordre

I. Parker.

Richard Collinson, Esq., C. B.,
 Chef for Hendes Majestæts Skib „Enterprise“,
 ved Devonport.

Den

nære

Porla

som

Tidsr

Pligt

erind

en s

Øiek

— d

med

utilg

tænk

imel

den

mød

hans

Alex

Forste Capitel.

Indledning.

Den lykkelige Fuldbgyrdelse af den i Storbritanien saalænge nærede Plan til Opdagelsen af en Vei gennem det nordlige Porlarhav til Indien — den endelige Løsning af et Problem, som var forsøgt gennem mangel en haard Kamp i et Tidsrum af trehundrede Aar — er det vor nærværende Pligt at fremstille; og det maa være os tilladt allerførst at erindre Læseren om de Grunde, som gjorde Opdagelsen af en saadan Vei ønskelig.

Betragter man Jordkuglens Overflade, seer man ved første Øiekast, at de asiatiske Halvøer Hindostan, China og Japan — den gamle Verdens Ophir — have, geographisk talt, med Hensyn til Vest-Europa faaet den fjerneste og meest utilgængelige Beliggenhed.

Lad os gaae til et Kaart over den gamle Verden og tænke paa de »dybe Huler og øde Ørkener«, som laae imellem Indien og Europa, og vi ville bedre vide at vurdere den store Macedoniers Bedrifter, de Vanskeligheder, han mødte, og den Genius, som ved at beseire dem, iblandt hans Landsmænd satte ham i Classe med Halvguder. Dog Alexander efterlod ingen Fodspor øst for Indus.

Det keiserlige Roms Legioner naaede ikke at bringe deres seierrige Ørne til en Landstrækning, som de ret vel maae have indseet bidrog betydeligt til Jerusalems, Judæas og Ægyptens overordentlige Rigdomme. Selv romersk Ærgjerrighed blev holdt tilbage af Reisens Besværligheder.

Mahomadaneren, mere begunstiget ved sin centrale Beliggenhed, tjente i mange Tider som Medium for Transit-handelen med Specerier og Producter, som forsendtes fra Østen til Vest-Europa, hvorhen Korsfarerne havde hjembragt med sig en tidligere ukjendt Kundskab om og Smag for Luxus-Artikler — en Kundskab, som avlede nye Fornødenheder og fremkaldte mercantil og nautisk Dygtighed hos Folkene paa Middelhavets Kyster. Venedig og Genua hævede sig til Storhed ved deres indbringende Handel med Østen, og dette blev snart for Naboerne et aabenbart Factum, som vakte Lysten til at fortrænge dem eller deeltage i deres Fordeel.

I Midten af det trettende Aarhundrede hjembragte Marco Polo til Vest-Europa saadanne glødende Beretninger om Østen, som stadfæstede alle Sagn om Cipango og Cathay. Foretagelsesaand og Begjærighed blev vakt. Portugiserne skred langsomt, men heldigt frem langs den africanske Kyst, der, som de vidste, stødte op til Østen ved det middellandske Hav, og som de derfor maatte antage vilde endeligt lede dem til Maalet, hvis de fulgte den i en modsat Retning.

Den mere geniale Columbus antog, at Indien maatte have en stor Længde-Udstrækning mod Øst; og udviklede da af visse mundtligt overleverede Beretninger om et Land, som laa vesten for Island (hvorhen han havde gjort Handels-

reise
han
Besl
span
liger

vakt
dage
for
Indie
unde
Forb
Navn

baad
Ocea
ends

om
de d
lede
sig
polis
Fast
den
Deel

Eng
Seba
skyt
vær

reiser), at ved at seile i denne Retning fra Øen Fayal vilde han sikre den Fyrste, som vilde bruge hans Tjeneste, Besiddelsen af Indien. Columbus seilede endelig under spanske Auspicer og opdagede et Land, som han naturligvis indbildte sig var det længe forønskede østlige Continent.

England blev ikke mindre end Spanien og Portugal vakt til maritime Foretagender ved den underfulde Opdagelse af det nye Continent, hvilket man dengang antog for den østlige Kyst af det længe søgte Indien. Dette Indien var imidlertid i Virkeligheden naaet af Portugiserne under Vasco de Gama, der tog Veien forbi det stormende Forbjerg, som Johan II med smigrende Forventninger gav Navn af Cabo da Boa Esperanza.

Førend et Aarhundrede var gaaet, havde alligevel baade Spaniere og Englændere fundet, at et vidtstrakt Ocean laa imellem deres vestlige Opdagelse og Cathay; og endskjøndt Spanierne kunde naae det ved at gaae rundt om Amerikas Fastland gennem Magellan-Strædet, forbød de dog alle Andre Retten til at prøve derpaa, og behandlede alle vore Landsmænd, som fordristede sig til at nærme sig deres Erobringer, som Sørøvere. Portugiserne monopoliserede paa samme Maade Reisen rundt om Africas Fastland, og begge forøgede saaledes de Farer, som ventede den engelske Søfarende i hans Anstrengelser for at faae Deel i Østens Bytte.

John Cabot, som i Henrik VII's Tjeneste havde sikkert England et Navn som Opdager i America, efterlod en Søn, Sebastian, hvem Edvard VI viselig tog under sin Beskyttelse. Med denne Mand synes først den Tanke at være opstaaet, at naae det forjættede Land ved at tage

Veien norden om og saaledes undgaae de Farer, som den store Søreise medførte forbi begge Forbjerge. Vore Sø-mænd, vante til de nordlige Breders Gjenvordigheder og Kulde, frygtede den kolde Zone ligesaa lidt eller mindre end den hede; og kun fyrretyve Aar*) efterat Nunez de Balboa vadede ud i Havet ved Panama, slog det med sit Sværd og proclamerede det udstrakte stille Hav som Spaniens Eiendom, udgik den første engelske Polar-Expedition for at fuldbyrde Opdagelsen af en Nordvestpassage til Cathay.

Tre Skibe under Sir Hugh Willoughby forlode den 10de Mai 1553 Greenwich og lønnedes med Opdagelsen af Novaja-Semlia og det hvide Hav, men den senere bedrøvelige Skjæbne, som traf Admiralen og hans Mandskab, der frøs ihjel eller lede Hungersdøden i Lapland, dæmpede den nationale Begeistring; og skjøndt endnu to Forsøg blev gjort i samme Retning, vare de ligesaa uheldige. Hollænderne, ligesom vi begjærlige efter at faae Deel i Indiens Rigdomme, der saa skinsygt bevogtedes af Spaniere og Portugisere, forsøgte at naae til dem ad en nordostlig Vei, men Barentz omkom ligeledes under modige, men frugtesløse Forsøg paa at udføre sit Lands Ønsker; og efter ham gjorde England to svage Forsøg i samme Retning under Hudson og Cherie, og vendte derpaa sin Opmærksomhed i en modsat Retning. Førend Barentz's Nordost-Expedition gik for sig, var allerede den første Nordvest-Reise bleven forsøgt fra Storbritanien.

*) Vasco Nunez de Balboa opdagede det stille Hav og tog det i Besiddelse 1513.

Martin Frobisher, en Sømand der levede paa Dronning Elisabeths Tid, var den Første, som henvendte Opmærksomheden paa Muligheden af at naae Østen, Cipango og Cathay ved at gaae norden om Amerika. Taalmodigt vedblev han i femten Aar at paanøde sine Landsmænd denne Tanke, og tilsidst i 1576, under Elisabeths Regjering, afseilede han for at begynde det Værk, som Englands Sømænd først fuldførte i 1854, eller tohundrede og fireoghalvfjerdsindstyve Aar derefter, under Dronning Victorias Regjering.

Det er ikke vort Formaal at følge Frobisher, Davis, Hudson og Baffin gennem deres Foretagender og Opdagelser. De Kaart, som vi have i vore Dage, paa hvilke de Steder, de opdagede, bære deres respective Navne, vidne tilstrækkeligt om den Forøgelse af vor geographiske Kundskab, som de forskaffede; men da den sidstnævnte store Navigator, Baffin, i 1616 vendte tilbage fra den heldigste af sine Reiser, var Nordvestpassagen, som Martin Frobisher sagde, en Opgave, der endnu ikke var løst, og hvorved en fremragende Aand »vilde kunne vinde Hæder og Lykke«.

Aar henrandt — Folks Tilbøieligheder toge en anden Retning — Tiderne forandrede — Britaniens maritime Overlegenhed udviklede sig gradeviis. Hvis Spanien kunde rose sig af sin Magellan, havde England havt sin Drake.

Lykkens Strøm vendte sig nu langsomt til Gunst for vore dristige Søfolk. Langs Kysten af det spanske Amerika, saavel i det atlantiske som i det stille Ocean, hævdede engelske Sømænd langsomt, men stadigt, deres Overlegenhed; og efter en kort Tids Forløb, fra den Dag af, at den

første indiske Ladning*) blev udstillet paa Markedet i Leadenhall (hvilken Ladning var en Prise), fik vi fast Fod i Indien, og vort østlige Herredømme var sikkert grundfæstet.

Fra 1632, da Captainerne Fox og James opdagede de Egne, som ved deres Navne have bevaret Mindet om dem der, forløb et Aarhundrede, førend Forsøget paa at opdage en Nordvestpassage til Indien blev fornyet. Ja uagtet en Belønning af 20000 £ blev udsat, gave Scroggs', Dobbs' og Middletons' Forsøg i Aarene 1740—41 ikke bedre Frugt, end mange fra den nyere Tid; de fremkaldte en stor Mængde Skrifter, overdrevne Beretninger om Vanskelighederne og ingen Resultater af nogen Værdi.

Captain Cooks Lykke i Sydhavet, som allevegne hvor han kom hen, bragte Nationen til at haabe, at han maatte være den af Forsynet bestemte Mand til at sikre sit Land Æren for en Opdagelse, der var ligesaa begjærlig søgt i commercielt som i geographiskt Øiemed.

Han naaede imidlertid ikke ind i Isen, og godt var det for ham selv og hans Mandskab, at han ikke gjorde det; Sir Hugh Willoughby's Skjæbne vilde sikkert have truffet dem, uforberedte som hans Skibe vare for en saadan Reise og et saadant Climas Strengthed.

Omtrent ved samme Tid naaede to Udsendinge fra Hudsons Bay-Compagniet til Mundingen af Mackenzie- og Kobberminefloden og saae et arctisk Hav ligge norden for det amerikanske Fastland, men det attende Aarhundrede

*) Den 15de September 1592 blev den første Ladning af indiske Producter udstillet i Leadenhall. Den blev taget af George Clifford, Earl af Cumberland, i den portugisiske Karake „Madre de Dios“ paa Høiden af Azorerne.

gik til Ende og efterlod os endnu langt fra Fuldførelsen af et Forehavende, som var begyndt for mere end tohundrede Aar siden. Ringe Resultater var der at see paa Kaartet for saa lang og taalmodig en Anstrengelse, Lidelse og Opoffelse for deres Pligt, som Størstedelen af de Mænd, der vare kaldte til denne Tjeneste, havde udviiist.

Paa det stille Havs Side, ved Behringsstrædet, var Grændsen for vor Kundskab om Amerikas Continent ved Iiscap, og paa det atlantiske Havs Side ved Hudsonsbugten. Imellem disse to Punkter, 80 Længdegrader fra hinanden, var Polarhavet blot bleven seet paa to andre Punkter omtrent halvveis mellem Yderpunkterne; og næsten samtidigt med Ratificationen af den almindelige europæiske Fred 1815, blev Tanken om at udføre den Plan, som man havde efterstræbt med saamegen Iver og alt havde offret saa betydelige Midler, gjenoptaget med stor Alvor. Det fremgaaer af Haines Barringtons og Sir John Barrows Memoirer, at de i Begyndelsen nærrede de meest brændende Forhaabninger om at sikkre deres Land en Opdagelse, som vilde være baade nyttig og hæderlig.

Men en russisk Expedition under Kotzebue, som var bleven udrustet paa Grev Romanzoffs Bekostning, truede med at frarøve os Prisen. Englands Stolthed blev vakt, og »Quarterly Review« for Januar 1818 udtaler sin Frygt for en saadan Skuffelse i følgende Ord: — »Det vilde være noget ydmygende«, siger Forfatteren (afdøde Sir John Barrow, F. R. S.), »dersom en Sømagt, som kun skriver sig fra igaar, skulde fuldføre en Opdagelse i det nittende Aarhundrede, som saa lykkelig blev begyndt af Engelskmænd i det

sextende, og en anden Vespasio igjen løbe bort med den Hæder, som tilkom en Columbus^{*)}.

I 1816 havde et meer end sædvanligt Sammentræf af gunstige Vinde, Strøm og Veirligt løsnet og dreven ned fra Polar-Egnene en uhyre Masse af Iis. Iisbjerge og Iisflager fandtes svømmende i stor Mængde saa langt mod Syd som den 40de Bredegrad. Baade paa Nord-Europa's og Amerika's Climater mærkedes det, hvilket Quantum Varme disse Iismasser indsugede; og til Exempel anføres, at Mais ikke vilde modnes i 1816, hverken i Pennsylvanien eller Massachusetts, Noget, som ikke før var hørt.

Mr. Barrington saavelsom Sir John Barrow vare stadig opfyldte af Tanken om den Kjendsgjerning, at hvis en Søvei nordenom kunde findes, vilde Englands Handel med Østen meer end nogen anden Nations drage Fordeel deraf; og i jo høiere Bredegrad vi kunde gaae igjennem til det stille Hav, jo mere vilde Afstanden forkortes: »Saaledes«, siger den Sidste, »er f. Ex. Afstanden fra Shetland til Beringsstrædet under den 72de Bredegrad netop en halv Gang saa lang, som hvis man vilde være i Stand til at følge Meridianen igjennem Polen; med andre Ord: forholder sig som 1572 geographiske Mile til 1048«.

Det engelske Folk gik ind paa disse Betragtninger og paa alle Sir John Barrows Theorier og Gisninger. Nogle af disse Gisninger ere aldeles forbausende for den, der, ligesom Forfatteren, er i Stand til at sætte sig ned og gjennemlæse dem, naar han veed, paa hvor løse Forud-

^{*)} „Quarterly Review“, Januar 1818; Art. VIII., Pag. 219.

sætninger de vare grundede, og seer, hvormange af dem virkelig ere gaaede i Opfyldelse efter hans Død.

I October 1817 offentliggjorde Sir John Barrow, for at begrunde sin Paastand om Tilværelsen af en Nordvestpassage, en lille Afhandling, som nu ligger for os; og skjøndt han kun dengang var saavidt underrettet, som vi have sagt, at Engellænderne vare det ved Enden af det attende Aarhundrede, udfyldte han dog, ledet af en klar Dømmekraft og en grundig Kundskab om Gjenstanden, den manglende Kyststrækning i saa correct en Linie, at Nutidens Kaart i samme lille Maalestok ikkun afvige ubetydeligt fra hans.

Man tog nu igjen alvorligt fat paa at søge efter en Nordvestpassage, og flere Reiser fulgte hurtigt ovenpaa hinanden, — Parry og Franklin udførte Expeditionerne, medens Barrow opmuntrede til dem.

Captain James Burney, der, som Lieutenant hos Captain Cook, kunde give sin Mening en vis Vægt, bestred Tanken om nogensomhelst Forbindelse mellem det stille og det atlantiske Ocean og paastod en virkelig Sammenhæng af Amerikas Fastland med Asien.

Den Første, som blev udvalgt for at følge Baffins Fodspor, forsøgte at hævde den Paastand, at der ikke fandtes nogensomhelst Aabning eller Udgang mod Nordvest fra det Vand, som Baffin havde opdaget. Dog Sir John Barrow lod sig ikke afskrække. »Jeg har al Grund til at troe, at Gammel-Grønland er en Ø eller et Archipelag af Øer«, sagde han, »og jeg er ikke utilbøielig til at antage, at nogle af dem kunne strække sig langt nok imod Vest til at danne disse forskjellige Sunde, om hvilke Baffin taler saa kort og ubestemt«. Kort efter at ovenstaaende Linier

vare skrevne, stadfæstede Parry dem ved virkelig at seile vesterpaa, gjennem et Archipelag af Øer, Halvveien til Behringsstrædet!

Sir John Barrow, den store Befordrer af Undersøgelser i Polarlandene, var, medens han deelte Æren for enhver ny Opdagelse, visselig ikke tilbøielig til at ville skyde det Ansvar fra sig, som var forbunden med at sende Folk ud i saa vovelig og farlig en Tjeneste, og han var rede til at fremføre gode Grunde for sin Fremgangsmaade. Indtil Parrys og Franklins gjentagne mislykkede Forsøg overbeviste ham om Umuligheden af at benytte en nordvestlig Gjennemfart i commercielle Øiemed, havde Sir John Barrow aabenbart nærret det inderlige Haab, at sikre sit Land Fordelene ved en kortere Vei til Indien; men ogsaa nu fældede han, ivrig som han var for den britiske Flaades maritime Hæder og bevæget af en oprigtig Kjærlighed til Viden-skaben og af Lyst til at udvide den geographiske Kundskab, den rigtige Dom, at man ikke kunde gjøre en hæderligere Anvendelse af Flaadens Dygtighed og Energi end ved at bruge den til geographiske Opdagelser i den kolde Zone.

Det havde ganske vist kostet megen Møie og mange Lidelser; men dog maa det erindres, at indtil Sir John Franklin afseilede, havde endnu ikke nogen ulykkelig Skjæbne truffet et eneste af de mange Skibe, som havde været anvendte til denne Tjeneste i nyere Tider.

At Sir John Barrow fuldkommen vidste at vurdere de Vanskeligheder og Farer, der ere forbundne med Tjenesten i Polarlandene, derom vidne hans Skrifter; og en blot egenkjærlig Attraa efter at see den menneskelige Viden udvidet paa Humanitetens Bekostning, var sikkerlig ikke hans

Feil.
skar
han
mod
ringe
i Ph
folk,
Søen

Føle
tione
Gjen
lykke
slaae
kred
bring
være
kunn
tater

maat
pass
dere
være
Capt
Lykk
til
Parr
well
185

Feil. Han oplevede ikke at see Fuldbyrdelsen af hans skarpsindige Aands tillidsfulde Forudsigelser; dog havde han seet vor geographiske Kundskab om Jordens Overflade modtage en betydelig Udvidelse, — Fremskridt af ikke ringe Betydning i enhver Green af Naturhistorien saavel som i Physiken; og hele Verden saae og fik at vide, at de Søfolk, som havde sikkert Britanien Overherredømmet paa Søen, vanslægtede ikke i Fredstid.

Det var ingen sneverhjertet eller selvsyg Ærgjerrigheds Følelse, som dicerede følgende Ord, medens en af Expeditionerne var borte for at søge efter den længe forønskede Gjennemfart. »Det er muligt«, siger han, »at det ikke vil lykkes dem at opnaae dette Formaal; men det kan aldrig slaae feil, at de ville blive Midlerne til at udvide Synskredsen for den menneskelige Viden, og dersom de hjembringe en Tilvæxt i denne, kunne de ikke siges at have været udsendte forgjæves, thi »Kundskab er Magt«, og vi kunne trygt overlade Tidens Strøm de velgjørende Resultater af dens uimodstaaelige Indflydelse«.

Franklin og hans hundrede og fyrretyve Ledsagere maatte blive det første Offer for Opdagelsen af Nordvestpassagen. Ved at opoffre deres Liv have de sikkert os, deres Landsmænd, en Ære, som maaskee ellers aldrig vilde være bleven vundet; thi det var for at opsøge dem, at Captain M'Clure og hans herlige Officerer og Mandskab fik Lykke til at være de Første, som passerede fra det stille til det atlantiske Ocean. I Lord Stanleys og Sir Edward Parrys veltalende Ord, som de henvendte til Capt. Creswell, der først bragte Efterretningen herom til England i 1853, hedder det, at det var »en Triumph, som ikke vilde

blive skattet mindre høit, fordi den ikke var plettet med Blod, — en Triumph, som ikke var forbittret ved en eneste piinlig eller sørgelig Erindring, — en Triumph, ikke over Mennesker, men over Naturen, — en Triumph, som ikke tilføiede nogen Forurettelse og ikke ydmygede nogen Fjende, — en Triumph, ikke for denne Tidsalder alene, men for Fremtiden, ikke blot for England, men for Menneskeslægten«.

Naar et saadant Vidnesbyrd aflægges om den Hæder, som de Mænd have vundet, der have fuldført denne Gjennemfart, behøver Sir John Barrow ikke nogen Forsvarer, fordi han har været Hovedmanden til at drive paa Undersøgelser i Polarlandene. Laurbærgrene ere indflettede i Cypreskrandsen over dem, som have hengivet deres Liv i denne Tjeneste; og deres Venner og Slægtninge kunne i stolt Følelse aftørre deres Taarer.

Nordvestpassagen vilde aldrig være bleven opdaget uden Franklins, hans Officerers og Folks Opoffrelse. De fulgte alle frivillig dette Pligtens Kald og faldt under Udøvelsen af det. Den Afdeling af Mandskabet fra »Erebus« og »Terror« der omkom som det synes ved Mundingen af den store Fiskeflod, maa være gaaet ned igjennem en eller anden Canal i Nærheden af Cap Walker eller Bunny i Barrowstrædet, og disse Mennesker ere saaledes omkomne, idet de vilde føie det sidste Led til den Kjæde, som forbinder de kjendte Kyster af Parrys Archipelag med Amerikas Fastland. De naaede ikke, som »Investigators« Besætning, at fuldføre Gjennemfarten ved virkelig at passere fra det ene Ocean til det andet; men det er meget muligt, at i samme Øieblik, som Capt. M'Clure stod paa den nordre Kyst af Banks Land og overbeviste sig om en Vand-For-

bindelse mell
nogle eensom
paa Kong W
Behringsstræ
vandret for
Gjennemgang
stræbelsen he
M'Clure og h
afgive til de
Hæder, som
over Tabet af
at udføre,
kunne endnu
»Si monum

*) „Hvis Du s

bindelse mellem det stille og det atlantiske Ocean, have nogle eensomme Overlevende fra Franklins Expedition staaet paa Kong Williams Land, denne bekjendte Landevei til Behringsstræde, som Dease og Simpson havde gjennemvandret for mange Aar siden, og derfra observeret en Gjennemgang, som de have forsøgt at betræde og i Bestræbelsen herfor maattet opgive deres kjække Aand. Capt. McClure og hans Ledsagere kunne vel taale med Glæde at afgive til de berømmelige Døde den Deel af den vundne Hæder, som tilkommer dem; og de Venner, som sørge over Tabet af dem, som omkom under modige Forsøg paa at udføre, hvad »Investigator« saa lykkelig fuldbyrdede, kunne endnu pege paa Kaartet over Polarlandene og sige: »Si monumentum requiris, circumspice!«^{*)}).

^{*)} „Hvis Du søger et Monument, saa see det her!“

Andet Capitel.

Den arctiske Opdagelses-Escadre under Captain Sir James Ross var neppe vendt tilbage fra sine farlige Reiser i 1848 og 49, førend Regjeringen strax tog den Bestemmelse igjen at udruste Skibene, i den Hensigt at anstille et nyt Forsøg paa at finde Sir John Franklins savnede Skibe ved at tage Veien gennem Behringsstræde.

Det vil erindres, at »Enterprise« og »Investigator« havde været uheldige i deres Forsøg paa at komme vester om Leopolds Ø i 1849, og de vare neppe komne bort fra dette ugjæstmilde Sted, før de bleve omringede af Drivisen i Barrowstræde og med den førte ud af Lancaster Sund i Bafflinsbugten, saa at de netop kunde sikre sig Tilbage-toget til England, lige før Polarhavene lukkedes overalt for denne Saison.

Skjøndt ilde medtagne baade af Storm og Iis, bragte dog et lille Eftersyn i Dokken snart de gode Skibe i tilstrækkelig Stand til endnu engang at indlade sig i Strid med Iisflager og Iisbjerger. Captain Richard Collinson, C. B., fik, som ældre Officeer og Fører af Expeditionen, Commandoen af »Enterprise«, Commander Robert le Mesurier M'Clure af »Investigator«. Den førstnævnte Officeer nød

en høi Anseelse i Marinen, og i China havde hans Dygtighed som Regjeringscommissair gjort Staten god Tjeneste; den sidstnævnte, som skulde blive Opdageren af Nordvestpassagen, havde tjent i en lang og streng Prøvetid gennem alle Grader, indtil han efter sex og tyve Aars Anstrengelse fik Commandoen af »Investigator«, som en Belønning for hans gode Tjeneste som Næstcommanderende hos Sir James Ross under dennes Reise 1848—49.

Der var ingen Mangel paa Frivillige til Polar-Tjenesten blandt Officerer og Folk i Vinteren 1849—50. De meest sangvinske Følelser, betræffende den Sag, hvorpaa man stod i Begreb med at indlade sig, opflammede den hele Nation og lagde sig paa en slaaende Maade for Dagen i den hurtige Udrustning af begge Skibene og Completeringen af deres Mandskaber; og uagtet Commandoen først blev heiset den 19de Decbr. 1849, vare »Enterprise« og »Investigator« dog allerede den 10de Januar i det følgende Aar færdige til at stikke i Søen fra Themsen med deres fulde Besætning af Mandskab. De vare dog meget belemrede med Proviant og Varegods baade paa øverste og nederste Dæk, hvad der almindeligt er Tilfældet med Skibe, der gaae ud paa Polar-Expeditioner; og da svære Storme i Canalen havde medtaget Skibene endeel, blev det raadeligt at søge ind til Plymouth for at kalfaktere — en Forholdsregel, som gav dem Leilighed til at hverve nogle flere gode Søfolk fra denne velbekendte Planteskole for Orlogsmatrosen.

Græsset fik imidlertid ikke Lov til at groe under deres Fodder paa dette Sted, thi den store Afstand mellem England og Behringsstrædet skulde passeres omad Cap Horn i dybtlastede, bredbovede Skibe; Vinterstorme ventede dem

i Canalen og Æquinoctialstørme under Cap Horn. Alle vidste, at der var en besværlig sex Maaneders Reise, før de kunde naae Isen, og at Tabet af en Maaned ved Uheld eller Forsømmelse kunde bevirke, at Landeveien, som de søgte fra Behringsstræde til Melville-Ø, lukkedes for dem.

Endelig var næsten Alt færdigt, næsten enhver Eqviperings-Artikel ombord, og hvad man ikke havde naaet at faae med, blev beordret sendt til Sandwich-Øerne over Panama. Blandt de værdifulde Forøgelser i »Investigators« Besætning, som man havde faaet ombord før Afseilingen, maa ikke forglemmes Tydskeren Mr. Mierching, der var antaget som Tolk. Forslaget blev gjort ham pludselig som han en Dag nød sin Ro i en fredelig Landsby i Saxen, efter at være vendt tilbage fra et langt Ophold i Labrador som Missionair fra de mähriske Brødre. Han modtog Tilbudet og blev sendt afsted til London saa hurtigt som Jernbanen kunde føre ham. Admiralitetet sendte ham faa Timer efter med Ilpost til Plymouth, og han ankom netop tidsnok til i Hui og Hast at komme ombord i »Investigator«, inden den afreiste.

Faa Timer efter lettede Nordpols-Escadren, og den 7de Januar 1850 seilede »Enterprise« og »Investigator« derfra med en gunstig og frisk Vind. Det vil nu blive min Pligt at følge det sidste Skib og dets raske Besætning paa dens lange og besværlige Reise, skjøndt en i det Efterfølgende gaaende detailleret Beskrivelse af hver Dags Gjerning ombord i »Investigator« langtfra vilde være interessant.

Jeg maa forsøge paa at give den ikke søkyndige Læser en Beskrivelse af, hvorledes det lille Skib saae ud, hvis

Navn
dristi

britis
Skib

Then
Størr

han
gator

seilen
forhu

gang
af en

Bolte
solidt

der
hygge

kun
figur

jeg f
af Sty

Blokk
hed

Styrk
vare

usæd
Crow

*) C
op

Alle vil erindres, saa længe England veed at skatte sine dristige Polarfareres eiendommelige Natur.

Hvis Læseren nogensinde, efter en vestlig Vind i den britiske Canal, skulde have lagt Mærke til et overlastet Skib af kun 400 Tons Drægtighed, kommende op ad Themsen, vil han have en Forestilling om det omtalte Skibs Størrelse og originale Bygning. Det er meget muligt, at han kan have seet netop dette samme Skib, thi »Investigator« var kjøbt hos DHrr. Green af Blackwall. »Det hurtigt seilende, kobberforhudede A 1 etc.« var bleven dobbelt forhudet overalt; og dets Bov og Speil vare, ifølge den dengang ufeilbarlige Regel, dannede ligesom begge Enderne af en Rustvogn, idet Træ og Jern var sammenføiet med Bolte, indtil det paa nogle Steder havde en Tykkelse af solidt Tømmer paa niogtyve Tommer eller mere. Alt hvad der kunde regnes til udvortes Prydelse var følgelig omhyggelig undgaaet, og en høitidelig Kjole af sort Malning, kun lidet oplivet ved en hvid Gang og en lille Gallionsfigur, forøgede end mere det Indtryk, som det lille, — jeg frygter for, jeg kan ikke sige smukke, — Skib gjorde af Styrke og Drægtighed.

Tilveirs betegnede Skibets kraftige Reisning og store Blokke Forskjellen fra Orlogsmandens fuldkomne Pyntelighed — thi Skjønhedshensynet maatte vige for Hensynet til Styrken —, og dets dybtstikkende Skrog, dets Dæk, der vare opfyldte med fastsurrede Foustager, og de mange usædvanlige Artikler, saasom Slæder, listriangler, lissave og Crowsnest*), havde alle noget at fortælle om deres særegne

*) Crowsnest eg. Kragerede, en Tønde, der er fastgjort paa Bramstangen, og hvorfra der holdes Udkig.

Bestemmelse og stemte godt med Skibets Character og Øiemed. Mandskabet paa dette gode Skib var det ikke uværdigt, som det Følgende vil vise; igjennem hele Capt. M'Clures Journal møder jeg stadige Udtryk af Beundring for de Folk, som stode under hans Commando; ja allerede den 24de Januar siger han, idet han omtaler det Uheld han havde at miste sin Stang: — »ærgeligt som det vistnok var, var det dog forbunden med een Fordeel, da det gav mig et Indblik i Beskaffenheden af mit Mandskab, og en mere velordnet Besætning har sjelden været samlet.«

Saa tidlig var den gjensidige Tillid udsaaet, der siden gav saa god Frugt.

Kjæpende med ugunstige Vinde og stærk Søgang, løb »Investigator« oftere sin Medseiler af Sigte og kom først den 20de Februar ind i det atlantiske Oceans Nordostpassat. Imedens de gik fra den ene Vendekreds til den anden, bestræbte de sig for i denne Zones smukke Veir at udbedre de Mangler, som havde viist sig i Skibet, og som det stod i dets Haandværkeres Magt at afhjælpe; og alle tilbørlige Forsigtighedsregler bleve anvendte for at sikre Officerernes og Mandskabets Sundhed og Beqvemmelighed.

D
 efterat
 den sy
 bestan
 ikke e
 den a
 Maane
 denne
 det ø
 giver
 Skibes
 de Føl
 Officer
 Timer
 at paa
 udrette
 D
 Land,
 komme
 begynde
 mange

Tredie Capitel.

Det var først den 18de Marts, næsten 2 Maaneder efterat den havde forladt England, at »Investigator« passerede den sydlige Vendekekreds i det atlantiske Ocean, skjøndt den bestandig havde gaaet under Pres af Seil, og de to Skibe ikke engang havde fulgtes ad, saa at den ene kunde opholde den anden, som Polar-Skibe sædvanlig gjøre. Næsten en Maaned senere havde de netop faaet Sigte af Cap Virgins, denne Pynt af det sydamerikanske Fastland, som betegner det østlige Indløb i Magellan-Strædet. Denne Fremgang giver os det bedste Begreb om de arctiske Opdagelses-Skibes Hurtighed og sætter os i Stand til bedre at vurdere de Følelser af Ængstelighed, hvormed Capt. M'Clure, hans Officerer og Mandskab maae have vogtet paa de kostbare Timer, alt eftersom disse fore forbi, ligesom ogsaa til fuldelig at paaskjønne den Udholdenhed og Duelighed, hvorved der udrættedes saameget med saa ringe Midler.

Den 15de April havde man igjen den Glæde at see Land, og ihvor ugjæstmildt det end var, var det dog velkomment, efterat man havde pløiet Søen i 85 Dage; og man begyndte at arbeide sig ned langsmed den Kyst, hvor saamange Punkter bære engelske Navne, som klinge besynder-

ligt der — Navne, som fortælle om, hvorledes Englands brave og raske Sømænd have anstrengt sig, haabet og lidt for den menneskelige Fremgangs store Sag, ligesom Anson og Drake, disse stolte Admiraler, til stakkels Allan Gardner, som omkom under ædle Bestræbelser for at bringe Civilisationen til de ulykkelige Ildlandsbeboere. Ved Point Dungeness saae man store Flokke af Guanachoes, et Slags Lama: deres Kjød vilde have været en stor Acquisition; men en stærk paalands Vind gav Capt. M'Clure nok at bestille med at klare sit Skib, indtil Strømkæntringen tillod ham at komme vester efter imod den Vind, som hersker i dette Stræde. Næste Dag naaede »Investigator« Possession Bay og traf der Hds. Maj.'s Dampskib »Gorgon«, rede til at assistere med at bugseren den, om nødvendig gjordes, ind i det stille Ocean; ved Hjælp af dette Skib altsaa og ved dens egen Chefs ivrige Bestræbelser ankom »Investigator« den 17de April til Port Famine.

Ved denne usle chilesiske Forbrydercoloni erfoer Capt. M'Clure, at »Enterprise« var allerede passeret, og hvad der var endnu værre, havde taget alle Oxerne med sig, saa at Udsigten for »Investigator's« Mandskab til at erholde friskt Kjød ikke var nærmere end ved Sandwich-Øerne, som de først kunde naae efter en lang Fart over det udstrakte stille Ocean, i Lighed med den, de alt havde tilbagelagt over Atlanterhavet. De interessanteste Gjenstande, der vare at see ved Port Famine, vare Vraget og det skibbrudne Mandskab af en amerikansk Skonnert, bestemt til Californien. Den stoiske Ligegyldighed for den Ulykke, hvormed Forsynet havde hjemsøgt de to Yankier, Eierne af Skibet, — thi de

vare
Polar
stem
den

Mede
en af
maga
Kaier
til S
som
den

mege
samm
leren
Korn
han

hvad
Frem
Beste
Eiend
afgjor
af Ar

liden
ham
Forre
til Ne
Maade

vare selv fulgte med, — gjorde et stærkt Indtryk paa vore Polarfarere; og den urokkelige Fasthed, hvormed de bestemte sig til ikke at ville tabe Modet, tjente til at belyse den bedste Side af deres Nationalcharacter.

Deres Fortælling var besynderlig, men ikke usædvanlig. Medens den californiske Feber rasede paa sit Høieste, havde en af Eierne været Jernhandler, den anden Eier af et Kornmagasin i New York. Den Sidstnævnte gik en Dag ved Kaien og saae den Skonnert, hvorom vi her tale, averteret til Salg, og gjort opmærksom ved det Antal af Personer, som daglig indskibede sig til Californien, fik han pludselig den Tanke, at han i dette Eldorado kunde gjøre sin Lykke meget hurtigere end selv i den gode Stad New York. I samme Øieblik faldt hans Øie tilfældigviis paa Jernhandleren, der ligeledes syntes fordybet i Betragtninger, og idet Kornhandleren henvendte sig til ham, spurgte han, hvad han tænkte om en Californie-Speculation? »Det var netop hvad jeg tænkte paa«, var Svaret; og med ægte amerikansk Fremadstormen (go-aheadism) toge de paa eengang den Bestemmelse at sælge deres Kram og indskibe deres hele Eiendom, firetusinde Dollars hver, i Skonnerten. Tingen var afgjort; og ti Uger senere lede de Skibbrud paa Sydspidsen af Amerika og vare i Bund og Grund ruinerede.

Dog vare de ikke forknytte og ønskede ingen Medlidenhed. »Nei!« sagde Kornhandleren, da man tilraadede ham at vende tilbage til New York og gjenoptage sin gamle Forretning. »Nei! jeg mener, at jeg aldrig gaaer tilbage til New York; jeg vil naae Californien paa en eller anden Maade og reise mig endnu!«

»Gorgon« tog nogle af Folkene ombord, indtil de kunde blive optagne i deres egne Landsmænds Skibe.

»Investigator« forlod Port Famine og fortsatte sin Reise, idet den passerede den vilde og paa mange Steder ophøiet skønne Egn, der fremstiller sig for Beskueren under denne vidunderlig indviklede Skjærgaards-Seilads, — de høie Bjerge, der efter Capt. M'Clures tro Beskrivelse frembøde Eendommelighederne saavel ved Æquatorial- som ved Polar-Egnene, idet deres Toppe ere bedækkede med Gletschere, medens deres Fod er beklædt med tykke og saftiggrønne Skove, hvis ranke og yppige Vegetation ligner Ostindiens tykkeste Junglekrat.

Efterat have lagt Cap Frowards forover, fandt de »Enterprise« til Ankers i Fortescue Bay og havde god Leilighed til at sammenligne deres respective Curs, siden de skiltes. Kaartet udviste, at de to Opdagelses-Skibe havde sjelden været mere end 60 Mile *) fra hinanden, og at de havde passeret Æquator indenfor femogtredive Miles Afstand fra hinanden, dog uden at mødes. Saadanne Tilfælde ere ikke usædvanlige ved Søreiser; og under enhver Omstændighed kunde hverken Capt. Collinson eller hans Collega anklage sig selv for at have forsinket hinanden. Medens de laae for Anker her, opholdte af stærke og ugunstige Vinde, passerede et amerikansk Floddampskib, bestemt til Californien. Det havde mange Passagerer og tog vore Reisendes Postsæk med til Valparaiso, da Skibets Captain, en

*) Her, som overalt i Bogen, engelske miles. En engelsk Miil = 5280 F., noget over $\frac{1}{5}$ dansk Miil. O. A.

sorgløs Person, havde i Sinde at vælge indenskjærs Farten fra Cap Horn til Chiloe, førend han turde betroe sit svagtbyggede Skib til det store Ocean.

Dette Dampskib syntes at have gjort en mærkværdig hurtig Reise, i den Grad, at nogle af »Investigator's« Officerer fandt sig opfordrede til at spørge Skipperen, om han ogsaa var sikker paa Datoerne for Afreisen og Ankomster.. Svaret, om ikke behageligt for dannede Ører, indeholdt et stort Factum: »Nu vel, Lieutenant,« sagde Jonathan, »jeg tør ikke sige det for vist, thi jeg har levet saalænge mellem Løgnere, at jeg veed ikke, naar jeg taler Usandhed.«

Den 19de April lagde Veiret sig saameget, at »Gorgon« kunde tage »Enterprise« og »Investigator« paa Slæbetoug, og de gik tidlig om Morgenens frem imod en Brise, som under andre Omstændigheder endnu vilde have holdt Seilskibe uvirksomme. Ildlandsbeboere i skrøbelige Canoer forfulgte dem i Haab om at kunne drive Tudskhandel med dem, men kunde ikke faae nogen Communication istand, og næste Dag passerede Skibene Cap Pillar, Strædets vestlige Grændsepunkt.

Ankomne i Sydhavet, foraarsagede den vestlige Dønning, at Trosserne sprang saa ofte, at Bugseringen af mere end eet Skib ad Gangen derved forhindredes. »Enterprise« blev først taget paa Slæb og hjulpet et godt Stykke tilsøes, og derpaa kom Touren til »Investigator« at blive hjulpen. Imidlertid blæste Vinden op fra Nordvest, da Natten faldt paa, og »Enterprise« og »Investigator« skiltes fra hinanden for aldrig mere at mødes.

I Løbet af Natten til den 20de blev »Gorgon« nødt til at kappe »Investigator's« Bugseertoug, og efterat have ligget ved den indtil Dag gry, holdt Capt. Paynter paa førstnævnte Skib op for at see efter »Enterprise«.

Det satte nu ind med en stærk Storm, og ingen Seil kunde føres for at bringe »Investigator« vesterpaa, bort fra Patagoniens jernbundne Kyster, nu ikke mere end i tredive eller fyrretyve Miles Afstand. Den tiltagende Storm og Sø drev den siden langt mod Sydvest, og først den 30te April lagde Veiret sig og tillod det stormomtumlede Skib at sætte sin Curs paany efter det næste Mødested, Honolulu paa Sandwich-Øerne.

Allerede saa tidlig paa Reisen iagt og Capt. M'Clure enhver Forsigtighedsregel for at forebygge, at Spiren til Skjørbug skulde blive lagt iblandt hans Folk. Han forøgede Rationerne af Vegetabilier og ferskt henkogt Kjød, udgav dem hveranden Dag, og saasnart Veiret tillod det, vare Officerer og Mandskab stadig beskjæftigede paa deres Vagt med at udlufte, undersøge og forvisse sig om Provisionernes Beskaffenhed, hvoraf Capt. M'Clure's Erfaring sagde ham, at Resultatet af hans Reise saameget vilde komme til at afhænge. Ingen vidste bedre end han, at i det yderste Norden er Mennesket en Maskine, som ikke kan erstattes; at uden Mandskabets ivrige Anstrengelse, Dygtighed og Energi ere de bedste Officerer uden Værd. At lade en villig Sømand arbejde sig tildøde eller paadrage sig Skjørbug, og saa vende om og skyde Skylden paa Polar-tjenestens Beskaffenhed, var ikke den Mands Princip, som skulde fuldbyrde Nordvestpassagen, og idet han bestemte

sig for
den b
stændi
hvad
Velvæ
Sømæ
for at

sig for den Fremgangsmaade, som han fulgte, valgte han den bedste Maade til at vise sine Folk, at saavidt Omstændighederne tillode det, vilde han altid beflitte sig paa, hvad der maatte tjene til at fremme deres Helbred og Velvære. Mandskabet fra sin Side lønnede ham, som troe Sømænd, med ubegrændset Tillid og de ivrigste Anstrengelser for at gjøre deres Pligt.

Fjerde Capitel.

Hele Mai Maaned af Aaret 1850 tilbragte »Investigator« under Seil for Honololu; og den eneste Begivenhed af nogen Betydning var Tabet af en Stang og den Opdagelse, at et betydeligt Quantum Brød var fordærvet, hvilket skyldtes en Lækage i Brødkammeret, som man ikke kunde komme til at udbedre; næsten tusind Pund befandtes saa muggent, at det maatte kastes bort; men Capt. M'Clure trøstede sig med Visheden om, at han igjen kunde udfylde det Manglende ved den første Havn han naaede.

Den 2den Juni naaede de Grændsen for Sydostpassaten under $17^{\circ} 44'$ S. B. og $105^{\circ} 54'$ V. L. Under den fjorten Dages Seilads tversigjennem det Stykke af det stille Hav, som ligger imellem den sydlige Vendekreds og Æqvator, følte baade Mandskab og Officerer haardt Trykket af Eensformigheden i deres Liv. Fem drøbende lange Maaneder med salt Vand til alle Sider, og intet Andet, er nok til at sætte hvilkesomhelst Menneskers Taalmodighed paa Prøve, og Capt. M'Clures Journal klager her over Forladtheden i den grændseløse Udstrækning af Vand, som ruller fra Amerika til de polynesiske Øer; en smuk og gunstig Vind, klar Himmel og smult Vande opveiede neppe Savnet af enhversomhelst

levend
eller o
Alligev
gjensid
Mands
med O
faldt m
stor F
M'Clur
med e
om de
Mening
det Fø
Æ
var saa
Juni na
»Invest
gjort i
tyve M
De
Mona-
sig en
gjenne
heelt
Havn,
snevre
De
dige F
M'Clur
fra Hd

levende Ting undtagen dem selv. Ikke engang en Fugl eller en Fisk forstyrrede Oceanets melancholske Eensomhed. Alligevel tjente hver Dag til fastere at sammenknytte det gjensidige Velvilligheds Baand mellem Chefen og hans Mandskab. Mangt et besværligt Arbeide, som var forbunden med Omstuvningen og Undersøgelsen af Provisionerne, tilfaldt naturligviis sidstnævnte; men de gjorde det med saa stor Fornøielse og god Villie, at det foranledigede Capt. M'Clure til at skrive: — »Jeg har megen Tillid til dem; med en saadan Aand, hvad tør man ikke vente sig, selv om der skulde reise sig Vanskeligheder?» Denne gode Mening om hans Mandskab blev fuldkommen stadfæstet i det Følgende.

Ækvator passeredes den 15de Juni, og Sydostpassaten var saa venlig at føre dem op indtil 7° N. B. Den 23de Juni naaede Nordostpassaten dem, og hjulpen af den gjorde »Investigator« den 24de det længste Løb, den endnu havde gjort i fireogtyve Timer, nemlig hundrede og sexogfirsindstyve Mile.

Den 29de Juni viste sig den sneebedækkede Top af Mona-Kea paa Owaihi, og forkyndte, at de endelig nærmede sig en Havn efter en Søreise paa 15,000 Mile. De løb gennem de vestlige Øer af Sandwich-Gruppen og ankrede heelt glade den 1ste Juli indenfor Revenerne for Honolulu Havn, da Vinden var ugunstig til at gaae ind ad det snevre Løb.

Der var imidlertid ingen Tid at spille, og alle nødvendige Forsynings-Artikler bleve hurtigt anskaffede, da Capt. M'Clure blev meget hjulpen i sit Arbeide af Capt. Aldham fra Hds. Maj.'s Brig »Swift«, som laa i Havnen. Allerede

den næste Dag vare alle Artikler rede til Indskibning, og »Investigator« forberedt til Fortsættelse af sin Reise efter det kortest mulige Ophold. Mandskabet paa »Swift« overtog med sand Sømands Hjælpsomhed dette Arbejde for »Investigator's« Besætning, der paa eengang fik al den Landlov, man kunde tilstaae dem, til at nyde deres Frihed og vandre omkring paa den skønne Ø Oahu.

Capt. Collinson havde, som de erfarede, allerede besøgt denne Havn, havde provianteret og var igjen afseilet i Kraft af sin Ordre. Capt. M'Clure's Bekymring for at indhente sin Chef og naae ham tidsnok til at komme ind i Polarhavet i 1850, kan bedre fattes end beskrives. Overflødig Forraad af Frugt og Vegetabilier indkjøbtes, endskjøndt de høie Priser, foranledigede ved saa stor Efterspørgsel, saavelsom ved Ankomsten af de aarlige Flaader af amerikanske Hvalfangere, lagde betydelige Hindringer i Veien for Officerers og Mandskabs private Indkjøb. Ved en mærkværdig uheldig Skjæbne blev tilmed deres Haab om at blive godt forsynede med ferskt Kjød igjen skuffet, idet de Indfødte under deres Forsøg paa at landsætte Oxer fra en Kystfarer, havde druknet dem alle paa een nær. Generalconsul Miller, saavelsom nogle af Kjøbmændene, viste Capt. M'Clure al mulig Gjæstfrihed, og skjøndt han havde Leilighed til at bemærke, at Yanki-Indflydelsen var almægtig paa disse Øer — Amerikas Vadestene (stepping-stones) til Herredømmet over Østen, som man betegnende har kaldet dem — saa havde dog hverken han eller »Investigator's« Besætning i Almindelighed nogensomhelst Grund til at beklage sig enten over Mangel paa Opmærksomhed imod dem selv eller paa Sympathi for den smukke Mission, hvori de vare udsendte.

Den 4de Juli 1850 var »Investigator« i enhver Henseende klar til Polar-Reisen, som var den for Skibet bestemte Opgave. Ethvert brugbart Rum blev igjen fyldt med Provisioner, og foruden den eenlige Oxe indskibedes et Dusin Faar og Vegetabilier, tilstrækkelige til at vare i fyrretyve Dage. De svage eller sygelige Folk vare blevne ind'agte som Invalider, og deres Pladser igjen besatte med Frivillige, og alle Mand vare meget forfriskede og styrkede ved det korte Ophold, de havde havt paa et saa behageligt Sted. Samme Aften som Capt. M'Clure forlod Honolulu, skriver han, at hele Besætningens gode Helbred og muntre Sindsstemning var meget tilfredsstillende, og at ikke noget Skib kunde gaae Isen imøde under gunstigere Omstændigheder efter saa lang og alvorlig en Søreise. Imidlertid var der endnu hele fyrretyve Bredegrader at passere, inden de naaede Isen. »Enterprise« var langt forud, og Saisonen vilde være til Ende ved Udløbet af omtrent tredsindstyve Dage. Sagtens maatte derfor Capt. M'Clure blive ængstelig tilmode, naar han saae hen til sit dybtlastede Skib og grundede over den hurtigste Maade at naae Behringsstrædet. Den fra gammel Tid vedtagne Curs fra Sandwich-Øerne til Strædet var at holde NV. i, tvers over Nordostpassaten, indtil man naaede den asiatiske Kyst under Høiden, eller saa omtrent, af Petropauloffski, og derpaa, benyttende de vestlige Vinde, at løbe langs denne Kyst og saaledes undgaae de farlige Løb gennem de aleutiske Øer, som endnu ikke ere fuldkommen kjendte, og som ere udsatte for tykke Taager og stærk Strøm. Men dette er en lang Fart, som i Almindelighed medtager tredsindstyve Dage, og Captain M'Clure havde hørt om en anden og mere directe, medens

man dog ogsaa tilstrækkelig havde udpeget Faren for, at hans Skib kunde blive dreven ned paa den farlige og ugjæstmilde Kyst nordenfor Vancouvers og Prindsesse Charlottes Ø. Heldigviis traf han senere i Honolulu paa en kyndig Coffardcaptain, som paa alle mulige Maader søgte at bevæge ham til at løbe denne Risiko, styre Cursen lige imod Nord og ikke frygte for nordvestlige Storme paa denne Aarstid. Dette Raad, i Forbindelse med det Paatrængende i Situationen, bevægede ham til at bestemme sig for at holde lige efter de aleutiske Øer og sætte sin Lid til den »lille Cherub, som sidder tilveirs,« med Hensyn til de Vinde, han maatte behøve.

Ved Midnat blev Cursen sat i Overeensstemmelse hermed, og Captain M'Clure gik tilsengs for at drømme om at indhente »Enterprise«, thi der var stor Frygt for baade mellem Officerer og Mandskab, at Captain Collinson istedetfor at afvente sin Medseiler, skulde tage »Plover« med ind i Isen og overlade til »Investigator« at indtage dennes Plads i Kotzebue-Sund, hvorom Rygtet havde hvasket i Honolulu.

Den Frihed, som man efter det lange Fangenskab ombord havde givet »Investigator's« Besætning i Honolulu, havde ingen andre slemme Følger, end at sex Mand maatte ligge nogle faa Dage, fordi de paa Sømænds Viis havde taget en heel Deel formegen Motion tilhest — saa at een eller to formelig havde skaaret Hul paa Fødderne med Stigbøilerne ved at ride stærkt til uden at have Skoe paa. Begunstiget af stiv Kuling og gunstig Vind skred Skibet hurtigt fremad mod Nord, endskjøndt Captainen og Masteren paa Grund af de tykke Taager vare meget bekymrede for

at blive
aleutiske

Se

de ven

meget,

synlig.

den Ø,

nys var

af en s

Tid til

Det var

viste si

Kyst; m

dem og

Ma

Taager

væsentli

Søfugle,

Flugt in

man kun

Men

frem un

bets Sik

kjendt F

med Øer

i enkelte

vare afl

bragtes

ved at

at blive dreven øst- eller vestenfor det Løb gennem de aleutiske Øer, efter hvilket de søgte at styre.

Sextende Dagen efterat de havde forladt Oahu, imedens de ventede at faae Sigte af Land, løftede Taagen sig saa meget, at et høit Punkt med en fritstaaende Klippe blev synlig. Dette gav dem den tilfredsstillende Oplysning, at den Ø, som de havde ønsket at faae isigte, var den, som nys var seet, og da »Investigator« blev ført hurtigt afsted af en stærk Strøm og med en gunstig Vind, fik de netop Tid til forude at see den vestlige Spidse af Øen Tehunam. Det var imidlertid kun et Øieblik, at begge disse Pynter viste sig, og det var Alt hvad de saae af den aleutiske Kyst; men da »Investigator« var sikker paa at være klar af dem og norden for dem, styrede den for Gore-Ø.

Man kan danne sig en Forestilling om, hvor tykke de Taager ere, som herske i denne Egn, og som bidrage saa væsentlig til dens Farer, af den Omstændighed, at nogle Søfugle, saasom den lille Alk (Alca alle), stødte under deres Flugt imod Reisningen og faldt ned paa Dækket, saa at man kunde fange dem.

Men Taage eller ikke Taage, Skibet vedblev at gaae frem under et saa svært Fald af Seil, som Hensyn til Skibets Sikkerhed vilde tillade. Imidlertid laa et kun lidet kjendt Farvand foran »Investigator« — et Farvand, besaaet med Øer, hvis Beliggenhed var saa langt fra sikker at de i enkelte Tilfælde, som ved St. Paul og St. George, ikke vare aflagte paa Kaartet. Mangen en ængstelig Time tilbragtes ombord i Skibet, idet de meest frygtede for, at de ved at løbe Skibet paa Grund og blive opholdende, skulde

komme forsilde til at komme ind i Isen i den seilbare Tid af Aaret 1850.

Den 26de Juli bleve Læseilene første Gang tagne ind, efterat man havde forladt Oahu, — et Beviis paa, hvor lykkeligt Skibet hidtil havde været begunstiget af Vinden, — og næste Dag naaede de Konge-Øen og undgik med Nød og neppe at blive drevne imod Kysten af en heftig og uventet Strøm. Lykkeligviis fik de en god Peiling efter Compasset af Landet, førend de igjen indhylledes i Taage, saa at de bleve satte i Stand til at sætte Cursen imellem de to Diomedes-Øer; men dette Spidsrodsløb, som »Investigator« maatte foretage, var forbunden med megen Fare, og ikkun det Paatrængende i Situationen bevægede Captain M'Clure til at holde ud, endskjøndt det kunde være, at i et saadant Farvand og imellem saa mangehaande Strømninger, den lige Curs dog tilsidst var den sikkreste.

Følgende Ord af »Investigator's« Chef give den bedste Forestilling om Skibets Stilling og hans Følelser, da de nærmede sig Løbet imellem Diomedes-Øerne: — »Løbet er uden Tvivl godt i klart Veir, men i en Taage, som aldrig gav en videre Horizont end paa firehundrede Yards*), med en meget stærk og ukjendt Strøm, med en frisk og gunstig Vind og dybt Vand, var det en overordentlig ængstelig Tid for mig, i Særdeleshed naar der bemærkedes en usædvanlig Strømkobling i Lighed med Tidsstrømmene ved Alderney eller Portland. Larmen var saa stor, at man ikke kunde høre hvad der blev sagt, uden at man raabte høit; Søn brød ind imellem Stræderne, og Dybloddet udviste, at Skibet

*) En Yard omtrent = $1\frac{1}{2}$ Alen.

foer h
Udkige
ringe
Strømk
i Kotze
Nærhed
De
varme
Admiral
uddeelt
egnene
vestigat
de hos
besværli
Amerika
Der
der for
med to E
fødte ve
Eskimo-
Eensform
var siden
»Plover«
noget til
forklares
hersket,
«Enterpr
den var
til at for
begunstig

foer hen over ikkun toogtyve Favne Vand.« Nu meldte Udkiget, at der var Brændinger forud, og det var en ikke ringe Glæde for Alle, da de dybere Lodskud og Ophøret af Strømkoblingerne lode dem formode, at de vare førte ind i Kotzebue-Sund, skjøndt de havde været i en ubehagelig Nærhed af en af Øerne ved dets Indløb.

Den 29de Juli 1850 passeredes Polarcirklen, og de varme Klæder, hvormed Skibene vare blevne forsynede af Admiralitetet, til Brug for Mandskabet i disse Egne, bleve uddeelte. Saadanne Syn, som ere eiendommelige for Polaregnene, viste sig nu hyppigt og interesserede dem af »Investigator's« Besætning, som vare ubekjendte hermed, medens de hos Chefen paany fremkaldte Vinder fra hans forrige besværlige og uheldige Reise paa den modsatte Side af Amerika ind i det samme Ishav.

Den første Hilsen bragtes dem af Depotskibet »Plover«, der for Tiden commanderedes af Commander Moore, som med to Baade var gaaet ud paa Undersøgelser mellem de Indfødte ved Wainwright-Indløb, betræffende nogle af de 1001 Eskimo-Historier, som dengang oplivede Kotzebue-Sunds Eensformighed. Paa det ivrige Spørgsmaal, hvor længe det var siden at »Entreprise« var passeret mod Nord, svarede »Plover« med den Oplysning, at den slet ikke havde seet noget til den; dette meente »Investigator's« Officerer maatte forklares af de tykke Taager, som i den sidste Tid havde hersket, og som maatte have forhindret den i at blive seet. »Enterprise« havde forladt Honolulu allerede den 30te Juni; den var det hurtigst seilende Skib, og der var ingen Grund til at formode, at den ikke skulde have været i lige Grad begunstiget af Vinden.

Efterretningerne om Isens Tilstand i Behringsstræde vare meget utilfredsstillende, i Særdeleshed for dem, som ikke vidste, at dens Bevægelser ofte ere saa pludselige, at en Beretning, der er mere end fireogtyve Timer gammel, ingen Værdi har. »Plover« havde seet Polarisen saa tykt sammenpakket fra Wainwright-Indløb ved den amerikanske Kyst indtil $71^{\circ} 30'$ N. B. og $164^{\circ} 28'$ V. L., at alle Anstrelgelser for at gaae frem med Skibet mod Nordost tilsyneladende maatte blive frugtesløse.

Idet Capt. M'Clure nedskrev denne Efterretning, tilføier han i sin Journal følgende mærkelige Sætning, som viser, hvor bestemt han var paa at forfølge sin Curs og gaae ind i Isen, der komme hvad der vilde: »Dette«, siger han, »var ikke hvad jeg ventede af de stadige Sydost-Vinde; men Aarstiden er ikke langt fremrykket, og meget kan endnu fuldføres, inden vi fryse fast.«

Det sunde og fordetmeste stærke Udseende, som Mandskabet i »Plover« havde bevaret, vakte almindelig Forundring hos »Investigator's« Besætning; imidlertid var dette ikke saa underligt, naar man tager Hensyn til, at de havde overvintret, hvert Aar de havde tilbragt i den kolde Zone, paa et saadant Sted, som Kotzebue-Sund, hvor de Indfødte ere i Stand til at leve af Landets Producter, og hvor Eensformighed, Mørke og Hunger ikke trykkede dem i nogen overordentlig Grad.

Før man holdt op for Cap Lisburne (det næste Sted hvor Capt. Collinson havde sat dem Stevne, og hvor man vidste, at »Herald«, Capt. Kellett, krydsede), bleve alle »Investigator's« Brevsække sendte ombord i »Plover«, og til samme Tid denne mærkelige Depesche fra Capt. M'Clure

afsendt
ledes h
ladt til
fuldført
cerer o
Co
secretari
Hd
(51° 26'

»D
tydelig
Cap Lis
opholdt,
Kotzebue
gelse sk
men jeg
stændigh
Forbjerg
da den
et Forsp
Magellan
sandsynl
dition p
Oplysnin
den Plan
under m
De vil f
1) I
sigt at g

afsendt til Admiralitetet, hvori han klart betegnede, hvorledes han agtede at gaae frem, hvis han skulde blive overladt til at handle paa egen Haand. Hvor bogstaveligt han fuldførte disse sine Planer, understøttet af sine flinke Officerer og sit raske Mandskab, vil sees i det Følgende.

Copi af et Brev fra Commander M'Clure til Admiralitetssecretairen.

Hds. Maj.'s Opdagelses-Skib »Investigator«, tilsøes, (51° 26' N. B., 172° 35' V. L.). 20de Juli 1850.

»Sir!

»Da jeg fra Capt. Collinson., C. B., har faaet klar og tydelig Ordre til (en Copi følger indlagt) at gaae frem til Cap Lisburne, i Haab om at møde ham i Nærheden heraf, opholdt, som han formoder, en Dag eller to af »Plover« i Kotzebue-Sund, er det unødvendigt at tilføie, at al Anstængelse skal blive gjort for at naae ham ved dette Mødested; men jeg tør neppe haabe, selv under meget gunstige Omstændigheder, at jeg skal være saa lykkelig at naae dette Forbjerg, før »Enterprise« allerede vil have passeret det, da den paa Grund af sin hurtigere Seilads hidtil har havt et Forspring for os — til Cap Virgins af otte Dage, og fra Magellan-Strædet til Oahu af sex Dage. Da det altsaa er sandsynligt, at dette Skib vil komme til at udføre sin Expedition paa egen Haand, anseer jeg det for min Pligt, til Oplysning for Admiralitetets Lord-Commissairer, at angive den Plan, jeg i saa Tilfælde skal bestræbe mig for at følge under min Reise, og det er min Anmodning til Dem, at De vil forelægge den for Lorderne.

1) Efterat have passeret Cap Lisburne, er det min Hensigt at gaae frem i det aabne Vand, — som, efter de for-

skjellige Beretninger jeg har læst, paa denne Aarstid synes at strække sig mellem Amerikas Kyst og Pakisen, — saa langt mod Øst som til den 130te Meridian, medmindre en gunstig Aabning i Isen tidligere skulde vise sig. I saa Fald vilde jeg ansee det for hensigtsmæssigst at holde mere lige efter Banks Land, som det efter min Mening er af yderste Vigtighed at faae omhyggeligt undersøgt.

I Tilfælde af, at det lykkes mig at komme saa langt frem, og Aarstiden vedbliver at være gunstig for videre Operationer, vil jeg af al Magt stræbe at komme norden om Melville-Ø og gjenoptage vore Eftersøgelser langs dens Kyster og de hosliggende Øer, saalænge som Seiladsen er aaben, og derpaa søge i Vinterkvarteer paa den heldigste Plads, som maatte tilbyde sig.

2) Næste Foraar, saasnart det er muligt for reisende Partier at komme frem, vil jeg afsende saamange, som Mandskabets Tilstand maatte tillade, i forskjellige Retninger, ethvert forsynet med Provisioner for 40 Dage; med Ordre til nøie at undersøge alle Bugter, Indløb og Øer imod N. O., samt af og til at bestige nogle af de hoieste Punkter iland for at erholde vid Udsigt. De maae under deres Fremrykning have Opmærksomheden særdeles henvendt paa ethvert Tegn til Opbrud af Isen, for at deres Tilbagevenden til Skibet kan iværksættes uden Risiko, endogsaa førend denne maatte nødvendiggjøres derved, at deres Provisioner maatte være opbrugte.

3) Under Forudsætning af, at de Udsendte skulde vende tilbage (uden at erholde nogen Oplysning om de savnede Skibe), og »Investigator« være befriet fra Isen omtrent den 1ste August, er det min Hensigt at gaae frem imod

Wellin
i For
Kyster
Spør
havde
vende
af Jon
ligt St
Punkt
savnede
piinligt
sultat,
al men
fuldkon
maatte
vende
mig for
Tilbage
4)
delelse,
at man
Sikkerh
ombord
1ste Sep
ver
uudele
de sædv
Hjælpe
Det
gode Vir

Wellingtons Canal (idet jeg antager, at denne Canal staaer i Forbindelse med Polarhavet,) og undersøge begge dens Kyster, medmindre jeg under mit Forehavende skulde træffe Spor af, at Afdelinger fra et af Capt. Austin's Skibe al'erede havde foretaget Undersøgelser her. I saa Tilfælde vil jeg vende tilbage og forsøge at trænge igjennem i Retningen af Jones-Sund, omhyggeligt undersøgende ethvert tilgængeligt Sted. Sir! skulde vore Anstrengelser for at naae dette Punkt krones med Held, men ingen Spor af den længe savnede Expedition opdages underveis, da vilde jeg, ihvor piinligt det end maatte være at komme til et saadant Resultat, ikke længer formaae at holde den Følelse borte, at al menneskelig Anstrengelse for at bringe Hjælp vilde være fuldkommen unyttig, og med en saadan Overbevisning maatte jeg derfor ansee det for min Pligt, om muligt at vende tilbage til England, eller i alle Tilfælde bestræbe mig for at naae en eller anden Havn, som kunde sikkre os Tilbagereisen det følgende Aar.

4) I Tilfælde af, at dette skulde være vor sidste Meddelelse, vilde jeg anmode Dem at forsikkre Lorderne om, at man ikke behøver at nære nogensomhelst Frygt for vor Sikkerhed indtil Efteraaret 1854, da vi have Provisioner ombord af enhver Art for tre Aar, regnet fra førstkommande 1ste September, som uden nogen Afknappelse kunne strækkes over et Tidsrum af fire Aar, og jeg desuden agter at uddøle hvad der maatte blive fældet af Jægerne i Stedet for de sædvanlige Rationer, hvilket end mere vil forøge vore Hjælpe midler.

Det er mig en stor Fornøielse at kunne sige, at de gode Virkninger af Frugt og Vegetabilier (hvoraf vi toge en

stor Mængde ombord i Oahu) kjendelig spores i den forøgede Kraft hos Mandskabet, der for Øieblikket er i saa udmærket en Tilstand, som det er muligt at ønske, og røber et tillidsfuldt Mod og en munter Sindsstemning, som ikke noksom kan paaskjønnes.

5) Skulde tilsyneladende uoverstigelige Vanskeligheder forhindre vor Fremgang, saa det blev tvivlsomt, hvorvidt Skibet kunde bringes klar af dem, vilde jeg ansee det for rigtigt i saa Tilfælde ikke at udsætte deres Liv, som ere betroede til min Omsorg, længere end Vinteren 1852 over. I det følgende Foraar vilde jeg da forlade Skibet med Slæder og Baade og anstrenge mig for at naae enten Pond's Bay, Leopold Harbour, Mackenzie, eller Hvalfangerne, alt efter Omstændighederne.

Hermed slutter jeg dette Brev, i hvilket jeg har bestræbt mig for at give et Omrids af, hvad jeg ønsker at udføre (og hvad der, under Forudsætning af taalelig gunstigt Veir den seilbare Tid af Aaret, synes mig opnaaeligt), men da Fuldførelsen af denne Plan jo ikke beroer paa menneskelige Anstrengelser, er det umuligt endogsaa at have nogen Formodning om, hvorvidt nogen eller hvilken Deel deraf vil lykkes. Min Hensigt med at tilskrive Dem er at gjøre Lorderne bekjendte med min Plan lige indtil det Sidste, for saavidt som muligt at frie deres Sind fra enhver unødvendig Bekymring med Hensyn til vor Skjæbne; og idet jeg nu har gjort dette — en Pligt som paalaa mig formedelst den dybe Sympathi, som Lorderne have næret for det interessante Øiemed med denne Expedition, en Sympathi, hvori alle Classer af vore Landsmænd have taget Deel, har jeg blot at tilføie, at med de rigelige Hjælpemidler, som en

gavm
til vo
vor O
fast F
Kræft
vore

Haabe
hvis
at bli
stemt
denne
havde
den A
beskje
Skrøb

I
men
til at
Anker
Skibet
lis-Me
med r
op pa
S
norder
da de

gavmild Regjering og et ædelmodigt Fædreland have stillet til vor Disposition (idet Intet savnes, som kan bidrage til vor Comfort), tiltræde vi denne hæderlige Tjeneste med en fast Beslutning om, saavidt vi formaae med vore skrøbelige Kræfter, at udføre de Planer, de saa tillidsfuldt have lagt i vore Hænder."

"Jeg har etc.

Robert M'Clure, Commander."

Ethvert Brev, som blev skrevet denne Dag, udtrykte Haabet om en lykkelig Opfyldelse af deres Forehavende, og hvis nogen Ængstelse sporedes deri, var det kun Frygt for at blive opholdt og komme forsilde. Chefens rolige og bestemte Aand er betegnet i den Paragraph, som han nedskrev denne samme Aften. "Jeg betragter det," skriver han, "som havde vi sagt Verden Farvel for de næste to Aar. Maatte den Arm, som har ført os saavidt i Sikkerhed, fremdeles beskjærmende ledsage en Gjerning, hvor ellers Alt er idel Skrøbelighed."

Den 31te Juli blev Skibet gjort klar til at træffe sammen med Isen; Crowsnest'et blev bragt op i Merset, klart til at afgive Station for Udkiget. Hvalfanger-Liner og lis-Ankere bleve tagne frem for at være ved Haanden, naar Skibet skulde hives frem eller hales gennem løs lis, og lis-Meiseler, Save, Stiger og alle de mange Artikler, hvormed man var forsynet specielt for Polartjenesten, bleve lagte op paa Dækket.

Strømmen havde dreven "Investigator" tredive Mile nordenfor Bestikket, og Cap Lisburne var langt agterude, da de fik Sigte af Hds. Maj.'s Skib "Herald", Capt. Kellett.

Det vil erindres, at dette Skib aarlig blev beordret fra sin Station ved Central-Amerika til at træde i Forbindelse med Depotskibet »the Plover» og udfylde dettes Proviant-Forraad. »Herald» ankom sædvanlig i Juni og forlod Behringsstrædet i September. Hensigten med at holde det krydsende omkring i Strædet var hovedsagelig Haabet om, at det kunde træffe sammen med Sir John Franklins Escadre, hvis et af hans Skibe skulde faae fuldført Gjennemfarten fra det atlantiske til det stille Ocean; men »Herald» gjorde god Nytte ved at fuldstændiggjøre Kaartene over de omliggende Egne og ved betydeligt at forøge vor geographiske Kundskab. Den vigtigste Opdagelse som Capt. Henry Kellett havde gjort, — og som sammenholdt med Beskaffenheden af den Iis, »Investigator» traf V. for Banks Land, er af stor Interesse for dem, der ere begjærlige efter at komme til Kundskab om de endnu ubekjendte Egne, som ligge rundt om vor Pol, — var imidlertid den, at han havde seet et udstrakt Land N. og N. V. for Behringsstræde. I Capt. Kelletts Depescher til England, daterede 1849, er Opdagelsen geographisk beskrevet.

»Kl. 3 F. M. den 17de August faldt Havets Temperatur pludselig fra 40° til 36°. Luften blev klar og overordentlig kold. Mindskede Seil i den Formodning, at jeg var nær ved Isen; hyppige Snee-Byger.

»Den 5te F. M. sprang Vinden pludselig om fra N. V. under en stærk Byge med tæt Snee. Kort efter 8, da en af disse Sneestorme klarede op, blev Pakisen seet fra Merset i Retning fra S. S. V. til N. N. V., i fem Miles Afstand. Veiret var saa slet, at jeg holdt op efter Mødestedet. Imidlertid klarede Veiret pludselig op, jeg dreiede

til Vi
Isen,
skoet
fyldte

»
varsko
Laaring
af Isen

»P
fundet
næsten
til at g
forcere

»D
ansaaes
gang va

»F
i en en
nogen T
efter, a
Melding

man ale
af dette
umaadel

Bjergtop
Bjerghei
de høier
burne f.

»M
punkt,

til Vinden og satte Curs for den nordvestligste Pynt af Isen, som var bleven seet. Kl. 9, 40 Min. blev der varskoet fra Veiret: »Land forud«! Begge Mersene bleve strax fyldte med Folk.

»Idet jeg løb langs Pakisen imod vor første Opdagelse, varskoedes der for en lille Gruppe af Øer paa baghords Laaring i betydelig Afstand indenfor den yderste Rand af Isen.

»Pakisen her var ikke saa tæt, som jeg før havde fundet den. Stræder med aabent Vand kunde sees at naae næsten heelt op til Ø-Gruppen; men de vare altfor snevre til at gaae ind i, medmindre Skibet havde været saa stærkt forceret mod Isen, at det selv kunde bryde sig en Vei.

»Disse Smaaøer saaes af og til meget tydeligt og ansaaes ikke at ligge langt fra det Sted, hvor vi dengang vare.

»Fra Dækket varskoedes for et udstrakt og høit Land, i en endnu længere Afstand end denne Gruppe, som jeg i nogen Tid havde været opmærksom paa, i spændt Forventning efter, at en eller anden af de Paagjældende skulde give Melding derom. Atmosfæren var smuk gjennemsigtig (som man alene seer den i disse Climater) undtagen i Retning af dette udstrakte Land, hvor Skyerne rullede i talrige, umaadelige Masser, af og til ladende de meget høie Bjergtoppe ubedækkede, hvor man da tydeligt kunde see Bjerghøider og meget steile Spidser, eiendommelige for de høiere Forbjerge i dette Hav — Østcap og Cap Lisburne f. Ex.

»Med Undtagelse af det nordostlige og sydostlige Endepunkt, kunde intet af det lavere liggende Land sees,

medmindre rigtigt nok det, som jeg først antog for en lille Øgruppe udenfor Pynten af Pakisen, var et Punkt af dette store Land.

»Denne Ø eller Landkjending laa 25 Mile fra Skibets Curs; de høiere Dele af Landet, som vare sete, antager jeg, laae ikke mindre end 60 Mile borte. Da vi dreiede til ud for det Land, vi havde seet først, viste den nordlige Pynt af det store Land sig et Øieblik øster i, og saa tydeligt, at det foranledigede Nogle, som før havde havt Tvivl, til at udraabe, »der, Sir, er Landet ganske tydeligt!«

»Fra det Tidspunkt af, da der varskoedes for Land, indtil vi dreiede ind under det, løb vi 25 Mile i lige Retning ind paa det. I Førstningen kunde vi ikke see, at Pakisen laa op til det, men da vi nærmøde os Øen, fandt vi Isen liggende fast op til den og at strække sig ud fra den, saalangt Øiet kunde naae, imod O. S. O.

»Veiret, som hele Dagen havde været smukt, forandredes nu pludselig til tykke Skyer og Sneebyger, med en frisk Vind fra Syd, og saa stærk Sø, at jeg ikke ankrede efter Bestemmelsen.

»Jeg forlod Skibet med to Baade. Næstcommanderende, Mr. Maguire, Naturforskeren Mr. Seemann og Maten Mr. Collinson vare i den ene; Lægen, Mr. Goodrige, Midshipman Mr. Pakenham og jeg selv i den anden, idet vi forøvrigt nærrede saare lidet Haab om at blive satte i Stand til at naae Øen.

»Skibet holdt krydsende udenfor den tykkeste Deel af den løse Is, hvorigjennem Baadene vare nødte til med megen Forsigtighed at hugge sig en Vei til S. O.-Siden, hvor jeg troede, jeg havde kunnet gaae iland. Vi naaede

Øen
ikked
havde
faae
fulgte
at gj
kunde
»
monie
Navn.
»
mere
som v
Prøver
»
med v
videre
man fi
maatte
i Særd
ombor
komme
vi vare
bedre
«
i Udstr
N. til S
Den er
fast Gr

Øen og forefandt en meget stærk Rulling under Landet; ikkedestomindre gik Næstcommanderende iland, efterat han havde skaaddet Baaden ind imod Kysten, indtil han kunde faae Fodfæste (uden at svømme) og springe overbord. Jeg fulgte hans Exempel; de Andre vare meget begjærlige efter at gjøre det Samme, men Søen var saa høi, at jeg ikke kunde tillade dem det.

»Vi heisede Flaget og tog under de sædvanlige Cereemonier Landet i Besiddelse i Hds. Maj.'s Dronning Victorias Navn.

»Den Udstrækning, vi havde at gaae over, var ikke mere end tredive Fod. Paa denne Plet og et lille Stykke, som vi kravlede op paa, samlede vi otte Arter af Planter; Prøver af Klippen toge vi ogsaa med.

»Med saa kort Tid, som vi havde til vor Raadighed, og med vore Hjælpemidler, var Øen fuldkommen utilgængelig for videre Fremtrængen. Dette var en stor Skuffelse for os, fordi man fra dens Top, som hævede sig 1400 Fod over Havet, maatte kunnet havt en vid Udsigt og faaet al Tvivl fjernet, og i Særdeleshed fordi jeg vidste, at samme Øieblik jeg gik ombord, vilde jeg være nødt til at sætte Seil til for at komme klar af Pakisen, og ud af den Bugt i den, hvori vi vare; heller ikke kunde jeg vente, at Veiret vilde blive bedre saa seent paa Aaret.

»Øen, paa hvilken jeg landede, er fire og en halv Miil i Udstrækning fra Ø. til V. og omtrent to og en halv fra N. til S., i Form af en Triangel med Vestenden som Toppunkt. Den er næsten utilgængelig paa alle Sider og udgjør en fast Granitmasse. Udfjærg sorte og hvide Dykkere (alminde-

lige i dette Hav) fandt her et sikkert Sted til at lægge deres Æg og oplække deres Unger; ikke en Hvalros eller Sæl blev seet paa Øens Kyst eller paa Isen omkring den. Vi bemærkede her ingen af de smaa Landfugle, der vare saa talrige omkring os; førend vi kom op under Landet.

»Det er en mislig Sag at give en Beretning om Opdagelse af Land i disse Egne, uden virkelig at have landet paa det, efter det uheldige Forsøg paa Sydsiden; men saavidt som en Mand kan være sikker, der har 130 Par Øine til at assistere sig, og hvor Alle ere enige med ham, er jeg sikker paa, at vi have opdaget et udstrakt Land. Jeg mener ogsaa, det er mere end sandsynligt, at disse Bjergtoppe, som vi saae, ere en Fortsættelse af den Bjergkjæde, som de Indfødte have seet ud for Cap Jakan (paa Asiens Kyst), og som omtales af Baron Wrangel i hans »Polar-Reiser«. Jeg vendte tilbage til Skibet Kl. 7 E. M. og satte høist ugjerne alle Seil til, som føres kunde, bort fra disse interessante Steder, mod Sydost, idet Vinden for Øieblikket tillod mig netop at kunne klare Pakisen.« *)

Dette Land antage nogle Geographer at strække sig i sammenhængende eller afbrudte Masser mod Øst og Nord, og at udgjøre en Deel af det store Archipelag af Øer, som ligge nordenfor Barrowstrædet, og lige saasnart Capt. Kelleths

*) En amerikansk Beretning af en senere Dato nægter Tilværelsen af dette Land, som Capitain Kellett siger, han er fuldkommen sikker paa eksisterer; men indtil man virkelig seiler over Stedet, have vi ligesaa megen Grund til at troe dem, der saae Land, som dem, der ikke gjorde det.

Opdag
Haab
Stand
lige K
havde
iforveie

Opdagelse blev bragt til England, vakte den et stærkt Haab om, at Capt. Collinsons Expedition vilde være i Stand til at naae dette Land og følge langs med dets sydlige Kyst henimod Melville-Ø, ligesom Sir Edward Parry havde formaaet at gjøre fra den modsatte Side tredive Aar iforveien.

Femte Capitel.

Den største Udstrækning af aabent Vand i 1850 laa i Retningen af Point Barrow, den nordvestligste Pynt af Amerika, et Punkt, som vore Venner ombord i »Investigator« vare utaalmodige efter at naae. »Enterprise« var endnu ikke bleven seet; men de havde havt tykke Taager, og Veiret havde været ugunstigt til at møde den, saa at Alt sammensvor sig for at lede de bekymrede Matroser og Officerer til den Slutning, at den endnu var langt forude og ventede efter dem. Capt. Kellett, den ældre Officeer, var ikke saa sangvinsk at tiltroe »Enterprise« en ligesaa hurtig Reise; dog følte han, hvilket Ansvar han paadrog sig ved at opholde »Investigator«, hvis dens Ledsager skulde være passeret. Tilmed udpegede Capt. M'Clure, hvor kostbar enhver Time var for ham, og den vigtige Tjeneste, hvori han var udsendt; thi han forstod vel at vurdere den Grund-sætning for Polartjenesten, at en Dag tabt ofte bevirker en heel Sommers frugtesløse Anstrengelser. Tilsidst samtykkede Capt. Kellett i, at »Investigator« skiltes fra dem; men først udfyldte han, hvad Capt. M'Clure manglede, ved at give ham tre Frivillige og forstrække ham med saadanne Artikler, som hans egen Forsyning vilde tillade. Læseren vil

sympath
som Ca
sidste
Hænder
som de
et Oieb
Capt. K
»Investi
vidste,
dem, i
grund o
haabløst
»Inv
Vej unde
»Gjorde
Svar
paa eget
medens
Den
sig tvers
Da de k
Hvalrosse
uhyre Ty
forlystet
talrige U
sant Syn,
En Kanon
Hensigt a
Contraord
Mødre og

sympathisere med de ædelmodige Følelser hos Mænd, der, som Captainen og Officererne paa »Herald«, saaledes for sidste Gang maaskee i denne Verden trykkede de Mænds Hænder, der gik ud paa en Tjeneste, der var ligesaa vovelig, som den var hæderlig, og de ville forstaae, hvor alvorligt et Øieblik det maa have været for den, der var stillet som Capt. Kellett, at sige til en saadan Besætning som den, »Investigator« havde inde, — »Gaa videre!« da han fuldtvel vidste, at fra det Sted, hvor de dengang vare, laa der for dem, i en Strækning af 900 Mile, paa den ene Side en grund og farlig Kyst, paa den anden et ufremkommeligt og haabløst Hav af Iis.

»Investigator« havde ikke længe fortsat sin eensomme Vej under et stærkt Pres af Seil, før der signaleredes, — »Gjorde De ikke bedre i at vente otteogfyrretyve Timer?«

Svaret var characteristisk: »Vigtig Tjeneste. Kan ikke paa eget Ansvar«. Inden faa Timer var »Investigator« alene, medens Vinden sprang om til N. O.

Den 2den August blev den første Iis seet, strækkende sig tversover forude; og de vare nu under c. 72° N. B. Da de kom nær op til den, saaes umaadelige Flokke af Hvalrosser, badende sig i Solen paa de løse Iismasser: uhyre Tyre med prægtige Huggetænder, som vilde have forlystet en Gordon Cummings Øie; Hunnerne med deres talrige Unger legende omkring dem var et nyt og interessant Syn, endogsaa for den gamle grønlandske Iis-Master. En Kanon blev strax ladet med Kugler og Skraa i den Hensigt at skyde nogle af dem; men Capt. M'Clure gav Contraordre, rørt over den Kjærlighed, som herskede mellem Mødre og Børn i dette Samfund af Umælende. Enkelte af

disse Dyr antoges at kunne veie femogtredive Centner; og Isen hævede sig omtrent to Fod, da den befriedes fra deres Vægt.

Disse vildtudseende Dyr findes i stor Mængde i Behringsstræde, og have været der saalænge man kan huske tilbage. Alle vore tidligere Reisende omtale dem; og de Fleste have seet den velbekjendte Afbildning i Cooks Reiser af Sammenstødet mellem hans Folk og Hvalrosserne; imidlertid bør der billigt gjøres opmærksom paa, at denne Fremstilling er noget uretfærdig imod et Dyr, hvis Character af Naturen er fredelig; skjøndt det, naar det angribes i Vandet, ingenlunde mangler Mod. Naar Hvalrossen er i Selskab med Hunnen eller sin Unge, lægger den en Selvopoffrelse for Dagen, som overgaaer de fleste Dyrs. Baade Hannen og Hunnen have Huggetænder; men disse ere stillede saaledes, at de kun ere til liden Nytte, naar Dyret er udenfor Vandet, undtagen forsaavidt de hjælpe det under Bestigningen af de steile og rue Sider af Iisblokkene. Hunnerne sees undertiden med to Unger paa een Gang, men i Almindelighed kun med een. De give deres Unge Die, og den forskjellige Størrelse, de have havt til de forskjellige Tider man har seet dem sysselsatte hermed, har ledet vore Reisende til at antage, at Ungen i tolv eller atten Maaneder er afhængig af Moderens Ernæring. De leve af Polar-Eggenes Hav-Planter, og saavidt som kan dømmes af Tænderne, synes de ikke at æde Fisk eller Sælhundede, skjøndt det undertiden forsikkes, at de gjøre saa. Deres tykke Skind, rigelige Spæk, sunde Kjød og Elfenbeens Huggetænder gjøre Hvalrossen til en værdifuld Fangst for Eskimoerne, hvorsomhelst de findes, og i Behringsstræde er en

betydel
Handel
siske K
Me
har »In
den 166
saameg
af Strø
Den 4d
op ad e
komme
iværksat
August
»Plover
Man
nær som
mod Poi
omtrent
lagde de
begyndte
Glæde v
at have
var blev
August 1
sig befr
af at ku
vende R
ning; og
Aarstid l

betydelig Trafik i Gang mellem Eskimoerne og de siberiske Handelsreisende, idet de give Elfenbeen i Bytte mod russiske Knive og Kjedler.

Medens vi have gjort denne Digression om Hvalrosser, har »Investigator« fortsat sit Løb næsten lige nord i, under den 166de Meridian, stadigt fremadskridende eller idetmindste saameget som Isen vilde tillade den, saa at den ved Hjælp af Strømmen avancerede sexten Mile i fireogtyve Timer. Den 4de August opdagede Capt. M'Clure, at han var gaaet op ad et »blindt Løb«, som det var tilraadeligt at see at komme ud af ved at gaae tilbage syd efter. Dette blev iværksat saa hurtigt som muligt, og de ankom den 5te August ud for Wainwright-Indløb og fik igjen Sigte af »Plover« for en kort Tid.

Man holdt nu klods op til den amerikanske Kyst, eller saa nær som Isen vilde tillade, og Skibet skred hurtigt fremad mod Point Barrow. Ved Midnat, i en Afstand fra Land af omtrent ti Mile og paa treoghalvfjerdsindstyve Favne Vand, lagde de Nordvest-Pynten af Amerikas Fastland forover og begyndte deres Fart imod Øst og imod Hjemmet! Hvilken Glæde var der ikke i dette Ord, og i Tanken om idetmindste at have tilendebragt een Vanskelighed, som aldrig tilforn var bleven fuldført af noget Skib. Om Morgen den 6te August 1850 følte Officerer og Mandskab paa »Investigator« sig befriede fra al Bekymring med Hensyn til Muligheden af at kunne gaae ind i Polarhavet fra Behringsstræde og vende Ryggen til Sydhavet. Det var nu en fuldført Gjer-ning; og en god Maaned af den for Seiladsen gunstigste Aarstid laa endnu for dem.

Deres næste Attraa var at naae Melville-Ø, men saa langt Øiet naaede i den Retning, laa en uhyre Iisflade for dem, og det en saadan Iis, som faa Søfarende, end ikke i det nordlige kolde Belte, før havde seet; og den Omstændighed, at en Strøm paa to Knob i Timen satte ind søndenfra ud for Point Barrow, viste Capt. M'Clure aldeles tydeligt, hvorhen Pakisen vilde drive ham, hvis han blev omringet af den eller løb fast i den. At naae det aabne Vand langs Kysten, eller det Rum imellem den amerikanske Kyst og den Linie af tyk Iis, som formedelst dens store Dybtgaaende standses mod Grunden i en Afstand fra Kysten, der vexler fra nogle faa Yards til undertiden en Miil i Breden, — at naae dette Vand og saa arbeide sig frem øster efter imod det aabne Hav ud for Mackenzie-Floden, som Sir John Richardson omtaler efter Eskimo-Beretninger, var den Curs, han nu bestemte sig for.

Vinden gik om til O. S. O. med Regn og Taage; og imod disse Forhindringer kjæmpede det gode Skib sig frem. Paa den ene Side laa en lav og farlig Kyst, blottet for Ly eller Havn, paa den anden en Barriere af Pakiis, dannet af store Iisflager og Iisblokke, medens det mellemliggende Rum ogsaa var meget opfyldt med adspredte Masser, saa tykke og svære, at Skibet zittrede i hvert Tømmer, naar det ikke kunde undgaae at tørne imod en eller anden af dem. De seilede nu i en tyk Taage, idet Haandloddet og Udkiget vare deres eneste Sikkerhed imod Skibbrud; og hvert Øieblik Solen skinnede frem, og de vare uforstyrrede af Isen, vare de med alle deres Baade forude for at bugsere. Alle vare i en oprømt Sindsstemning, og al Bekymring for Fremtiden var opslugt af Glæden i Øieblikket. Mandskabet

tog fu
Sange
Forladt
redes,

De
omtrent
Mr. Co
paa, a
Da Baa
skjøndt
saasnar
Næser

Ve
der i E
en Com
Disse t
Stamme
bleven
aldrig h
ringe Se
derfor
hvorlede
Bevægel
De kun
«Omiack
tre Mæn
vidunder
havde tr

Til
os den

tog fuldelig Deel i Officerernes Enthusiasme, og lydelige Sange og muntre Raab lode gjennem det eensomme Havs Forladthed, efterhaanden som enhver ny Vanskelighed besejredes, og en ny Miil øster efter tilbagelagdes.

Den 8de August, da man var tæt ved Point Pitt, omtrent 120 Mile øst for Point Barrow, blev Masteren, Mr. Court, sendt iland paa Kysten for at anbringe et Tegn paa, at »Investigator« var passeret, og opreise en Varde. Da Baaden lagde til Land, mødte de tre Eskimoere, som, skjøndt særdeles frygtssomme i Begyndelsen, bleve frimodige, saasnart den høflige og behagelige Operation med at gnide Næser rigtigt havde gaaet for sig som Tegn paa Venskab.

Ved Hjælp af den mähriske Missionair, Mr. Mierching, der i Egenskab af Tolk fulgte med paa »Investigator«, blev en Communication strax bragt i Stand med Eskimoerne. Disse tre Mænd vare, som det synes, en Deel af en lille Stamme, som boede i Nærheden. »Investigator« var først bleven seet af dem den foregaaende Aften; og da de aldrig havde seet noget Lignende før, havde den vakt ikke ringe Sensation i Samfundet, og et almindeligt Møde havde derfor fundet Sted. Det meest Forbavsende af Alt var, hvorledes disse »tre store Træer« (Masterne) bleve satte i Bevægelse, og mange forskellige Meninger bleve fremsatte. De kunde ikke give dette nye Under andet Navn end »Omiack«, det samme de kalde deres store Canoer. Disse tre Mænd vare blevne afsendte for at iagttage og følge denne vidunderlige »Omiack«; og det var disse, som Mr. Court havde truffen paa.

Til Svar paa de Spørgsmaal, som gjordes dem, gav de os den glædelige og lovende Efterretning, at et aabent

Vand fandtes hele Veien mod Øst, og at det paa denne Aarstid vilde vexle i Brede fra tre til fem Mile, den samme Afstand, hvori Pakisen dengang laa ud for Point Pitt. Isen, sagde de, veeg aldrig længere tilbage end nu for Tiden, og til een Aarstid (det vil sige om Vinteren) var der slet intet Vand langs Kysten. De havde ingen Forestilling om, naar Vandet ophørte at være aabent, eller naar Vintertiden kan siges at begynde i denne Egn.

Da Forbindelse var bragt i Stand med Stammen i sin Heelhed, erklærede en eller to af Folkene at have seet et Skib før imod Syd («the Plover» uden Tvivl) i Kotzebue-Sund. De talte ogsaa om Handel med andre Indfødte, som gav dem russiske Artikler i Bytte for deres Pelsværker, og lovede, at hvis Capt. McClure vilde vende tilbage, skulde de have nogle Skind og noget Elfenbeen rede til ham. Stammen i Almindelighed var et stærkbygget Folk, men Mændene vare hæsli^g vanzirede ved de Stykker, som de hænge i Underlæben, og de fleste af dem havde to Huller paa hver Side af Munden, en halv Tomme brede, hvorigjennem disse ildeklædende Prydelser vare stukne. Qvin-derne maatte kunne have seet godt ud, efter Begrebet om en velvoxen mongolsk Skjønhed; de vare let tattoverede omkring Hagen; men det maa tilføies, at dette ikke længere var mere synligt, end deres naturlige Ansigtssfarve, formedelst deres Mangel paa Bekjendtskab med reent Vand. En almindelig Fedme var fremherskende i denne Polar-Familie, og de syntes at have Forraad af Føde, eftersom de tilbøde os ved Tuskning at ville forsyne Skibet, hvis det vilde vente.

T
ikke g
Talent.
Forærin
han sa
greb n
med d
anden.
greben,
saa ove
i Munte
til Lom
hed. O
en savn
skulde f
de være
Fra
at de ha
langs K
ogsaa ti
aldrig ha
Et
afleveres
lovede a
Foræring
saadanne
des den
Forbinde
tilfældig

Tyveri, udøvet paa en særdeles kunstløs Maade, skjøndt ikke ganske uden Færdighed, syntes at være deres Hoved-Talent. Medens Capt. M'Clure uddeelte noget Tobak til Foræring, følte han en Haand i sin Buxelomme, og da han saae ned, opdagede han en af de Indfødte i Begreb med, medens han tog imod hvad der gaves ham med den ene Haand, at plyndre hans Lomme med den anden. Imidlertid lo han saa godmodigt, da han blev paa-greben, og alle hans Landsmænd syntes at nyde Spøgen i saa overvættes Grad, at ogsaa den forurettede Part slog ind i Munterheden. Iblandt Eskimoerne blev denne Tendens til Lommetyveri aabenbar betragtet som en elskværdig Svaghed. Capt. M'Clure fortalte disse Folk, at han ledte efter en savnet Broder; og de lovede, at hvis de nogensinde skulde finde nogle hvide Mænd i Nød og Elendighed, skulde de være meget gode imod dem og give dem Dyrekjød.

Fra Nogle af Stammen indhentede man Oplysning om, at de havde seet Lieutenant Pullen, da han i 1849 seilede langs Kysten til Mackenzie-Floden; og Capt. M'Clure kom ogsaa til sikker Kundskab om, at »Erebus» og »Terror» aldrig havde naaet til Landene heromkring.

Et Brev blev efterladt hos disse Eskimoere for at afleveres til de Europæere, de maatte træffe paa, og de lovede at levere det sikkert, i Betragtning af de talrige Foræringer, de modtog. Man kan kun fæste liden Tro til saadanne Vilde; thi det var først i Mai 1852, da det lykkedes den energiske Officeer, Capt. Maguire, at aabne en Forbindelse med dem ved Hjælp af sine Baade, at han tilfældig bemærkede en lille Lærreds-Pose, adresseret til

Hoved-Agenten for Handelen i de russiske Colonier i »Amerika«, og derved opdagede Levningerne af det oprindelige Document. Det naaede først England i 1853, efterat Lieut. Creswell, som var bleven sendt hjem gjennem Baffinsbugten med Depescher, havde givet Beretning om »Investigator's« Sikkerhed.

M
langs
snildt
og ved
skab o
prise«
disse s
D
Depots
station
til at
der be
Ca
giver e
og han
veri, sa
bærenh
vendte
med o
Deel m
forklare

nier i
t op-
1853,
ennem
g om

Sjette Capitel.

Medens det gode Skib arbejder sig langsomt frem langs Kysten, maa jeg benytte Leiligheden til at vise, hvor snildt dets Spor opdagedes af Capt. Maguire i 1852—53, og ved hvor ringe en Ledetraad han kom til sikker Kundskab om det Factum, at baade »Investigator» og »Enterprise» havde i paa hinanden følgende Aar været sete af disse samme Vilde.

Det vil erindres, at det lykkedes Capt. Maguire paa Depotskibet »Plover» at naae en mere fremrykket Vinterstation, end Capt. Moore nogensinde havde været i Stand til at naae, og herved kom han da tillige hen til Steder, der besøgtes af de Indfødte, som Capt. M'Clure havde seet.

Capt. Maguire's mærkelige og interessante Fortælling giver en Beskrivelse af hans Ankomst iblandt Eskimoerne og hans Forberedelser for Vinteren, af deres Hang til Tyveri, samt af hans venskabelige Forhold og ædelmodige Overbærenhed. »En Dag», for at bruge hans egne Ord, »da vi vendte tilbage til Skibet tversover Bugten, havde vi i Følge med os en ung Mand og en Dreng, som talte en heel Deel mere, end vi kunde forstaae; men da den Første vilde forklare os, hvad Slags Tobak man havde givet ham ombord

i et Skib, snoede han sine Fingre sammen for at beskrive amerikansk Skraatobak eller negro-head. Dette ledte os til at antage, at Skibet, hvor han havde faaet det, maatte have været »Investigator« eller »Enterprise« *), da de forlode Isen sidste Sommer. De to Mænd fulgte os godvillig ombord, og jeg var glad ved at kunne benytte mig af Lieut. Vernons Kundskab til Sproget for at undersøge Historien mere grundigt. Med den største Taalmodighed tillod han dem at beskrive Alt, hvad de havde seet, paa deres egen Maade, og kom til Slutningen til Vished om, at det Skib, som de havde været ombord paa, havde diagonale **) Dæk og en lis-Pude ***) der var større end »Plover's«. Lysaabningerne i Dækket, bemærkede de, vare flirkantede. Disse vare de Punkter, som synes at have tildraget sig deres Opmærksomhed; og de vare tilstrækkelige til at vise, at de havde været ombord paa det ene eller det andet af Skibene, men da Captainen blev beskrevet som bærende Briller, blev det os øieblikkeligt klart, at det var Captain Collinson.

»Det fortjener at paaagtes«, bemærker Capt. Maguire, »at en særegen Slags Tobak, hvormed vi vidste, at »Enterprise« og »Investigator« havde været forsynede, ledte til, at

*) Skibene føre i Almindelighed Tobak til Mandskabets Brug med i Blade; men i 1850 anskaffedes fabrikeret Tobak i Polar-Opdagelsesskibene for at spare Plads; og Admiralitetet havde til Collinsons og Austins Expeditioner leveret Cavendish's fladt sammentrykkede Kager, eller negro-head's sammenflettede Stykker.

**) Beklædningen af Skibsdækkene gaaer i Almindelighed i en Linie parallel med Kjølen; men i Polar-Skibe er det dobbelte Dæk lagt paaskraa, tværs over det oprindelige, for at give det en større Grad af Styrke, i Tilfælde af, at Skibet skulde blive klemt af Isen.

***) Et Stykke Forstærknings-Tømmer, som gaaer rundt om Skibet udvendig.

Eskimo
de have
mere C
spørgs
skaffet
Expedi
i 1852,
vor Oply
Maguire
Eiendom
at den

Vi
August
Vind, ig
Skibet s
og saa
ombord,
Tegn, d
været pa

Am
strakt Sk
en Steer
underlig
over en
Teppe af
af blank
fra »Inv
nyt for
af evig
som Lan

Eskimoerne frivillig kom med en Fortælling om, hvorledes de havde været ombord i et Skib, og saaledes forskaffede os mere Oplysning i nogle faa Minuter, end alle vore Forspørgsler til Anførerne for Stammen og Andre havde forskaffet os i flere Maaneder; og hvis ikke Capt. Kelletts Expedition til al god Lykke var bleven sendt til Melville-Ø i 1852, trods al den Modstand, Sagen mødte, skulde vi for vor Oplysning om »Investigator« navnlig have at takke Capt. Maguires Snildhed og en Vilds lagttagelse af dens Tobaks Eiendommelighed. Paa denne Maade fik vi Sikkerhed for, at den var passeret Point Pitt.

Vi vende tilbage til »Investigator's« Reise. Den 9de August tilbragtes med at arbeide sig frem imod en contrair Vind, igjennem meget snevre og indviklede Stræder, idet Skibet sjelden laa meer end fem Minuter over een Boug, og saa tæt ved Land, at de Indfødte stadig kunde komme ombord, og man skarpt og nøiagtigt kunde undersøge ethvert Tegn, der maatte tyde paa, at Franklins Mandskab havde været paa disse Steder.

Amerikas Kyst paa dette Sted beskrives som en udstrakt Slette; Jordbunden som en mørkeblaa Leerjord, uden en Steen eller et ophøiet Punkt til at afbryde dens forunderlige Eensformighed. Fra Bugten af seer Øiet ud over en umaadelig grøn Flade, bedækket med et broget Teppe af Mos, Græs og Blomster, og hist og her afbrudt af blanke Smaasøer. Store Flokke af Rensdyr bleve set fra »Investigator«; og det hele Landskab var forunderligt nyt for vore Søfarende og aldeles uventet tæt ved et Hav af evig Iis. Havbunden var af samme jevne Beskaffenhed som Landet, og Lodskuddene vare mærkværdig regelmæssige,

saa at »Investigator« var i Stand til at arbeide sig frem, til Trods for de flyvende Taager, ved skifteviis at staae ind paa 3 Favne Vand og ud paa sex eller syv, hvor de i Almindelighed fandt Kanten af den sværere Iis staaende fast paa Grunden. Dens uhyre Tykkelse kan bedst vurderes, naar man betænker, at for at staae paa Grund i syv Favne Vand maae Iisflagerne have strakt sig fra femogtredive til fyrretyve Fod i Dybden; og dog var denne Iis, som Følge af at den var Yderkanten af Pakisen, tyndere end den øvrige. Forgjæves anstrengte »Investigator's« Mandskab deres Øine for udover denne udstrakte vilde Iismark at opdage et eneste Vandblink. De Indfødte gave den samme Besked, saaofte Mr. Mierching udspurgte dem. De kjendte ikke til noget Land nord for dem, thi det var ikke muligt at gaae langt ud i deres Sælskinds Kajakker. Undertiden havde de været oppe i de Stræder, som dannedes i Isen nordpaa; men de havde aldrig været i Stand til at rykke videre frem end halvanden Dags Reise (eller tredive Mile), og dette kun under de gunstigste Omstændigheder. Derefter kom de til Iis, som forbød al videre Fremgang. Der var desuden ingen Søler at see; og disse udgjøre selvfølgelig deres eneste Opfordring til saadanne farlige Reiser. Denne Tykiis, som »Investigator« siden havde at kjæmpe med, skræmmede endogsaa en Befolkning, som tilbragte sit Liv i Nærheden af den.

Da de nærmede sig Colville-Floden, sporedes dens Indflydelse tydeligt derved, at Vandet blev brakagtigt og muddret.

Vandfugle, saasom den almindelige Edderfugl og Kongeanden, vare meget talrige, i Særdeleshed i Harrison Bay.

St
forover,
i Retnin
flade i
gator«
tredive
hver Da
findsom
tilveiebr
rykket
som he
disse E
skaaren
bort; o
Knivsbla
M'Clure
vilde væ
længe s
»undsky
i saadan

Luf
gust for
Dage. I
og der
Høidepu
just hav
70° 33'
nærmed
Spiir, d
noget u

Strømmen befandtes, efterat de havde lagt Point Barrow forover, at have en Gjennemsnitsfart af atten Mile om Dagen i Retning af O. til N., og dette, saavelsom den rolige Overflade i det snevre Stræde af aabent Vand, satte »Investigator« i Stand til at arbeide sig frem imod Vinden mellem tredive og fyrretyve Mile daglig, — en herlig Fremgang for hver Dag. Enhver Forsigtighedsregel, som menneskelig Opfindsomhed og Snildhed kunde udtænke, blev sat i Værk for at tilvejebringe Sikkerhed for, at det Factum, at Skibet var rykket saa vidt frem, skulde blive bragt til deres Kundskab, som herefter maatte træde i Forbindelse med de Indfødte i disse Egne. Skibets Navn blev indgravet paa Knivene og skaaren med en Diamant paa de Speile, som bleve forærede bort; og for at forhindre Folkene i at udslette Navnet af Knivsbladene ved at slibe eller polere dem, fortalte Capt. M'Clure dem, at de Bogstaver, som der vare indgravede, vilde være et Tryllemiddel til at gjøre Jagten lykkelig, saalænge som de forbleve staaende der, — en af Dr. Paley's »undskyldelige Løgne«, som Enhver vil indrømme er tilladelig i saadant et Tilfælde.

Luftens og Havvandets Temperatur var den 11te August forbavsende reen, og havde været saaledes i nogle Dage. Den første naaede omtrent $34^{\circ} +$ Fahr. i Skyggen, og den sidste $33^{\circ} +$ Fahr. Dette maa betragtes som Høidepunktet af Sommervarmen i Harrison Bay, som de just havde arbeidet sig ud af. De naaede Jones's Ø under $70^{\circ} 33' N. B.$ og $150^{\circ} 16' V. L.$ (Greenwich); og da de nærmede sig den, rapporterede den vagthavende Officeer et Splir, der stod opreist som til et Signal; og man var noget urolig, indtil Mr. Court kom til at undersøge det

og meldte, at det blot var et Stykke Drivtømmer, der var tvunget op i den Stilling ved Isens Tryk. Bugterne her fandtes overstrøede med Drivtømmer; og et af disse Spiir bemærkedes at have samme Tykkelse som »Investigator's» Stormast. Midten af Jones's Ø var en stor Mose, Rugepladsen for store Flokke af vilde Fugle.

Denne Formiddag fik de Besøg af to Baade med fireogtyve Indfødte, og det er mærkeligt nok, at vi af den Omstændighed, at Anføreren var i Besiddelse af et gammelt Gevær, mærket paa Laasen »1840, Barnet«, ere i Stand til at udlede det Factum, at denne Mand og hans Folk jage over Landstrækningen fra Point Barrow og saa langt imod Øst; thi det var netop denne Mand, med hvem Captain Maguire kom i den Conflict, som han omtaler i sin Fortælling; og det er temmelig utvivlsomt, at det var ham, som stod i Spidsen for Angrebet paa Lieutenant Pullen i 1849. Nu var han imidlertid høflig nok, og baade han og hans Landsmænd gjorde et meget gunstigt Indtryk paa Capt. M'Clure. »Skibets Størrelse«, siger han, »og i Særdeleshed de store Tørklæder (Seilene) opvakte deres Beundring. Hvalfanger-Baadene, som var Noget de bedre kunde forstaae sig paa, beundrede de meget, og lagde deres Nysgjerrighed for Dagen efter at vide, hvor Træer, der vare skikkede til at gøre saadanne Baade af, groede, i den Formening, at de vare i eet Stykke og blot udhulede«. De vare villige til at lade dem faae hvad de havde hos sig af Fisk og vilde Fugle, i Bytte mod Tobak, og tilbøde, hvis Capt. M'Clure vilde vente, at hidbringe Overflodighed af Vildt, som de havde Forraad af paa Fastlandet.

De
M'Clure
i Stykke
dem, so
bemærk
af dem
Stykke
han der
Fripostig
hvert er
Spøgen
gator«,
for en S
En
sammen
ved fra T
Fane —
vexlet de
i Veiret
Timouh!
at gnide
fordi diss
at være u
rettede
aldrig ti
antage si
denne V
vesten fo
Producter
faa Artiki

Den gangbare Mønt i denne Egn er Tobak, og Capt. McClure blev sin egen Møntmester ved at skjære Rullerne i Stykker paa omtrent tre Tommers Længde og betale med dem, som han ansaae for passende. Et morsomt Exempel bemærkedes ved denne Leilighed paa disse Vildes List. En af dem havde lagt Mærke til, at hver Fisk betaltes med eet Stykke Tobak, og i den Hensigt at forøge sin Profit skar han derfor sin Fisk i Stykker og forlangte med umaskeret Fripostighed at blive betalt den samme Portion Tobak for hvert enkelt Stykke, som han havde faaet for den hele. Spøgen vakte stor Munterhed iblandt Mandskabet paa »Investigator«, og Fyren selv syntes at ville have det til at gjælde for en Spas, da han fandt, at hans List mislykkedes.

En anden Afdeling af Indfødte erholdt i Løbet af den samme Dag en Sammenkomst med Folk fra »Investigator« ved fra Toppen af en Stang at udhænge den noget originale Fane — et Par Sælskins Beenklæder. Efter at have udvevlet de sædvanlige Tegn paa Fred ved at række Hænderne i Veiret paa begge Sider og ved det eenstemmige Udraab: Timouh! eller Fred, gik den mere venskabelige Hilsen med at gnide Næser for sig, og det tilmed heelt fornoieligt, fordi disse Eskimoer, mærkværdigt nok, befandtes for Tiden at være ualmindelig rene. Ved Mr. Mierching's Hjælp underrettede de Indfødte »Investigator's« Mandskab om, at de aldrig tilforn havde seet en Europæer; og de lovede at antage sig Enhversomhelst, som nogensinde skulde komme denne Vei. Disse Folk drive Tuskhandel med de Indfødte vesten for dem og give dem deres Pelsværker for russiske Producter; men i deres afsondrede Belliggenhed er det kun faa Artikler, som naae til dem, eftersom endogsaa en Kniv

var Gjenstand for den største Fornøielse og Forundring. Om Sommeren boede og jagede de paa de nøgne Øer, som laae ud for Kysten; deres Vinter-Opholdssted var i kort Afstand inde paa Fastlandet.

Hang til Tyveri var den fremherskende Last imellem disse Eskimoer, som naturligt kan ventes hos alle Vilde, der for første Gang see en saadan uberegnelig Rigdom, i Skikkelse af Træ og Jern, bragt til dem, og næsten lagt i deres Hænder; og det Samme kan siges om alle de Stammer, som »Investigator« traf paa langs denne Kyst. Endogsaa efter at have modtaget en stor Mængde Foræringer, og tilsyneladende ikke i Stand til at udtrykke al deres Fornøielse og Taknemmelighed, var Fristelsen til at tilvende sig enhver løs Artikel altfor stor for deres Ærlighed. Intet var nogensinde »for hedt eller for svært« for dem. Den 12te f. Ex., efterat al mulig Venlighed var udviist imod en Afdeling af Mænd og Qvinder, fandt en af Damerne paa under sine rummelige Proportioner at skjule et Par Jern-Svingler og et lille Iis-Anker. Hun satte sig over dem, ligesom en Høne over en Rede med Æg; men Enderne af et af Haandtagene stak frem, og en Los-øiet Marine-Corporal opdagede de Gjenstande, som det i disse Egne vilde have været et alvorligt Tab at maatte undvære. Da den smukke Delinquent blev beskyldt for Forbrydelsen, og denne forekastedes hende i det raa, men energiske Sprog, som Sømænd antage maa forstaaes fra Pol til Pol, pegede hun imod sin Huusbond og tilkjendegav Ønsket om, at han skulde dele Ansvarligheden. Naturligviis stod Galanteriet paa et høit Trin hos en Besætning, som havde vendt Ryggen til alt Qvindekjøn for saamange Maaneder siden, og som kort efter igjen skulde gjøre det

Samme
men de
naler, p
talt, at
Beboere
for Last
lighed fo
vidner ik
som den
Hjerte h
ogsaa er
paa Jord
og sand
allerede

Diss
eneste A
den almi
Dags Mid
østerefter

Den
V. L. og
lave og f
med Kys
der var
han bar
Behringss
at nærme

Navi
de ansva
vanskelige

Samme for et Tidsrum, som det var piinligt at see ud over; men det er glædeligt, naar man læser i Officerernes Journaler, paa samme Side som ovenstaaende Anekdote er fortalt, at finde en Sætning som følgende: — »Disse Naturbørn, Beboere af en af Jordens ødeste Egne, syntes at være frie for Laster! og viste de meest levende Tegn paa Taknemmelighed for de ubetydelige Foræringer, vi gjorde dem!» Hvor vidner ikke saadan elskværdig Mildhed, endogsaa i den Dom, som den fælder over disse Skabninger, om det følsomme Hjerte hos dette Samfund af modige Mænd! De fandt endogsaa en Fornøjelse i Samqvemmet med de meest Vilde paa Jorden, som en Afvexling i Reisens Eensformighed; og sandsynligviis kastede Haabet om et lykkeligt Udfald allerede sit Solskin over enhver Ting de saae.

Disse Sammenkomster med de Indfødte dannede nu de eneste Afbrydelser i den daglige Tingenes Orden, fraseet den almindelige Følelse af Tilfredshed, naar Masteren hver Dags Middag rapporterede saa mange flere Mile tilbagelagte østerefter.

Den 14de August havde »Investigator« naaet 148° 17' V. L. og blev meget hindret i sin Fremgang imellem de lave og for et Skib i tykt Veir farlige Øer, som ligge langs med Kysten heromkring. De havde nu passeret det Rev, der var Sir John Franklins Vendepunkt, det Sted, hvorfra han bar af i 1826 efter hans uheldige Forsøg paa at naae Behringsstræde fra Mackenzie-Floden, og de kunde siges at nærme sig denne store Flods Delta.

Navigeringen, der altid var en meget alvorlig Sag for de ansvarshavende Officerer, blev her om muligt endnu vanskeligere. Farlige Sandbanker vare paa nogle Steder

skjulte af Iisflager, som vare drevne over dem; paa andre Steder vexlede Lodskuddene saa pludseligt, at det maatte vildlede den meest Forsigtige. Pludselige og tykke Taager, med skiftende og uudertiden voldsom Strøm, tjente altsammen til at give Chefen og Masteren god Grund til at være aarvaagne. De Sandbanker, som ligge langsmed denne amerikanske Tundra, have efter Capt. M'Clures Forsikkring den samme Character som de ved Mundingerne af mange store Floder i forskjellige Dele af Verden, og særligt, efter hvad Wrangel anfører, som de, der ligge ud for Mundingerne af de store asiatiske Strømme, der løbe ud i Polarhavet. De ere dannede alene af Drivtømmer og de opskyllede Afsætninger af nærliggende Floder. En Masse af det første bundsætter sig eller fæstner sig ved et eller andet Tilfælde i tre eller fire Favnes Dybde; Strømmen føler snart Hindringen og begynder i og udenom Kjernen at afsætte Gjenstande, som danne et Rev; Revet voxer hurtigt, mere Drivtømmer grundsætter sig, mere Bundfald afsættes, og i Løbet af en Menneskealder, som en af Eskimoerne forsikkrede Mr. Mierching, reiser der sig en Ø fra Havets Bund.

Den 14de August, efter en eller to Gange med Nød og neppe at være undsluppen, fandt »Investigator» sig aldeles indesluttet af disse Sandbanker; og da den tilsidst vilde forsøge paa at slippe gennem et tre Favne snevert Løb, var den saa uheldig at løbe paa Grund; man satte først alle Seil til, i Haab om at drage den igennem; men dette viste sig at være haabløst; dernæst blev et Varp-anker ført ud, men det kunde ligesaa lidt som et Sværanker med Kjetting bringe Skibet flot. Nu var ingen Tid at spille; Baadene bleve satte ud, alle Provisioner, som vare stuvede

paa Da
styrtede
Kuttern
flot efte
var nød
Vande,
med Pr
elleve T
Mennes

paa Dækket, førte ned i dem, nogle Tønder fersk Vand styrtede fra Beholderne ned i Lasten, Ankerne firede ned i Kutterne, og ved et nyt Forsøg kom »Investigator« endelig flod efterat have været paa Grund i fem Timer. Da Skibet var nødt til at sætte Seil til for at komme ud paa dybt Vande, indtraf det Uheld, at en af Baadene, som var ladet med Provisioner, kængrede, medens den var paa Slæb, og elleve Tønder med salt Kjød gik tabt — en sand Ulykke for Mennesker under saadanne Omstændigheder.

Syvende Capitel.

Den 15de August var en spildt Dag. Omringet af Iismasser maatte Skibet ankre ud for Yarborough-Indløb for at undgaae igjen at løbe fast. Om Aftenen reiste sig en vestlig Vind, som gav Haab om Befrielse, idet den Iis, som opfyldte alle de seilbare Løb, adsplittedes; den fulgtes af en Tordenstorm, et Phænomen, som en Polarfarer kun sjelden bliver Vidne til.

»Vestenvinden«, skriver Capt. M'Clure, »brød frem, ledsaget af Regn, Torden og Lynild. Et saadant Veir var jeg aldrig før Vidne til under saa nordlig en Bredegrad (70° N. B.). Thermometret steg til 45° + Fahr., og Luften var aldeles lummer, med mørke tykke Skyer, som trak op over vore Hoveder, ligesom de sees under et Tordenveir i vort eget Land. »Pakisen«, vedbliver han, »synes idag, saalangt Øiet kan naae, fast og svær, uden en kjendelig Draabe af Vand. Straalebrydningen har været betydelig og givet Kanten af Pakisen Udseendet af en sammenhængende Kjæde af Kalkklipper, fra fyrretyve til halvtredsindstyve Fod i Høiden. At slutte efter den lette Beskygning, som tydelig viser sig paa forskjellige Steder i Pakisen, skulde jeg være tilbøielig til at antage, at der maa være mange af den

samme S
sig imod
dette Ha
Den
videre, s
hør, snar
var tjenli
Klokkern
Iismassen

Et F
Fisk med
idet Intet
og om N
Gang i d
Iis. Phæ
lede den
Ubehageli
indskrænk
Floden, ti
skulde na

Den
passerede
gaae tvers
Flodens M
her, uder
fjernet fra

Frister
gator« for
idet en le
i nogen T

samme Slags Øer, som dem vi have truffen paa, der strække sig imod Nord og forhindre Isens Fremrykning, hvorved da dette Hav holdes bestandig tilfrossen.»

Den 16de og 17de kunde man neppe komme et Skridt videre, skjøndt Mandskabet arbeidede strengt og uden Ophør, snart bugserende, snart varpende; og saa ofte Vinden var tjenlig, lode de det gamle Fartøi staae til, saa at Skibsklokkerne gave Gjenlyd, naar Bougen stødte imod de flydende Iismasser.

Et Forsøg, som en Afdeling Frivillige gjorde paa at fange Fisk med Bundgarn paa en af Sandbankerne, blev uden Frugt, idet Intet uden Drivtømmer betalte dem for deres Arbeide; og om Natten til den 17de saaes Havets Overflade for første Gang i denne Saison overtrukken med en Beklædning af Is. Phænomenet iagttoges og bemærkedes af Alle: det varselde den nære Fremrykning af Vinteren med alle dens Ubehageligheder, og foranledigede Nogle, som dog havde indskrænket deres Forhaabninger for dette Aar til Mackenzie-Floden, til nu endogsaa at tvivle om, hvorvidt de nogensinde skulde naae saa langt.

Den 18de gjorde »Investigator« noget Fremskridt og passerede Flaxman's Ø. Skibet var nu godt paa Veie til at gaae tversover den store Vinkel, som dannes af Mackenzie-Flodens Munding; og den sammenhængende Pakiis befandtes her, uden Tvivl paavirket af Floden, mere løs og mere fjernet fra Kysten.

Fristet ved hvad der syntes aaben Sø, løb »Investigator« fort, styrende Cursen mod N. O. efter Banks Land; idet en let duvende Bevægelse, den første de havde mærket i nogen Tid, ledte dem til Haabet om stort aabent Vande.

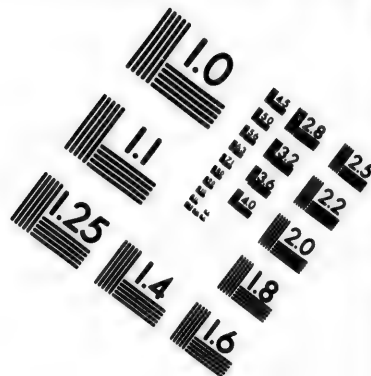
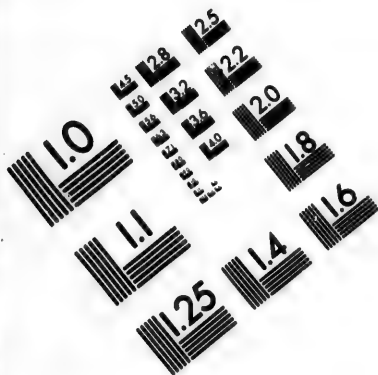
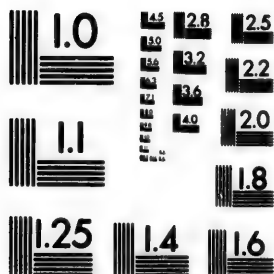

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

Photographic Sciences Corporation

**23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503**

1.5 12.8
1.6 13.2
1.7 13.6
1.8 20
1.9 22
2.0 25

1.0
1.1
1.2
1.3
1.4
1.5
1.6
1.7
1.8
1.9
2.0

De pludselige dybere Lodskud i Løbet af første Vagten, idet disse steg fra ni til toogtredive Favne, bestyrkede ligeledes deres Forhaabninger, medens Mørke og en tyk Taage skjulte Virkeligheden for deres Øine.

Den 19de August kom, og med den en frisk vestlig Brise, Sneebyger og Taage; og i lykkelig Uvidenhed lode de staae til, idet de nu og da fik Sigte af Noget, der saae ud som Kanten af Pakisen, eller tumlede ind i Bugter af Iis, hvor der ingen anden Udvei var, end at vende tilbage et Stykke af den samme Vei de kom. Ved Middag loddedes 195 Favne uden Bund, og kort efter kom Captainen til Klarhed om den ubehagelige Kjendsgjærning, at »Investigator« var løbet i en Fælde i den faste Is. Iis af forbavsende Tykkelse og i udstrakte Flager, nogle syv eller otte Miil i Længden, saaes paa begge Sider; dens Overflade var ikke jevn, saaledes som vi see den i Baffinstrædet og de tilgrændsende Vande, men knuddret, formedelst den i Aarhundreder opdyngede Snee, Frost og Tø. Halvfemsindstyve Mile vare de løbne frem ad dette blinde Løb i den farlige Iis; og hvis Vinden skulde springe om, og Isen lukke sig, vilde Skibets Stilling visselig blive kritisk. Capt. McClure stod nu ud imod Syd, arbejdende sig frem imod Vinden, som blæste frisk op og nødte ham til een Gang at føre dobbelt rebede Mersseil.

Næste Dag saae man i det Fjerne Buckland Bjergene, og Resultatet var, at Skibet maatte gaae halvfjerdsindstyve Mile tilbage imod Syd, før det var fri af Pakisens Gab. Alle vare opfyldte af sand Taknemmelighed over at være undslupne denne Fare, da der ombord ikke var to Meninger

om, hva
havde lu

Den

Kanten a
udenom

Mackenzi

Fastlande

Strømme

fra 28°

muddret

ubetydeli

advaredes

løbe Lan

Capt

Anelse c

Pullen m

fra dem

Bathurst;

egnene.

og Lieut.

vise, hvor

Capt

peiler Ri

Den

efter Rich

langs me

Floden.

Kan c

ligt det er

Eftersøgni

om, hvad der vilde være bleven deres Skjæbne, hvis Isen havde lukket sig bagved dem.

Den 21de August var Søen tilstrækkelig klar indenfor Kanten af Pakisen og tillod »Investigator« at lægge Cursen udenom Pelly-Øerne, som ligge ud for Munden af Mackenzie-Floden, i halvtredsindstyve Miles Afstand fra Fastlandet. Kl. 10 F. M. passerede Skibet lige tversover Strømmen fra Mackenzie-Floden. Vandets Temperatur steg fra $28^{\circ} +$ til $39^{\circ} +$ Fahrenheit. Dets Farve var ligesaa muddret som Themsen ved Woolwich, og dets Smag ikkun ubetydelig brakagtig. Da Vandet kun var fire Favne dybt, advaredes Capt. M'Clure herved om ikke at forsøge paa at løbe Landet nærmere, hvor gjerne han end gjorde det.

Capt. M'Clure og hans brave Ledsagere havde kun liden Anelse om, at paa denne 22de August var Commander Pullen med en Baads Besætning kun nogle faa Mile borte fra dem, paa sin Vei hjemad efter et Besøg paa Cap Bathurst; men saadanne Tilfælde ere uundgaaelige i Polar-egnene. De tvende nedenstaaende Uddrag af Capt. M'Clure's og Lieut. Pullen's Journaler ville, sammenholdte med Kaartet, vise, hvor nær de vare ved hinanden.

Captain M'Clure, den 22de E. M., staaende østerefter, peiler Richards Ø i S. O. til O. $\frac{1}{2}$ O. indtil N. N. O. $\frac{1}{2}$ O.

Den 23de August om Morgenstyve Lieut. Pullen efter Richards Ø, og i Løbet af Dagen passerede han langs med dens nordlige Kyst paa sin Vei til Mackenzie-Floden.

Kan der gives et mere slaaende Beviis for, hvor vanskeligt det er at mødes i Polar-Havene, eller at anstille en saadan Eftersøgning, som den efter Franklins Expedition? Thi det

maa erindres, at begge Officerer vidste, hvor vigtigt det var at faae Forbindelse bragt i Stand mellem de Partier, som udsendtes paa en saadan Tjeneste, og de gjorde derfor sikkert deres Bedste for ikke at passere Noget useet. Maaskee var det dog ligesaa godt for den britiske Marines tilkommende Berømmelse, at Capt. M'Clure ikke mødte Lieut. Pullen, saasom den Sidstnævntes ugunstige Beretning om det iisbedækkede Hav, han havde seet fra Cap Bathurst, mulig kunde have bevæget Capt. M'Clure til at vælge en anden Curs, end den han valgte.

Da de havde passeret Pelly-Øerne, saae de første Gang efter at have forladt Point Barrow igjen Hvalfiske. Iismasteren sagde imidlertid, at de vare smaa og ikke af megen Værdi for Fiskerne, hverken med Hensyn til Fiskebeen eller Tran.

Den 24de August bemærkede man nogle af de Indfødtes Hytter nærvæd Point Warren paa den østre Kyst af Mackenzie. Skibet dreiede til efter dem, og Capt. M'Clure gik iland i Haab om at bevæge nogle af de Indfødte til at bringe Efterretning til Hudson Bay-Compagniets Stationer om, at han var passeret; thi de Reisende vare nu fuldkommen indenfor Grændserne af en Landstrækning, hvor det kunde ventes, at den civiliserende Indflydelse af dette mægtige monopoliserede Compagni maatte kunne spores. Hidindtil havde de seilet langs Kysten af russisk Amerika; men vare nu komne indenfor det britiske Amerika.

Imidlertid vidnede den Modtagelse, som »Investigator's» Besætning fik af deres Medundersaatte, Eskimoerne, om alt Andet end Tillid til hvide Mænd. To af disse hylede og skreg, svingede en Kniv som Krigs-Erklæring og truede

endogsaa
hidtil va
Eskimo
Mr. Mic
at faae
og at
myrde
men so
naturlig
Tilliden
Øie paa
havde n
Raseri
førend
opklare
saaes o
og Huu
som kj
at forsv
viste sig
kjerligt
i hans
bart sta
være ko
Ved
Stamme
Forbind
Tuskhan
sætte tv
som »Inv

endogsaa med Bue og Piil. Enhver Fremgangsmaade, der hidtil var bleven betragtet som hensigtsmæssig til at stemme Eskimoerne gunstigt, blev forgjæves anvendt, indtil endelig Mr. Mierching, klædt som En af dem selv, var saa heldig at faae forsikkert dem om deres Besøgers gode Hensigter, og at de hverken havde til Hensigt at plyndre eller at myrde dem — en behagelig Ting at blive mistænkt for, men som de aabenbart betragtede som Noget, der ganske naturligt fulgte med Besøg af »Kabloonas«, eller hvide Mænd. Tilliden var netop bleven oprettet, da man pludselig fik Øie paa et Par Geværer, som Mandskabet i en af Baadene havde medtaget, hvorudover vore nye Bekjendtskabers hele Raseri brød frem paany. Intet kunde stille dem tilfreds, førend Geværerne bleve bragte tilbage til Baadene. Det opklaredes, at alle de Indfødte havde, strax saasnart Skibet saaes om Morgen, brudt op fra Leiren med deres Baade og Huusguder, efterladende alene Anføreren og hans Søn, som kjækt havde afslaaet at flye, og som bleve tilbage for at forsvare en syg ung Mand og Leiren. Denne Invalid viste sig snart tilligemed sin Moder, og Dr. Armstrong søgte kjærligt at yde den stakkels Syge al den Hjælp, som stod i hans Magt; men det var forsilde, hans Fod var aabenbart stærkt angrebet af Koldbrand, og Døden maa snart være kommen og have befriet ham fra hans Elendighed.

Ved Tolkens Hjælp kom de til Kundskab om, at denne Stamme var i Krig med dens Naboer og ikke havde nogen Forbindelse med Indianerne ved Mackenzie-Floden. Deres Tuskhandel foretog de, naar Søen var tilfrossen, ved at sætte tversover til den vestlige Kyst og møde de Indfødte, som »Investigator's« Besætning saae paa sin Vei herhid. An-

føreren gjenkjendte Navnet paa en af de mindre Høvdinge, som Mr. Mierching havde truffen paa, og sagde med en vis Grad af Stolthed: »O, han var en stor Anfører!« »Han skulde«, føiede han til, »see Attawoo meget snart, og han havde en Mængde Spæk og Fiskebeen at udtuske med de vestlige Folk, eftersom hans Stamme havde dræbt tre Hvalfiske i indeværende Sommer«. Da de bleve spurgte om, hvorfor de ikke handlede med de hvide Mænd opad den store Flod, var Svaret, at disse havde givet Indianerne et Vand, som havde dræbt en stor Mængde af dem og gjort Andre til Narre, og de trængte ikke til at faae noget af det.

Af denne Stamme hørte Capt. M'Clure om to Baade, som havde været ved Cap Warren vesterfra og igjen vare vendte tilbage; og han var i nogen Tid noget foruroliget over en Historie, de fortalte ham om en hvid Mand, som var bleven dræbt og begravet i Nærheden. Paa Spørgsmaalet, naar det var gaaet for sig, var Alt hvad man kunde faae at vide, at »det maatte have været sidste Aar, eller maaskee da Fortælleren var et Barn!« — en Eskimo-Maade at behandle Tidsregning paa, som er ret characteristisk *).

Skjøndt de Indfødte tilbøde at vise, hvor dette Lig var begravet, tillode Omstændighederne dog ikke at anstille Under-

*) Der er al Grund til at troe, at denne Historie refererede sig til en Mands Død og Begravelse nærved dette Sted paa en af Sir John Richardsons tidligere Reiser fra Mackenzie til Kobbermine-Floden. Da Capt. M'Clure ikke var bleven forsynet med de nødvendige Bøger om Opdagelser i Polarlandene, var han uvidende om denne Begivenhed.

søgelse
da vist
faldne
Nysgjær
Hytter
Reise g

søgelser paa det angivne Sted førend den næste Dag; og da viste de sig frugtesløse, endskjøndt der var nogle forfaldne Levninger af et Par Drivtømmer-Hytter, som opvakte Nysgjerrighed og gav Anledning til Gisninger. Saadanne Hytter ere nøie beskrevne af Sir John Richardson paa hans Reise gjennem Prinds Ruperts Land.

nger,
d en
»Han
, og
med
Hval-
e om,
den
ne et
n og
noget

Saade,
a vare
oliget
, som
børgs-
kunde
eller
Maade
sk *).
ar be-
nder-

til en
r John
Floden.
vendige
denne

Ottende Capitel.

Den 26de og 27de August tilbragtes under Seil fra Cap Warren til Port Dalhousie, idet Skibet holdtes saa nær til Landet, som Lodskuddene vilde tillade, hvilket dog ikke var nærmere end to Mile. Capt. M'Clure vilde have sendt en Baad ud for at gjøre Undersøgelsen mere fuldkommen; men de uophørlige Taager og det ustadige Veir gjorde det neppe tilraadeligt at afsende noget af Mandskabet, da der var Mulighed for, at de kunde forvilde sig i Taagen. Udstækningen af det aabne Vand ud for Landet syntes at voxte, efterhaanden som de lærmede sig Cap Bathurst; men Iisflagerne, som fandtes drivende om i det, vare meget store og gave af og til meget Bryderi med at holde Skibet klar af dem. Nætterne toge kjendelig til, og fra uafbrudt Dag fik de nu tre Timers fuldkomment Mørke, i Løbet af hvilken Tid Kanonskud og Raketter bleve affyrede i visse Mellemrum, for det Tilfælde, at et Skib fra Franklins Expedition eller »Enterprise« skulde være i Nærheden. Ankommen ud for det vestlige Indløb til Liverpool Bay, var Capt. M'Clure meget tilbøielig til at løbe derind, for at faae en Forestilling om, hvorvidt den maatte være skikkaet til Vinterqvarteer, da han med pligtmæssig Betænksomhed ansaae det for rigtigt

at være beredt herpaa, som Noget, der sandsynligviis vilde blive nødvendigt. Hidindtil havde de nemlig langs med den hele Strækning af Amerikas Kyst, som de havde passeret siden de forlode Behringsstræde, ikke fundet en eneste Havn. Den grunde og indviklede Seilads ud for Mundingen af Mackenzie-Floden, forbød ham endog kun et Øieblik at tænke paa at holde op efter denne, og han indsaae fuldtvel, at en Overvintring under saadan en Kyst, med Muligheden af, at hele Vægten af den nordre Iis kunde sætte ned paa den under November- og December-Stormene, vilde være en sikker Ødelæggelse. Imidlertid var Liverpool Bay ligesaa grund som det Øvrige, og »Investigator« gik videre fremad, overladende det til Forsynet at udfinde et sikkert Sted, naar Vinteren kom. Vistnok talte Nogle allerede om slet ikke at overvintre, og de mere Sangvinske fremhævede, at de snart vare under samme Længdegrad som Melville-Ø, et Sted, hvortil Parry naaede fra den modsatte Side. Havde man først naaet dette Maal, meente de, vilde den øvrige Reise være let at tilendebringe.

Ved at staae tversover Liverpool Bay saae man adskillige Hvaler, nogle store, men største Delen smaa. Cap Bathurst naaedes den 31te August. Vandets Dybde nær ved Land gjorde det muligt for Skibet at gaae længere ind, og som characteristisk for Landet langs denne Kyst kan anføres de blaae Leerskrænter, der hævede sig omtrent tredive Fod lodret, og som i Overfladen havde et godt Lag af prægtig sort Muld, der lignede Mosejord. En smuk Slette strakte sig ind imod det Indre, rig paa hyperboræiske Planter og Skarer af Rensdyr, ligesom der ogsaa, fraseet fra Hvalerne, paa adskillige Steder saaes tydelige Beviser

paa, at der var Rigdom paa Fisk og vilde Fugle. Ved Cap Bathurst og i dets nærmeste Omegn gjorde Capt. M'Clure en sidste Anstrengelse, for ved Hjælp af Eskimoerne, der her ere særdeles talrige, at faae bragt Melding om sin Stilling til Hudson Bay-Compagniets Stationer.

Understøttet af Mr. Mierching som Tolk og af det gunstige Indtryk, som Sir John Richardsons Besøg hos dem havde gjort i 1848, var Samqvemmet med denne Stamme, der talte trehundrede Sjæle, overordentlig interessant. Nogle faa Fruentimmer, som først mødte Folkene fra »Investigator«, viste intet Tegn til Mistillid, men ønskede dem hjerteligt velkommen, og vare villige til at vise dem Vei til deres Landsmænd. Capt. M'Clure beskriver dem som et særdeles smukt Samfund af Mænd og Qvinder, mange af de Sidste vare i Virkeligheden, ifølge hans Beretning, meget nette. De vare af et sundt Udseende, vel proportionerede og vel klædte, og syntes ikke at savne Noget; og ved deres Forstand, Mod og godhjertede Tiltro til Mandskab og Officerer vandt de Alles Yndest.

Anføreren lovede at bringe Brevet til en Stamme, som stod i Forbindelse med vore Stationer ved »Big River« (Mackenzie-Floden), da de selv dreve Tuskhandel med en mellemliggende Stamme, sandsynlig Louchoux-Indianerne.

Saavidt man kunde forstaae, var det deres Hensigt at gaae sydpaa i sidstnævnte Øiemed om en tre Ugers Tid, og kun efterlade nogle faa Mænd og de fleste af Qvinderne til at overvintre ved Cap Bathurst. Hvalfangsten sysselsatte dem for Øieblikket; og deres Maade at dræbe disse Leviathan'er paa var characteristisk nok.

E
Damer
Stamm
jakker,
udvælg
Kjød,
fastgj
da ude
samme
intetgj
dens K
men U
Ha
stor P
Ordene
Linie t
er den
Heroer;
for den
til sig.
og hvis
Sædelig
Bredegr
mater o
Disse »T
tillode
Tyvene
at være
i enkelt
at aflæg

En Omaiak eller Fruentimmerbaad »bemandes» med Damer og har til Harpuneur en Mand, der vælges ud af Stammen; og et Mylder af Smaayngel, i Skikkelse af Kajakker, eller Enkeltmands-Baade, ere i Følge. Harpuneuren udvælger sig en enkelt Fisk og borer sit Vaaben i dens Kjød, idet der ved en Rem af Hvalroshud til Harpunen er fastgjort et oppustet Sælskind. Den saarede Fisk forfølges da uden Ophør af Mændene i Kajakkerne med Vaaben af samme Art, og et Antal af disse, som fæstes i Hvalen, tilintetgjør dens Anstrengelser for at undflye og medtager dens Kræfter, indtil den i Løbet af Dagen døer af fuldkommen Udmattelse og Blodtab.

Harpuneuren er efter en heldig Dags Jagt en meget stor Person, og bliver ufravigelig decoreret med Eskimo-Ordenen af det blaae Baand, det er, han faaer en blaa Linie trukken tversover sit Ansigt, midt over Næsen. Dette er den høieste Hæder, som kan bevises Cap Bathurst's Heroer; men hertil er ogsaa knyttet det lykkelige Privilegium for den decorerede Person, at kunne tage endnu en Kone til sig. Store Orgier finde Sted ved saadanne Leiligheder; og hvis alle Fortællinger ere sande, maa det befrygtes, at Sædeligheden staaer paa et temmelig lavt Trin under disse Bredegrader, og at Byron's Theori, betræffende kolde Klimater og Kydskhed, ikke altid holder Stik i Virkeligheden. Disse »Naturbørn« stjal naturligviis, naar Omstændighederne tillode det, ligesom deres Brødre længere mod Vest, og Tyvene vare i Almindelighed af det smukke Kjønn; det syntes at være en Slags Skat, som de lagde paa de fornøiede og i enkelte Tilfælde beundrende Sømænd. Naar de kom for at aflægge Skibet en Visit, befandt de sig strax særdeles

vel, og naar de havde faaet trukket deres lette Canoer op og lagt dem paa Dækket, streifede de omkring, fulde af Forbavselse og Nysgjerrighed, idet Malerierne og Speilene i Officeers-Kahytterne i Særdeleshed vare Gjenstand for deres-Beundring. Derpaa fik de sig en Dands med Mand-skabet, som de bød iland paa Kysten; og fortryllende unge Damer, med de meest straalende Øine og hvideste Tænder, forsikkrede deres Tilbedere om, at de havde været ventede hele Aftenen den 31te August. Vildt var bleven stegt, Hvalfiskekjød kogt og andre kraftige og tillokkende Delica-tesser tilberedte. Man har forsikkret os, at nogle af Sø-folkene i det eensomme Banks Land ofte saae tilbage til denne Oase — Cap Bathurst — med et Suk, og for den sikre Existens der, vilde have byttet den usikre Udsigt til at undslippe til Europa. Cap Bathurst var for »Investigator« paa dens lange Reise, hvad Otaheiti var i gamle Dage for vore første Jordomseilere.

Færdigheden i at afridse Kystlinien, eller Kaarttegning, der saa ofte har været omtalt af Søfarende som eksisterende iblandt Eskimoerne, fandtes virkelig her; dog kunde man ikke komme til nogen Kundskab om, hvad der laa imod Nord. De vidste ikke, om det var Hav, eller ikke Hav, men de sagde, idet de pegede deropad, med et Udtryk af Ængstelighed, »det er den hvide Bjørns Land«! De syntes ogsaa meget allarmerede, da Skibet en Tidlang holdt op imod det. Bjørnene, hvilke de beskrev som kommende derfra, sagdes at være meget vilde og farlige; og en af Qvinderne fortalte med Taarer i Øinene, hvorledes nylig et af disse Vilddyr havde bortsnappet hendes Barn, som legede ved Bugten i kort Afstand fra hende. Endogsaa de, som

paa Gr
nene, r
Eskim
fulde li
som in
over.
den hv
En
Søfolken
paa der
Andre,
at give
Personer
Chafen,
klappred
fik Medl
saa hav
Gavtyven
Kajak og
Tilsidst
havde læ
men da
kaldte h
slaae Ho
monstrati
bedre en
rullede u
Med
ven begra
ikke, og

paa Grund af deres fortrinligere Vaaben ikke frygtede Bjørnene, maatte dele de Følelser af overtroisk Rædsel, hvormed Eskimoerne pegede mod dette udstrakte og hemmelighedsfulde Ishav, som laa langt borte imod Nordvest, — et Hav, som intet Skib kunde seile igjennem, og ingen Mand gaae over. »Med Rette«, siger Capt. M'Clure, »kaldte de det den hvide Bjørns Land«.

En stadig Trafik med at bytte Klæder gik for sig mellem Søfolkene og Officererne paa den ene Side og de Indfødte paa den anden, men eet Individ, der var fliffigere end de Andre, fandt paa en snild Plan til at erholde Klæder uden at give Noget for Noget. Han gik om til forskellige Personer af »Investigator's« Besætning, begyndende med Chefen, og foregav at fryse forskrækkeligt. Hans Tænder klappede, og hans hele Krop rystede saadan, at man strax fik Medlidenhed med ham og gav ham en Guernsey Trøie; saa havde han det bedre, men naar han saae sit Snit, lod Gavtyven den glide af, stoppede den af Veien ned i sin Kajak og vendte derpaa tilbage for at plyndre en ny Mand. Til sidst kom dog en gammel Qvarteermester i Harnisk. Han havde længe havt sin Fornøielse af at holde Øie med ham, men da Fyren vilde forsøge at spille ham det samme Puds, kaldte han ham »en Jøde« og truede ham med at ville slaae Hovedet af ham, ledsagende sin Trudsel med en Demonstration af en stor knyttet Næve, som Eskimoeren forstod bedre end den overvættes Strøm af Adjectiver, som samtidig rullede ud over Qvarteermesterens Skraa.

Med Hensyn til Historien om en hvid Mand, der var bleven begravet ved Cap Warren, sagde de blot, at de kjendte den ikke, og ligesaa lidt kjendte de de Indfødte, som boede der; i

Virkeligheden vare de i Uenighed med dem. De syntes ikke at have nogen Idee om noget Slags religiøse Ceremonier og vidste ikke af et høieste Væsen. De vare i det Hele lykkelige og kom godt ud af det sammen i deres Stamme; og naar nogen Tvistighed indtraf, pakkede de blot deres Huusgeraad sammen, forlode Samfundet og nedsatte sig et andet Sted paa Kysten.

Dersom der skulde reise sig et dødeligt Uvenskab, en Ting som sjelden indtraf, skjulte den fornærmede Part sin Vrede og ventede roligt efter en Leilighed til Hævn; og naar denne tilbød sig, dræbte han sin Fjende. Ingen Gjengjældelsens Straf traf ham i Øieblikket, men En eller Anden af Morderens Familie maatte engang bøde for Gjerningen, medens den virkelige Gjærningsmand ofte undflyede. Dette var den vigtigste Oplysning man kunde faae om disse Folk. En Depesche blev efterladt hos dem, som endnu ikke er kommen nogen Vedkommende ihænde; men de lovede at være gode imod alle Fremmede, »hvide Mænd«, som maatte komme til dem, et Løfte, som man sandsynlig kan antage, at de ville holde af interesserede, om ikke af bedre Bevæggrunde.

Ingen Apologi behøver at gives for at have berettet det lidet man kjender til disse interessante Polar-Fiskerfolk — afskaarne fra Civilisationen ved en sørgelig, sjelden befaret Udørken, indesluttede af en dyrisk og blodtørstig Folkerace, som ikke al en Fenimore Coopers romantiske Opdigtelse kan befrie fra alle christne Folks Forbandelse, og vandrende langsmed de yderste Kyster af en Landstrækning, der er bortforpagtet til et Selskab af Buntmagere (Hudson's Bay-Compagniet), hvis Udbytte beroer mere paa Dyreslægstens end paa Menneskeslægstens Forøgelse. Vi ville sandsynligviis

ikke h
da der
Unders
gjentag
Journal

—
ligt Sel
nogle I
som va
civiliser
at han
Saadann
bringe
intellige
Saxer o
Intet var
kunde f
bygge
og spille
og var
maaskee
paa Præ
meget v
paa at v
som Gra
stammer
af Ilden

*) 6. Jan

ikke høre meget mere om disse stakkels Skabninger, nu *) da der idetmindste for en Stund er en Standsning i Polar-Undersøgelserne; og vi kunne ikke forlade dem uden at gjentage et Ønske, der stadig fremsættes i Capt. M'Clure's Journal:

— »Det var at ønske, at et eller andet practisk christeligt Selskab, saadan som den mähriske Mission, kunde sende nogle Faa af deres Brødre op iblandt Eskimo-Stammerne, som vandre langsmed Polarhavet, for at bringe dem et civiliseret Livs Kunster og Fordele, og den Tillid til Gud, at han i rette Tid vil vise dem Veien til et evigt Liv.« Saadanne Mænd, som Mr. Mierching, vilde i nogle faa Aar bringe en fuldkommen Revolution ind i denne lærvillige og intelligente Folkerace. Han var, som jeg har sagt, en indfødt Saxer og havde i mange Aar været Missionair i Labrador. Intet var uoverkommeligt for denne priisværdige Person; han kunde forfærdige et Par Skoe eller hækle en Antimacassar, bygge et Huus af Jord eller Træ, eller synge en Sang og spille paa Guitar. Han havde en stærk Legemsbygning og var munter og fornøiet under alle Forhold, for en Deel maaskee fordi han altid havde været vant til et Liv, rigt paa Prøvelser. Saadan en Mand som denne er ligesaa meget værd, som hundrede af dem, der gjøre Fordring paa at være Fromhedens Bærere, men som ere faldne ligesom Græshopper over mange af de uciviliserede Folkestammers Brød og Fisk, under Paaskud af at »udrive Brande af Ilden«.

*) 5. Januar 1857.

Niende Capitel.

September er kommen. »Investigator« stræber videre fremad med kun liden Vind, ligesom i al den Tid der var forløbet siden de forlode Behringsstræde, naar undtages Logle faa Timer, da de vare omringede af Pakisen ud for Mackenzie-Floden.

Fra den 1ste til den 5te passerede Skibet tversover Bugten, som dannes af Forbjergene Bathurst og Parry. Hvalerne vare meget talrige; man saa ikke mindre end femten paa een Gang, skjøndt ingen af dem var af betydelig Størrelse. Vandet var dybt; kun fire Miil fra Kysten fik man fire og flirsindstyve Favne, da man var ud for Mundingen af Horton-Floden. Den 4de saaes en betydelig Ild inde paa Kysten, og man antog, at den var antændt af de Indfødte for at vække Opmærksomhed. Men da Mr. Mierching tvivlede om, at Eskimoerne ødslede saaledes med Brændsel, bleve Lieutenant Gurney Creswell, Doctor Armstrong og nogle Andre den næste Dag (5te Sept.), da det slog ind med Stille og Regn, afsendte for at undersøge Stedet.

Ilden viste sig at være vulcansk og udkastede Røg, der var stærkt opfyldt med Svovl, fra femten forskellige kegle-

danned
samled
hvorpa
taget fl
300—5
leer.
Havflad
den lav
pytter i
blander
vi af v
antage,
anden C
under o
af Steen
antages
gaaet il
Den
blæste e
Pakisen
tung Ma
klarede
gende op
ledes N.
Opdagels
dette Str
seende;
Capt. M
hvis det
Vand lan

dannede Aabninger, der lignede Kalkovne. Dr. Armstrong samlede en betydelig Mængde Prøver af Jord og Mineralier, hvorpaa Stedet var rigt. Landets Udseende var i det Hele taget fladt, skjøndt det paa Steder hævede sig til en Høide af 300—500 F. og blev gjennemskaaren af Kløfter med Blaa-leer. Vulcanerne vare omtrent halvtredsindstyve Fod over Havfladen og beliggende paa en Landstrimmel, ikke ulig den lavere liggende Klippe paa Øen Wight. Nogle Vandpytter i Nærheden af disse vulcanske Aabninger vare stærkt blandede med Jernvitriol, og, Alt tilsammenlagt, skulde vi af vore Reisendes Vidnesbyrd være tilbøielige til at antage, at den underjordiske Ild paa dette Sted har en anden Oprindelse end den, som findes hist og her omtrent under den 56de nordlige Bredegrad paa den vestlige Side af Steenbjergene, hvor saadanne Vulcaner i Almindelighed antages at hidrøre fra et Underlag af Kul, hvori der er gaaet Ild ved Selvantændelse.

Den 6te Sept. 1850 naaedes Cap Parry, medens det blæste en frisk Brise, med mørk overtrukken Himmel, og Pakisen strækkende sig øster og vester i som en tæt og tung Masse omtrent tre Mile ud for Kysten. Ved Middag klarede det lidt op imod Nord og viste høit frit Land, liggende op imod Nordost, saaledes at Endepunkterne peiledes N. til O. og O. N. O. retvisende. Det var en ny Opdagelse; thi hidindtil havde Kaartet ikke været udfyldt paa dette Strøg. Dette var tilfredsstillende i mere end een Henseende; thi Landet viste sig i Retning af Melville-Ø, og Capt. M'Clure vidste fuldtvel, hvad der herved var vundet, hvis det Land, han saae, var et udstrakt Land. Det aabne Vand langs Kysten havde allerede bragt ham næsten Halv-

veien til Baffinsbugten; næste Sommer, om ikke i denne, vilde det samme aabne Vand gjøre ham det muligt at fuldende Resten.

En frisk Nordostvind og klart Veir, i Forbindelse med mere aabent Vand, satte »Investigator« i Stand til at staae ud fra det amerikanske Fastland denne Nat, og Vandet blev mere frit for Iis, alt eftersom de naaede op under Vinden og det nyopdagede Land. Den næste Dag, den 7de Sept., Kl. 9, 30 Min. F. M. gik Capt. M'Clure iland for at tage denne Forøgelse af Hds. Maj.'s Riger i Besiddelse.

Nogle have lastet ham herfor; men jeg mener, at faa Mænd vilde have betænkt sig paa at gjøre det Samme under lignende Omstændigheder. Den Opoffrelsens og Foretagelsens Aand, som havde bragt dette Selskab af tredsindstyve britiske Sømænd saavidt, var ikke blandet med nogen egenkjerlig Forfængelighed; der var Ingen foruden dem selv paa disse vilde eensomme Steder til at lade deres Hurraaab gjenlyde; og den Loyalitet, hvormed de hilsede det første Land, de lagde til Dronning Victoria's udstrakte Riger, var ligesaa oprigtig som den, der havde opretholdt deres Mod under overstandne Gjenvordigheder, og som opmuntrede og styrkede dem til forestaaende Prøvelser. Det var ikke deres Sag at bestemme Værdien af hvad de havde opdaget; det var dem nok, at de havde gjort deres Pligt; og en ærlig Overbeviisning herom glædede Officerer og Matroser denne Dag, da de stode paa det Forbjerg, som betegnede Halvveien af deres Reise. Det var mulig Skjæbnens Bestemmelse, at de ikke skulde naae selv at kunne fortælle, hvad de havde oplevet, eller høste Belønningen for

deres
havde
Fædre
ivrige
dets A
Disse
Ringes
være s
smile a
Omdøm
siasme.
første A
sætning
stod i K
de stod
af et fæ
efter Lo
bleven e
Da
til denne
her i sin
var et
Vildgjæs
gyndt at
Ænderne
stor Mær
Bed
overvintre
som de
mod Nord

deres Anstrengelser; men der komme hvad der maatte, saa havde de dog den tillidsfulde Forvisning, at naar deres Fædreland en Fremtids Dag kom til Kundskab om, hvor ivrige de havde viist sig til at opoffre deres Liv for dets Ære, vilde det ikke undlade at hædre deres Minde. Disse vare de høie og ædle Tanker, som opfyldte den Ringeste i denne lille Skare: sagtens maatte deres Anfører være stolt af dem, og de af ham; og alle maae de vel smile ad ethvert Forsøg paa at frarøve dem dette hæderlige Omdømme eller paa at spotte med deres velgrundede Enthusiasme. De kaldte Landet »Barings Ø«, efter den daværende første Admiralitetslord, Sir Francis Baring, under den Forudsætning, der siden viste sig at være feilagtig, at det ikke stod i Forbindelse med Banks Land. Forbjerget, hvorpaa de stode, var høist forbavsende, fulde 1000 Fod i Høide og af et fæstningsagtigt Udseende; dette blev passende benævnt efter Lord Nelson, da dette Heltenavn ikke tilstrækkeligt er bleven erindret af nyere Sø-Opdagere.

Da Bjerget vender mod Syd, var Vegetationen i Forhold til denne Brede temmelig rig, og den arctiske Flora saaes her i sin Fuldkommenhed. Friske Spor af Rensdyr og Harer var et tilfredsstillende Syn for vore Reisende; og nogle Vildgæs susede over deres Hoveder. Isen, som havde begyndt at tillægge Dammene oppe i Landet, havde dreven Ænderne til mildere Egne sydpaa; men at de kom her i stor Mængde i Sommer-Maanederne, var umiskjendeligt.

Bedre end alt Andet, — thi hvo tænkte vel paa at overvintre her? — var det dog, at de fra en betydelig Høide, som de antog omsluttede en Horizont af fyrretyve Mile mod Nordost, saae Søen fremdeles aaben og fri for Iis. »Hvo

der nu havde en god Vind!« var det Udraab, som brød frem fra Alles Læber.

Skibet stod nu nordost hen imod en jevn Østenvind med afvejlende taaget og smukt Veir. Kysten af Barings Land viste sig Punkt for Punkt, eftersom de gik frem; Ydersiden var i Almindelighed malerisk og skraanende ned imod Søen. Kalkstenen var fremherskende i dens Structur, men bedækkedes for Tiden af et betydeligt Grønsvær. Den 8de Sept. avancerede »Investigator« saa hurtigt, som dens Curs under Vinden vilde tillade, idet Lodskuddene stadig varierede fra ni til sex og halvfjerdsindstyve Favne med sort Mudder og enkelte Steder gult Leer i Bunden. Da de mærkede, at Landet fortsattes, begyndte de at formode, at det mulig stod i Forbindelse med Banks Land; og da et Omslag i Vinden den næste Dag, den 9de, satte »Investigator« i Stand til en Stund at holde Cursen lige mod N. O., og der saaes Land ud for Styrbords Boug, bleve Nogle meget urolige for, at de skulde løbe ind i en eller anden dyb Fjord eller Bugt, som ikke havde Udløb i Barrowstræde.

Skulde dette være Tilfældet, vilde de være nødte til at vende samme Vei tilbage; men den seilbare Tid af Aaret kunde nu tælles i Timer, og der var ingen Tid til Opsættelse eller Tvivl. Man erklærede da uden videre Landet under Styrbords Boug for en anden Ø og kaldte den Prinds Alberts Land. Deres Curs laa imellem Landene og blev indrettet derefter. Afstanden mellem de to Lande antoges at være 30 Mile, og i et lige Antal Mile fra hvert af dem satte »Investigator« sin Curs trods Taage og Snebyger. Mogle faa Maager og Sælhundene saaes, ligeledes nogle

Ænde
Polar-

»
trediv
den 9
meste
Veir p
gik o
nogen

»
Siden,
med S
frit; h
som V
Klipper
vestlige
og gav
thi den
meest
Alt, hv
aabent
— Alt

»F
Nordves
vestigat

»Je
Journal
være m
stræde

Ænder, der fløi sydpaa — et umiskjendeligt Tegn til at Polar-Vinteren nærmede sig.

»Lodskuddene midt i Canalen viste omtrent syv og tredive Favne Mudder«, siger Capt. M'Clure, »og om Aftenen den 9de saaes endnu ingen Snee liggende paa det nærmeste Land. Den 10de September traf Skibet i taaget Veir paa to Øer, og man saaes senere, at Strædet, som de gik op ad, her trak sig sammen til ikkun fjorten Mile; nogen Iis saaes liggende ud fra den vestlige Kyst.«

»Den 9de Sept. 1850. — Alberts Land, paa Styrbords Siden, fremviste i dets Indre Rækker af Bjerge, bedækkede med Snee; men det lavere liggende Land var for Øieblikket frit; hist og her saaes Bjergtoppe af Skikkelse og Omrids som Vulcaner, men ingen, som syntes virksomme, og Klipperne vare fordetmeste Kalksteen, ligesom paa den vestlige Kyst.« Imellem Øerne tøvede Maagerne endnu og gave Haab om, at Vinteren vilde forhale sin Ankomst; thi dennes Komme var for Øieblikket det, som de Reisende meest frygtede. De havde en Følelse, som vilde de give Alt, hvad de holdt for dyrebart i Livet, for endnu en Uges aabent Vande. Den farlige Seilads, Kulde, Hunger og Møie — Alt var forglemt.

»Forund os blot Tid«, sagde de, »og vi maae finde Nordvestpassagen«. Ved Middag viste Observationerne »Investigator« ikkun tredsindstyve Mile fra Barrowstræde.

»Jeg kan ikke«, skriver Capt. M'Clure i sin private Journal, »beskrive den Spænding, hvori jeg er. Kan det være muligt, at dette Vand staaer i Forbindelse med Barrowstræde og skal vise sig at være den længe søgte Nordvest-

passage? Er det muligt, at det vil tilstedes saa ringe en Skabning, som jeg er, at udføre, hvad der har skuffet den Talentfulde og Vise i Hundreder af Aar! Men al Priis være Ham tilskreven, som har ført os saavidt i Sikkerhed. Hans Veie ere ikke vore Veie, heller ikke ere de Midler, han bruger til at udføre sine Øiemed, indenfor vor Fattesevne. Verdens Viisdom er Daarskab for ham.»

Jeg holder mig forvissat om, at Capt. M'Clure ikke behøver at nære nogen Frygt for, at hans og hans herlige Medhjælperes Følelser, ikke skulle blive vurderede efter Fortjeneste. Een saadan Sætning, som den ovenfor anførte, er nok til at vise, hvorledes han og de, saavel i denne Glædestime som i fremtidig Sorg og Ængstelse, vendte sig i troende Tillid derhen, hvor der ikke kunde være nogen Skuffelse. En veltalende Hylding af denne i Sandhed mandige Tillid til Gud og en god Sag ydes af en Forfatter paa Fastlandet *). Han siger, efterat have anført en saadan Sætning, som den ovenfor: »Bibelens inderste Tanke, som Englænderne saa almindelig tilegne sig, følger dem overalt; den ledsager dem under alle Prøvelser, opretholder dem i alle Farer. Da Chalifen Omar opbrændte det alexandriniske Bibliothek, sagde han: »Dersom disse Bøger ikke indeholde Andet end Koranen, ere de unyttige, dersom de indeholde Andet end denne, ere de overflødige paa Jorden.« Saaledes gaaer det Englænderne med Bibelen; denne ene Bog er dem nok: den indeholder Alt. Og naar man følger dem paa de heltmodige Reiser, som de foretage sig i

*) M. Lemoine, i L'Independance Belge.

uopdaget
Bøgerne
sationen
synes o
jættede

uopdagede Egne, kan man ikke undlade med dem at aabne
 Bøgernes Bog. Disse uforfærdede Speidere, disse Civili-
 sationens Forløbere, som aabne Humaniteten nye Veie,
 synes os ligesom Moses at gaae til Erobringen af det for-
 jættede Land.»

Tiende Capitel.

Den 11te Sept. 1850 frembrød for »Investigator« og bragte med sig de første utvivlsomme Tegn til Vinter. Isen, som var bleven sat i Bevægelse af en frisk Nordvestvind, var dreven ned i Strædet og havde opfyldt dette, og brød stundom frem med en voldsom Hastighed. Thermometret faldt til $21^{\circ} +$, eller 11° under Frysepunktet; og lange mørke Nætter forøgede Vanskelighederne ved Navigeringen i saa umildt Veir. Havn eller Vinterqvarteer, der kunde være i Stand til at sikkre Skibet, var ikke i Sigte; og omendogsaa et saadant Sted havde været at finde, vilde der ikke have været Tale om at trække sig tilbage hertil, nu da Barrowstræde var saa nær ved Haanden.

Selvsamme Dag blev Capt. Austin's Expedition, der, som det vil erindres, forlod England kort efter Capt. M'Clure for at naae Melville-Ø fra Baffinsbugten, overrasket af lignende Tegn paa Vinter ved Griffiths Ø, saa at de to Expeditioner omtrent vare i 400 Miles Afstand fra hinanden i Retning af O. N. O. og V. S. V. (uden at dog den Ene vidste Noget af, hvor den Anden var). Mærkeligt nok, — hvad ogsaa viser, hvor nøiagtig Grænsen for Aarstiderne er i den kolde Zone Aar efter Aar — var det netop paa

den sa
bemærk
frøs fas

»In

vestlige

Prindser

den lis,

at frels

med sta

Hjælp a

af, at

naturlig

Lan

men, at

— et ta

sluttede

at give I

om Vint

Den

»Va

punktet

der føre

over os.

Rande p

viis blev

standset

paa Grun

lisflage p

standset

Tryk. D

den samme Dag for to Aar siden (efter hvad Capt. M'Clure bemærker i sin Journal), at Sir James Ross's Expedition frøs fast i Leopold Harbour.

»Investigator's» Stilling var nu meget kritisk; thi de vestlige Vinde drev den østerefter over paa Læsiden af Prindsen af Wales-Stræde, og tvang den, i Forbindelse med den Is, hvoraf den var omringet, ned paa denne Kyst. For at frelse sig fra Ødelæggelse maatte den i nogen Tid med stærke Trosser og Strækjettinger holde sig fast ved Hjælp af sine Isankere i en svær Isflage, som paa Grund af, at den stak dybere end Skibet, tjente dette til en naturlig Dok eller Dæmning, saasnart den selv tog Grunden.

Langsmed den vestlige Side af Strædet bevirkede Stormen, at en smuk Strækning med aabent Vand kom tilsyne — et tantaliserende Syn for de som i et Fængsel indsluttede Officerer og Matroser! — Det tjente imidlertid til at give Haabet Næring og at afholde deres Chef fra Tanken om Vinterquarteer.

Den 12te September skriver han i sin Journal Følgende:

»Vandets Temperatur er falden til 28° Fahr. (Frysепunktet for Havvandet). Vinden er blæst op til en Storm, der fører Snee med sig og sender store Stykker Is ned over os. Trykket af Isen er betydeligt, og den afsætter Rande paa Skibet i flere Rader ovenover hinanden. Lykkeligviis blev en stor Isflage, som stærkt nærmede sig Skibet, standset i sin Fremgang derved, at den ene Ende stødte paa Grund, og den anden blev staaende mod en grundsat Isflage paa vor luv Laaring. Den er saaledes fuldkommen standset og danner et sikkert Bolværk imod alt yderligere Tryk. Da det var sandsynligt, at Roret vilde blive beska-

diget, blev det taget op og ophængt over Spillet. Fuld kommen indelukkede, kunne vi nu ikke gjøre Andet end afvente en gunstig Forandring i Isen, som vi med Bekymring speide efter, da vi vide, at den seilbare Tid af dette Aar næsten har naaet sin yderste Grændse, og at nogle faa Timers aabent Vand efter al Sandsynlighed vil løse det længe søgte Problem om Udførligheden af en Nordvest-passage. —

Den 13de og 14de September bragte ingen Forandring til det Bedre. Isen, der blev dreven frem af Vind og Strøm, var i bestandig Bevægelse og vakte Forhaabninger om aabent Vand og rigelig Dybde. Ved stor Anstrengelse og ved at tage de gunstige Leiligheder i Agt, blev Skibet efterhaanden varpet og halet omtrent 1200 Yards længere ud fra Kysten op til Luvart.

Luftens Temperatur faldt til $10^{\circ} + \text{Fahr.}$ eller 22° under Frysepunktet. Vandets Overflade, der hvor det var frit for Pakis eller drivende lisstykker, stivnede og frøs hurtigt til. Landet skjultes af et fuldstændigt Sneedække; en Polar-Vinters strenge Regimente var begyndt.

Vinterklædning blev nu anlagt af Alle, og der hørtes mere end eet bekymret Ønske om at faae Sigte af en eller anden Vig, hvor de kunde finde Ly og undgaae Faren ved at drive med Pakisen i Prindsen af Wales-Stræde.

Sandsynligheden af en saadan Skjæbne paatrængte sig Alle, som kastede Øiet i Retning af Kronprindsesse-Øerne og saae, hvorledes disse mørke Klipper sønderskar den lis, som drev ned imod dem. Dersom paa den anden Side Skibet, som laa fastlænket til Pakisen, skulde støde paa Grund, førend den omkringliggende bevægelige lismasse,

vlide den
bets viss
sikkert e

Syn

Egne op
bemærker
som han
Nærheden

gik tabt
Bekymrin
nok til at
han kund

Den

Syd, op
Barrowstr

aabent.
største aa

sattes ogs
med Tros
disses hvi

Fodfæste.

de saaled

midt i M

men de p

raabtes af

tiden ikke

mindede o

forfulgte.

Den

smaat fre

vilde denne skyde over dem og medføre paa eengang Skibets visse Undergang og tilmed paa denne Aarstid ganske sikkert et betydeligt Tab af Menneskeliv.

Synet af nogle faa af de dristigere Maager i disse Egne opmuntrede Mandskabet en Smule; og Captainen bemærker, at Nærværelsen af disse Fugle var et godt Varsel, som han troede tydede paa Vand et eller andet Sted i Nærheden; og dog nægter han ikke, at hver Dag, der nu gik tabt for det indesluttede Skib, forøgede hans inderlige Bekymring. Skulde han overvintre i Pakisen og være heldig nok til at undgaae Skibbrud, kunde han ikke sige, hvorhen han kunde blive dreven i den kommende Vinter.

Den 15de September dreiede Vinden lidt mere imod Syd, op gjennem Strædet, og Isen begyndte at drive imod Barrowstræde, ladende til samme Tid et lille Stykke Vand aabent. Alle Hænder fik naturligviis travlt for at naae det største aabne Vand man kunde see, og dette Arbeide fortsattes ogsaa i Løbet af Natten, idet Folkene i Mørket sprang med Trosserne fra Iisstykke til Iisstykke, i Tillid til, at disses hvide Skin skulde hjælpe dem at finde Vei og sikkert Fodfæste. Det var en Tilfredsstillelse for dem, medens de saaledes dreves afsted imellem de bragende Iismasser midt i Mørke og Sneestorm, at det gik imod Nordost; men de pludselige Forandringer i Lodskuddene, som udraabtes af Folkene, der vare beskjæftigede hermed, — undertiden ikke mere end fem Favne og saa igjen indtil tyve, — mindede dem stadig om, hvor farlig den Curs var, som de forfulgte.

Den 16de September gik »Investigator« endnu saa smaat fremad imod Barrowstræde, og den 17de September

1850 naaede den sin meest fremrykkede Position, under $73^{\circ} 10'$ N. B. og $117^{\circ} 10'$ V. L., omtrent tredive Mile fra Vandene i den Række af Stræder, som under Navnene Melville, Barrow og Lancaster staae i Forbindelse med Baffinsbugten. I denne piinlige korte Afstand ophørte Skibet at drive, og Isen syntes at have naaet et Punkt, udover hvilket en eller anden ubekjendt Aarsag ikke tillod den at komme. Den svære Pakis i Melville-Strædet, der laa tversover Udløbet af Canalen, antoges at være Grunden til, at Isen i Prindsen af Wales-Strædet ophørte med at bevæge sig frem imod Nord-ost; og Pakisens Uigjennemtrængelighed i samme Retning det følgende Aar stadfæstede denne Hypothese. Capt. M'Clure fortæller os, at han paa denne Dag (den 19de Sept. 1850) overveiede med sig selv, om han skulde opgive alt Haab om at naae Barrowstræde dette Aar og vende samme Vei tilbage sydpaa for at opsøge et Sted til at overvintre, eller vedblive med at gaae frem, saalangt som han kunde, og løbe den Risiko at overvintre i Pakisen. »Jeg bestemte mig«, siger han, »for den sidste af disse to Planer«; og følgende Betragtning var afgjørende for ham i dette vanskelige Valg: »det vilde have været ufornuftigt«, siger han, »at forlade den Plads, som vi havde tilkjæmpet os gennem saa meget Arbeide og Anstrengelse, for den fjerne Mulighed af at finde et sikkert Vinterquarteer, da jeg i Eet og Alt indsaae Nødvendigheden af at beholde enhver tilbagelagt Miil for at sikre os ethvertsomhelst gunstigt Resultat under Beseilingen af disse Vande«. Desforuden var det ønskeligt at beholde Positionen saa fremrykket som muligt, for at Slædepartierne, som han havde i Sinde at udsende i Foraaret 1851, strax kunde komme til at operere

paa nye
nu til a
Autorite
ende m
ning til
ligt saa
deres ny
De
Edderfug
beffæred
Gang de
næsten t
lagt sig
havde fæ
skete der
hvilken er
som fra
brødes itu
en skarp
Tider satt
af dens s
de omkrin
den letter
til Siderne
lisflade sk
andre Tide
ved nord
og Klipper
vestigator
De havde

paa nye og ikke undersøgte Kystlinier. Man bestemte sig nu til at overvintre i Pakisen, saa tillidsfuldt som om Polar-Autoriteter aldrig havde sagt, at et saadant Forsøg vilde ende med den visse Ødelæggelse; og den samme Fortrøstning til et altstyrende Forsyn, som havde ført dem lykkeligt saa vidt, gav dem Mod under de Bekymringer, hvormed deres nye Bestemmelse opfyldte dem.

De mindste aabne Steder i Isen frøs nu hurtigt til; Edderfuglene, de dristigste og stærkest bevingede af den beffærede Slægt, som besøger Polarhavene, saaes sidste Gang den 23de September; og Luftens Temperatur sank næsten til Nulpunktet af Fahrenheit. Skjøndt Isen havde lagt sig rundt om Skibet, og Pakisen igjen til en vis Grad havde fæstnet sig, var den endnu langt fra rolig. Undertiden skete der et Tryk paa de modsatte Sider af Iismassen, hvilken endnu var løsreven saavel fra Kysten af Banks Land som fra den østlige Kyst, — det tynde Dække af ny Iis brødes itu, og det ene Stykke skjød ovenpaa det andet med en skarp pibende Lyd, som gjenlød i Frostluften. Til andre Tider satte en eller anden svær Iisflade, — som paa Grund af dens store Dybde blev mere paavirket af Strømmen end de omkringliggende, — med frygtelig Fart ned igjennem den lettere Iis, kastede Alt, hvad der laa i Veien for den, til Siderne og indjog Frygt for, at en saadan frembrydende Iisflade skulde støde mod Skibet og løbe det isenk. Atter til andre Tider førtes hele Iismassen, der blev sat i Bevægelse ved nordøstlige Vinde, langsomt sydpaa imod Grundene og Klipperne ved Krøprindsesse-Øerne. Virkelig drev »Investigator« eengang fireogtyve Mile sydpaa i tre Dage. De havde heldigviis gjort fast ved et stort Iisstykke, som

stødte mod Grunden vesten for Kronprindsesse-Øerne. Ved at bringe Skibet i Læ af dette, holdt de det i Sikkerhed, medens Resten af Isen strøg forbi. Man kan gjøre sig en Forestilling om Trykket paa Skibet, saavelsom om den fortvivlede Stilling, hvori det befandt sig, deraf, at det een Gang var i fem Favne Vand og stode paa hver brugbar Trosse i Skibet, saa at de samlede havde en Tykkelse af et eenogtredive Tommers Ankertoug, foruden en Strømkjæde, — og dog ventede det hvert Minut at blive revet bort, naar Isen trykkede paa den brede Boug eller stødte imod dets skjælvende Sider.

Beredt paa, at det Værste kunde indtræffe, beordrede Capt. McClure en stor Mængde Provisioner og Brændsel placeret paa Dækket; nøiagtig Fordeling af Officerer og Mandskab til de forskjellige Baade blev foretaget, og Enhver fik anviist sin bestemte Plads og sin Gjerning i Tilfælde af en endelig Katastrophe. Telte og varme Klæder bleve ogsaa holdte i Beredskab, og enhver Forsigtighedsregel blev taget for at frelse Menneskeliv, om det endogsaa skulde være udenfor menneskelig Magt at redde Skibet.

Den 27de September var Thermometret paa Nulpunktet, og da Isen efter deres Formening nu laa fast, efterat »Investigator« var dreven ti Mile sønden for Kronprindsesse-Øen, begyndte man at træffe Forberedelser til at bygge Huus over Skibet og paa anden Maade at sikre dets Mandskab imod den overhængende Vinters strenge Kulde og Barskhed. Officererne havde netop Tid til at lykønske sig selv med at have undsluppet de overstandne Farer og udtrykke deres Taknemmelighed over, at de kun havde taalt tredive Mile i Bredden af deres Fremgang mod Nord ved at

drive n
hele M
aandel
af Is, I
per. I
Sted, in
skabet
Redning
steile K
hvorpaa
af 400
kaste B
Frelse,
Bevægel
Trykket.

Det
Orden o
saavel s
vise sig
danne O
vestigato
at Han,
de fæste
Minuter
standhaft
Fremstill
det var
værdige
søge paa
en tilsva

drive med Pakisen, da et Omslag i Vinden pludselig satte hele Massen i Bevægelse igjen. Den 28de tilbragtes i aandeløs Forventning, da de, hjælpeløst fangne i et Garn af Iis, igjen førtes nordpaa imod Kronprindsesse-Øens Klipper. Disse Klipper hævede sig lodret fra Søen paa det Sted, imod hvilket Skibet syntes at sætte ind, og da Mandskabet saae ud efter Øen, i Haab om at opdage en Udvei til Redning, ifald det gode Skib skulde knuses imod disse steile Klipper, kunde de ikke see saameget som en Plet, hvorpaa en Ged kunde have faaet Fodfæste; og en Høide af 400 Fod udelukkede Muligheden af at bestige dem. At kaste Baadene ud over Drivisen var deres eneste Udvei til Frelse, og den var ringe nok, da Isen var i en rullende Bevægelse og skruedes i Veiret af Vinden, Strømmen og Trykket.

Det er i en saadan overhængende Fare, at den tilvante Orden og Disciplin, hvorefter Enhver uvægerlig gjør sin Pligt, saavel som vore herlige Sømænds medfødte gode Egenskaber, vise sig i deres bedste Glands. Kujoner vilde under saadanne Omstændigheder have forladt deres Skib; men »Investigator's« Folk vare gjorde af andet Stof. De vidste tilmed, at Han, som er mægtig til at frelse, vaagede over dem, og de fæstede Øiet paa de sorte Klipper, som om nogle faa Minuter muligen kunde skue ned paa deres Grave, med standhaftige Mænds rolige Mod. Et smukkere Maleri end Fremstillingen af en saadan Scene, kan neppe tænkes; og det var en Scene, som oftere gjentoges under denne mærkværdige Reise; men det vilde være næsten haabløst at forsøge paa at bibringe Læseren — alene ved Beskrivelse — en tilsvarende Forestilling enten om et Billede, der er saa

opfyldt med Polaregnesenes mørke Rædsler, eller om den moralske Selvopoffrelsens Storhed hos Officerer og Mandskab. »Det seer ud til at blive en slem Tørn denne Gang,« bemærkede en af Matroserne spørgende, medens han hjalp en anden gammel Søulk at skyde en frossen Trosse smukt op. »Ja!« svarede den Anden, idet han med Haanden skyggede for Øinene imod den flygende Sne og kastede et Blik henimod den mørke Klippe, som ragede frem gennem Stormen, »den gamle Skude vil klemme sammen som en gammel Kurv, naar den vender Siden til de Klipper der!« Dog — »Investigator's« Time var endnu ikke kommen; og da den ikkun var 500 Yards fra Klipperne, dreiede Isen af langs med dem og førte den forbi Øerne paa den østre Side af dem.

Intet Vand var i Sigte fra Merset; dog drev Skibet langsomt fremad og blev den 30te September igjen liggende fast i Isen, under $72^{\circ} 50'$ N. B. og $117^{\circ} 55'$ V. L., næsten ligesaa langt mod Nord, som det havde været fjorten Dage iforveien.

I L
 Qvarteer
 betydelig
 sig alen
 da der
 ning, til
 en
 heelt ov
 Vandet v
 i Skibet
 ringe, da
 behøvede
 paa Dæk
 Tempera
 Mand pa
 og sig s
 til at re
 oplyste H
 sig i Alm
 strøg. De
 aftagende

Ellevte Capitel.

I Løbet af den første Uge af October foranledigede Kvarteerskifte Ebbe og Flod, hvilket naturligviis medførte betydelig Bevægelse i Isen. Men denne Bevægelse gav sig alene tilkjende ved alvorlige Tryk og Skrueninger, da der ikke var aabent Vand i tilstrækkelig Udstrækning, til at Pakisen kunde drive enten Nord eller Syd paa.

En af disse Skrueninger blev »Investigator« kastet heelt over paa Styrbords-Side og løftet to Fod ud af Vandet ved Isens Tryk franeden; ethvert Stykke Tømmer i Skibet knagede og stønnede, og Klokkerne begyndte at ringe, da Skibet hævedes op og rystede under Stødet. Der behøvedes ingen Baadsmandspibe for at bringe alle Mand paa Dækket; og der stode de i en October-Nat med en Temperatur af sexogtredive Grader under Frysepunktet, hver Mand paa sin Post, og ventede at see Skibet tilintetgjort og sig selv efterladte paa Overfladen af det frosne Stræde, til at redde sig som de bedst kunde. Prægtige Nordlys oplyste Himlen mere end eengang paa denne Tid, og viste sig i Almindelighed meest glimrende i det sydlige Himmelsstrøg. Den blege Sol gik rigtignok over Himlen i en daglig aftagende Bue; men dens Straaler havde ophørt at give

Varme, og de mindste Snee-Krystaller modstode dens Magt. Alligevel gav den endnu en Stund Lys; og Alle saae hen til den som en Ven, efter hvis hurtige Tilbagekomst de snart skulde sukke, længselsfulde efter at udfries af det ni Maaneder lange eensomme Fængsel, der nu begyndte. —

Man byggede nu Huus over Skibet, og Tæpper fastsloges til Rælingen paa den nordre Side for at skaffe Mandskabet Ly imod de bidende Vinde fra dette Hjørne; men imod Syd traf man alle Foranstaltninger til at nyde Sollyset saa længe som muligt. Capt. M'Clure kom herved til en grundig Erkjendelse af, at Liv og Lys ere næsten synonyme Begreber, og hans stadige Afbenyttelse af denne Erfaring maae vi for en stor Deel tilskrive, at hans Folk i en saa usædvanlig Grad gik frie for Skjørbug. De syntes nu, ligesaavel som Officererne, at være ved bedste Helbred og Humeur, og der var kun to Mand paa Doctors Sygelisten den 6te October.

Hver Aften efter endt Arbejde blev Agterdelen af det underste Dæk forvandlet til en midlertidig Skueplads, paa hvilken Mandskabets flinke Gutter gave Forestillinger, dandsede, sang eller declamerede til Underholdning for dem, som vare mindre talentfulde; og den høirøstede Latter og muntre Spøg, som herskede imellem dem, bar kraftigt Vidnesbyrd om, at hverken Iis-Skrueninger, Frostskade eller truende Farer tyngede paa nogen af Tilskuernes gode Humeur.

Ved at undersøge nogle Blikdaaser med henkogte Fødemidler fandt Capt. M'Clure til sin store Ærgrelse, at ikke mindre end 500 Pund var saa fordærvet, at man nødtes til at kaste det overbord, et Tab, der hovedsagelig var foran-

lediget
stuvende
høilig d
erindres
stod pa
han sig
deuren
danne t
Ibla
Tilfælde
som vil
Dygtighe
hvor cri
Sprængn
af Haand
Ujevnhed
Skibet,
modtage
blive ka
Begreb o
de imøde
derfor ne
tilføier, a
endogsaa
hvori har
sin lisvug
Beskrivel
taler til r
Grund af

lediget ved, at Blikdaaserne vare blevne beskadigede, da de stuvedes i Lasten i England. Capt. M'Clure beklagede høilig denne nye Formindskelse af Provianten. Det vil nemlig erindres, at en Baad fuld af Fødevarer gik tabt, da Skibet stod paa Grund ud for Point Manning. Imidlertid trøstede han sig med det Haab, at et vist Overskud, som Leverandøren havde lovet at bringe ombord til Dækning af saadanne tilfældige Tab, vilde erstatte dette ulykkelige Deficit.

Iblandt de Forberedelser, som bleve truffet for det Tilfælde, at det Værste skulde møde Skibet, er der een, som vil overraske Enhver paa Grund af den Omsigt og Dygtighed, den bærer Vidne om, og som tillige vil vise, hvor kritisk Skibets Stilling maa have været. Det var den Sprængning med Krudt, som foretoges, og den Anvendelse af Haandkraft, hvormed man vilde borttrykke alle Blokke og Ujevnheder paa Overfladen af Isen paa den ene Side af Skibet, for at en jevn Overflade kunde være rede til at modtage det, da der var Sandsynlighed for at det kunde blive kastet om paa Isen. Intet kan give os et klarere Begreb om deres Stilling, eller den rolige Maade, hvorpaa de imødegik den, end ovenstaaende Factum; og det er derfor neppe nødvendigt, naar Capt. M'Clure i sin Journal tilføier, at han mistvivler om at være i Stand til at give os endogsaa en fjern Forestilling om den piinlige Spænding, hvori han befandt sig, medens hans Skib satte sig fast i sin livsugge. „Det brager, knager og presser paa over al Beskrivelse,“ tilføier han, »og naar den vagthavende Officer taler til mig, maa han sætte Munden tæt til mit Øre paa Grund af den bedøvende Larm.«

Fra den 10de October blev Isen omkring Skibet rolig, skjøndt Pakisen endnu paa nogle Steder var løsreven fra Kysten og bevægede sig langsomt Nord og Syd paa med Strømmen. Da Arbeidet med at bringe Skibet under Tag var tilendebragt, begyndte Afdelinger af Mandskab og Officerer at gjøre Udflugter, i den Hensigt at forskaffe sig nogen Oplysning om de omliggende Egne, idet de derhos toge deres nye Opdagelser i Besiddelse under de sædvanlige Former, en Ceremoni, som, ihvorvel den ikke var af stor Betydning, da det Erhvervede var saa aldeles uden Værd, dog idetmindste tjente til at afbryde den triste Eensformighed i det Liv, de nu førte.

Hvad der tildrog sig paa saadanne Omstreifninger gav ogsaa Stof til Samtale, og ved enkelte Leiligheder forhoiede uforudsete Farer det bevægede Liv paa Reiserne. Eet Exempel vil tjene til at vise, hvilken ubehagelig Ende det undertiden tog med disse Fornøielses-Touree.

En Morgen, da Veiret var stille og smukt, med en Temperatur af netop fyrretyve Grader under Frysepunktet, afgik Capt. M'Clure, Lieut. Creswell, Dr. Armstrong og Mr. Mierching, tilligemed nogle af Mandskabet, for at aflægge et Besøg paa den østlige Side af Strædet og tage Landet i Besiddelse. Veien gik i Førstningen over den knudrede Pakiis; men siden naaede de en Strækning med glat Iis, som var dannet endnu i denne Vinter, og denne bragte dem til en opstabet Barriere af sammenskruet Driviis, som havde dannet sig der, hvor den nye Iis stødte imod de svære grundsatte Iisblokke, der begrændsede Kysten.

Strømmen havde for Øieblikket ført de to Kanter sammen med stor Voldsomhed og den lettere Iis (nogle Fod

i Tyk
Lag p
i Reis
danne
haand
ikke n
disse
bageve
E
høie F
de tæ
stræde
Sir Ed
til at
Folken
for at
Hender
endnu
frem g
Punkt,
Advent
SK
virkede
besvær
Enden
men p
som sy
Land.
bestyrk
førte h

i Tykkelse) brødes op i Stykker, der skjød over hverandre Lag paa Lag. »Blot efter din Formand« — tænkte Enhver i Reiseselskabet, og afsted gik det over den Vold, som var dannet af de kjæmpende Iisflager. Glade Raab hørt efterhaanden som Enhver af dem naaede Land, og de tænkte ikke nærmere over, at ved en Vending af Strømmen kunde disse samme Iisflager rive sig løs og afskjære dem Tilbageveien.

Enhver satte det bedste Been foran for at naae nogle høie Punkter, som saaes i det Indre, fra Toppen af hvilke de tænkte sig Muligheden af at kunne see ind i Barrowstræde og saaledes sætte deres Opdagelse i Forbindelse med Sir Edward Parry's i 1819. Der var følgelig kun liden Tid til at tænke over, hvorledes de skulde komme tilbage. Folkene fik Ordre at forblive paa den første høie Landryg for at opreise en Varde paa et Sted, der blev opkaldt efter Hendes Majestæts høie Gemal; og Officererne naaede, efter endnu to Timers haarde Anstrengelse med at arbeide sig frem gennem dyb Snee og over et uveibart Terrain, et Punkt, som lang Tid efter erindredes under Navnet Mount Adventure.

Skjøndt de vare henved 1400 Fod over Havfladen, bevirkede dog Affaldet af Kysten, hvorpaa de stode, at deres besværlige Gang ikke lønnedes saavidt, at de kunde see Enden af Prindsen af Wales-Stræde paa den østre Side; men paa den vestre hævde sig i det Fjerne et Forbjerg, som syntes at maatte være Grændsen af Banks eller Barings Land. Det frie Rum imellem dette og Østsiden af Strædet bestyrkede Capt. M'Clure i hans Formodning om, at en Canal førte heelt igennem, og bragte hans Ledsagere til at udraabe,

at de saae ind i Barrowstræde. Imidlertid bestemte Capt. M'Clure sig viselig til, om kort Tid at sætte dette Spørgsmaal udenfor al Tvivl eller Modsigelse ved at gjøre en Tour dertil med et Slædeparti. Endskjøndt der saaes Spor i Sneen af Bjørne, Dyr, Ræve og Lemminger, traf de ikke paa en eneste levende Skabning; og det Indtryk, de fik af Alberts Land, var ikke meget lovende med Hensyn til Vildt, thi Vegetationen, dette sikre Kjendetegn paa Tilstedeværelsen af levende Skabninger i det yderste Norden, var overmaade fattig, og Intet uden smaa Pletter med Dvergpil og Mos forlystede vore Vandreres Øine.

»Vi vare vendte tilbage til Kysten,« siger Capt. M'Clure, »og fulgte vort Spor til Skibet, idet vi forud nøde Behageligheden af et godt Maaltid efter en tyve Miles Gang, da vi, ligesom vi kom til det Sted, hvor Forbindelsen af Landet (eller den faste Iis) og Havisen fandt Sted, saae et aabent Stykke med halvtredsindstyve Yards klart mørkt Vand! Man kan lettere forestille sig vore Følelser end beskrive dem, — næsten fem Mile fra Skibet, medens en Polarnat brød frem, og den eneste Proviant til hele Selskabet en enkelt Tindaase med henkogt Mad, som var bleven givet Mandskabet til Middagsmaaltid, men som nu var bleven saa stivfrossen, at den modstod baade deres Knive og Tænder!«

Kort før det blev mørkt, bemærkedes et Punkt nogle faa Mile imod Syd, som gav noget Haab om at være forbunden med Havisen ved en Kam eller Vold af Iis. Henimod denne ilede de udmattede Søfolk over en meget knudret og glat Iis. Hvert Øieblik gjorde En af dem et alvorligt Fald ned i en eller anden dyb Kløft eller over en høi

lieklum
at falde
denne V
denne H
i nogen
somhed
Kanonsk
man om
vedbleve
at fyre
ud, hvo
Kl. 8½
Havisen.
rungede
nu i uro
bragte e
Tale om
Dog
muntre S
at »Skibe
»Aa, jeg
os!« —
stemmed
Den
kom end
den mod

*) Halkett
af den
den in
paa arc

lisklump; saa satte de sig gjennemtrætte ned og vare nærved at falde i en Søvn, af hvilken de aldrig vilde have vaagnet i denne Verden. Imidlertid var Capt. M'Clure opmærksom paa denne Fare, og hans Stemme vakte dem til Bevægelse. Efter i nogen Tid at have affyret Geværskud, for at vække Opmærksomhed, havde de den Glæde at see Raketter gaae op, og Kanonskud løsnes fra Skibet. Det underrettede dem om, at man ombord tog Forholdsregler til deres Frelse; og imidlertid vedbleve de at tilkjendegive Skibet deres relative Stilling ved at fyre i visse Mellemrum, saalænge som Munitionen holdt ud, hvorefter de alene kunde haabe det Bedste. Omtrent Kl. 8 $\frac{1}{2}$ saae de et Lys, som tydeligt nærmede sig paa Havisen. Et Glædesraab, der ligesaa hjerteligt besvaredes, rungede gennem Polarnattens mørke Stilhed. De længtes nu i urolig Spænding efter at erfare, om Folkene fra Skibet bragte en Baad med sig; thi uden en saadan var der ingen Tale om Hjælp.

Dog ikke engang i et saadant Øieblik svigtede Matrosernes muntre Sindsstemning dem; thi da En af Selskabet udraabte, at »Skibet igjen affyrede en Raket!« bemærkede en Anden: »Aa, jeg vilde ønske, de vilde affyre en Halketts Baad *) til os!« — et Ønske, i hvilket sikkerlig Alle hjerteligt samstemmede.

Den Afdeling af Mandskabet, som skulde bringe Hjælp, kom endelig saa nær til dem, at de kunde praie dem paa den modsatte Side af det aabne Vand; og udmattede som

*) Halketts Baaden er en sindrig Opfindelse af Lieut. Peter Halkett af den kongelige Marine. Den er gjort af Gummi elasticum, og da den indblæses med Luft, er den let transportabel og meget nyttig paa arctiske Expeditioner.

de vare, lyttede Alle med ubeskrivelig Ængstelighed efter Svar, da der, efterat Chefen havde rettet det betydningsfulde Spørgsmaal til dem: »Har I en Baad med Eder?», var en Pause, under hvilken man har forsikkert Forfatteren om, at man kunde have hørt et Pulsslag. Svaret lød igjennem Mørket: »Nei! vi vidste ikke, der var Brug for nogen«. Capt. M'Clure sendte dem uopholdelig tilbage til Skibet efter Halketts Baaden, og imidlertid bestræbte han sig for ved Assistance af Officererne at afholde Folkene fra at falde i Søvn. Lykkeligviis mødtes den tilbagevendende Afdeling paa sin Vei til »Investigator« af en anden, der medbragte Baade, og begge vendte nu i al Hast tilbage til Vandet, der imidlertid var bleven bedækket med Nat-lis paa næsten en Tommes Tykkelse.

Mr. Court, Masteren paa »Investigator«, var imidlertid netop den rette Mand til at møde saadanne Vanskeligheder, som nu vare forbundne med hans Skibskammeraters Redning; og til Trods for Nat-lis, Strøm og Driviis bleve de Alle ved Midnat satte sikkert over og naaede snart deres Skib. »Jeg kan ikke«, siger Capt. M'Clure i sin Journal, »noksom prise disse fortræffelige smaa Baade eller tilstrækkeligt rose deres Opfinders Snildhed, da uden dem den betydelige Afdeling af Mandskabet, som jeg havde med mig, maatte have udholdt en Polarnats Barsked uden Klæder, Telte eller Provisioner, og Følgerne heraf kunde være blevne meget alvorlige.«

Kl. 4 om Morgenen havde de Reisende indtaget et solidt Maaltid, og trak sig tilbage til deres Køier, udmattede efter atten Timers Anstrengelse, og taknemmelige for saa lykkelig en Ende paa deres Eventyr.

Fra den
ninger trufne t
naae Barrows
opdaget en N
færdige til at s
vendigt at giv
at sikre Skibe
medens de var
havde oplyst P
October. En m
Fahr. fra 2° mi
at tilkjendegive,
laa indefrossen,
aabne Vand i Ba
Amerikas Fastla
langtfra behagel
deres Vinterklæd
for at gjøre de
saa at en øiebli
qvemmeligheder
kunne være vel
varmt Veir i Mi
erfarne Folk ad
Hovedet og hypp
de Yngre imod
for saadan en S
Tid maaskee vi
bemærkes, at Z
Fjende, der hav
pes som selve E

Fra den 10de til den 21de October bleve Foranstaltninger truffe til at afsende et Slædeparti imod Nord for at naae Barrowstræde og erholde Vished om, at de havde opdaget en Nordvestpassage. Selv om de havde været færdige til at sætte afsted strax, vilde det have været nødvendigt at give Isen Tid til at blive tilstrækkelig fast, for at sikre Skibet imod at blive dreven bort med Pakisen, medens de vare fraværende, — et Tilfælde, som Erfaring havde oplyst Polarfarerne om kunde indtræffe langt ind i October. En mærkelig Stigen i Temperaturen til 24° plus Fahr. fra 2° minus, med frisk Kuling fra N. O., kunde synes at tilkjendegive, at Vinteren i den Egn, hvor »Investigator« laa indefrossen, modificeres ved den varme Luft fra det aabne Vand i Barrowstræde, saavel som ved sydlige Vinde fra Amerikas Fastland; men denne pludselige Forandring var langt fra behagelig for Mandskabet, thi de havde Alle taget deres Vinterklæder paa og havde begyndt at lukke Skibet for at gjøre det parat til at modstaae Kuldens Strengthed, saa at en øieblikkelig Tilvæxt i Varmen kun medførte Ubehageligheder, og var af altfor forbigaaende Natur til at kunne være velgjørende. I Virkeligheden ansaae Folkene varmt Veir i Midten af October for en Plage; og de gamle erfarne Folk advarede, med et betydningsfuldt Kast med Hovedet og hyppige Expectorationer om at »snapse i Utide«, de Yngre imod »at være saa taabelige at kaste deres Klæder for saadan en Smule Solskins Skyld; da Zero om en Times Tid maaskee vilde være paa Benene igjen«. Det maa bemærkes, at Zero altid blev omtalt som en aabenbar Fjende, der havde en virkelig Tilværelse og maatte bekjæmpes som selve Erkefjenden. — Paa denne Tid gjorde man

Landgang paa de Øer, som vare opkaldte efter Hds. Kgl. Høihed Kronprindsessen, men de frembøde intet Mærkeligt uden Levningerne af nogle gamle Eskimograve og Rævefælder. Spor af Dyr var der, som sædvanlig, i Mængde, og vakte samme Interesse hos vore Reisende, som menneskelige Fodspor hos Robinson Crusoe paa hans eensomme Ø; thi hos dem, som kunde have en Forestilling om, hvad der mulig kunde tilstøde paa en Polar-Opdagelsesreise, vakte en stærk Attraa efter at finde Vildt af en eller anden Art, for at forøge Skibets Hjælpemidler og holde Mandskabet frit for Skjærbugens Ødelæggelser. De henkogte Fødemidler formindskedes bestandig i en foruroligende Grad, og imellem den 12te og 18de Oktober blev ikke mindre end firehundrede og fireogtyve Pund deraf kastet overbord som ubrugbart til Føde, — til stor Sorg for Capt. McClure, som allerede nu begyndte at see, hvor forsigtig han vilde blive nødt til at holde Huus med sine Hjælpemidler for at sikre sit Mandskab en lykkelig Udgang af deres Forehavende og bevare dets Helbred.

Endnu fandt imidlertid ingen Afkortning i Rationerne Sted; thi Chefen for denne flinke Skibsbesætning vidste, at naar Tiden kom, da en indskrænket Uddeling af Proviant virkelig gjordes nødvendig, vilde hans Officerer og Folk beredvilligt og mandigt underkaste sig Afkortningen.

Den 21de October 1850 meldte sig med en Temperatur, der holdt sig lidt under Nulpunktet, med lette Vinde og en overtrukken Himmel. Isen i Strædet syntes at være forbleven liggende fast under de sidste Tidsstrømme og det sædvanlige Polar-Accompagnement af heftige Storme. Capt. McClure bestemte sig derfor til at sætte af for Barrowstræde

med e
af Mr.
derstøt
Mr. W
Skibet
In
og var
cererne
Foretag
Hurrara
Slædepa
travede
til Skib
nogensin
bred, K
om Tilv
Den
paa Slæd
den knu
væltede
en Fart
end at
Slæde, m
Nat unde
»Inv
redt for
gen af d
disse, hv
nal Frem
partier fo

med en Slæde, bemanded med sex Mand og commanderet af Mr. Court, hans virksomme og utrættelige Master, understøttet for en Stund af en Reserve af Mandskabet under Mr. Wynniatt (Mate) og Dr. Armstrong. Commandoen af Skibet overdroges midlertidigt til Lieut. Haswell.

Intet kan være mere fornøieligt end at læse de rosende og varme Udtryk, hvormed Capt. M'Clure omtaler alle Officererne, da han stod i Begreb med at reise fra dem til et Foretagende, der ikke var uden Farer. Der var en hjertelig Hurraraaben og gjensidige Ønsker om at leve vel, da det lille Slædeparti tog Afsked med Skibet og Kammeraterne og travede ud paa sin eensomme Vei for at bringe tilbage til Skibskammeraterne den interessanteste Oplysning, der nogensinde var bragt de Hundreder, som have offret Helbred, Kræfter og Udholdenhed paa at løse Spørgsmaalet om Tilværelsen af en Nordvestpassage.

Den hovedkulds Iver hos det fremadstræbende Mandskab paa Slæden modtog snart en Paamindelse om Taalmodighed af den knudrede og ujevne Iis, idet Slæden gjentagne Gange væltede og tilsidst brødes saaledes i Stykker, at den ikke i en Fart kunde repareres igjen. Der var da intet Andet for end at sende Mr. Court tilbage til Skibet efter en anden Slæde, medens de Andre opslog Teltet og sov deres første Nat under Seildug paa det frosne Ocean.

»Investigator« havde forladt England ikkun lidet forbedret for udstrakte Slæde-Operationer, og med faa eller ingen af de Forbedringer med Hensyn til Arrangementet af disse, hvoraf Capt. Sir James C. Ross har givet en original Fremstilling. Som Følge heraf vare alle deres Slædepartier forbundne med om muligt endnu større Møisomme-

lighed og Savn end de, der foretoges af Expeditionerne under Captainerne Austin, Kellett, eller Belcher, hvilke Alle droge Fordeel af deres Forgjængers Erfaring. For dem, som vare daarligt eqviperede til disse Toure, skred Arbeidet kun langsomt frem. Vi finde, at ved Enden af den første Dagsreise bestod Capt. M'Clure's og hans Folks saare tarvelige Maaltid i en halv Pot lunkent Vand med en Smule Havremeel i til hver; hvorefter de trak sig tilbage til deres Sove-Poser, for at sove saa godt de kunde i en Temperatur af 6° minus. Den 22de October, da den nye Slæde havde naaet dem og var bleven læsset, gik de videre nordpaa, idet de arbeidede sig frem over afvexlende knudret og glat Iis, indtil Natten faldt paa, og det blev altfor mørkt til at de kunde see, hvor de gik. Teltet blev da opslaaet, og Aftensmaaltidet tilberedt; men hvilket Aftensmaaltid! — en halv Pot smeltet Snee og et Stykke frosent tørret Bøffelkjød. Imidlertid krydrede Hungeren endogsaa dette Maaltid, og udmattede og kolde søgte de ind under deres frosne Tæpper og faldt i Søvn, som vare de trygt ombord i deres nette og comfortable Skib, medens en October-Snee styrtede ned over deres skrøbelige Lærredshytte. Næste Morgen før Dag gry vækkede man den Mand, der skulde besørge Kjøkkenet for denne Dag, og han havde den vanskelige Opgave at skulle afgive Prøver paa sin Kogekunst under en Temperatur af 32° under Frysepunktet. Noget Vand blev tilstrækkeligt varmet til at opløse en halv Lavet Cacao, og da en halv Pot af denne lunkne Drik var givet til hver Mand, tilligemed halvanden Biscuit til hver, tog Folkene igjen fat paa Trækrebene og gik videre nordpaa.

Ed
nogle
ker —
værend
dring a
af disse
ned, be
den und
Anstreng
nem saa
skab an
store Sv
om, hv
Vand, hv
saa godt
Snee, so
øgede sn
holdt me
før har
Omtrent
fuldkomm
gjorde da
Vand og
de ikke,
og da de
staaede Br
uet blev n
tet, og de
i Stand.
Mandskabe

Efterat have haft nogen Vanskelighed med at passere nogle høje Volde af Iisbrokker — Polar-Landskabets Hækker — naaede de store Strækninger med glat Iis af indeværende Vinters Formation; og her ventede dem en Hindring af en ny Art. Efteraars-Sneen laa dyb paa Overfladen af disse nylig tilfrosne Iissletter, og idet den trykkede Isen ned, bevirkede den, at Søvandet gik saaledes igjennem, at den underste Snee var næsten ligesaa klæbrig som Leer. Anstrengelsen med at slæbe to hundrede Pund hver igjennem saadan en Vei var umaadelig; men det brave Mandskab anspændte enhver Nerve, og de udspændte Aarer og store Sveddraaber, der frøs paa Folkenes Ansigter, vidnede om, hvor alvorligt de arbeidede. Uheldigviis var der intet Vand, hvormed de kunde stille deres Tørst, — de kunde ligesaa godt have arbejdet i den store Sahara; thi enhver Haandfuld Snee, som de stak ind i deres brændende tørre Mund, forøgede snarere end lindrede deres Lidelser, da den indeholdt mere eller mindre Salt fra Søvandet, der, som jeg før har sagt, gjorde Isens Overflade vaad og klæbrig. Omtrent ved Middagstid blev en af de bedste Mænd fuldkommen udmattet, og to Andre fik Frost. Capt. M'Clure gjorde da Holdt for at give dem Middagsmaaltidet — koldt Vand og frossent tørret Bøffelkjød, men det sidste smagte de ikke, thi Tørsten havde aldeles overvunden Hungeren, og da de havde drukket alt, hvad det for denne Dag tilstaaede Brændsel kunde optøe, travede de igjen afsted til det blev mørkt. Ligesom den forrige Aften opsloges Teltet, og deres grove Maaltid og endnu grovere Seng gjordes i Stand. Derpaa tændte man Piberne, og medens nogle af Mandskabet ved Lys istandsatte deres sønderrevne Skoe og

Sælskinds-Støvler, forelæste Captainen dem en Fortælling af »Chambers Miscellany«, indtil endelig hans udmattede Ledsagere een efter een faldt hen i Drømmenes Land. »Den 24de October«, siger Capt. M'Clure, »var ikke saa bitter kold en Dag, da Thermometeret var steget til 5° + Fahr. Jeg gik iforveien, medens Slæden blev pakket, besteg et Punkt i Land, hundrede Fod over Havfladen, og bemærkede tydeligt, at den østlige Kyst af Prindsen af Wales-Stræde bøiede nu af langt østerefter, medens den vestlige Kyst, som vi vare paa, vedligeholdt sin nordlige Retning. Det Punkt, hvorpaa jeg stod, syntes at være nærmest den modsatte Kyst, og Breden tversover omtrent 15 Mile; ovenfor mig begyndte Kysterne af Strædet kjendelig at skille sig videre fra hinanden. Dette bestyrkede mig i det Haab, at vi vare paa Nippet til at naae Barrowstræde; og da jeg saae en Høi, som det syntes i en Afstand af 12 Miil ret nord for det Sted, hvor jeg stod, vendte jeg tilbage til Slæden og gjorde Mandskabet opmærksom paa den, som et Forbjerg, hvorfra vi skulde see det længe forønskede Vand.«

Alle Mand slæbte nu med en god Villie, i Haab om denne Aften at naae Endemaalet for deres Reise; men efter syv Timers Anstrengelser viste det piinagtige Forbjerg sig for dem endnu i samme Afstand som før, og de syntes ikke at være det en Miil nærmere. Capt. M'Clure saae da, at han paa Grund af Luftens Klarhed var bleven meget skuffet i sin Forestilling om dets Afstand, og at de snarere havde tredive end tolv Mile at gaae. Efter en Nats Hvile og endnu een Dags haarde Arbeide vare de endnu 10 Mile fra Forbjerget, da Natten faldt paa og nødte dem til at

gjøre
rowstr
ved de
nær v
U
hvoraf
hans m
som d
sen af
nordlig
sigtig
ville-Ø
vinsk S
styre de
havde
lige Be
syntes
meget.
fik man
og dette
havde
Skibet.
det var
nemmeli
Reisen f
skue de
Edward
Havfladen
saa lyst,
tiske til

gjøre Holdt og campere. Skjøndt skuffede i at faae Barrowstrædet at see den 25de, vare de Alle meget oplivede ved de tiltagende Beviser paa, at det maatte være ganske nær ved.

Ude imod Nordost saae de allerede denne uhyre Haviis, hvoraf Sir Edward Parry har givet en saa god Beskrivelse i hans mindeværdige Reise til Melville-Ø i 1819, — en Iis, som de vare slupne bort fra, da de gik ind i Prindsen af Wales-Stræde, og som de nu igjen fandt ved dets nordlige Grændse. Store Høie og Dale af blaa gennemsigtig Haviis skjød sig frem foran dem i Retningen af Melville-Ø; og der udkrævedes en mere end almindelig sangvinsk Sindsstemning til at formode, at de nogensinde skulde styre den »gamle Investigator« gennem et saadant Hav; dog, havde man hørt Folkenes Samtale, vilde denne vovelige Bedrift være forekommet aldeles udførlig, — Alting syntes muligt for Mænd, som allerede havde udført saa meget. Ved at observere Stjernen Capellas Meridianhøide, fik man nu Vished for, at man var under $73^{\circ} 25'$ N. B., og dette var den første og eneste Observation, som man havde været i Stand til at anstille, siden man forlod Skibet. — Morgenen den 28de October var smuk og skyfri; det var med ikke almindelige Følelser af Glæde og Taknemmelighed, at Capt. M'Clure og hans Ledsagere fortsatte Reisen før Solopgang, for fra den nærliggende Høi at overskue det Hav, som forbandt deres Opdagelser med Sir Edward Parry's. Efterat have bestegit en Høi, 600 Fod over Havfladen, ventede de taalmodigt efter, at det skulde blive saa lyst, at den længe søgte Nordvestpassage fra det atlantiske til det stille Ocean kunde sees.

Panoramaet udfoldede sig langsomt for deres Blik, alt-
 eftersom Solen steg. Først viste sig Landet, kaldet efter
 H. K. H. Prinds Albert, ude imod Øst, og fra et Punkt, som
 siden benævnedes efter den afdøde Robert Peel, bøjede det
 synligt af imod Øst og dannede den nordre Indgang til
 Strædet paa den Side.

Kysterne af Banks Laad endte omtrent tolv Mile læn-
 gere borte, end der hvor de stode, bøjede derpaa af
 imod Nordvest og dannede den nordre Kyst af det Land,
 hvorom Sir Edward Parry's Expedition nogle og tredive Aar
 iforveien har givet en saa nøiagtig Beretning, ledsaget af
 et bestemt Omrids. Imod Nord og tversover for Indlø-
 bet til Prindsen af Wales-Stræde laa Barrows-, eller som
 det nu kaldes, Melville-Strædets tilfrosne Vande, og da de
 befandt sig i en Høide af 600 Fod over dets Niveau, kunde
 de see ud i en Afstand, som udelukkede Muligheden af, at
 noget Land kunde ligge i denne Retning mellem dem og
 Melville-Ø.

Nordvestpassagen var opdaget! Al Tvivl om en Vand-
 forbindelse mellem de to store Verdenshave var hævet; og
 der stod nu kun tilbage for Capt. M'Clure, hans Officerer
 og Mandskab at fuldføre Arbeidet ved at tilbagelægge de
 faa tusinde Mile af bekjendt Grund mellem dem og deres
 Hjemstavn.

Man kan let forstaae Capt. M'Clure's og hans Ledsa-
 geres Følelser, naar man erindrer, hvad de havde gjen-
 gaaet for at opnaae dette lykkelige Resultat, og hvorledes
 den Almægtiges Haand havde baaret dem gennem ualmin-
 delige Farer under deres heltemodige Bestræbelser. Men
 ingen hovmodig Selvvurdering blandede sig i den Strøm af

bevægede Følelser, som bragte deres Hjerte til at slaae hoit, og aldrig brød et mere brændende — Gud være takket! fra nogen Mands Læber, end det der nu opsendtes fra dette lille Samfund.

Og vi føle, at de havde Grund til at være ligesaa stolte som taknemmelige, naar vi erindre den Tid, de Penge-midler, de Mennesker, som England tidligere uden Held havde offret paa Opdagelsen af dette store geographiske Problem.

Franklin og hans heltemodige Ledsagere havde man vistnok ikke fundet; men ved at søge efter dem var den store Hemmelighed, de havde søgt at løse, bleven opklaret, og Capt. M'Clure følte, at selv om han ikke skulde være saa lykkelig nogensinde at opdage den savnede Expedition, vilde han alligevel ikke vende tilbage til sit Fødeland med tomme Hænder.

Mount Observation, fra hvilket den vigtige Opdagelse var bleven gjort, forvissede man sig om, havde en Beliggenhed af 73° 30' 39" (observeret) N. B., 114° 39' V. L., og ved Maane-Observation 114° 14' V. L. De Reisende sløge denne Nat Leir paa Cap Lord John Russell, og vare heelt lystige og fornøiede, da de naaede Kysterne af Barrowstræde. Til Forherligelse af den vigtige Begivenhed antændte Søfolkene af en itubrækket Slæde og Dværgpiil Noget, der skulde ligne en Glædesild, og et Extra-Glas Grog, som Chefen gav dem, gjorde dem endnu mere vel tilmode.

Da Spørgsmaalet om en nordvestlig Gjennemfart nu var sat udenfor al Tvivl, advarede den hurtige Falden i Temperaturen Capt. M'Clure om, uopholdeligt at vende tilbage til sit Skib og gjøre en Ende paa de Lidelser, hvorfor de Alle hver Nat vare udsatte. Deres Foerværks Klæ-

der vare frosne til en fast Masse, som ikke kunde optøes paa anden Maade, end ved at Folkene laae paa dem nogle Timer; deres Tæppe-Sække vare af samme Grund saa stive, at de kunde staae opreiste; deres Klæder, Huer og Skjæg vare frosne sammen og maatte optøes inde i Teltet, efterat de vare gaaede til Hvile, og naar Klæderne vare aftagne, maatte de lægges under Legemet, at de ikke skulde fryse igjen; kortsagt, de Besværligheder og Ubeqvemmeligheder, som de udstode paa Grund af den sildige Aarstid, vilde, skjøndt ikke nogen Nyhed for Reisende i Polarlandene, synes næsten fabelagtige for Andre, hvis de skulde nøiagtigt beskrives. Fra Point Lord John Russel saae man Kysten af Banks Land at bøie af imod Vest og tiltage i Steilhed og Høide. En i Forhold til denne Bredegrad betydelig Vegetation forefandtes, ogsaa saae man Spor af Vildt, som Rensdyr, Harer og Ryper, ligesom ogsaa af deres Forfølgere, Ræven og Ulven; men man saae ikke et eneste af Dyrene selv. En stor Varde blev opreist, en nøiagtig Beretning om deres Besøg nedlagt deri, og derpaa tiltraadtes Tilbagereisen til »Investigator« imod en bidende Storm af Sydøst.

Denne Tilbagereise kunde nær have faaet et alvorligt Udfald for Slædepartiets Fører. Den 30te October Kl. 2 E. M., da man havde faaet Sigte af Kronprindsesse-Øerne og kjendte »Investigator's« Plads fra dem, forlod Capt. M'Clure sin Slæde, i den Hensigt at ile forud til Skibet og foranstalte et varmt Maaltid færdigt til at modtage hans Folk ved deres Ankomst. Da han endnu var sex Mile fra Skibet, overraskede Natten ham, og med den kom en tyk Taage, ledsaget af Sneefog, som fygede ned gennem Strædet og tilslørede enhver Gjenstand. Ude af Stand til at see sin Vei, men bestræbende

sig fo
Capt.
imelle
ikke v
lede
om at
eller g
som v
anden
thi da
Skud
komme
ventet
Skinne
hvori j
at tilkj
Skud i
var jeg
Haab
Intet k
Afstand
tes der
have a
To Tim
me-Con
tilfældig
skuffet
ladende
var elle
Frysepu

sig for at vedligeholde Retningen ved Hjælp af Vinden, vedblev Capt. M'Clure at haste frem, indtil gjentagne og svære Fald imellem Iisbrokkerne advarede ham om at holde inde, hvis han ikke vilde udsætte sig for at brække Arme og Been. »Jeg kravlede nu«, siger han, »op paa en Dyngte opskruet Iis, i Haab om at see mine Ledsagere, hvis de skulde passere nær forbi, eller gjøre Nogen af dem, som vare ombord i Skibet, opmærksom ved at affyre min Fuglebøsse. Uheldigviis havde jeg ikke anden Ammunition, end den, som Bøssen var ladet med, thi da jeg forlod Slæden, havde jeg tænkt mig, at de to Skud i Bøssen vilde blive Alt, hvad jeg rimeligviis kunde komme til at have Brug for. Efter at jeg taalmodigt havde ventet en Time, blev jeg glad ved gennem Taagen at see Skinnet af et Blaaly, der aabenbart blev tændt i den Retning, hvori jeg havde forladt Slæden. Jeg fyrede øieblikkeligt, for at tilkjendegive, hvor jeg var; men det var tydeligt, at mit Skud ikke blev bemærket, og da begge Løb vare affyrede, var jeg ude af Stand til at gjentage Signalet. Mit eneste Haab stod nu til, at der vilde blive svaret fra Skibet; men Intet kunde sees, og skjøndt jeg endnu engang i en større Afstand saae Lysningen af et andet Blaaly fra Slæden, syntes der ikke at være nogen Sandsynlighed for, at jeg skulde have andet Ly for Natten, end hvad Isen kunde tilbyde. To Timer forløb; jeg forsøgte at see Skiven paa mit Lomme-Compas ved Lyset af en eneste Svovlstik, som jeg tilfældigviis havde i min Lomme; men jeg blev grusomt skuffet i dette Haab, thi den blussede op og gik ud, efterladende mig i totalt Mørke. Klokken var nu halv ni; der var elleve Timers Nat for mig, en Temperatur af 15° under Frysepunktet, Bjørne travende om paa Rov, og jeg med en

uladet Bøsse i mine Hænder. Imidlertid maatte Slædepartiet kunne naae Skibet, og naar det erfoer, at jeg ikke var indtruffen, vilde der blive anstillet Eftersøgelse og sendt Hjælp. Jeg gik da frem og tilbage paa min Iisblok, indtil jeg antager Klokken maa have været elleve, da ogsaa dette Haab forsvandt. Da jeg steg ned fra Toppen af den Iisflade, paa hvilken jeg var krøbet op, fandt jeg i Læ af den en udmærket Seng af blød, tør Snee, og gennemtræt som jeg var, kastede jeg mig paa den og sov i maaskee tre Timer, da jeg, idet jeg aabnede mine Øine, troede at see Glimtet af en Raket. Jeg sprang op og fandt, at Taagen havde fordeelt sig, og at Stjernerne og Nordlyset skinnede med hele en Polarnats glimrende Pragt. Skjøndt ule af Stand til at see Øerne eller Skibet, vandrede jeg om paa Isen i forskjellige Retninger indtil Dag gry, da jeg til min store Ærgrelse opdagede, at jeg var gaaet fulde fire Miil forbi Skibet.»

Capt. M'Clure maatte da tilbage igjen og naaede »Investigator« den 31te October, meget udmattet, men forresten uden at have taget nogen Skade ved at have været udsat for en Vinternats Barskhed og Farer under den 73de nordlige Bredegrad. Nogle faa Timer senere ankom Slæden under Mr. Court, og der var stor Glæde og hjertelige Lykønskninger ombord, over at de vare vendte frelste tilbage og havde medbragt saa glædelige Nyheder.

Intet, tænker jeg, kan bedre give den i Polar-Slædefarter Uindviiede et Begreb om det strenge Arbeide, de Officerer og Matroser have at udføre, der udsendes i denne Slags Tjeneste, end følgende Uddrag af Capt. M'Clure's private Journal — (og lignende Beretninger vilde kunne findes i mange andre Officerers Journaler —): »Den Vægt, som paa Slæden

blev
beløb
Vægt,
Mæng
Tæppe
dunstr
sig og
røring
det h
frasee
tørret
Havren
ligt, k
Dagen
Andet
uden v
tilstede
nemlig
halv P
Pa
og tilba
et Kun
dagelse
skabet
Mechan
Hensyn
Føde o
daglig t
have vu

blev bragt tilbage til Skibet (efter en Fraværelse af ni Dage) beløb sig til 793 Pund, hvilket var 100 Pund mere end den Vægt, hvormed vi reiste ud. Dette var foranlediget ved den Mængde Iis, som satte sig i Pelsværks-Klæderne, Teltet, Tæpperne og paa Slæden, som Følge af Legemernes Uddunstning og Dampen fra Koge-Apparatet, der fortættede sig og frøs paa enhver Gjenstand, hvormed den kom i Berøring; og skjøndt det kan synes besynderligt, beløb dog det hele Forbrug af Fødemidler i ni Dage til otte Mand, fraseet Cacao og Spiritus, sig ikke til mere end atten Pund tørret Bøffelkjød, eenogtredive Pund Biscuit og to Pund Havremeel. Dette saare ringe Forbrug, der næsten lyder utroligt, kan kun forklares af, at Mandskabet hver Aften efter Dagens Anstrengelse var altfor udmattet til at bryde sig om Andet end Vand; men denne Artikel kunde ikke erholdes uden ved at optøe Iis, og Rationen af Brændsel kunde kun tilstede, at hver Mand daglig fik fem Pægle at drikke, nemlig en halv Pot til Frokost, en Pægl til Middag og en halv Pot til Aften.

Paa denne Kost havde de imidlertid arbeidet muntert og tilbagelagt en Vei af i Gjennemsnit tyve Miil om Dagen, et Kunststykke, som vi fristes til at sige, at alene Opdagelsen af en Nordvestpassage kunde have bragt Mandskabet til at udføre; thi skjøndt Lieut. (nu Commander) Meham i senere Aar langt har overgaaet Capt. M'Clure med Hensyn til tilbagelagte Afstande, var det kun ved omhyggelig Føde og Pleie hans Følge styrkedes saaledes, at han, hvad daglig tilbagelagte Distancer angaaer, endogsaa kan siges at have vundet Palmen fra saadanne Mænd som Captainerne Ri-

chards og M'Clintock. — Under deres Captains Fraværelse havde Officererne paa »Investigator« ingenlunde været orkesløse. Paa de tilgrændsende Kyster af Prindsen af Wales-Stræde havde de det Held at dræbe en smuk Hjord af Moskus-Oxer, bestaaende af tre Tyre, en Ko og en Kalv, som gav dem et Extra-Tillæg af 1296 Pund solid Kost. Det moralske Indtryk af Visheden om, at en saadan Mængde frisk Føde kunde findes nærvæd det Sted, hvor de vare indefrosne, indtil Forsynet naadig vilde udfrie dem, var meget velgjørende for Alle, og bidrog væsenlig til den Følelse af almindelig Tillid, hvormed de beredte sig til at imødegaae den fremrykkende Vinter.

Kulseilene til underste Dæk bleve nu opsatte, for ved en Strømning af reen og kold Luft at uddrive de hede og skadelige Dunster, der samlede sig mellem Dækkene, paa Grund af at en Mængde Mennesker levede i et saa indskrænket Rum. Den sidste Deel af Vinter-Bygningen over Skibet blev tilendebragt, og et Skoleværelse for Vinter indrettet, hvor tredive Elever strax bleve beskæftigede med at lære at læse og skrive; og den 11te November var »Investigator« rede til at byde den lyse Sol Farvel.

Dagen var skyfri, Temperaturen nede paa 36° minus, og eet eensformigt Lagen af Sne og Iis laa spredt til begge Sider over Land og Sø. Vinteren havde sat sit Segl paa dette tavse Stræde, og havde man ikke havt Synet af de steile Klippevægge paa Kronprindsesse-Øen, der ragede frem over Isen, eller af den mørke Kløft inde paa Banks Land, vilde det ikke have været let at opdage Grændselinien mellem Hav og Land. Henimod Middag gik den lysende Rand af Solens øverste Deel langsomt over den

sydlige
En Pola
Novemb
tiltaget
Maal u
ingen S
nemlig
den tyn
Sneesjap
hurtig t
den Iis,
Virksom
Vandet
I L
Luftens
medens
40°—50
Det
skaffe Va
formegen
ophedede
af Sider
ment at
det var s
Ventiler
af Dagen
Skibet.
i en Grad
de vidste
hvormed

sydlige Horizont og bød dem Farvel for elleve lange Uger. En Polar-Vinters lange Nat var begyndt. — Imellem den 2den November og den 2den December fandtes den nye Iis at have tiltaget ti og en halv Tomme i Tykkelse; efter det sidste Maal udgjorde Tykkelsen 2 Fod $6\frac{1}{4}$ Tomme. Liden eller ingen Snee fandtes paa den af den tidligere omtalte Grund, nemlig fordi enhversomhelst Vægt af Snee, der samledes paa den tynde Iis, bragte Søvandet til at gaae igjennem, og det Sneesjap, som herved dannedes, blev i saa lav en Temperatur hurtig til en Deel af den faste Iis. Paa denne Maade voxer den Iis, som bedækker Polarhavet, maaskee hurtigere ved den Virksomhed, der foregaaer paa dens Overflade, end ved at Vandet fryser forneden.

I Løbet af de første fjorten Dage af December holdt Luftens Temperatur udenfor fra 23° indtil $37^{\circ} \div$ Fahr., medens man mellem Dækkene havde et Middeltal af $40^{\circ}-50^{\circ} +$.

Det havde ligget Capt. M'Clure meget paa Hjerte at skaffe Varme til nederste Dæk, uden at der samlede sig formegen Fugtighed ved den naturlige Fortætning af den ophelede Atmosfære indenfor imod den kolde Overflade af Siderne og Dækket; og det lykkedes ham fuldkomment at sikkre sig dette ønskelige Resultat, saaledes som det var skeet paa Capt. Austins Expedition, ved at anbringe Ventilatorer og holde Dækket frit for Folk den største Deel af Dagen, saa at en frisk Luftstrøm cirkulerede gennem Skibet. Ved disse Midler bevarede han sine Folks Helbred i en Grad, som tidligere var uopnaaet i Polaregnene, og de vidste at skjønne paa den Betænksomhed og Omhu, hvormed der sørgedes for dem. Den næste Sommer toge

de igjen fat paa deres Arbeide med saa friske Kræfter, som varc de nylig komne fra England, og satte saaledes Capt. M'Clure i Stand til at fuldbyrde en farligere Reise, end den, som de allerede havde tilendebragt.

De detaillerede Hverdagsbegivenheder under et Vinterophold i Polarlandene, ere saa ofte blevne beskrevne, at det er unødvendigt at fortælle dem igjen. I denne Henseende bestaae de udelukkende af en endeløs Gjentakelse af aftagende Varme og Dagslys, undertiden afbrudt af et meer end sædvanligt glimrende Nordlys eller af en talrig Mængde Stjernes kud. Polar-Ræven kom som sædvanligt for at aflægge Besøg hos disse nye Gjæster, der gjorde Indbrud paa dens Enemærker, men den kom kun for at blive fanget og faae sin sneehvide Pels indpakket til Prydelse for en eller anden smuk Dames Hals i Hjemmet. Polar-Ravnen, den dristigste af den befjærede Slægt, og den eneste, som synes af egen gode Villie at trodse en Polar-Vinter, saaes i Hjertet af Vinteren at flagre gennem den kolde og solløse Atmosfære, ligesom en ond ildevarslende Aand, og dens triste Skrig var det Eneste, som afbrød denne dødlignende Scenes Stilhed. Ingen skjød nogen af disse Ravne, og de syntes at vide, at de vare sikke.

Endelig kom Julen med alle dens hellige Erindringer, og den holdtes ombord i »Investigator«, som altid ombord i en Orlogsmænd i alle Verdens Dele, under Munterhed og godt Kammeratskab. Captainens Bord bugnede under de gode Retter. Der var Oxekjød fra Sandwich-Øerne, som havde været holdt i en frossen Tilstand i sex Maaneder; der var ungt Kjød (af Moskus-Oxer) fra Kysterne af Prindsen af Wales-Stræde; der var Kjødposteier fra Gammel-England,

herlige
Ret fra
regnede
Tiden),
at gaae
gaae til
de en
Vidne t
satte en
dertil e
»Investig
listen, o
tilstand,
»Vi
Dr. Henr
hed for
tilfredsst
midlers T

herlige præserverede Sager fra Ireland, og mangen en lækker Ret fra Skotland. Enhver talte om Hjemmet; Timerne udregnede (idet der toges Hensyn til Forskjelligheden i Tiden), da de Nærmeste og Kjæreste kunde være ifærd med at gaae til Kirke, til Middagsbordet, tage paa Bal eller gaae tilsengs, og et oprigtigt mandigt Haab udtaltes om, at de en skøn Dag igjen maatte være hos dem, for at være Vidne til og deeltage i deres Lykke, hvad de naturligviis satte endnu mere Priis paa, fordi Afstanden laante Udsigten dertil en vis Fortryllelse. Saaledes endtes Aaret 1850; »Investigator« havde den Dag kun een Mand paa Sygelisten, og denne Mand havde skjult sin svagelige Helbreds-tilstand, da han gik ombord i Woolwich.

»Vi skyldte«, siger Capt. M'Clure, »Dr. Armstrong og Dr. Henry Piers megen Tak for deres utrættelige Aarvaagenhed for Mandskabets Sundhed, og Intet kan være mere tilfredsstillende, end Skibets, dets Besætnings og dets Hjælpe-midlers Tilstand paa denne Dag«, — den sidste af Aaret 1850.

Tolvte Capitel.

Nytaarsdag 1851 var en mærkelig Dag i Polaregnene. Fra Baffinsbugten var en Sø-Expedition, bestaaende af Hds. Maj.'s Skibe »Resolute«, »Assistance«, »Pioneer« og »Intrepid«, med en Besætning af 180 Officerer og Matroser, gaaet ind i Isen, indtil den blev overfalden af Vinteren under Griffiths Ø. Ikke mange Mile fra dem, i en smal Bugt i Nord Devon, laae to lette smaa Brigger, commandede af den dygtige Coffardicaptain W. Penny, trygt under Tag, med en Besætning af halvtredsindstyve Matroser, som vare udvalgte af de dristige Hvalfangere fra Aberdeen og Peterhead. Tæt ved disse sidste Skibe overvintrede et andet engelsk Fartoi under Commando af Veteranen Admiral Sir John Ross. Halvtredie Snese Aar havde ikke dæmpet hans vidunderlige Kjærlighed til besværlige og eventyrlige Foretagender, der synes at være den eneste optænkelige Grund, som kunde bevæge Folk til vedblivende at forfølge en Polarfarers livsfarlige Løbebane. Ved den Leilighed, om hvilken jeg her skriver, var det dog et ædlere og høiere Formaal end alene Lyst til Eventyr, som bragte denne bedagede Ofliceer, saavelsom Andre, til Iis-Regionerne. Medens vi paa den østre Side af den ubekjendte vidtstrakte

Egn imellem Banks Land og Griffiths Ø have disse syv Skibe i sikkert Vinterqvarteer og beredte til med al Iver at sætte deres Slæder ud, saasnart Dagslyset og Temperaturen ville tillade det, ligger »Investigator« paa den vestre Side alene, langt borte fra enhver Forbindelse med vilde eller civiliserede Mennesker; dog lader den sin Vimpel vaie saa stolt og tillidsfuldt, som om den eensomme Egn, hvortil den kjækt var styret frem, netop var Stedet fremfor alle andre, hvor dens flinke Mandskab kunde ønske at tilbringe sin Nytaarsdag.

De havde ogsaa Grund til at være fornøiede og Aarsag til at takke Gud; thi deres Skib laa sikkert, eftersom Isen var fast, og skjøndt Alt var mørkt og koldt og trist udenfor, var der indenfor Varme, Føde, godt Kammeratskab og fuldkommen Sundhed. Langt forskjellig derfra var den Skjæbne, som traf en anden Expedition, der havde forladt Hjemmet i den samme Mission.

En amerikansk Expedition under Lieut. Commander de Haven var med to Skonnerter trængt frem til Griffiths Ø, til samme Tidspunkt i Aaret 1850 som de engelske Skibe; men uforberedte som de vare paa at overvintre, søgte de amerikanske Skibe at undslippe Polar-Vinterens isnende Greb. Under Seil styrede de efter Baffinsbugten, men Isen udbredte sig hurtigt og greb deres Skibe, »Reserve« og »Advance«, som indeklemte af Isen førtes med den, hvorhen den lystede. Døden truede dem i enhver Skikkelse, idet deres Skibe snart vaandede sig under Isens Tryk, og snart tumledes voldsomt omkring mellem løsrevne Iismasser af heftige Vinterstorme. Der udbrød Skjørbug blandt Mandskabet. Skibene bleve ikke befriede fra deres Iis-Lænker,

førend Drivisen havde ført dem ud i Davis-Strædet, og vel maatte de engelske Sømænd ønske sig til Lykke med at have undgaaet deres amerikanske Medhjælperes haarde Vinter-Lidelser og den endnu mere hjælpeløse Tilstand, hvori Besætningerne fra »Erebus« og »Terror« maatte befinde sig, — thi disse stakkels Kammerater vare, eftersom vi formode, endnu ilive paa denne Nytaarsdag. Ak! hvo skal fortælle os, hvorledes denne sorgelige Adventstid før deres sidste Nytaar tilbragtes af disse brave Mænd!

Det er nødvendigt for tydeligt at forstaae »Investigator's« Reise, at Læseren erindrer sig de relative Positioner af andre Skibe under de forskjellige Perioder af dens lange Reise, og at Dr. Rae overvintrede paa Kysterne af den store Bjørne-Sø i Nord-Amerika, rede til uopholdeligt at gaae nordpaa med Baade og Slæder, saasnart Veiret vilde tillade ham det. »Investigator's« Nytaarsdag var en lykkelig Dag; mangen delicat Ret, som man længe og omhyggeligt havde gjemt, blev sat frem paa Bordet, hvorom alle Officererne og Chefen samledes, og ikke mindst mærkelig af disse Lækkerier var en Lamme-fjerding, som man forrige Juli Maaned havde købt paa Sandwich-Øerne, en særdeles god Prøve paa Frostens præserverende Egenskaber. Der var paa denne Dag kun een Mand paa Sygelisten, som før er fortalt, og Alle havde nu en Følelse af, at den værste Deel af Vinteren snart vilde være tilbagelagt, thi med hver tilbagevendende Dag kom Solen igjen nærmere til Horizonten, og Lyset var i dagligt, skjøndt langsomt, Tiltagende. Lyset var det, hvorefter de, saavelsom alle Andre, der have overvintret i de nordlige Egne, meest sukkede. Den strenge Kulde mister det Halve

af sine
fareren
kan tag
søge ef
Det
Decemb
tur i Alm
ligt Tus
om, —
naadigt
vil opfyl
af disse
Den
vestigato
der var
Kl. 2, 30
var den
fordunkle
tog, skjø
Frysepunk
selvet frø
var een s
neur var
vende tilb
— Somm
af »Erebu
Tidlig
Navn John
dyr passer
Øen. Hav

af sine Rædsler, naar der er tilstrækkeligt Lys til at Polarfareren kan see Gjenstandene omkring sig saaledes, at han kan tage sig en Spadseretour eller med Bøssen i Haanden søge efter Vildt.

Det mørkeste Afsnit af en Polar-Vinter er fra c. 10de December til c. 6te Januar, hvorimod den laveste Temperatur i Almindelighed indtræffer i Februar, naar der er betydeligt Tusmørke og — under de Bredegrader, Talen her er om, — nogle Timers Sollys. Denne vise Fordeling af et naadigt Forsyn er een af de mange Foranstaltninger, som vil opfylde endogsaa den mindst opmærksomme Besøger af disse Egne med Beundring.

Den koldeste Periode, som optegnedes ombord i »Investigator«, var fra den 9de Januar 1851 til den 16de; men der var taalelig lyst dengang fra Kl. 9, 30 Min. F. M. til Kl. 2, 30 Min. E. M., saaledes, at ved Middagstid den 16de var den klare Stjerne Arcturus den eneste, hvis Lys ikke fordunkledes af Tusmørket. Mandskabets gode Humeur tiltog, skjøndt Thermometeret viste 40° til 50° (Fahr.) under Frysepunktet. Det bekymrede dem ligesaa lidt, at Qviksølvet frøs, som at Havets Overflade, hvorpaa de færdedes, var een sammenhængende Iis. Nei, deres Helbred og Humeur var godt; de kunde see, at Solen var ifærd med at vende tilbage, og lovede den dem ikke Alt hvad de savnede? — Sommer, Tø, aabent Vand, nye Eventyr, Opdagelsen af »Erebus« og »Terror«; og saa — Hurra for England!

Tidlig en mørk Frostmorgen i Januar gik en Mand ved Navn John Eames ude paa Isen og saae en lille Flok Rensdyr passere tæt forbi i en jevn Trav efter Kronprindsessen. Havde hans Bedstefaders Gjenfærd pludselig viist sig

for ham paa Isen, kunde John Eames ikke være bleven mere forbavset; thi han, som enhver Anden, troede fuldt og fast, at enhver levende Skabning var gaaet til mere begunstigede Klimater sydpaa, indtil Sommeren vendte tilbage. Denne Nyhed gik hurtig omkring blandt Alle, Appetiten skjærpedes, og Jægere udsendtes for at dræbe Vildt. Men der var intet Vildt at nedlægge; Dyrene vare intetsteds at finde, endskjøndt Opdagelsen af en Rype vakte stor Forundring og fremkaldte Betragtninger over, hvorledes Fugle kunde existere i en saadan Temperatur, med dyb Sne over Landet, og med en Jord saa haard, de enkelte Steder, den tilfældigviis var ubedækket, at Jernredskaber vilde ødelægges, om man dermed vilde forsøge at løsne den.

Disse Opdagelser vakte alligevel Tvivl om Rigtigheden af den Theori om Dyrenes Vandringer i Polarlandene, som er fremstillet af den udmærkede Naturkyndige og Reisende Sir John Richardson, saavelsom om den Mening, der til Gunst for samme er fremsat af den afdøde Admiral Sir Edward Parry. Capt. M'Clure siger i sin Journal, »det er tydeligt nok, at man kan finde Dyr i disse Stræder hele Vinteren igjennem, og at ikkun Mangel paa tilstrækkeligt Lys forhindrer os i at forsyne vort Forraadskammer med friske Varer. Nedenstaaende Iagttagelse har fuldkommen kulkastet den Forestilling, at Rensdyret, Moskus-Oxen eller andre Dyr, som leve paa det Archipelag af Øer, der ligge norden for Amerika, vandre sydpaa for at undgaae Polar-Vinteren. Over hele Banks Land, Melville-Ø, Bathurst- og Cornwallis-Land — kort sagt, hvorsomhelst britiske Sømænd have overvintret i de senere Aar — har man fundet utvivlsomme Beviser for, at Rensdyret, Bjørnen, Moskus-Oxen, Murmeldyret,

Ulven,
disse
man f
Ja
een G
haardt
hvor
fra 32
behage
Sneefal
fra det
der er
traf pa
Skibet
det.
Folkene
dens S
værdig
»F
tain pa
den en
selv, og
os. Ra
af Hund
vi; den
til ud
men de
Skarndy
Øie me
om den

Ulven, Haren og Rypen — med eet Ord, den hele Fauna i disse Klimater — overvintre under samme Bredegrad, som man finder dem om Sommeren.

Januar gik til Ende med stærke vestlige Storme, og een Gang, da Vinden sprang om til S. V. og blæste meget haardt, bevirkede den varme Luft, der førtes op fra Egne, hvor den havde mere hjemme, en Stigen i Temperaturen fra $32^{\circ} \div$ til $15^{\circ} \div$ Fahr., — en Forandring, som hvor behagelig den ellers kunde være, ikke kunde nydes, da Sneefaldet var for tykt, til at nogen Sjæl skulde vove sig ud fra det venlige Ly indenfor de uldne Tæpper. En Begivenhed, der er characteristisk for Livet i det yderste Norden, indtraf paa denne Tid. En Ravn, som havde holdt sig til Skibet under den sidste kolde og mørke Periode, forlod det. Dens Bortgang var en heel Begivenhed, Noget for Folkene at tale og gjøre Bemærkninger om; og Savnet af dens Selskab følte stærkere, end Tabet af en mere elskværdig Omgangsven vilde have været følt andetsteds.

»Fuglens Fraværelse var et Tab«, siger den ædle Captain paa »Investigator«, »som vi Alle følte; det havde været den eneste Skabning, der syntes ligesaa isoleret som vi selv, og et gjensidigt Tillidsforhold var bragt tilveie imellem os. Ravnene pleiede at besøge Skibet uanfægtet undtagen af Hunden, der syntes at kjende Fuglen ligesaa godt som vi; den var altid paa Udkig efter dens Besøg og løb af og til ud for at møde den. Hunden foer ind paa Ralpho; men denne hoppede over Hovedet paa ham og tog igjen Skarndyngen i Besiddelse, idet den dog hele Tiden holdt Øie med Hunden og af og til udstødte et hæst Skrig, som om den ret nød Moerskaben af at drille ham.»

Den 3die Februar kom Solen atter frem, efterat have været fraværende siden den 11te November; fireogfiirsindstyve Dages Tusmørke og Nat! Faa, med Undtagelse af dem, som opholde sig under disse nordlige Breder, kunne forstaae den Glæde, hvormed man hilsede denne Lysbringers Tilbagekomst, og Lykønskningerne, som udvexledes over at det igjen forundtes dem at nyde Livet i det velsignede Sollys, blandedes med inderlige Forhaabninger for Fremtiden.

Officerer og Mandskab udstrakte med hver Dag deres Spadseretoure længere. Adskillige Toure foretoges op til Kronprindsesse-Øen, i det sangvinske Haab at hjembringe en vel fyldt Jagttaske; men i Almindelighed saae Aftenen Jægerne vende trætte tilbage uden Udbytte og uden anden Trøst, end at de i Afstand havde seet en enkelt Ulv, og efter den Grundsætning, at »hvor der er Bier, maa der være Honning«, fastholdt de paa det Bestemteste, at Vildtet beviislig var i Nærheden og maatte blive deres. Vinter-Jagt i en Temperatur af 60° under Frysepunktet, naar hele Landet er begravet i Sneen, og Jægerne staae ude og kunne see fra alle Sider i det sneebedækkede Landskab, er sjelden meget indbringende for Forraadskammeret; men den har den Fortjeneste at beskjæftige Mennesker, som nedtrykkes af den tærende Eensformighed; og man kunde smile ad og fornøie sig over de vidunderlige Fortællinger, som disse Folk bragte hjem med, — det Antal Miil de havde gaaet, den Mængde Vildt de havde seet, eller Størrelsen af Rensdyr-Sporene paa Sneen, saavelsom de fortræffelige Grunde, hvorfor hverken Dyr eller Fugle fyldte deres Jagttasker.

At
tilsyne,
Taalmo
meteret
det kun
Solstraa
gyndte
tunge F
klæder o
streifede
forundre
og slaae
begyndte
igjen at
reiste sig
skulde an
Skrupel,
naar elle
Man
ninger til
Foraar,
Strædet i
McClure s
lægge et
Øerne, se
i Tilfælde
nord- eller
Tidlig
med meg
prindsesse

At det ikke blev varmt strax, saasnart Solen igjen kom tilsyne, var fortrædeligt for dem, som ikke vare udrustede med Taalmodighed; og mangen En sukkede ved at see Thermometeret den 21de Februar vise 44° ÷ i Skyggen, medens det kun steg til 28° ÷ eller 60° under Frysepunktet, naar Solstraalerne spillede paa Kuglen af Instrumentet. Man begyndte nu at drive Jagten i videre Udstrækning, og de tunge Fald, som Folkene gjorde i deres tykke Vinterklæder og Klædes Snee-Støvler, medens de patrouillerende streifede om paa Isen, vilde have bragt en Tilskuers til at forundre sig over, hvorledes de undgik at brække Benene og slaae Hovedet fordærvet. Appetiten, som havde manglet, begyndte at vende tilbage; blege og gule Ansigter begyndte igjen at faae deres rødlige og solbrændte Farve; og der reiste sig allerede lange Discussioner om, hvorledes Jack skulde anvende sine Penge, naar han kom til England, en Skrupel, som ofte i ethvert Klima tynger paa hans Sind, naar ellers intet Andet formaaer at forurolige ham.

Man begyndte nu at træffe forberedende Foranstaltninger til de Reiser, man skulde foretage sig det kommende Foraar, og skjøndt Isens Tykkelse i Prindsen af Wales-Strædet ikke lovede noget tidligt Opbrud, bestemte Capt. McClure sig dog til, førend Slæderne forlode Skibet, at nedlægge et saadant Forraad og efterlade saadanne Artikler paa Øerne, som kunde gjøre Slædepartierne uafhængige af Skibet, i Tilfælde af, at Isen skulde bryde op og føre »Investigator« nord- eller sydpaa, førend de vendte tilbage.

Tidligt i Marts Maaned blev derfor en Hvalfangerbaad med meget Arbeide og Besvær ført paa Slæder til Kronprindsesse-Øen, og et Depot oprettet der med tre Maaneders

Levnetsmidler for hele Besætningen; saaledes, at om endogsaa Skibet skulde blive ødelagt den kommende Sommer, en Deel af Folkene, om ikke alle, kunde undslippe til Mackenzie-Floden eller Barrowstræde, paa hvilket sidste Sted de vilde træffe sammen med En eller Anden af Capt. Austin's Expedition. Ved dette Depot af Provisioner blev nedlagt en Beretning om, af hvem og i hvad Hensigt det var efterladt, og med den indstændige Bøn til hvilkesomhelst Afdelinger fra andre Skibe, der muligen kunde træffe paa det, at betragte Provisionerne som hellige og ikke at røre dem uden i det yderste Nødtilfælde.

Da disse Forsigtighedsregler vare tagne, henvendte Chefen, Officererne og Mandskabet deres Opmærksomhed paa Udrustningen af Slæderne, der skulde benyttes til Reiser over Isen for at søge efter Franklin; tillige overveiede de, hvorledes de paa den bekvemteste Maade kunde gjøre andre Skibe, der muligen maatte være i Nærheden, opmærksomme paa »Investigator's» Plads.

Tidligt i Marts Maaned steg Temperaturen i Solen til $10^{\circ} +$, og stærke Storme med megen Snee betegnede Vinterens Opbrud. Da Strømmens Virksomhed allerede havde foraarsaget talrige Revner i Isen, landsatte Capt. M'Clure en anden Baad paa den østlige Kyst af Strædet for at gjøre det muligt for Slædepartierne at trække sig tilbage til Depotet, i Tilfælde af, at Skibet skulde blive ført bort af Isen.

April bragte hurtig Tilvæxt af Sol, Lys og Varme. Den opdæmmede Snee bortførtes, man aabnede for Dagslyset, og Officerernes Vandringer bleve mere udstrakte. Man saae undertiden Vildt, og skjød af og til nogle

Ryper;
og unde
parti
nogens
Levnets
Den
været i
Skibet b
snarere
lem Spra
Virksom
herfra ti
Fordeel
i 1848,
Expeditio
Ross hav
læssede,
øvrige E
hver, og
opnaaede
godt Haal
Enhv
ning. Ee
at gaae f
Land, her
Union-Str
Land; en
følge Kys
imedens d

Ryper; men der var for meget at gjøre med at omstuve og undersøge Skibets Provisioner og med at udruste Slædepartierne, til at man kunde tage sig den Frihed at forfølge nogensomhelst systematisk Plan til at forskaaffe sig friske Levnetsmidler.

Den 17de i Maaneden stod Thermometeret, der havde været i stadig Stigen, paa $38^{\circ} +$ i Solen, og Isen omkring Skibet blev ligesom besaaet med Vandpytter, der imidlertid snarere dannedes derved, at Strømmen skjød Vandet op imellem Sprækkerne og svage Punkter i Pakisen, end ved Solens Virksomhed paa dens Overflade. Naturligviis sluttede man herfra til en tidlig Sommer, og idet Capt. M'Clure drog Fordeel af den Erfaring, som var vunden ved Port Leopold i 1848, bestemte han sig til at udsende sine Slæde-Expeditioner strax, istedetfor at vente, som Sir James Ross havde gjort, til den 15de Mai. Slæderne bleve derfor læssede, og skjøndt de med Provisioner for sex Uger og øvrige Eqviperings-Artikler havde en Vægt af elleve Centner hver, og der ikkun var sex Mand til at trække hver Slæde, opnaaedes dog en saadan Fart ved Forsøgene, at de gave godt Haab om lykkelige Reiser.

Enhver af de tre Slæder skulde tage sin særskilte Retning. Een under Commando af Lieut. Haswell beordredes at gaae frem imod S. O., langs Kysten af Prinds Alberts Land, henimod det Land, som var seet nord for Dolphin- og Union-Stræderne, efter dets Opdager kaldet Wollaston's Land; en anden Slæde under Lieut. Gurney Creswell skulde følge Kysten af Barings eller Banks Land imod N. V., imedens den sidste Afdeling under Mr. Wynniatt (Mate) fik

Ordre til at undersøge Kysten af Alberts Land imod N. O. henimod Cap Walker.

Den 18de April 1851 forlode »Investigator's« Slæder Skibet *) med hjertelige Ønsker om god Lykke fra alle Om-bordværende; og ligesom deres Brødre fra den Expedition, som dengang overvintrede under Griffiths Ø, holdt de ud paa denne besværlige Fart til Trods for Kulde, Møle og enhver Vanskelighed, opmuntrede ved det dengang endnu faste Haab om at skulle finde Franklin's savnede Expedition. At følge enhver Afdeling under dens anstrengende og eens-formige Arbeider, vilde kun blive en uinteressant Gjentakelse af en ofte fortalt Historie, men vi skulle dog minde Læseren om, hvor roesværdigt dette strenge Arbeide udførtes af disse brave Sømænd, der vare udsendte fra »Investigator« eller fra andre Skibe, for tilfods at foretage Eftersøgelser efter deres savnede Kammerater. Skjøndt de som Matroser ikke vare vant til at foretage lange Marscher eller til at trække tunge Byrder, — eftersom den største Deel af deres Liv rimeligviis var tilbragt under en brændende Sol paa Afrikas Kyst, eller i Ost- og Vestindien, — see vi dog disse Mænd beredvillig gaae ind i Polaregnene og trænge frem i Havene udover Grændserne for vor geographiske Kundskab, ja selv udover Grændserne for de dristige Eskimoeres Vandringer.

Efterat have været indelukkede som i et Fængsel den lange og mørke Vinter, overladte i Eet og Alt til deres egne Hjelpekilder med Hensyn til Helbred, Føde og Ad-

*) Slæderne fra Capt. Austin's Expedition, der dengang overvintrede ved Griffiths Ø, afgik, som det vil erindres, tre Dage tidligere, nemlig den 15de April 1851.

spredt
Oxekje
Fødeva
rykken
Snee o
Bagage
Føde,
Kulde,
til Skil
Hvis d
nedslug
ikke n
hvad d
fremad
maae d
rigelige
nødven
Kortsag
bage, e
yderste
For
satte p
»Investi
bestode
Gjærning
Død ved
for Livs
nogen
forlade

spredelse, henviste til den grove og uforandrede Kost af salt Oxekjød og salt Flesk, nu og da vekslede med henkogte Fødevarer, for at standse den langsomt, men sikkert, fremrykkende Skjørbug, bleve de nu sendte ud paa Vandringer over Sne og Is med 200 Pund for hver Mand at slæbe paa, — en Bagage, som nødvendig maatte føres med, da den indeholdt Føde, Brændsel, Klæder, Slæde og Telt. Skulde de lide af Kulde, maae de være taalmodige, thi indtil de vende tilbage til Skibet, vil der ikke være nogen Ild til at varme dem. Hvis deres tørre Tunge skulde klæbe til Ganen, maae de nedsluge Sne for at lindre deres Tørst; thi Vand er der ikke noget af. Skulde de blive syge, er Medlidenhed Alt hvad deres Kammerater kunne give dem; thi Slæden maa fremad paa sin daglige Marsch. Dersom de blive hungrige, maae de see fremad og trøste sig med, at Kosten bliver rigeligere, naar Farten er tilendebragt; thi Rationerne maae nødvendigviis paa Slæde-Reiser veies af indtil en Unze. Kortsagt, fra den Tid de forlade Skibet indtil de vende tilbage, er deres Liv fuldt af Lidelse og Savn og fordrer den yderste Udholdenhed og den kraftigste Anstrengelse.

Foraaret 1851 saae vore Sømænds gode Egenskaber satte paa en haard Prøve; men saavel Afdelingerne fra »Investigator«, som de fra Capt. Austin og Capt. Penny, bestode hæderligt i denne Prøve. Ingen Mand svigtede sin Gjerning. Nogle af de brave Gutter fandt bogstavelig deres Død ved Trækrebet; Andre fik Frosten og bleve Krøblinger for Livstid; men intet knurrende og klagende Ord hørt i nogen af Afdelingerne. Naar en svagelig Person maatte forlade en Slæde, som var bestemt til den længste og

strengeste Reise, var der altid Frivillige meer end nok til at indtage hans Plads. Det er bleven Mode at nedsætte disse Sømænds anstrengte Virksomhed under deres Søgen efter Franklin, og sammenligne den med de Bedrifter, som Hudson Bay-Compagniets Reisende have udført. Sandheden er, at der kan ingen Sammenligning være, naar begge Parter skulle vederfares lige Retfærdighed.

Compagniets Udsending virker paa et stort Fastland, der afgiver en fast og sikker Operations-Basis, — befolket, hvorsomheist han skal styre sin Gang, af Eskimoer eller Indianere, og han er følgelig i Stand til at opholde Livet, naar han er i Besiddelse af almindelig Dygtighed og Omsigt. Den største Deel af de Eftersøgelser fra Hudson Bay-Compagniets Territorier, der paabegyndtes i 1848, er bleven foretaget i Både og Canoer. De have søgt i Vinterkvarteer ved Peel-Floden og Fort Confidence, der ligge syd for Polarkredsen, og derved have de lykkelig undgaaet den strenge Prøve paa, hvad Heibreden formaaer at udholde, — i tre Maaneder at maatte undvære Sollyset.

Den Gjerning, som Compagniets Reisende vare kaldte til at udføre, have de røgtet vel, og hvis man havde hensat dem paa de golde Landstrækninger under 74° — 78° N. B., havde de muligen udholdt dette strenge Klimas Savn, dets fuldkomne mørke Maaneder og den aarelange usunde Kost, ligesaa godt som vore Matroser; i denne Henseende have vi Intet at sige, uden at de have ikke været satte paa denne Prøve. Det kan paa ingen Maade forringe Hudson Bay-Compagniets Udsendinges store Fortjeneste med Hensyn til Eftersporingen af Franklins Expedition, naar vi sige, at Klimatet og de Hjælpemidler, som Kysterne af Amerikas Fast-

land
meget
under
paa in
selv el
D
de Str
lett's o
ledes
haardt
det um
selv. F
tilstaae
Efterve
mænd
vil kun
Belønn
som de
et ned
strengt
deres S
foldige,
have fa
bragte
Ime
som fra
af en I
paa der
Traaden

land frembyde, at hele Scenen for deres Virksomhed er meget fordeelagtigere, end de nøgne nordlige Breder, hvorunder vore Sømænd strede, — og Spørgsmaalet vedrører paa ingen Maade de personlige Fortjenester, som Folkene selv eller deres Førere have indlagt sig.

Den Kjendsgjerning, at Eskimoere ere omkomne paa de Strækninger, som Captt. Ross's, Austin's, Penny's, Kellett's og Belcher's Slædepartier have gennem søgt, — at saaledes engelske Sømænd have maattet friste Livet og arbeide haardt der, hvor endogsaa de oprindelige Beboere have fundet det umuligt at færdes, denne Kjendsgjerning taler for sig selv. Det er muligt, at Laurbærkrandsen ikke i vor Tid vil tilstaaes, hvor den er fortjent, men vi overgive trygt til Efterverdenens Dom Beretningen om, hvorledes britiske Sømænd have arbeidet for en ædel Sag, — en Beretning, som vil kunne udholde den nøiagtigste Undersøgelse. Deres Belønning, stakkels Folk, har kun været ringe, og hvo der, som de, skal tjene Brødet i sit Ansigts Sved, bringes ved et nedbrudt Helbred til Bettelstaven. De have arbeidet strengt og gjort sig vel fortjente af deres Fædreland og deres Stand. Havde alle deres Førere været ligesaa eenfoldige, redelige og standhaftige, vilde man maaskee ikke have faaet at høre om den ulykkelige Historie, som Dr. Rae bragte hjem 1854.

Imedens Slædepartierne fra Capt. M'Clure's Skib, saavel som fra Capt. Austin's og Penny's Expeditioner, (see »Blade af en Dagbog paa en Reise i Polarlandene«) trave afsted paa deres ivrige Undersøgelser, maa jeg, for at gjenoptage Traaden i vor Fortælling, vende Læsren om, at vi forlode

Hds. Maj.'s Skib »Enterprise«, Capt. Collinson, »Investigator's« Ledsager, i det stille Hav. Den naaede først den 22de September 1850 Høiden af Iscap, efterat have gjort en lang Omvei paa Reisen dertil fra Sandwich-Øerne. Her mødte den Pakisen og tillige tydelige Tegn til Vinterens Begyndelse, saa at det hermed var forbi med Udsigten til at komme udenom Cap Barrow i dette Aar. I Henhold altsaa til det bestemte Paabud i hans Ordre, ikke at overvinde i Pakisen, holdt Capt. Collinson af efter et varmere Klima, for at han kunde have sit Mandskab og Skib rede til at gjenoptage Arbeidet i Sommeren 1851. Alt hvad Capt. Collinson vidste om Capt. M'Clure, var hvad der var meddeelt ham af Capt. Moore paa »Plover«, der den 5te August 1850 havde seet »Investigator« under Pres af Seil styre norden om Wainwright's Indløb. Et af de mange Rygter, der lettelig kunde hidrøre fra »Investigator's« Samqvem med de Indfødte paa Nordkysten, og som naaede »Plover«, da den laa uvirksom i Vinterqvarteer, bevægede ulykkeligviis Capt. Collinson til at tillade en flink ung Officeer, Lieut. Barnard, at blive sat iland ved de russiske Colonier i Nordvest-Amerika for at undersøge Sandheden af dette Rygte. Under Udførelsen af dette Hverv blev han paa en grusom Maade myrdet af de Vilde under et Overfald paa en af de russiske Poster, kaldet Darabin Redoute, ikke langt fra Norton-Sund.

Omstændighederne, under hvilke det skete, ere meddeelte i følgende Brev fra hans Ledsager, Underlæge Mr. Adams:

her,
Den

en R
kjøbe
Engel
af Inc
i Red
relse
hen t
dræbt
I
greb
Kugle
Kolber
i Und
noget
B
derne
Forsøg
en Kn
J
de dra
In
vare i

Garishka, russisk Fiskerstation, Norton-Sund, Nordvestkysten af Amerika den 3die Marts 1851.

»Sir!

»Den Underretning, jeg har været i Stand til at erholde her, synes mere tilforladelig, end den jeg fik i Michaelowski. Den lyder som følger: —

Strax efter Lieut. Barnards Ankomst til Darabin, blev en Russer og to Indfødte sendte til Koukuk-Floden for at købe Huder, og de medtog et Brev fra Mr. Barnard til Engelskmændene ved Ekko. Disse tre Mænd bleve myrdede af Indianerne.

Om Morgenen den 16de Februar hørte Befalingsmanden i Redouten, (Maxemoff eller Darabin), der sov i samme Værelse som Mr. Barnard og Boskey, en Støi udenfor og gik hen til Døren; i samme Øieblik han aabnede den, blev han dræbt med et Spyd.

Indianerne styrtede derpaa ind i Værelset. M. Barnard greb sin Bøsse, hvis ene Løb tilfældigviis var ladet med Kugle, og saarede en Mand i Armen; derpaa brugte han Kolben, indtil Skæftet brækkede itu; han blev haardt saaret i Underlivet af et Spyd, men jeg har ikke hørt, at han fik noget Saar af Pile.

Boskey blev slemt saaret i Underlivet af to Pile, i Hænderne af et Spyd, der blev trukken igjennem dem under Forsøget paa at fravriste en Indianer det, og i Armene af en Kniv.

Jeg kan ikke faae Andet at vide af Indianerne, end at de dræbte een Indfødt.

Indbyggerne i de to Landsbyer Tollukok og Koltargar vare i Oomalartoff paa den Tid Angrebet skete, og Alle

bleve dræbte, — Mænd, Qvinder og Børn, — indtil et Antal af omtrent halvtredsindstyve. De sex, som undkom, sov i Badehuset ved Redouten.

Jeg kan ikke bestemt angive Antallet af Angriberne, men der var en stor Mængde. Enhver Mand havde et Skjold af tykt Træ, som Geværkugler ikke kunde trænge igjennem; og efter det første Angreb synes de at have plantet dem i en Linie for saaledes at danne en Muur, bag hvilken de skjøde paa de overlevende Indbyggere.

Der synes ikke at have været nogen Bevæggrund til Angrebet, og det var saa uventet, at de sov uden at have aflaaet Dørene.

Jeg har seet nogle af Spydene her; de ere store og synes at være europæisk Arbeide; de ere indlagte med Messing og Kobber.

Jeg sender tillige indlagte Tegning, der giver al den Oplysning jeg har været i Stand til at erholde med Hensyn til Situationen og Navnene paa Landsbyer og Floder.

Den 5te i afvigte Januar Maaned sendte Mr. Barnard en Indfødt fra denne Landsby med Depescher til »Plover«. Man har ikke hørt til ham siden, og de Indfødte ere alle saa forskrækkede, at jeg ikke kan faae nogen Anden til at gaae. Jeg efterlader derfor disse Papirer hos den russiske Commando paa denne Station, til mulig videre Besørgelse.

Vi reise herfra imorgen.»

Jeg har o. s. v.

Edward Adams,
Underlæge, R. N.

Commander T. E. L. Moore,
H. M. Skib »Plover«, Grantley Harbour.

Den sørgelige Katastrophe er kortelig fortalt i medfølgende egenhændige korte Skrivelse fra stakkels Barnard til Dr. Adams. Den taler ligesaa godt som hele Bind for den brave Officeers Aandskraft, og er meget characteristisk for Manden.

»Kjære Adams!

»Jeg er skrækkelig saaret i Underlivet; mine Indvolde hænge ud. Jeg antager ikke, jeg lever saalænge, at jeg faaer Dig at see. Cu-uchuk-Indianerne gjorde Angrebet, medens vi vare i vore Senge. Boskey er slemt saaret, og Darabin død.

Jeg antager, mit Saar vilde have været ubetydeligt, hvis jeg havde havt Lægehjælp. Jeg er meget lidende; næsten alle de Indfødte i Landsbyen ere myrdede. Kom hertil saa hurtigt som muligt.»

John Barnard.«

Det russiske Brev, paa hvilket dette var skrevet, bar Datoen den 5te Februar, Darabin Redoute; men den russiske Tidsregning er tolv Dage senere end vor. Skriften forraadte den brave unge Mands Dødskamp, og en Deel af den var næsten ulæselig.

Trettende Capitel.

Imellem 22de April og 5te Mai var der for dem, der vare efterladte ombord i »Investigator«, en hurtig Tilvæxt i Kjendetegnene paa, at Sommeren nærmede sig. Ethvert Tegn til Tø, Varme og Grøde blev opmærksomt iagttaget og nøiagtigt noteret, ja disse Observationer og den idelige Vexlen af Haab og Frygt for deres Kammerater, der vare borte paa Slæde-Reiserne, dannede det stadige Kredsløb i deres Tilværelse, hvis gode Lykke tillod dem at holde sig hjemme fra Slædefarterne, og det anstrengende Liv, som dermed var forbunden. En Dag fik man fat paa en lille Lemming, og dens Pels, som fra reent Hvidt havde faaet et let bruunt Anstrøg, var et ubedrageligt Forbud paa, at Sneen var ifærd med at smelte bort fra Overfladen af det lavere Land, — det var Oliebladet i Duens Mund. En anden Gang, da Qvarteermesteren var beskjæftiget med at skaffe Isen bort fra Overfladen af et Hul, der altid blev holdt aaben for det Tilfælde, at der skulde indtræffe Ildsvaade, havde han den Fornøielse at see en Sælhund løfte Hovedet over Vandet og med sine store glindsende Øine stirre forundret paa den ubehøvede Yorkshiremand, der trængte sig ind paa dens Enemærker.

D
Sæl; r
tænkte
blikkel
Landse
sin De
De
ti Fod
meter,
Naturlig
derfra
i Nærhe
Land,
Mængde
udmærk
Ski
aabnede
samlet
omstuve
sioner o
en nøia
meget g
Spor af
paa sun
hvortil
Mai
30° +
med Sne

’) Et Or

Der kunde være dem, som havde skaanet den stakkels Sæl; men »Manden fra Hull« forhærdede sit Hjerte, thi han tænkte paa den velsmagende Steg den vilde afgive, og øieblikkelig blev den stakkels Poussie *) gjennemboret med en Landse, og dens Skind, Tran og Kjød bidrog snart efter sin Deel til vore Søfarendes Helbred og Velbefindende.

Dernæst kom en prægtig Isbjørn. Det vældige Dyr, ti Fod langt, med Fodspor, der holdt tolv Tommer i Diameter, kom ansættende for at tage »Investigator« i Øiesyn. Naturligviis skjød man efter den, men den slap heldigviis derfra med Livet og heelt Skind. Ræven og Rypen saaes i Nærheden af hinanden paa Kronprindsesse-Øen og Alberts Land, og Fjærene af den sidste, som laae rundtomkring i Mængde, viste, at den maatte betale dyrt for at søge saa udmærket Selskab.

Skibet blev nu kalfaktret og malet, og Lugerne bleve aabnede, for at den Fugtighed, der i den lange Tid havde samlet sig imellem Dækkene, kunde tørre. Lasten blev omstuvet, efter at man havde holdt Besigtigelse paa Provisioner og Forraad, og endelig foretog Lægen, Dr. Armstrong, en nøiagtig Undersøgelse af Mandskabet, som førte til et meget gunstigt Resultat. Alle vare ved bedste Helbred, intet Spor af Skjørbug opdagedes hos Folkene, — »et Exempel paa sundt Velvære«, som Capt. M'Clure rigtigt bemærker, »hvortil man ikke har hørt Mage paa nogen anden Polar-Reise.«

Mai medbragte en Temperatur, der holdt fra $6^{\circ} +$ til $30^{\circ} +$ Fahr., medens Vinden sprang om fra S. V. til N. V. med Sneefald nu og da. Den 6te Mai vendte Mr. Wynniatt's

*) Et Ord, som vore Hvalfangere have laant af Grønlænderne.

Slædeparti tilbage til Skibet. Denne Officeer havde nemlig slaaet sit Chronometer itu og ønskede at blive forsynet med et andet; men der var intet Reserve-Lommechronometer ombord, og Capt. M'Clure, der var meget ilde tilmode over den Tid, der var gaaet tabt, ved at dette Parti vendte tilbage efter ni Dages Reise fremad, afsendte igjen i Løbet af Dagen Mr. Wynniatt paa den for ham bestemte Reise. Mr. Wynniatt berettede, at paa hele hans Reise havde der været meget talrige og friske Spor af Moskus-Oxer og Rensdyr; og da Rensdyr ogsaa vare blevne sete inde i Landet tværsfor Skibet, bleve to Jagtpartier dannede, der skulde forsøge at sikre Proviantforvalteren en Forøgelse i hans Hjælpekilder.

Den 7de Mai kunde der let være hændet en sørgelig Ulykke med en ung Tømmermand ved Navn Whitefield, en af Jægerne paa den vestlige Kyst. Da man havde seet en stor Flok Harer løbe op ad en Kløft, netop som det satte til med en svær Sneestorm, trak de øvrige Jægere sig tilbage i Sikkerhed til deres Telt, men Whitefield fristedes til at gaae videre. Da han savnedes af de Andre, gik de ud to og to for at see efter ham, skjøndt Enhver, der vilde komme ham til Undsætning, var meget udsat for selv at fare vild og blive siddende i Sneedriverne; men man saa intet til den savnede Mand. Efter frugtesløse Anstrengelser og fuldkommen ude af Stand til at tænke sig, hvad der yderligere maatte kunne gøres, trak Folkene, som bleve anførte af en Underofficeer, sig igjen tilbage til deres Telt og begyndte at frygte det Værste, da En af dem pludselig udraabte, at han hørte »Fodtrinene af en Bjørn«! Alle hørte Lyden i et Minut, og derpaa ophørte den. Sneefoget var saa tæt, at de intet kunde see, og paa deres Raab

»Wh
kene
ikke
stiv
Øiner
Bøsse
næste
bragte
Hjælp
fortæl
at me
finde
paakon
have
lede e
forbi i
han hv
Imidler
han ig
et Spo
næsten
kene
sank
faldend
var næ
naadig
fareful
fremby
D
af de

»Whitefield«! kom intet Svar. Kort efter saae en af Folkene under et Ophold i Stormen ud af Teltet; og der, ikke to Alen derfra, laa stakkels Whitefield paa sine Knæe, stiv og ubøielig som et Lig, med Hovedet kastet tilbage, Øinene ubevægelige og Munden aaben og fuld af Snee. Hans Bøsse var kastet over Skulderen, men hans Legeme var næsten heelt indhyllt i Snee. De trak ham ind i Teltet, bragte atter Liv i ham og sendte saa Bud til Skibet efter Hjælp. Da Manden endelig kom sig tilstrækkelig til at kunne fortælle sin Historie, var den besynderlig nok. Han sagde, at medens han kæmpede med Sneestormen og søgte at finde Veien hjem, følte han en Kuldegysning, og derpaa paakom der ham en Krampe, som for en Deel syntes at have berøvet ham hans Sandser, thi han havde seet Folk lede efter sig, — nogle af dem vare endogsaa gaaede ham forbi i en Afstand af ikkun hundrede Yards, — og dog kunde han hverken kalde paa dem eller afskyde sin Bøsse til et Signal. Imidlertid havde Sneen tildækket ham. Efter en Stund kom han igjen noget til Kræfter og var saa lykkelig at opdage et Spor, der førte til Teltet, og han havde virkelig ogsaa næsten naaet det, — det var jo vistnok hans Fodtrin Folkene havde hørt — da Krampen igjen greb ham, og han sank ned halvanden Alen fra Døren til Teltet, i den bøn-faldende Stilling, i hvilken han blev funden i Sneen. Han var næsen stiv og livløs, da hans Kammerater ved Forsynets naadige Styrelse fik ham at see. Iblandt de mangehaande farefulde Tildragelser paa Polar-Reiserne er der faa, der frembyde et saa slaaende Exempel paa underfuld Redning.

Den Mængde Vildt, bestaaende af Harer og Ryper, der af de forskjellige Jagtpartier saaes i alle Retninger, og

hvorom Beretning er givet i Capt. M'Clure's Dagbog for Mai Maaned, var meget forbavsende under saa høi en Bredegrad. Men Matroserne og Besætningen i det Hele taget vare kun daarlige Jægere, og den samlede Sum af deres Bidrag til det fælles Forraadskammer udgjorde i fire Uger ikkun 156 Ryper og 7 Harer. Og dog var en af de Dale, som de søgte hen til, bogstaveligt som levende af Harer og Ryper, og store Skarer af de førstnævnte saaes af alle Jagtpartierne. Stærkere Appetit skaffede imidlertid i de følgende Aar ogsaa flinkere Jægere, som vi senere skulle see.

Den 20de Mai. — Den sidste Vinter-Snee var forsvunden fra den vestlige Side af Strædet og fra det Land, som havde den gunstige Beliggenhed mod Sydost; men den modsatte Kyst, som i geologisk Henseende var af samme Formation, bar endnu en vinterlig Dragt paa Grund af, at den vendte mod den nordvestlige Himmelegn. Fordelen ved at overvintre paa en Kyst eller i en Havn, som vender imod Syd, der her viste sig saa øiensynlig, er et Punkt, som den der beseiler Polarhavene nøie skulde erindre sig, dersom Omstændighederne tillade ham at vælge sit Vinterquarteer. Kl. 8 denne Dags Formiddag vendte Lieut. Gurney Creswell's Afdeling tilbage til Skibet, efter en Fraværelse af to og tredive Dage. Lieut. Creswell havde undersøgt Kysten af Banks Land paa en Strækning af 170 Mile fra Skibet i en nordlig og nordvestlig Retning. I de første fjorten Dage havde Veiret været meget strengt, idet stadige nordvestlige dødbringende Storme foer hen gennem Barrowstræde. Frost-Sygdomme havde været hyppige, men ikkun to Mand bleve alvorligt medtagne; og da begge de

stakke
af Ko
nødt
tilbage
beinin
det va
Skridt
sin Fo
have n
Li
for Ca
fra 100
havde
af Klip
Slæden
da Lan
sydlige
Hoide
Land,
var atte
ved Ca
De
man fø
30 Min
Capt. M
undersø
den Bla
De
siden,
stumper

stakkels Mennesker bleve angrebne i Fødderne, truedes de af Koldbrand i Yderlemmerne, og Lieut. Creswell var bleven nødt til at tage et menneskekjærligt Hensyn og trække sig tilbage til Skibet, netop som Veiret blev bedre, og Kystbøiningen af Banks Land imod Syd overbeviste ham om, at det var en Ø. Imidlertid reddede han ved dette fornuftige Skridt Folkenes Liv, og kun den Ene mistede en Deel af sin Fod; men en Dag eller to længere ved Slæden vilde have medført Døden for Begge.

Lieut. Creswell fandt, at Nordkysten af Banks Land vest for Capt Russell var en steil Kalksteens-Klippe, vexlende fra 1000 til 1500 Fod i Høiden. Et stærkt nordvestligt Tryk havde skruet Iis af en forbavsende Tykkelse op imod Foden af Klippen i høie Rækker. Udenfor denne Aas af Iis havde Slæden passeret i en Strækning af halvfjerdssindstyve Mile, da Landet sænkede sig ved hvad der viste sig at være den sydlige Ende af Barrowstræde. Da man fra en betydelig Høide saae i denne Retning, kunde Intet sees, som lignede Land, men Øiet tabte sig i et umaadeligt Hav af Iis. Det var atter dette »den hvide Bjørns Land«, hvorom de Indfødte ved Cap Bathurst havde talt.

Den 21de Mai indtraf en usædvanlig Begivenhed, som man først senere hen fik Forklaring paa. Omtrent Kl. 10, 30 Min. F. M. vilde en stor Bjørn gaae Skibet forbi, da Capt. M'Clure dræbte den med et Riffelskud. Da dens Bug undersøgtes, bleve alle Tilstedeværende høilig forbavsede over den Blanding, som den indeholdt.

Der var Rosiner, som den havde slugt for ikke længe siden, nogle enkelte smaa Stykker Tobaksblade, Fleskestumper, skaarne i Tærninger, som Skibskokken erklærede

maatte have været brugt til at lave forløren Skildpadde-Suppe af, en Ret, som ofte findes blandt henkogte Sager ombord i Skibe, og endelig Stykker af Hæfteplaster, som paa Grund af den Maade, hvorpaa de vare udklippede, maatte antages at være gaaet igjennem en Læges Hænder. Capt. M'Clure, som dengang var uvidende om, hvor de andre Skibe, der vare udsendte fra England, vare beliggende, antog, at der kun kunde være to Maader, hvorpaa man kunde forklare sig disse Spor af Civilisation i Bjørnens Mave, — enten at Bjørnen var kommen over en eller anden Iisflage, som »Investigator« havde besøgt forrige Efteraar, eller at »Enterprise« overvintrede i Nærheden af dem. Nu vide vi, at »Enterprise« dengang var i China, og det er neppe sandsynligt, naar vi erindre den voldsomme Sammentrykning og Pressen op og ned, der efter Capt. M'Clure's Beskrivelse foregik i Isen i November Maaned 1850, at noget af disse Iisstykker skulde have undgaaet at blive væltet omkring meer end een Gang. Der vilde have været en vid Mark for Gisninger, hvis man havde haft den Kundskab, som vi nu have, om de relative Stillinger af Austin's, Penny's og Rae's Expeditioner, saavel som om den Egn, som man i 1854 hjembragte Beviser paa at Franklin's Folk havde naaet. I saa Tilfælde vilde det have været rimeligt at antage, at Bamsen fra en af dem havde gjort sin usædvanlige Indsamling af Curiositeter. Imidlertid havde den Tanke, at »Enterprise« maatte være i Nærheden, sat sig saa fast hos Capt. M'Clure, at han afsendte Lieut. Creswell langs Sydostkysten af Banks Land, med en Slæde og Provisioner indtil den 10de Juni, for at søge efter den.

Bjørn
 efter
 hvilke
 søge
 dem,
 21de
 D
 »Invest
 sinde
 sinde
 til 73°
 Maage
 at der
 Ganske
 skab læ
 skulde f
 Der
 at nærm
 hold. L
 tyve Dag
 Stræknin
 Punkt af
 Nordkyst
 70° 45'
 naaede I
 Mai (net
 af det sa
 vare saa
 Hjemreise

Efterat denne Officeer havde forladt »Investigator«, blev Bjørnens Hemmelighed røbet, thi nogle Jægere, som søgte efter Vildt, fandt en Tindaase med hengkote Sager, rundt om hvilken der var mange Spor af en Bjørn, og ved at undersøge dens Indhold fandt man deri Artikler, som svarede til dem, der opdagedes i det Dyrs Mave, der var skudt den 21de dennes.

Den 24de Mai, Hds. Maj. Dronningens Fødselsdag, skød »Investigator« Kongesalut, hvor maaskee ingen Salut nogen sinde igjen vil blive skudt, og ganske sikkert ingen nogen sinde har været skudt tilforn. Thermometeret steg i Solen til $73^{\circ} +$, i Skyggen faldt det til $26^{\circ} +$. Den første Maage bemærkedes den 27de dennes, et sikkert Tegn paa, at der allerede havde begyndt at vise sig Spalter i Isen. Ganske vist var det et tidligt Foraar, og Officerer og Mandskab længtes efter det aabne Vand, der, som de haabede, skulde føre dem til Lancaster-Sund.

Den 29de Mai saae man Næstcommanderendes Afdeling at nærme sig, og den naaede Skibet snart efter i god Behold. Lieut. Haswell havde været fraværende syv og fyrretyve Dage, og i denne Tid havde han undersøgt en stor Strækning af Kysten imod Sydost. Han naaede det yderste Punkt af sin Reise den 14de Mai, da han befandt sig paa Nordkysten af en dyb Indskjæring i Wollaston's Land, omtrent $70^{\circ} 45' N.$ B. og $114^{\circ} V.$ L. Ved et mærkeligt Træf naaede Dr. Rae fra sit Vinterquarteer i Amerika den 24de Mai (netop ti Dage senere) et Punkt paa den modsatte Side af det samme Indløb, og de to Reisendes yderste Punkter vare saaledes ikkun fyrretyve Mile fra hinanden. Paa Hjemreisen traf Lieut. Haswell paa indfødte Eskimoer, der

havde leiret sig paa Isen ved et Sted, som siden kaldtes Berkeley Point, og som dannede Strødets sydlige Forbjerg. Da han ikke kunde samtale med dem uden ved Tegn, skyndte han sig videre til Skibet, og saasnart Capt. M'Clure hørte, at der var Indfødte saa tæt ved, traf han strax Anstalter til at sætte sig i Forbindelse med dem ved Hjælp af den mähriske Tolk, Mr. Mierching. Indtil dette Øieblik havde Ingen havt den ringeste Anelse om, at de overvintrede saa nær ved andre Medskabninger.

Rigtignok var ethvert Sted paa Kysten i Nærheden af Kronprindsesse-Øen rigt paa Ruiner af Eskimo-Hytter, men disse vare mosbegrøede og meget gamle, og ingen af de Indfødte fra Nord-Amerika, som »Investigator's« Besætning havde truffet sammen med forrige Aar mellem Mackenzie-Floden og Point Parry, talte om Land i Retningen af Prindsen af Wales-Stræde.

Den 30te satte Capt. M'Clure og Mr. Mierching afsted, og den 2den Juni naaede de Eskimo-Leiren, bestaaende af fem Telte med ligesaa mange Mænd, fem Koner og et forholdsmæssigt Antal Børn.

Tre af Mændene vare fraværende paa Jagt. De to Tilbageblevne modtog de Besøgende, idet de til Svar paa Mr. Mierchings første Hilsen raabte, »o! vi ere meget bange, vi ere meget bange!« — som de uden Tvivl vare; men Forsikringen om de Fremmedes gode Hensigter dæmpede snart deres Frygt. En af Jægerne kom kort efter ind. Han beskrives som en smuk, rask, bredskuldret Vild, med Bue og Kogger kastet over Ryggen, en stor kobberbladets Jagtkniv i Haanden, vel klædt i Sælskins Dragt, og hans smukt proportionerede Lemmer omsluttede af

ziirligt
i Forb
Maade
søgene
dristig
saason
de, m
M'Clur
hænge
bleve t
frem i
besøgte
handle
tegning
de ham
samme,
meget e
syntes
Noget
M'Clure
paa en
hvad hu
sikkrede
sig erkj
»hvilket
Esk
welle Af
Mand, —
Expeditio
Beskaffer

ziirligt forarbejdede Skoe og Beenklæder. Hans Udseende, i Forbindelse med hans tillidsfulde, frimodige og venlige Maade at forholde sig paa, gjorde Indtryk paa alle de Besøgende og betegnede ham som et heldigt Exemplar af den dristige Race, som vandrer over disse Iis-Regioner. Vildt, saasom Moskus-Oxer og Rensdyr, var der i Mængde, sagde de, men det var overordentligt sky. De forsikkrede Capt. M'Clure om, at den Kyst, hvorpaa han nu stod, var sammenhængende med Wollaston- og Victoria-Land. Eskimoerne bleve talrigere, sagde de, efterhaanden som man kom længere frem imod Sydost, og af hele den Kyststrækning, som de besøgte, gjorde de en meget correct Tegning og kunde behandle Pensel og Papir, som om de vare vante til Kaarttegning. Mr. Merching forstod dem fuldkomment, ligesom de ham, da den Dialect, som taltes af Stammen, var den samme, som den paa Labrador-Kysten. De syntes at være meget eenfoldige og ærlige, og naar Noget blev foræret dem, syntes de ikke at kunne forstaae, at man kunde modtage Noget uden at give et passende Vederlag. Da Capt. M'Clure havde bundet et Stykke rødt Tøi rundt om Halsen paa en Pige, løb hun hen til Tolken for at faae at vide, hvad hun skulde give til Gjengjæld derfor; og da han forsikkrede hende om, at det var en frivillig Gave, viste hun sig erkjendtlig ved et venligt Smil og ønskede at vide, »hvilket Slags Dyr der havde et saadant Skind«.

Eskimoerne sagde, at indtil de havde seet Lieut. Haswells Afdeling, havde de aldrig kastet Øie paa en hvid Mand, — et tilstrækkelig tydeligt Beviis for, at den savnede Expedition aldrig naaede herhen. Kobber af den reneste Beskaffenhed syntes at findes hos dem i Overflødighed, thi

alle deres Redskaber vare af dette Metal. Deres Pile-spidses vare gjorte deraf, og nogle af Matroserne saae en Mængde i raa Materie i et af Teltene. Efterat have sagt Farvel til disse virkelig tiltalende Mennesker og lovet dem utallige Rigdomme i Skikkelse af Knapper og Vaaben, vendte Capt. M'Clure tilbage til sit Skib, mere end nogensinde overbeviist om, at hvis det hæderlige Selskab, der har faaet uindskrænket Myndighed over den nordlige Deel af britisk Amerika som en »overdraget Rettighed«, vilde, medens det søger efter Pelsværker og eftertragter egen Fordeel, betragte deres Besiddelse med et noget mindre indskrænket Blik og en Smule studere en christelig Lovgivers Pligt imod dem af deres Medskabninger, som Gud har forundt dem Magt over, vilde det være bedre for dem paa hiin Regnskabets Dag, naar Hjælpen fra denne Jords Stormænd skal veie ligesaa lidet som store Capitaler eller Actier.

Den Sympathi, som Capt. M'Clure nærede for den eensomme uddøende Eskimo-Race, forøgedes naturligviis ved hans Skibes og Mandskabs isolerede Stilling i denne Tid *).

Den 4de Juni. Skibet var nu omgivet af Vand, sjøndt Isen i Strædet endnu var syv Fod tyk. Den 7de i Maanedens vendte Slædepartiet under Mr. Wynnatt tilbage. Han vendte om den 26de Mai, paa hvilken Dag han kun var halvtredsindstyve eller tredsindstyve Mile fra det yderste Punkt, hvortil et Parti under Lieut. Osborn naaede fra Griffiths Ø. Paa begge Steder havde Landet, hvor enhver af Afdelingerne vendte om, et overordentligt eensartet Ud-

*) Capt. Collinson overvintrede samme Aar, 1851—52, med sit Skib „Enterprise“, imellem disse Folk, og deres Samkvem var meget venskabeligt.

seende,
uhyre
lds. M
Pakisen
Strækni
frisk fr
Stræde
fra Cap
sammen
„Intrep
til Guns
Jun
ikke fren
Maanede
Tykkelse
strække
i alle Re
Farve og
komme
gator»,
kunde va
imod den
seer efter
deres Na
Snee, Va
som ligg
Dog
indtræffer
befrie vo
Punkter,

seende, lavt, med omkringliggende Grunde, tæt besatte med uhyre Iismasser. Senere, i Vinteren 1853—54, bleve to af Hds. Maj.'s Skibe »Resolute» og »Intrepid» indesluttede af Pakisen og overvintrede lige nord for denne mellemliggende Strækning af halvtredsindstyve Mile; og skjøndt Vinden blæste frisk fra Nord og Nordvest, dreves de ikke gennem noget Stræde i sydlig Retning, hvorefter naturligt sluttes, at Landet fra Cap Walker i Peel-Sund til Prindsen af Wales-Stræde er sammenhængende. Kaartet over den Vei »Resolute» og »Intrepid» dreves af Isen, taler under alle Omstændigheder til Gunst for en saadan Mening.

Juni Maaned gaaer langsomt hen, thi Vandet kommer ikke frem hastigt nok for Mennesker, der ere trætte af et otte Maaneders Fangenskab: men Isen er aftaget 2 F. 10 T. i Tykkelse i tredive Dage, og Vandpytterne paa Overfladen strække sig henimod hverandre og gjennebore Isen næsten i alle Retninger. De skinnende Iisblokke faae en falmet guul Farve og smelte langsomt sammen; Ænder, Gjæs og Svaner komme snaddrende flyvende og undre sig over »Investigator», om det maaskee skulde være en Ø, hvorpaa det kunde være klogt at lægge deres Æg for at sikre dem imod den listige Mikkell, hvis Tænder løbe i Vand, naar han seer efter dem. Imidlertid give de i lang Tid tavse Skrænter deres Nærværelse tydeligt tilkjende, og sende Iisstykker, Sne, Vand, Jord og Stene i en vild Flugt henover Isen, som ligger op til Kysterne.

Dog, medens vi vente efter den forønskede og sikkert indtræffende Bevægelse af Iismasserne i Strædet, som skal befrie vore Reisende, saa lader os kaste et Blik paa de Punkter, som naaedes i det tilbagelagte Foraar af de mange

Afdelinger, som satte ud fra Griffiths Ø og fra Capt. Penny's Vinterstation i Barrowstræde. Den særdeles Opmærksomhed, som Lieut. M'Clintock skjænkede alle Enkeltheder ved Slædefarten, medens han tjente under Sir James Ross i 1848, og den betydelige Forbedring, hans Dygtighed bevirkede heri, skyldes det, at Slædepartierne fra Capt. Austin's Escadre vare de bedst udrustede, der nogensinde sendtes ud i Polartjenesten. Udgiveren, som siden har tjent i en Escadre, hvor man søgte at tilskrive sig Opfindelsen af disse forbedrede Udrustninger, anseer det for simpel Retfærdighed at erklære, at enhver enkelt Deel af den Plan for Slæde-Operationerne, som iværksattes af Sir Edward Belcher's Expedition i 1853, var i Eet og Alt grundet paa Lieut. M'Clintock's oprindelige Ideer. Hist og her gjorde man, skjøndt man benyttede hans Vink, Noget, der kunde have Skin af Originalitet, men det var kun et Skin. Lieut. M'Clintock tilkommer med Rette Æren for, hvad der her blev udrettet. Ved Hjælp af denne fortrinlige Eqvipering, — som kun krævede, at flere Officerer skulde have været lige saa snilde til at benytte den som M'Clintock, for at have ydet endnu bedre Resultater, — udførte Slæderne fra »Resolute«, »Assistance«, »Pioneer« og »Intrepid« et særdeles betydeligt Arbejde. Den Afdeling, som erhvervede sig Palmen, baade med Hensyn til tilbagelagte Afstande og indvundne Resultater, førtes af Lieut. M'Clintock i egen Person til Melville-Ø; og omtrent paa samme Tid, som Lieut. Creswell stod paa Nordkysten af Banks Land, var Lieut. M'Clintock paa det sydlige Forbjerg af Melville-Ø, halvtredsindstyve eller tredsindstyve Mile fra ham.

Paa Sydkysten af Barrowstræde førte Capt. Ommaney, fra »Assistance«, en Afdeling vester efter. Ved Peel-Sund detascherede han Lieut. Browne med to Slæder for at undersøge Strædet nedefter, medens Dr. Rae fra den amerikanske Kyst senere kom op ad det i en Baad, og de nærmede sig hinanden, indtil der mellem deres yderste Punkter kun var en Afstand af 180 Mile.

Det er forslidde at angre det nu; men var den hele Styrke af denne Slæde-Division bleven vendt imod Peel-Stræde, vilde vi dengang have naaet Kong Williams Land og muligen have frelst Franklin's Mandskab. Ak! der var dengang et Raseri efter Melville-Ø og Banks Land; og Alt hvad Capt. Ommaney og hans Raadgiver, Forfatteren til disse Blade, fik, fordi de vare saa betænksomme dog at tage noget Hensyn til Peel-Stræde, var en Irettesættelse for ikke at have gjort deres Sager bedre end Lieut. M'Clintock. Capt. Ommaney, der bestræbte sig for Intet at forbigaae, gik ned gennem en anden Aabning, i den Tanke, at det kunde være et Stræde, og Lieut. Sherard Osborn gik videre frem med en anden Slæde, saalangt som hans Provisioner vilde tillade, og vendte tilbage, som jeg har sagt, da han var omtrent halvtredsindstyve eller tredsindstyve Mile fra det Punkt, som naaedes af Capt. M'Clure's Afdeling.

Et andet Slædeparti, under Lieut. Aldrich, undersøgte Egnen høit op imod Nord gennem Byam Martin-Canalen, medens Penny med Baad og Slæde gik op og undersøgte Wellington-Canalen. Disse Afdelinger opdagede ikke noget friskt Spor, der kunde lede dem til Stedet, hvor Franklin maatte være at finde; kun saameget var oplyst, at hans første Vinterqvarteer havde været paa Beechey-Ø. Om denne første

og særdeles vigtige Kjendsgjerning bragte Capt. Penny Vis-
hed. Senere har Dr. Rae endnu tilføiet den Oplysning, at
en Baads Mandskab fra den ulykkelige Expedition naaede
Amerika; — og saa lidet syntes de, der førte Expeditionerne
fra Baffinsbugten, at tænke paa, at de skulde arbeide i For-
bindelse med dem, som de vidste gik frem fra det stille
Ocean imod et Centralpunkt, at de benyttede det første
aabne Vande til at vende tilbage til England, og skyndte
sig at oplyse Verden om, hvad de formodede, Franklin
maatte have gjort, da han forlod Vinterkvarteret ved Bee-
chey-Ø. Forunderligt nok gave de, hvis Stilling maatte
give deres Mening en stor Vægt, Franklin Æren for at have
udrettet Alt, undtagen netop det, han var sendt for at ud-
rette, og som han sandsynligviis har udrettet, — nemlig
opdaget en Nordvestpassage! — som Dr. Rae's Opdagelser
i 1854 synes at bevise.

Førend vi vende tilbage til »Investigator«, maae vi
kaste et Blik i Retningen af Behringsstræde. Der see vi
»Enterprise«, Capt. R. Collinson, C. B., sætte ind i Isen.
Den 29de Juli lagde den med nogen Vanskelighed Point
Barrow forover; og idet den nu følger den amerikanske
Kyst ad den samme Vei, som »Investigator« passerede,
ville vi forlade den, kjæmpende med og lykkeligt overvin-
dende de mange Farer, som denne grunde Kyst og svære
lis frembyde.

Det er Juli Maaned i Prindsen af Wales-Stræde, den
70de nordlige Bredegrads Sommertid. »Investigator« har
underslaaet sine Seil, heiset sine Baade, og skarpe Øine
holde daglig fra Merset Udkig med Tilvæksten af Vandet,
der løsner lisflagerne fra begge Kyster. Den rødbrune

Farve
trætter
er op
Strøm
Kløft i
scher,
paa de
sprede
— Lie
Farve.
purpur
blomst
de ros
velgjøre
med m
hans eg
Græset
dog ikk
Br
deres U
Bredder
Snee fr
Fugle —
anden
for den
fugl (S
efter Mo
Yderside
sin Beli
ved sin

Farve af Landet paa begge Kysterne har afløst Vinterens trættende Hvide; Skrænterne ere igjen tavse, Nedfaldet er ophørt, og Vandene løbe nu kun i en sagte rislende Strøm. Hist og her langs Kanten af en eller anden dyb Kløft inde i Landet sees den hvide Stribe af en lille Gletscher, hvor Sommervarmen ikke kan trænge igjennem; men paa de solbeskinnede Skraaninger eller i luuntliggende Dale spreder Nordens beskedne Flora sit kortlevende Forraad — Lichener og Mosser — i rig Overflødighed af Arter og Farve. Anemonens og Svaleurtens deilige gule Farver, den purpurblomstrede Saxifraga og London-pride's hvide Smaa-blomster sees indsprængte med Dvergpilens rige Grønne og de rosenfarvede Blade af Rumex acetosa. Alt indvirker velgjørende paa den eensomme Polarfarer og fører ham med mildt bevæget Sind tilbage til en eller anden Plet i hans eget dyrebare Fædreland, hvor Blomsterne, Træerne og Græsset, skjøndt langt herligere end hvad der her findes, dog ikke bleve halvt saameget paaskjønnede.

Brokfuglen, Lapfoden og Sneekokken opklække her deres Unger, uforstyrrede af Mennesker. Rundtomkring Bredderne af de smaa Søer, der dannes af den smeltede Sne fra Terrasserne, bygge mange andre Arter af vilde Fugle — Kongeanden og den almindelige Edderfugl, Spidsanden og Radgaasen — deres simple Reder, til Trods for den omstreifende Ræv og den tyvagtige Baadsmandsfugl (*Stercorarius parasitica*), den første paa Rov-
 efter Moderen, den sidste lysten efter dens Æg. Langs Ydersiden af en eller anden udhængende Klippe, som ved sin Beliggenhed imod Syd giver Løfte om tidligt Vand ved sin Fod, holde hele Skyer af store og smaa skri-

gende Maager og Borgermestere et larmende Parlament. Der var ingen Nat til at overskygge denne Scene; Solen steg høit i Løbet af Dagen langs den sydlige Halvdeel af Himlen, og skraanede imod Nord indtil Midnat uden at gaae ned. Der var intet Mørke nu, som der i Løbet af Vinteren intet Lys havde været.

Dog maa man ikke troe, at der i Polaregnene mangler en tydelig Deling af Døgnet i en til Arbeide og en til Hvile bestemt Tid. Fra Kl. 8 om Aftenen til Kl. 4 om Morgenen er der, skjøndt Solen svæver over Himlen, en kjendelig Forandring; Lyset er mere dæmpet, Landets og Havets Farve svagere, Skyggerne mindre fremtrædende, Fuglene gaae til Ro, saa naturligt som om det var mørkt, og hele Naturen er synlig i en hvilende Tilstand. Intet kan være yndigere end denne Polarnat, der egentlig ikke kan kaldes Nat, men, som den smukt er beskrevet, »den lange milde Aftenscumring, der ligesom et Sølvpænde forbinder idag med igaar, naar Morgen og Aften sidde sammen Haand i Haand under Midnattens stjerneløse Himmel«. De som eengang have betragtet et saadant Landskab, kunne aldrig glemme det; og skjøndt muligen de Møisommeligheder, der ere forbundne med at besøge disse Egne, kunne bidrage til at dæmpe Begeistringen for det, der gjør dem saa tiltænkende, maa dog selv den mindst Modtagelige for Indtryk af det Vidunderlige og Skjønne, naar han staaer imellem disse fjerne Egenes Undere, stærkt have følt Sandheden af hine veltalende Ord af den hellige Skrift, hvormed Skabelsen beskrives, og enhver Deel af den erklæres at være god og fuldkommen.

Der var stor Glæde ombord i »Investigator« fra den 10de til den 14de Juli. Isen havde begyndt at sætte sig i Bevægelse og bryde op, og et Stræde med aabent Vand var den foregaaende Dag seet at strække sig langs den vestlige Kyst imod Nord. Den Iis, hvori Skibet endnu laa indesluttet paa den østlige Side, drev omtrent et Par Mile og brød derpaa pludselig op og gav igjen Skibet sin Frihed, efterat det havde været fæstet til eet Sted i næsten ti Maaneder.

Nu begyndte Farerne ved Navigeringen igjen; der var endnu særdeles megen Iis, men kun smaa Stykker med aabent Vand; og som Pakisen drev til og fra, var Alt, hvad det hjælpeløse Skib kunde gribe til, at gjøre fast ved de sværeste Masser og af disses Styrke haabe Sikkerhed imod den øvrige Iis.

Capt. M'Clure havde længe gjort sig megen Umage for at komme til rigtig Kundskab om de periodiske Strømninger eller Tidsstrømmene. Loddet var paa tredive Favne Vand ikke nogen sikker Fører; men saavidt han ved dets Hjælp og tolv Maaneders Erfaring var i Stand til at danne sig en Forestilling, kom Flodstrømmen Syd fra opad Strædet, steg og faldt omtrent tre Fod ved Springtid og Lidet eller Intet ved Slaptid. At dømme efter Drivtømmer og andre Symptomer, satte den fremherskende Strøm nordost hen langs den østre Kyst ind i Barrowstræde, og paa den modsatt: Kyst, eller Kysten af Banks Land, satte Strømmen, forsaavidt der var nogen, sydvest efter. Fristet ved Synet af aabent Vand ved den vestlige Kyst af Strædet, kastede »Investigator« den 17de Juli los og søgte at naae det. Den blev imidlertid fanget i Pakisen og drev i en tyk

Taage med de bragende Iisflager saa tæt ind paa Kronprindsesse-Øen, at de kunde høre Larmen af Søfuglene paa Klippen; og, ligesom forrige Efteraar, slap den kun som ved et Mirakel fra at blive ødelagt.

Efter flere Gange med Nød og neppe at være bleven frelst fra Rev og Skrueninger i Isen, bestemte Capt. M'Clure sig til igjen at vende tilbage til den østlige Kyst og følge den, om Gud vilde, ind i Barrowstræde. Den 24de fuldførte han den første Deel af dette sit Formaal, gik tversover Strædet og naaede et Sted, der blev kaldet Cap Armstrong. Her saae han en saadan Mængde Drivtømmer paa Strandkanten, at han sendte et Fartøi derind for at indskibe en Ladning deraf. Det var altsammen amerikansk Gran, noget af det saa friskt, at Tømmermanden meente, det kunde ikke være mere end to Aar siden det var dreven bort fra den Skov, hvor det var voxet — paa Bredderne af Mackenzie- eller Kobbermine-Floden.

En alvorlig og foruroligende Vanskelighed forøgede nu vore Søfarendes Bekymringer. Compasserne bleve uden nogen synlig Grund overordentlig sløve, og varierede saa betydeligt i de tykke Taager, som dengang vare fremherskende, at det blev umuligt at sige, hvad Vei de gik. Hoved-Compasset viste een Dag Skibets Stævn imod N., medens Compasset om Styrbord viste S. V. t. V. $\frac{1}{2}$ V., og det om Bagbord uforandret blev staaende ved S. t. V. Man gjorde sig al Umage for at komme efter og fjerne Aarsagen til denne Afvigelse i Naalene, men det var forgjæves. »Investigator» blev igjen omringet af Isen og vedblev med ringe Afbrydelse at være indesluttet indtil den

15de
Mile
43' 43"
op i
rowst
V
Skibet,
efter
hvorfra
med ny
mellem
bare Tid
kunde
føres m
beredt
sig inde
Stræde,
i 1851—
det sids
bekymret
M'Clure
snart Ta
Isen nor
ind i de
føre sit
idetminds
savnede
tæt sam
den ene

15de August, i Løbet af hvilken Tid den drev omtrent to Mile daglig med Isen imod Nordøst, og naaede tilsidst $73^{\circ} 43' 43''$ N. B. og $115^{\circ} 32' 30''$ V. L. Her stoppede den op i den pünlige Afstand af femogtyve Mile fra Barrowstrædets Vande.

Videre end hertil kunde ingen Anstrengelser bringe Skibet, og med nordøstlig Vind sattes Isen af og til sydvest efter og truede med at sende dem tilbage til det Sted, hvorfra de kom. Det havde allerede begyndt at lægge til med ny Is om Nætterne, Solen gik igjen ned og satte Grændse mellem Dag og Nat, og Capt. McClure vidste, at den seilbare Tid af Aaret formindskedes med hver Dag. Dersom han kunde trænge ind i Isen i Barrowstræde med Udsigt til at føres med den østerefter mod Lancaster-Sund, var han beredt dertil; men det vilde være Daarskab blot at lade sig indeslutte af den ved Indløbet til Prindsen af Wales-Stræde, og saa blive dreven tilbage igjen for at overvintre i 1851—52 paa det samme Sted, hvor han havde ligget det sidste Aar. Opfyldt af disse Følelser og ikke lidet bekymret for, hvorledes Udfaldet vilde blive, foretog Capt. McClure omtrent ved Middagstid den 16de August, saasnart Taagen havde lettet, en nøiagtig Besigtigelse af Isen nordefter, førend han bestemte sig for at gaae ind i den eller tage en anden Curs, hvorved han kunde føre sit Skib igjennem Nordvestpassagen i Sikkerhed, og idetmindste i een Linie fuldføre Eftersøgningen efter de savnede Kammerater. »Jeg observerede«, siger han, »Isen tæt sammenpakket, strækkende sig tversover Strædet fra den ene Side til den anden«. Isen dannede en uaf-

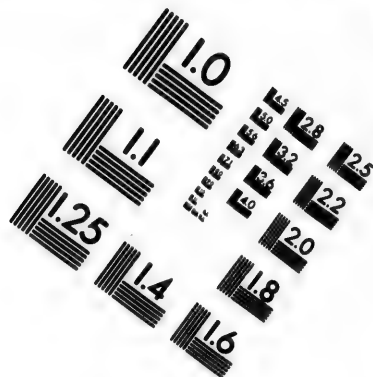
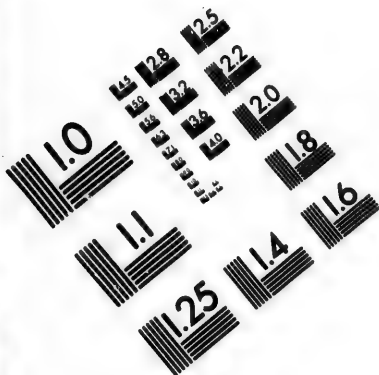
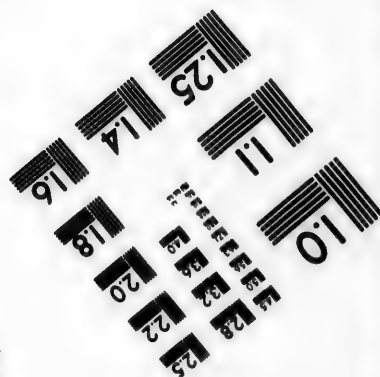
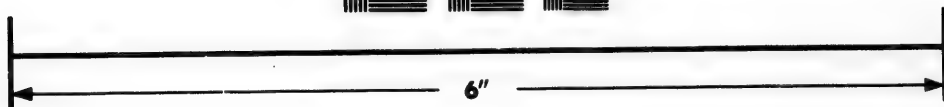
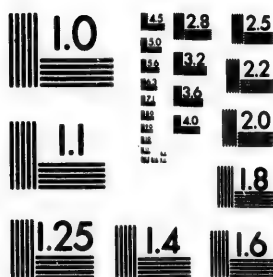

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

Photographic Sciences Corporation

**23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503**

1.5 2.8 2.5
1.8 3.2 2.2
2.0 1.8

10
0.1

brudt Linie uden nogen Udsigt for et Seilskib til en lykkelig Gjennemfart. Med den Bestemthed, som var den egentlige Grund til hans vidunderlige gode Lykke, tog han derfor øieblikkelig den Beslutning at holde af, gaae rundt om Sydenden af Banks Land og forsøge paa, ved at gaae imod Vest, at naae Melville-Ø ad denne Vei.

gode
 gjen
 Nord
 satte
 Kron
 skab
 lisfla
 Kyste
 Løb
 Augu
 ligste
 skarp
 Cap
 med
 vestig
 de Or
 Nordv
 igjen
 skraan
 En be

Fjortende Capitel.

»Investigator's« Ror blev nu lagt den anden Vei. Det gode Skib, som saa flinkt havde kjæmpet for at slippe ud gennem Strædets nordre Indløb, hvorved Tilværelsen af en Nordvestpassage vilde være bleven bekræftet, dreiede nu rundt, satte alle Seil til og stod hurtigt sydvest efter, passerende Kronprindsesse-Øen for sidste Gang. Officerer og Mandskab vare forbavsede over ikke at møde den ringeste Iis; Iisflager, Iisblokke og de store Opstablinger af Iis, hvormed Kysten havde været bedækket, — Alt var forsvundet! Efter et Løb af 100 Mile i aabent Vande passerede de den 17de August de majestætiske Klipper ved Nelson Head, den sydligste Pynt af Banks Land. Landet bevarede den samme skarpe Kyst-Formation 25 Mile vesterefter, hvor det endte i Cap Hamilton. Her mødte de en svær Dønning fra S. O. med en frisk Kuling, som endelig engang igjen satte »Investigator« i en duvende Bevægelse, til stor Fornøielse for de Ombordværende. Efterhaanden som man dreiede imod Nordvest og saa Nord i, antog Banks Land for en Deel igjen den samme bølgeformige Kystformation og langt henskraanende Strand, som characteriserede den østlige Kyst. En betydelig Mængde Drivtømmer laa ved Stranden nord

for Cap Hamilton. Man saa megen Vegetation, og talrige Flokke af vilde Svaner og Gjæs søgte deres Føde langs Kysten. Den 18de August havde »Investigator« løbet den for en saadan Bredegrad usædvanlige Distance af 300 Mile, uden en eneste Gang at være bleven standset af Iis. Pakisen saaes paa denne Dag hængende i en tung Masse mod Sydvest, men lod dog et Stræde frit mellem sig og Kysten paa sex Miles aabent Vand.

Om Eftermiddagen lagde man med nogen Vanskelighed Cap Kellett forover, idet Skibet, med tilstrækkeligt Vand til at kunne flyde, passerede mellem Kanten af Grundisen og Kysten. Der var nu saa grundt, at Haandloddet for en Stund blev deres bedste Leder. Lodskuddene vare lykkeligiis regelmæssige; og understøttede af en gunstig Vind gik de rask frem imod Nord. Den 19de løb Skibet undertiden hele syv Knob i Timen, medens Bredden af Strædet, hvori de seilede, vexlede fra tre til fem Mile. Denne Dags Middag vare de under $73^{\circ} 55'$ N. B. og $123^{\circ} 52' 30''$ V. L., og allerede gjorde Capt. McClure Regning paa at kunne naae til Nordsiden af Melville-Ø og derfra slaae sig igjennem til et eller andet Stræde eller Sund, der førte ind i Baffinsbugten.

Imidlertid foregik der om Natten en pludselig og mærkelig Forandring. De havde just passeret Burnet Bay indenfor Norway og Robilliard Øerne, da Kysten pludselig blev saa steil og brat som en Muur. Vandet var meget dybt, Loddet viste tredsindstyve Favne i en Afstand af 400 Yards fra Klipperne og femten Favne lige under Klipperne. Det aabne Vand var aftaget til 200 Yards i Bredden, hvor det var bredest, og selv dette Rum var

meg
Iis.
Fart
i Be
Iis p
Skib
Dere
thi
frem
den
Mack
kaste
Topp
sig p
under
lige
taabel
enhve
og ga
Isen
den
følte
om R
den k
Captai
lige S
paa de
D
Farer,
sen, u

meget bepakket med løse Stykker af grundsat Iis eller Driv-
iis. Paa nogle Steder var Løbet saa snevert, at Laarings-
Fartøjerne maatte hæves iveiret for at forebygge, at de kom
i Berøring med Klipperne paa den ene Side eller den høie
Iis paa den anden; og de løb saa fuldstændig Spidsrod, at
Skibet flere Gange ikke kunde dreie til af Mangel paa Plads.
Deres Stilling var meget farlig, dog maatte de holde vej,
thi at trække sig tilbage var ligesaa farligt som at gaae
frem. Pakisen var af samme frygtelige Beskaffenhed, som
den de havde mødt forrige Efteraar ud for Mundingen af
Mackenzie-Floden. Overfladen af Iisflagerne lignede hen-
kastede Høie; nogle af dem 100 Fod fra Grundfladen og til
Toppen, og Kanten af denne vidunderlige Haviis hævede
sig paa Steder ligesaa høit fra Vandet som »Investigator's«
underste Ræer. Ethvert Forsøg paa at tvinge det skrøbe-
lige Skib imod saadan Iis var naturligviis fuldkommen
taabeligt; Alt hvad de kunde gjøre var at passe nøie paa
enhver Aabning, sætte deres Lid til Forsynets Styrelse
og gaae fremad under Udøvelsen af deres Pligt. Dersom
Isen paa den Tid med sin uhyre Kraft havde sat ind imod
den nøgne Klippe, kunde Intet have frelst dem. Dette
følte Alle; og af Alt, hvad vi have seet af Beretninger
om Reiser i Polarlandene, er der Intet smukkere, end
den koldsindige og bestemte Maade, paa hvilken Alle, fra
Captainen og lige ned til det yngste Medlem af denne her-
lige Skare af Søfolk, fægtede sig frem Tomme for Tomme
paa deres Vei rundt om denne frygtelige Kyst.

Der er sagt nok for at give en klar Forestilling om de
Farer, hvorfor de vare udsatte paa dette Stadium af Rei-
sen, uden at gaae ind paa detaillerede Enkeltheder ved de

Exempler paa underfuld Redning, som fandt Sted hver Time; men eet Tilfælde maa anføres som Prøve paa Resten. Efter den 20de August laa »Investigator« hjælpeløs fastlænket ud for Nordvestkysten af Banks Land. Vinden havde presset Isen ind, og for en Stund var alt Haab ude om videre Fremgang. Imidlertid foregik der en pludselig Bevægelse den 29de August, og en bevægelig Iisflage stødte imod en høi Iismasse, til hvilken Skibet var bleven gjort fast. Stødet var saa voldsomt, at Iismassen, til Forfærdelse for de Om-bordværende, reiste sig langsomt paa Kant tæt op til Skibets Boug, indtil dens øverste Top var høiere end den forreste Raa, og hvert Øieblik syntes efter al Rimelighed at skulle blive »Investigator's« sidste; thi der behøvedes blot, at Isen skulde falde forover, for at sænke Skibet og Mandskabet under sin Vægt. I det kritiske Øieblik hørtes et Glædesskrik, thi efterat Iismassen havde svinget frygteligt frem og tilbage, opløste den sig og væltede tilbage i sin oprindelige Stilling, og de vare frelst! Denne Fare var dog neppe overstaaet, før en ny truede; thi Iisblokken, hvortil Skibet var gjort fast, blev ved Trykket af hele Drivisen ført frem imod et lavt Punkt iland, paa hvilket de store Iisflager ved den frygtelige Presning bleve skudte op og opstabledes Lag paa Lag.

Der var ingen Mulighed for »Investigator« til at undslippe; men enhver Trosse blev bragt frem, og alle Hænder toge fat. Et Forsøg paa at sprænge en grundsat Iisflage, som Skibet drev ind paa, lykkedes kun tildeels. Skrueningen begyndte, det stakkels Skib stønnede, og hver Planke og Tømmer skjælvede fra Forstavnen til Speilet i denne Styrkeprøve mellem det og Isen. »Vor Skjæbne syntes

afgjo
alle
»Inve
var,
kaste
Vinte
Iisfla
serne
styrec
som
var e
Isen,
en L
Laser
L
maatte
den s
ringss
D
strækn
vands-
og ud
bestem
eller S
Størrel
Sund,
amerik
løse K
en ube

afgjort«, siger Capt. M'Clure, og han beredte sig til at lade alle Trosserne gaae. Ordren var givet, og dermed syntes »Investigator's« Forliis sikkert. Alt, hvad Chefen haabede, var, for at bruge hans egne Ord, »at Skibet maatte blive kastet saa høit op, at det kunde tjene dem til et Asyl for Vinteren.« Hvis det skulde synke mellem de to kjæmpende Iisflager, var Undergang uundgaaelig for hver levende Sjæl.

Men i samme Øieblik, som Ordren til at lade alle Trosserne gaae var givet, og lige før den kunde blive udført, styrede Forsynets Barmhjertighed det saaledes, at det Bjerg, som meest havde truet dem, opløste sig, og »Investigator« var endnu engang reddet; men saa tæt var det omringet af Isen, at der ikke var Plads rundt omkring Skibet til at lade en Lodline falde, og Kobberet paa dets Bund hængte i Laser eller var rullet sammen som Papir.

Læserne maae ikke sammenblande den Forestilling, de maatte have dannet sig om den forbavsende svære Iis i den store Vand-Udstrækning mellem Banks Land og Behringsstrædet, med Iisbjerge.

Drivisen, skjøndt ofte af forbavsende Størrelse og Udstrækning, kan ikke blive Bjerg-Iis. Den første er en Saltvands-Formation, den sidste er dannet paa Land, løsreven og udgaaet fra Gletscherne, — som kun findes paa visse bestemte Steder, — og den er følgelig dannet af fersk Vand eller Snee. Der findes ingen Gletschere af nogen betydelig Størrelse vesten for den 85de Meridian V. L. i Lancaster-Sund, og man træffer ingen virkelige Iisbjerge i det store amerikanske Polar-Archipelag. Hist og her i mørke og solløse Kløfter paa Nord-Devon og Melville-Ø kan man finde en ubetydelig Gletscher, men den naaer aldrig Søen og kan

heller ikke afsætte disse store Kolosser af Ferskvands-lis, som under de forskjellige Navne af Gletschere, mers-de-glacé, eller lisbinker, rulle frem paa deres hemmelighedsfulde og vidunderlige Vei fra det Indre af Grønland og styrte sig som lisbjerge i Baffinsbugtens dybe Vande.

Den lis, som Capt. M'Clure traf paa, var gammel Hav-iis, der, saavidt vi kunne dømme, maa have Aarhundreders Ælde; og den synes formedelst Mangel af et Udløb fremdeles at maatte kunne tiltage i Tykkelse, i en Udstrækning, hvorfor man ikke kan tænke sig nogen Grændse. Den bestandige Virksomhed af gjentagen Tø og næsten stadigt Sneefald paa dens Overflade, har givet den det særegne Udseende af vexlende Høie og Dale og gjort meget af den øverste lis saa fersk, at man, naar man smager paa den, skulde antage, den var dannet paa Kysten, og ikke ude i Havet.

De stærke vestlige Storme drive en Deel af denne forbavsende lis gennem Melville-Strædet; men enten fordi den smelter sammen, eller af andre Grunde, seer man den aldrig i sin oprindelige Størrelse øst for Griffiths Ø eller for Cap Walker. En lisflage af femten Fods Tykkelse var en Sjeldenhed i Barrowstræde eller Wellingtons Canal, medens Gjennemsnitts-Størrelsen var fra 4 til 8 Fod.

»Investigator« var nu indesluttet i Isen ved den nordvestlige Pynt af Banks Land, og medens den fastholdtes i denne farlige Stilling, gjorde Officerer og Mandskab Streiftoure ind i det Indre af Landet, hvilket de langtfra fandt saa nøgent, som Synet af det fra Søen havde ladet formode. Spor af Moskus-Oxer og Rensdyr var der nok af, og man saa flere af disse Dyr; men den mærkeligste Opdagelse af alle var dog en stor Mængde forstenede

Træer,
laae ov
300 F.
var i N
M'Clure
det Ind
laa uop
lidet op
af dem
dre ved
300 F.,
Kløfter,
den a
des en
sees h
til fjor
kunne
den st
der ee
Der
andet S
Høie:
Landet
Dybde
udeluk
jeg før
trent 2
Træet
af Træe
og end

Træer, saavel som Stumper af ikke forstenede Træstammer, der laae over det hele Land, som paa sine Steder havde en Høide af 300 F. over Havfladen, medens det paa andre Steder næsten var i Niveau med denne. Den 27de August skriver Capt. M'Clure i sin Journal »Jeg gik idag et kort Stykke ind i det Indre af Landet. Sneen, som var falden sidste Nat, laa uoptøet paa de høie Steder og gjorde Udsigten meget lidet opmuntrende. Høiene ere særdeles mærkelige, mange af dem have en spids Top og ere skilte fra hverandre ved steile Kløfter. Toppen af disse Høie er omtrent 300 F., og Intet kan være mere vildt malerisk, end de Kløfter, som ligge imellem dem. Fra Toppen til Foden af disse besynderligt dannede Høie findes en Mængde Tømmer, og paa mange Steder sees hele Lag af Træer, hvoraf nogle rage tolv til fjorten Fod frem. De ere saa stærke, at Flere kunne springe paa dem, uden at de brække over; den største Stamme, som endnu er funden, holder een Fod og syv Tommer i Diameter.«

Den 5te Sept. bemærker Capt. M'Clure fremdeles om et andet Sted, der laa nogle Mile fjernet fra de nylig omtalte Høie: »Jeg gik ind i en Kløft nogle Mile inde i Landet og fandt den nordre Side af den, i en Dybde af fyrretyve Fod fra Overfladen, bestaaende udelukkende af en Masse Træ, i Lighed med hvad jeg før havde seet. Kløftens hele Dybde var omtrent 200 Fod. Grunden, hvorpaa Tømmeret eller Træet laa, dannedes af Sand og Rullesteen. Noget af Træet var forstenet, det øvrige meget raaddent og endogsaa ubrugeligt til Brændsel.«

Paa et senere Tidspunkt, end det, hvorom vi her tale, opdagedes en lignende Art fossil Skov næsten 120 Mile længere imod Nord.

I Foraaret 1853 reiste et af Slædepartierne under Lieut. Mecham af Hds. Maj.'s Skib »Resolute» tversover den nylig opdagede Ø, der opkaldtes efter H. K. H. Prinds Patrick. Da han var under $76^{\circ} 15' N. B.$ og $121^{\circ} 40' V. L.$, siger han:

»Torsdagen d. 31te Mai. — I den østlige Skrænt af Kløften opdagede jeg et Træ af betydelig Størrelse, der stak omtrent otte Fod frem. I Løbet af Eftermiddagen fandt ieg adskillige andre af lignende Art. Omfanget af det første og andet Træ, jeg saae, var tre Fod, af et andet to Fod og 10 Tommer. Paa Grund af Barkens uskadte Tilstand og den Omstændighed, at Træerne fandtes saa langt fra Søen, kan der neppe tvivles om, at de have voxet i dette Land. Jeg gjennemsavede et af dem; det viste sig at være meget compact, og det var saa tungt, at vi kun formaaede at bære lidt af det bort.«

Geologer og Botanikere maae afgjøre, hvorledes det kan gaae til, at saa fuldkomment conserverede Træer, som dem Lieut. Mecham opdagede, kunne findes paa saadanne Steder. Den udmærkede Videnskabsmand Sir Roderick J. Murchison, der venligst har meddeelt Forfatteren nogle værdifulde Bemærkninger om denne Gjenstand, er af den Mening, at alt dette Tømmer er hidflydt fra et mere sydligt Continent, i en Periode, da Banks Land og Prinds Patricks Land endnu vare under Havets Niveau. Der maa dengang have været et helt andet Klima i disse Egne, eftersom Drivtømmer i saa fuldkommen Stand, at det har beholdt sin Bark, kunde naae saa fjerntliggende Steder; og maaskee kan den Slutning

drages,
saadant
Land,
det kun
af Natur
Hvo
for Gism
sende, a
i disse
og Dvær
seer ud
Den
rumplet
det høie
Mandska
trøstes v
lis paa
Hav. No
Hvorledes
hinanden
De
den flink
Udsigten
klage sig
den kort
der endr
der vare
ten, var
rede have
lænket i

drages, at hvis dette Hav var tilstrækkeligt frit for is, til at saadant Tømmer ubeskadiget kunde drive til Prinds Patricks Land, at da ogsaa Klimatet maa have været saa mildt, at det kunde tillade Fyrretræer at groe i denne Jordbund, der af Naturen er frugtbar.

Hvorledes man saa seer Sagen, er der en vid Mark for Gisninger, og man maa tilgive den Søfarende og Reisende, at han udtaler sin Forundring og Forbavselse over, i disse iisombelte Lande øde Egne, hvor nu Lavpilen og Dværgbirken neppe kunne trives, at finde Noget, der seer ud som Levninger af Fortids Skove.

Den 1ste September syntes Vinteren at have overrumplet »Investigator« i dens forladte Stilling. Fra det høieste Land i Nærheden af dem havde Officerer og Mandskab forgjæves seet ud over Pakisen, i Haab om at træstes ved Synet af nok saa lille en Stribe Vand. Alt var is paa Overfladen af dette i egenligste Forstand frosne Hav. Nordvestvinden satte allerede skarpt og stærkt ind. Hvorledes vilde det gaae i Hjertet af Vinteren? spurgte de hinanden med Gysen.

De vilde Fugle vare næsten alle gaaede sydpaa, og den flinke lille Sneekok beredte sig ligeledes til Afreise. Udsigten var ikke opmuntrende, og dog kunde Ingen beklage sig; thi de vare komne en mærkværdig Strækning i den korte Tid Polarhavene ere seilbare, og den Afstand, der endnu skulde tilbagelægges for at naae hine Vande, der vare passerede af Skibe, kommende fra Baffinsbugten, var kun ringe i Sammenligning med den, de allerede havde tilbagelagt. Da Skibet laa indeklemt og fastlænket i Isen omtrent halvtredsindstyve Yards fra Kysten,

ventede Capt. McClure at skulle komme til at overvintre i denne Stilling, og for at kunne give sine Folk Frihed til at udhvile sig senere hen, gav han Ordre til strax at samle Ballast fra Strandkanten, en Omstændighed, som gav denne Deel af Banks Land Navn af Ballast-Stranden. Den ligger under $74^{\circ} 24'$ N. B. og 122° V. L. Udsigterne forbedredes ingenlunde mellem 1ste og 10de Sept. Temperaturen var faldet til $16^{\circ} +$ Fahr., eller 16 Graders Kulde, og Nordlysets blege Lys flammede om Natten op over den kolde Himmel. Alt talte om Vinter; men Skibets Stilling var dog altfor usikker, til at Captainen kunde ansee det for rigtigt at træffe nogensomhelst Forberedelser til at skaffe Mandskabet Ly imod dens Barskhed — saasom at klare Dækene og bygge Tag over Skibet —, at ikke en pludselig Bevægelse i Isen skulde nøde dem til igjen at gjøre Skibet færdigt til at gaae under Seil. Vi skulle siden see, at denne kloge og forstandige Bestemmelse gjorde det muligt for ham at naae sikkert Vinterqvarteer og redde Skibet.

Blandt andre Beviser, som man ved de daglige Excursioner af Mandskabet og Officererne fik paa, at Landet, skjøndt nøgent nok, dog var i Besiddelse af betydelige Hjælpesilder ved den Mængde levende Dyr, som fandtes der, var Opdagelsen af nogle fiskerige Søer ikke det mindst mærkelige. To af disse Søer havde tildraget sig Officerernes Opmærksomhed paa Grund af den Eiendommelighed, at skjøndt de kun vare 100 Yards fra hinanden og havde ganske den samme Beliggenhed for Solen, var dog den ene af dem stærkt tilfrossen, medens den anden ikke havde den ringeste Iis paa sin Overflade. Det Eneste, hvori de befandtes at afvige fra hinanden med Hensyn til Belig-

genhed,
Havets M
medens
Forskjel,
Vandet i
turen ku
besøgte
i den lav
og denn
teresse
Fisk —
— med
levende
Gjennem
herom m
nem et K
Man
moerne,
havde de
udstrakt
af Hytter
der var e
McClure,
fra Sider
serverede,
Den
peraturen
det mindst
gator« me
Pakiis's Na

genhed, var, at den ikke-tilfrosne Sø var ti Fod nærmere Havets Niveau end den anden, og dens Dybde sex Favne, medens den tilfrosne Sø kun var fem Favne dyb, — en Forskjel, som dog neppe kunde forklare dette Særsyn, da Vandet i begge Søer var mærkværdig reent, og Temperaturen kun afveg 1°. Da Capt. M'Clure den 6te dennes besøgte Søerne, fandt han dem begge tilfrosne, men Isen i den laveste var kun halv saa tyk som den i den høieste; og denne besynderlige Forskjellighed fik en forhøiet Interesse derved, at den lavere liggende Sø var fuld af Fisk — Laxørreter, fra tre Tommer til en Fod i Længden, — medens der i den høiere liggende ikke fandtes et levende Væsen. Den nye Ferskvandsiis's overordentlige Gjennemsigtighed satte ham i Stand til at forvisse sig herom med samme Lethed, som om han havde seet igjennem et Krystal.

Man fandt her gamle Spor af de Indfødte eller Eskimoerne, der viste, at selv til dette afsides liggende Hjørne havde denne mærkelige Race af Jægere og Fiskere engang udstrakt deres Vandringer; og ikke ret langt fra disse Ruiner af Hytter og Tilflugtssteder opdagedes nogle flere Høie, hvor der var et stort Lag af Tømmer »med Træer«, siger Capt. M'Clure, »af betydelig Længde og Tykkelse, der ragede frem fra Siderne af Høiene, og som tilmed vare saa godt conserverede, at de ret vel kunde bruges til Brændsel«.

Den 10de September sprang Vinden om til Syd, Temperaturen steg, og ved Midnat gik Isen løs fra Kysten uden det mindste foregaaende Varsel og førte den stakkels »Investigator« med sig, der nu saaledes overgaves til den frygtelige Pakiis's Naade og Barmhjertighed ude i det aabne Vand. Lyk-

keligviis var Skibet paa den luv Side af Isen, skjøndt saa bepakket med Iis under Bunden, at den var heel hjælpeløs, og alle Ombordværende vare opfyldte af ængstelig Uro, indtil Dagslyset skaffede dem Vished om deres Stilling. Men under Stormens Tuden, Iisflagernes Omtumling og den pludselig indtrufne Fare skrev Chefen med fast Haand i sin Dagbog: — »Saaledes fare vi da ind i dette frygtelige Iishav. Mit Haab staaer til Gud.«

Saasnart det dagedes, viste det sig, at de drev mod Nordost, een Miil ud fra Kysten paa 100 Favne Vand, med en Hastighed af omtrent en Miil i Timen. Forsaavidt var det en Trøst, som det var i den samme Retning, de ønskede at gaae, men de maatte af al Magt stræbe at befrie Skibet og sikkre det i en eller anden Vig i Landet eller Isen under Landet, saasnart Isen truede med at gaae tæt op mod Kysten, hvad den sikkert vilde gjøre, naar Søndenvinden i mindste Maade tog af. Ved Masser af Krudt, som anbragtes under og imellem den Iis, der standsede »Investigator«, opnaaede man endelig dette, til en Tid da hverken Trosser, Save eller Meisler formaaede at udrette det Mindste. »Investigator« lagde igjen ud i sit eget Element og kjæmpede sig frem i Løbet af Dagen. Da Natten faldt paa, søgte den Ly imellem den grundsatte Iis. Endnu en Nat og Dag fulgte med vedblivende Fare og Ængstelighed, thi Vinden løiede af, og Pakisen rullede igjen frem langs Kysten, dreierende sig om de grundsatte Iismasser og truende med, medens den knuste eller kastede Masser paa tredive til fyrretyve Fod i Tykkelse høit op paa Stranden eller optaarnede dem oven paa hverandre, paa lignende Maade at foranledige det skrøbelige Fartøis Undergang. Hele den lange mørke

Nat ig
end de
mod h
masse
blik ka
Mands
netop
rundt.
og Alle
maatte
Denne
havde
kunne
som str
Sept. i
lagdes,
dighede
meget
gaae ve
med en
uforlign
bet form
som sid
sikkret
en steil
sindstyre
Der
sende fa
trak Ve
rowstræd

Nat igjennem hørtes intet Andet over disse eensomme Steder end den sørgelige Lyd af de fremdrivende Iis-Stykkers Gnidning mod hverandre og det lydelige Brag fra en eller anden svær Iismasse, der bristede under Trykket; og naar Stjernelyset et Øieblik kastede sit Skin over den vilde Scene paa Søen, kunde Mandskabet ved den skifteviis tilbagekastede Lysning og Skygge netop opdage Pakisen, naar den hævede sig og væltede rundt. Det var Timer, som satte enhver Nerve paa Prøve, og Alle bade inderligt, at en eller anden Hjælp fra oven maatte bringe dem i Havn og sikkre dem mod Vinteren. Denne Bøn blev endelig hørt, thi efterat de endnu engang havde befriet Skibet fra den Iis, som omringede det, for at kunne komme til at benytte et Stræde med aabent Vand, som strakte sig øster efter, stod »Investigator« den 19de Sept. igjen frem langs Kysten. Femten Mile tilbage lagdes, og om Natten sikkedes Skibet, saa godt Omstændighederne tillode. To Hvaler, de første man havde seet i meget lang Tid, passerede Skibet denne Dag og syntes at gaae vester efter. Efter den næste Dag at have kjæmpet med en Række af Vanskeligheder, som Intet uden den uforlignelige Dygtighed og Iver hos hver Mand ombord i Skibet formaaede at beseire, naaede »Investigator« et Forbjerg, som siden blev kaldet Cap Austin, og her blev den igjen sikkert nær ved et Sted, hvor Iisflagerne vare løbne opad en steil Skraaning af Landet indtil en Høide af halvfjerd-sindstyve Fod.

Den 22de lagdes dette Forbjerg forover, og vore Reisende fandt strax Isens Udseende mindre frygteligt. Alle trak Veiret let, i Følelsen af, at de nu afgjort vare i Barrowstrædets Vande! Medens de langsomt gik videre fremad,

saae de to smaa Bugter, men saa tilstoppede med gammel
 lis, at det var umuligt at finde Ly der. Man kan danne
 sig en Forestilling om den snevre Vandstribе, langs ad hvil-
 ken »Investigator« søgte frem paa sin Vei, deraf, at een-
 gang, da de nærmede sig en fremspringende Pynt af Landet,
 maatte Under-Læseils-Bommen toppes op, for at Skibet
 kunde passere gennem en Rende (for det var intet Andet)
 mellem de steile Klipper paa den ene og Iisflagerne paa
 den anden Side.

Den 23de Sept. 1851, — med hvilken Dag det flinke
 Skib sluttede sine Bedrifter, — brød meget lovende frem.
 Vand saaes forude længe før det dagede. Man satte Seil
 til og løb øster efter den hele Dag, bøiede lidt mod
 Syd, da Landet faldt af i den Retning. Hidindtil havde
 Capt. M'Clure, da Nætterne nu vare blevne lange, afholdt
 sig fra at fortsætte Seiladsen, efterat det var bleven mørkt;
 men af mange tvingende Aarsager lod han sig ved denne
 Leilighed bevæge til at afvige fra Reglen, og det var, som
 Resultatet viste, i een Henseende uheldigt, at han gjorde
 saa, thi omtrent Kl. 7½ om Aftenen løb Skibet paa Grund
 paa en steil Banke. Mandskabet anstrengte enhver Nerve
 for at faae Skibet af Grunden, og efterat have losset For-
 lasten og Provisions-Kamrene og ført et Strømanker og
 Kabeltoug ud, kom den igjen flot i Løbet af Natten.

Den næste Dag befandt de sig i en stor Bugt,
 der frembød godt Vinterquarteer. De saaе, at det var
 umuligt at komme udenom dens nordostlige fremsprin-
 gende Pynt, saaledes at de kunde komme ind i Pak-
 isen og drive med den gennem Barrowstræde i Løbet af
 den kommende Vinter. Under disse Omstændigheder og

i Betr
 dette
 bester
 Tegn
 Forsyn
 Navne
 inderl
 maatte
 komm
 ophold
 i de k
 V
 Besætr
 lige Un
 1850—
 komme
 Barskh
 imødeg
 slippe
 imidler
 nødven
 Qvantu
 og Man
 vanlige
 Tid, a
 Savnet
 mangt
 terens
 sindsty
 bidrog

i Betragtning af, hvad de havde gennemgaaet for at naae dette sikre Sted, hvortil de havde styret gennem Mørket, bestemte Capt. M'Clure sig til at overvintre her; og som Tegn paa hans Taknemmelighed mod det albarmljertige Forsyn, blev Bugten passende kaldet Mercy-Bugten. Navnet var ikke uden Betydning; thi ethvert Hjerte var inderlig bevæget, og Alle forenede sig i den Bøn, at hvis det maatte forundes dem at naae deres Hjem, at da Ihu-kommelsen af Herrens Miskundhed og Godhed, som havde opholdt dem gennem saamange Ængstelser og Farer, aldrig i de kommende Aar maatte udslettes af deres Erindring.

Vinteren kom stærkt ansættende, men »Investigator's« Besætning var nu beredt til at modtage den. Med ubetydelige Undtagelser vare Forberedelserne ganske de samme som 1850—51, og efter Udseendet at dømme syntes Alle fuldkommen saa godt i Stand til at kunne trodse Vinterens Barskhed, som de havde været hiin første Gang. For at imødegaae det mulige Tilfælde, at de ikke naaede at undslippe fra Polarøgnene det kommende Aar, skred man imidlertid for en Forsigtigheds Skyld til den piinlige, men nødvendige Forholdsregel, at afknappe det daglig tilstaaede Quantum Føde. Capt. M'Clure gav Ordre til, at Officerer og Mandskab skulde sættes paa to Trediedele af deres sædvanlige Rationer; men lykkeligviis opdagede man til samme Tid, at Landet vrimlede af Rensdyr og Harer; og skjøndt Savnet af øvede Jægere foranledigede, at de gik glip af mangt et godt Stykke Vildt, havde man dog ved Vinterens Begyndelse skudt ni Rensdyr og tre og halvtredsindstyve Harer, foruden nogle Fugle, og Alt tilsammen bidrog til at forøge Skibets Hjælpkilder. Det Indre af

Landet syntes, saavidt som Jægerne kom paa deres Toure, vel skikket til at underholde denne Bredegrads haardføre Dyrearter. Man saa udstrakte Sletter med Dværgpiil, Rensdyrs-Mos og Polarlandenes tarvelige Græsarter; og de Hjorder af Rensdyr og Flokke af Harer, som man daglig meldte at have seet, forbavsede i høi Grad dem, der hidtil havde troet, at faa eller ingen levende Skabninger fandtes saa langt imod Nord. De ovenfor omtalte Dyr, saavelsom Rypen, forlode i Virkeligheden aldrig Landet omkring Mercy-Bugten, end ikke i Hjertet af Vinteren; og det var alene Kulden og Mørket, som forhindrede Mandskabet i at skyde nogen af dem paa denne Aarstid. Det vilde fylde et heelt Bind, skulde man give en Beskrivelse af disse Dyrs Liv og eiendommelige Vaner, saaledes som de iagttoges af vore Venner i Mercy-Bugten. Tvungne af de Fordringer, som et saadant Klima opstiller, synes disse Dyrs Instinct skarpere, end lignende Dyrs under mere begunstigede Klimater. De vare vagtsomme og forsigtige i en forbavsende Grad, og da de begunstigedes af det aabne Land, kunde Jægerne ikke engang altid naae at komme dem paa Riffelskuds Vidde, skjøndt de sandsynligviis aldrig før havde seet et menneskeligt Væsen. Derimod syntes disse Hjorde besynderligt nok ikke at nære nogen Frygt for det halve Dusin Ulve, som altid laa rundtom dem, rede til at afskjære en Efternøler eller en ubetænksom Rensdyrskalv.

Rensdyrene danne paa denne Aarstid store sammenløbne Hjorde af Bukke, Hinder og Kid, rimeligviis for at søge Varme og gjensidig Beskyttelse; og mærkeligt nok gjøre Harerne det Samme. Af sidstnævnte saaes nogle Flokke paa mindst 150 Stykker, og deres Veie over Sneen bleve

paa
Saav
at H
sind

Skud
Nærv
ladt p
kelig
Regle
Skinn
for SK
gjøre
D
gjorde
nærme
og Hu
Maade
sultne
Scenen
skab s
Maade
endogs
De
— et s
hidrøren
der
stræknin
endnu,

paa Grund af Flokkenes Størelse traadte saa haarde som Iis. Saavidt jeg veed, er dette Factum, at Harerne flokke sig, og at Hunnen føder sex eller syv Unger i eet Kuld, ikke nogensinde før bleven bemærket.

Foruden Vanskeligheden ved at komme Rensdyrene paa Skud, havde man stor Uleilighed af Ulvenes og Rævenes Nærværelse; thi naar et Rensdyr var bleven skudt og efterladt paa Pladsen, saalænge til Jægeren kunde faae tilstrækkelig Hjælp til at transportere Dyret ombord, fandtes i Reglen ikke synderlig Andet ufortæret end Hovedet og Skinnebenene; og de røverske Ulve holdt sig snildt udenfor Skudvidde, men hylede aldeles afskyeligt, som vilde de gjøre sig lystige over Jægerens Skuffelse.

Da Kulden og Mørket tiltog, og Savnet af Dagslyset gjorde det usikkert for Mandskabet at forlade det Skibet nærmest liggende Land, begyndte Ulvene, tvungne af Kulde og Hunger, at hemsøge Skibet paa en meget ubehagelig Maade; og det bedrøvelige langtrukne Hyl, som disse forsultne Skabninger istemte i de lange Nætter, gav om muligt Scenen et endnu uhyggeligere Præg. »Investigator's« Mandskab svor Hævn over disse Udyr, der ikke blot brugte en Maade at jage paa, som lidet anstod retskafne Jægere, men endogsaa stræbte at forstyrre deres Nattero.

Der faldt i dette Efteraar en betydelig Mængde Snee, — et sikkert Tegn paa megen Fugtighed i Atmosfæren, hidrørende fra Havets Uddunstning, og derved et Beviis paa, at der denne Sommer havde været Vand i betydelig Udstrækning imellem Pakisen, som maaskee forefandtes der endnu, men uden al Nytte for Seiladsen.

I November faldt Temperaturen til $40^{\circ} \div$, maaskee den laveste, som nogensinde er bleven noteret saa tidlig paa Vinteren, og dette varslede en strengere Vinter, end de endnu havde prøvet. Folkene vare imidlertid i det Hele taget ved udmærket Helbred og oplivede af den samme gode Aand, som havde ført dem gennem saa mange Vanskeligheder og gjort dem saa afholdte af deres Captain og Officerer. To Ravne sluttede sig nu venskabeligt til Familien i Mercy-Bugten og levede hovedsagelig af de ubetydelige Levninger, som Folkene kunde kaste bort efter Maaltiderne. Skibshunden betragtede imidlertid disse som sine Hoved-Sportler og udviste en betydelig Energi i at haandhæve sine Rettigheder ligeoverfor Ravnene, der imidlertid narrede den paa en Maade, som morede Alle. Da de havde bemærket, at den havde stor Lyst til at skaffe sig en Mundfuld af deres egen sorte Person, pleiede de med Villie at kaste sig i Veien for den, netop som Messe-Tallerkenerne rensedes over Skarndyngen udenfor Skibet. Hunden løb da strax efter dem, og de fløi et Par Alen; Hunden foer igjen ind paa dem, og de flyttede sig atter, dog ikke længere end nogle faa Tommer, — og saa fremdeles, indtil de havde lokket og ægget den ind til Kysten, og saaledes faaet den et godt Stykke bort. Nu fløi Ravnene i lige Retning til Skibet og havde i Reglen gjort en dygtig Execution, førend Hunden, flau over sin mislykkede Jagt, opdagede det Bedrageri, der var begaaet imod den, og foer tilbage til Skibet.

Kun af og til saae man en Bjørn, og Spor af dem vare ingenlunde almindelige heromkring. Een Bjørn hjem-

søg
der
tale
»Th
tryk
man
ning
den
Egne
lever
Ener
som
sig,
ujevn
Somm
for at
af Po
Haver
give r
N
ikke s
fuldko
er oph
nogen
afsted
Forlab
styrer
at den
Imellen

søgte dog Bugten, indtil man fuldstændig fik den jaget ud deraf.

Det er et stolt Dyr denne Polar-Bjørn, hvad enten vi tale om den under de lærde Titler »*Ursus maritimus*«, »*Thalassarctos maritimus*«, eller Matrosens mere udtryksfulde Benævnelse »Laadne Jack«! Iblandt alle sine mange Vidundere frembragte Naturen ingensinde en Skabning, der mere beundringsværdigt er udrustet til det Liv, den har at føre. Matroserne, som befare disse iisbedækkede Egne, kunne ikke andet end forbavses over dette Dyr, der lever halvt som Landdyr, halvt som Fisk; over den skjulte Energi, hvorom dens Udséende bærer Vidne, og den Kraft, som enhver af dens Foretagender aabenbarer, — det være sig, naar den i smidige Bugtninger farer hen over den ujævne Overflade af det tilfrosne Hav, eller naar den om Sommeren søger hen til den løsrevne og forræderiske Drivis for at søge efter Bytte. Levende og udstoppede Exemplarer af Polar-Bjørnen ere saa almindelige i vore zoologiske Haver og Museer, at vi ikke ansee det for nødvendigt at give mere end en let Skildring af dette Dyrs Sædvaner.

Naar Bjørnen ikke er for fed, er dens Gang let, men ikke synderlig hurtig; dog er dens langsomste Skridtgang fuldkommen saa hurtig som en Mand kan gaae, og naar den er ophidset, er dens Fart høist forbavsende. Der er langt fra nogen Ynde i dens Bevægelser. Paa glat Iis sætter Bjørnen afsted i fuld Fart under et voldsomt Kast med de mægtige Forlabber, og dens Løb er da en klodset Galop. Imidlertid styrer den altid hen efter den knudrede Iis, og der er det, at dens Styrke og Behændighed bedst lægger sig for Dagen. Imellem Pakisen kan hverken Mennesket eller Hunden staae

sig mod den. I Dronningens Canal saae man meer end en Bjørn med en høist mærkværdig Lethed gaae over opskruet Iis, der var saa knudret og steil, som man vel kan forestille sig. Ved Hjælp af deres mægtige Forlabber og Bagbeen springe de fra det ene Stykke til det andet, klavre op ad een Iisblok og ned ad en anden med en Behændighed, som havde den fire Hænder og ikke fire Fødder. Den er sig aabenbart sin Overlegenhed paa saadan knudret og farlig Grund bevidst og findes i Reglen paa Kanten af de Belter med Iisblokke og opskruet Iis, som strække sig over de fleste Iis-Flader, eller ogsaa imellem Drivisen i Stræder som Barrowstræde og Dronningens Canal.

Der er imidlertid en anden Grund, hvorfor Bjørnene holde sig til Iisblokkene og Pakisen, den nemlig, at Vandet om Sommeren sædvanlig først viser sig i Nærheden af saadanne Steder. Sælhundene ere følgelig talrigst der, og Drivisens Ujevnheder give Bjørnene noget at skjule sig bagved, medens de nærme sig deres Bytte. Om Sommeren har Polar-Bjørnen en smudsig guulagtig Farve, der kommer den hensmeltende Sne eller Iis meget nær. Dens Pels er da tynd, og Haarene paa dens Fodsaaler ere næsten aldeles afslidte, ligesom Tilfældet er med de andre Dyr i disse Iis-Lande. Men om Efteraaret, naar Legemet atter har vundet Kræfter efter den foregaaende Vinters tarvelige Kost, og en tyk Beklædning af Spæk lægger sig over dens Legeme, for at gjøre den skikket til at imødegaae en ny Sulte-Aarstids Nød, bliver Pelsen hurtigt tykkere, Fødderne blive, alt som Aarstiden rykker frem, smukt bedækkede med Haar, og Dyrets Farve gaaer efterhaanden over til en meget bleg Straa-Farve, der til enkelte Tider, naar

Lys
hvid
Farv
graa
tilme
i sa

alder
saa
at s
Mark

sig M
Næse
Ulykk
imidl
Nysg

i lan
Løb,
foer
Øiebl
iveire
fjerne
Bytte

man
Natur
Søfare
af hv

Lyset falder derpaa, seer ud som den var hvid eller næsten hvid. Næsen og Læberne ere kulsorte; Øinene variere i Farve, — i Almindelighed brune, men undertiden lysegraae. Deres Lugtesands er meget skarp og begunstiges tilmed ved den særegne Omstændighed, at Lugten føres i saa store Afstande gennem Polarlandenes rene Frostluft.

Man saae Bjørne meer end eengang at løbe paa Spor aldeles ligesom en Hund, og Iisflagerne ved Lowther-Ø saae i 1851 ud som om Bjørnene havde afdeelt dem for at søge efter Sælerne, ligesom en Høsehund afsøger en Mark i England.

Den snøftende Lyd, som høres, naar Bjørnene nærme sig Mennesker, viser, hvormeget mere de stole paa deres Næse end paa deres Øine; skjøndt begge Dele til deres Ulykke føre dem i Hænderne paa vore Jægere. Bjørnene kunne imidlertid, ligesom Moder Eva, undskylde sig med deres Nysgjerrighed, som den der er Aarsagen til deres Undergang.

I Wellington-Canalen og andre Steder har Forfatteren i lang Afstand seet Iis-Bjørnen sætte afsted i det gyngende Løb, som er egent for Dyret, naar det er ophidset. Den foer da afsted med fremstrakt Hoved, medens den hvert Øieblik gjorde Holdt og strakte den lange, klodsede Hals iveiret, ligesom for ved Lugtens Hjælp paany at spore den fjerne Sæl; derpaa løb den igjen afsted, saa lige paa sit Bytte som en Piil efter Skiven.

Det er vanskeligt at sige, hvor stor den sværeste Bjørn, man endnu har seet, kan have været. Sømænd have af Naturen en Tilbøielighed for det Vidunderlige. Hollandske Søfarende fortælle om nogle Bjørne paa 15 Fods Længde! af hvilke een sloges i flere Timer med et Skibs hele Be-

sætning paa Siberiens Kyst. En gammel Hvalfanger, hvem jeg spurgte, om der var mange Bjørne paa Spitzbergen, forsikkrede, at han havde seet Iisflagerne sorte af dem! og at det langt fra var noget usædvanligt at træffe til at see hundrede Bjørne paa een Gang ved Vintertide! Vi gjøre derfor bedre i at lade Størrelse og Antal være et aabent Spørgsmaal. Imidlertid ere Bjørne paa ni Fod og sex Tommer ingen Sjeldenhed, og de maae være stærke for at faae Bugt med Polar-Zonens store Sæl, i Særdeleshed den sveiryggede og blæresnude Art.

Skjøndt begge ere dygtige Svømmere, kan Bjørnen dog ikke i Vandet magte nogen af den ovennævnte Art af Sæler, — dens væsenligste, ja dens eneste Bytte; og det er alene paa Drivisen, eller de glatte Stykker, hvoraf Pakisen er sammensat, at Bjørnen er ret i Stand til at fange og dræbe dem.

Sælhunden, som godt veed, hvorledes den skal forholde sig for at være sikker, sees sjelden eller aldrig længere fra Vandet end i en Afstand, der er dobbelt saa lang som den selv; det være sig nu, at dette Vand er et Hul i Isen, som den selv har gjort sig, eller det er det aabne Hav ved Kanten af Drivisen.

Naar Sælhunden arbejder sig frem paa de Iis-Flader, som flyde omkring i Polarhavene, kan Intet overgaae dens Aarvaagenhed. Dens prægtige Øine ere stillede saaledes, at den er i Stand til at overskue en stor Strækning af Horizonten ved den ringeste Bevægelse med Hovedet. Dens mærkværdig skarpe Hørelse bidrager til dens Sikkerhed, og for den Uindviiede er Sælhundens uophørlige rastløse Vagtsomhed særdeles paafaldende, idet

den
lægge
at ha
den
Isen,
sindig
Omsta
og Dy
at ku
stinct.
L
ophold
drager
Øine,
og næ
derne
sees u
som Is
agtigt
af ørke
Bjørnen
engang
og hvor
være lig
af Polar
om dei
deres B
faa Yard
Sæl
at kaste

den snart løfter Hovedet i Veiret for at see sig om, snart lægger Hovedet i en Stilling, der gjør det muligt for den at høre den ringeste Bevægelse paa Isens Overflade, eller den stirrer lyttende ned i det Hul, den har lavet sig i Isen, — en nødvendig Forsigtighed ligeoverfor saa skarp-sindig en Jæger som Iisbjørnen. Det er under saadanne Omstændigheder, at Bjørnen udfolder en Grad af Snildhed og Dygtighed til at sikre sig sit Bytte, som synes mere at kunne henregnes til Fornuften end til det blotte Instinct.

Lugten og Synet angive Bjørnen det Sted, hvor Sælen opholder sig; den kaster sig fladt ned paa Isen, og idet den drager Fordeel af Ujevnheder, som ere usynlige for vore Øine, nærmer den sig efterhaanden sit Bytte ved en rolig og næsten umærkelig Bevægelse af Bagfødderne. Forfødderne lægger den ofte foran sin sorte Snude, saa at Intet sees uden dens smudsig-hvide Pels, der har samme Farve som Isen. Taalmodig nærmer den sig sit Bytte, der feilagtigt antager den for en anden Sæl eller ogsaa, forledet af ørkesløs Nysgjerrighed, vedbliver at stirre paa den, indtil Bjørnen med eet afgjørende Spring er over den. Dog ikke engang da er Bjørnen altid sikker paa sin Lækkerbidsken; og hvor mager en Lykke det er, at være saa heldig at være lige nærved at faae fat paa en Sæl, kan kun vurderes af Polarfarere, der hele Timer have kravlet frem, drømmende om deilig Sælhundesteg og klar Tran, for tilsidst at see deres Bytte plumpe ned i et Hul, naar de ikkun ere nogle faa Yards fra det.

Sælhundens store Muskelkraft sætter den ofte i Stand til at kaste sig i Vandet, trods Bjørnens Anstrengelser for at

holde den tilbage paa Isen. Bjørnen holder imidlertid ved, thi den har næsten ligesaa gode Evner til at dykke som Sælen, og ned gaae de begge paa eengang. Undertiden kommer Bjørnen op som Seierherre, efterat have hævnnet sig dødeligt paa Sælen, fordi den først naaede Vandet; til andre Tider kan man see den dukke op ved et andet Hul i Isen, eller komme op paa et andet løst lusstykke og see inderlig misfornøiet ud over dens Mangel paa Held.

Bjørnen dykker fortræffeligt og er næsten ligesaa godt hjemme i Vandet som paa Isen. Seer Bjørnen en Sælhund paa en løs lislage, glider den sagte ud i Vandet, svømmer afsted med blot Næseborene ovenover Vandet*), dukker under lisflagen og skyder op lige paa det samme Sted, hvortil den ulykkelige Sæl har seet hen som den eneste Vei til Frelse; og det er denne Bjørnens snilde Maade at forholde sig paa, som gjør, at Sælen holder sig saa nær til sit Hul og iagttager det saa nøie. End ikke paa udstrakte lis-flader, som ligge fast op til Landet, hvor der ingen lisblokke er, som kan skjule den sig nærmende Bjørn, er Sælen sikker; thi Bjørnen smutter da sagte ned gennem et Hul og svømmer hen under Isen, indtil den naaer det Hul, hvor stakkels Poussie slikker Solskin og saaledes værgeløs bliver taget.

Det er i det tidlige Foraar, Februar og Marts Maaned, efter den magre Vinter-Kost, at Bjørnens Festtid indtræffer. Sælen bringer da sine Unger til Verden. De fødes blinde, hjælpeløse og i ti Dage ude af Stand til at søge Vandet;

*) Evnen til at holde hele Legemet under Vandet, undtagen Næseborene for at drage Aande, er fælles for Bjørnen, Sælen og Hvalen, saavel som for Alligatoren, Flodhesten og andre Amphibier.

og sk
for a
destor
at slu
have
Ødelæ
B
slemm
sine U
gen de
ofte br
stændig
som fo
og Død
hele O
og Grø
stærke
ned pa
Øboeres
endogså
Hv
lykkede
troværdi
tredsind
lis i Si
Maade
Tilvæxt
at Ulven
Ungerne
af Bjørn

og skjøndt de stakkels Mødre anvende al mulig Forsigtighed for at beskytte deres spæde Afkom, ombringes ikke-destomindre en stor Mængde af de uskyldige Smaa, og at slutte efter nogle Tilfælde, som vi kom til at iagttage, have vi Polar-Ulven mistænkt for Deelagtighed i denne Ødelæggelse.

Bjørnens Graadighed bringer den dog til Gjengjæld i slemme Forlegenheder. Sælhunden føder instinctmæssig sine Unger saa tæt ved det aabne Vand som muligt. Følgen deraf er, at Isen under de tidlige Æquinoctial-Storme ofte bryder op og driver bort i Skikkelse af Pakiis, — en Omstændighed, som kan være Sælhunden aldeles ligegyldig, men som for Bjørnen er et Spørgsmaal, der dreier sig om Liv og Død. Skarer af dem gaae saaledes uden Tvivl under paa hele Overfladen af Polarhavet, navnlig imellem Spitzbergen og Grønland, hvor begge disse Dyr ere meget talrige. Ved stærke nordlige Vinde føres Bjørne ofte i saadan Mængde ned paa Island, at de blive farlige for disse nordlige Øboeres Faareflokke og Qvæghjorde, og man veed, at de endogsaa have naaet Norges Kyster.

Hvalfangerne træffe stadigt paa Bjørne, der ere forulykkede paa Søen i nogen Afstand fra Land. Det er af troværdig Kilde bleven os fortalt, at man har seet dem tredsindstyve Mile ude fra Land i Davis-Stræde, uden nogen Is i Sigte og kjendelig aldeles udmattede. Paa denne Maade forebygger uden Tvivl Naturen den altfor hurtige Tilvæxt i Antallet af disse Udyr, thi fraseet Muligheden af, at Ulven jager dem i Pakisen, og, som vi troe, ødelægger Ungerne, er der intet Andet, som kan standse Forøgelsen af Bjørnenes Antal. Eskimoerne ere for faa og for slet

forsynede med Vaaben, til at de kunne gjøre dem noget betydeligt Afbræk. Hvorsomhelst der er mange Sælhunde, har man ogsaa altid fundet talrige Bjørne. I Barrowstræde saa man dem i Aarene 1850—51, og i Dronningens Canal saaes de atter de følgende Aar i stor Mængde. De Danske sige, at de ere talrige ved den nord-grønlandske Coloni Upernavik i de ni Maaneder af Aaret; og fra det eenstemmige Vidnesbyrd af de Indfødte, som beboe den nordvestlige Kyst af Baffinsbugten, og fra Dr. Kane, som senest har overvintret i Smith's Sund, vide vi, at Bjørne findes i stor Mængde omkring de saakaldte Polynias, eller Vandhuller, som dannes der ved den rivende Strøm.

I Sommer-Maanederne, naar Polar-Bjørnen er fed og velnæret, kan man let fælde den, da den saa mangler Behændighed og skarp Lugt; men i Hjertet af Vinteren bliver den ved sin Graadighed og overordentlige Styrke et frygteligt Dyr for Mennesker, som ikke ere forsynede med Skydevaaben. Under almindelige Omstændigheder undgik de med Flid al Conflict med vore Søfolk, skjøndt de mørke Dage og Nætter, saavelsom de tykke Taager under disse høie Breder, undertiden bragte »Jack« og Bamsen meget nærmere hinanden, end nogen af Parterne ønskede, og det uden al vedbørlig forudgaaende Anmeldelse.

Det er taabeligt at tale om Polar-Bjørnens Vinterleie. Hvad saa Bjørnene end gjøre paa det amerikanske Fastland, er der dog kun een Polar-Søfarende*), som nogensinde har seet en Bjørns Hi! Bjørne saaes paa alle Punkter, som besøgtes af vore Matroser, til alle Tider og i alle Tempera-

*) Muligen sigter Forf. til Dr. Kane (cfr. Arctic Explorations Vol. I, Pg. 430). O. A.

turer,
Unger
Midso
men
et saa
rossen
var na
gens
finde
De
med v
ligste
tor's«
i Skib
Land g
Skibet
hængen
der var
tørnede
lue Sid
den san
indefros
den an
Skibets
vante t
ved Atr
erfare
mene, s
30. 81,
land; o

turer, Hanner og Hunner, og undertiden Hunner med deres Unger. Midt om Vinteren, søgte de altid ligesom ved Midsommers Tid, hen til saadanne Steder, hvor Strømmen enten holdt Vandet bestandigt aabent, eller kun tillod et saa tyndt Iisdække at danne sig, at Sælhunden og Hvalrossen uden Vanskelighed kunde gjennembryde det. Dette var navnlig Tilfældet under den 78de Bredegrad i Dronningens Canal, og en lignende Tingenes Tilstand synes at finde Sted i Smith's Sund.

December 1851 forkyndte sin Ankomst i Mercy-Bugten med voldsomme Sneestorme, som maaskee ere de frygteligste Hjem søgelser i Polaregnene. Alt, hvad »Investigator's« Mandskab kunde gjøre, var at holde sig indelukket i Skibet og undre sig over, hvad Dyrene paa Banks Land gjorde i en Sneestorm, som næsten rev Taget over Skibet løst alle vegne, hvor det var fastgjort. En sammenhængende bevægelig Sneemasse rullede frem i en Høide, der var større end Toppen af Stængerne, og naar den tørnede op imod Skibet, dannede den en Vold paa dens lav Side og optaarnede sig hurtigt i en saadan Grad, at den sammendyngede Snee sønderbrød Isen, hvori Skibet var indefrossen. Skibets Holding, først til den ene, saa til den anden Side, og Braget af Isen, som brast under Skibets Bund, satte dem i Forskrækkelse, som ikke vare vant til saadanne Tilfælde. En besynderlig Egenskab ved Atmosfæren, som man ellers ogsaa andesteds har erfaret, observeredes af Capt. M'Clure under en af Stormene, som indtraf den 5te December. Barometeret steg til 30. 81, — høiere end det havde staaet, siden de forlode England; og Aneroide-Barometeret, der var gradet til 31. 50,

stod saa høit, at det ikke kunde noteres i fire Dage. Under en lignende Storm tidligt det følgende Aar steg Barometeret indtil over 31 Tommer.

Anden Juledag tilbragtes i Isen under saa almindelig Tilfredshed, at Captainen ikke noksom kunde rose sit brave Skibsmandskab, der »forholdt sig«, siger han, »paa den meest exemplariske og tilfredsstillende Maade. Efter Guds-tjenesten gik Alle en kort Tour før Middag. Efterat man havde spiist, og lige til Sengetid, vedblev man at dandse, lege og synge paa underste Dæk med uafbrudt Livlighed, godt Humeur, Munterhed og Maadeholdenhed; ikke en eneste Mand var beruset, skjøndt der, foruden andet Tillæg til den daglige Kost, — hvoriblandt et Pund udmærket vel-smagende Rensdyrskjød til hver Person, — uddeeltes en Extra-Portion Grog. Gid de, som hjemme ere bekymrede for, hvorledes vi have det, kunde have været Vidne til den Glæde, der herskede i vort lille Samfund paa »Investigator's« underste Dæk!»

Man vilde i Sandhed ogsaa vanskelig paa anden Maade kunne forestille sig, at Mandskabet paa et Skib, der i to Aar havde været henviist til sine egne Hjælpkilder i disse iisbundne Egne, kunde fremtrylle saa fornøielige Timer midt under saa mange mørke Indtryk. Og som Beviis for, at Chefens Opfattelse af Stemningen ombord i Skibet har været den rette, ville vi anføre, at flere af Underofficererne senere forsikkrede Capt. M'Clure om, at under de mange Aars Tjeneste i Hds. Maj.'s Marine havde de aldrig tilbragt en glædeligere Juul, eller en Juul, i hvilken de havde havt Følelsen af mere fuldkommen Eendragtighed og indbyrdes Velvillie.

Kølle
et La
hævet
Kort,
tiden;
Alle m
ikke E
D
gaaend
og har
vintring
disse v
Vi
vanskel
efter la
med »E
aabent
genhede
havet,
tilintetgj
Kraften
Da
som ad
Flodens),
Land —
holdt tve
rede han
Wales-St
«Investiga

Officererne spiste med Capt. M'Clure af en Rensdyrs-kølle fra Banks Land, som veiede omtrent tyve Pund, med et Lag Fedt paa idetmindste to Tommer; og det blev fremhævet som et særdeles behageligt og velmagende Maaltid. Kort, Aaret 1851 gik til Ende med al god Udsigt for Fremtiden; og til Trods for Afkortningen i Provianten, som Alle nu havde været underkastede i tre Maaneder, var der ikke Een, som beklagede sig eller viste sig misfornøiet.

Det vil erindres, at de mange Skibe, som det foregaaende Aar forlode England og Amerika for at befrie Franklin og hans Mandskab, tilbragte Juledag 1850 under Overvintring paa forskjellige Steder i Polaregnene; men af alle disse vare nu »Investigator« og »Enterprise« alene tilbage.

Vi forlode den sidste, efterat den havde passeret det vanskelige Vendepunkt Cap Barrow, staaende frem øster-efter langs Amerikas Kyst. Ligesom Tilfældet havde været med »Investigator«, fandt Capt. Collinson et Stræde med aabent Vand langs Kysten, hvis Brede rettede sig efter Beliggenheden af de forskjellige Floder, som udgyde sig i Polarhavet, og som paa de Steder, der grændse op til dem, tilintetgjøre Pakisen eller tvinge den længere ud til søes ved Kraften af deres Strøm.

Da »Enterprise« var ud for Cap Parry (det Forbjerg, som adskiller Kobbermine-Flodens Vande fra Mackenzie-Flodens), saae den imod Nord det sydligste Punkt af Banks Land — Capt. M'Clure's Nelson Head. Capt. Collinson holdt tversover efter det, og ankommen under Kysten, styrede han ved et besynderligt Træf op gennem Prindsen af Wales-Stræde og opdagede der paa Kronprindsesse-Øen »Investigator's« Depot og en Varde, som indeholdt Efter-

retninger indtil 15de Juni 1851. »Enterprise« gik efter denne Opdagelse videre, og naaede den 30te August Nordenden af Strædet, men kun for, ligesom »Investigator«, at blive slaaet tilbage under ethvert Forsøg paa at passere igjennem. Capt. Collinson bestemte sig da til at tage en Curs, der var ganske den samme, som den hans mere lykkelige Formand var slaaet ind paa. Han bar af derfra, lagde Nelson Head forover, i den Hensigt at arbeide sig frem ad den samme vestlige Vei, langs ad hvilken Capt. M'Clure omtrent fjorten Dage iforveien lykkeligt havde ført sit Skib. Captainen, som lidet tænkte paa, at »Investigator« var gaaet forud for ham paa den Vei, han agtede at indslaae, forbavsedes over den 3die Sept. paa Cap Kellett at finde en der nedlagt Beretning af 18de August. Isen laa nu for tæt ind til Kysten, til at »Enterprise« kunde gaae videre frem, og da ingen Havn, som kunde være skikket til Vinterqvarteer, tilbød sig saa høit oppe — under $72^{\circ} 54'$ N. B. —, holdt Capt. Collinson af og gik endelig i Vinterqvarteer med sit Skib paa den østre Side af Indløbet til Prindsen af Wales-Stræde, tæt ved det Sted, hvor Lieut. Haswell, som andetsteds er fortalt, paa sin Slæde-Reise om Foraaret havde truffet paa Eskimoere. Fra Walker Bay, som deres Vinterqvarteer blev kaldet, afsendte Collinson, efterat have tilbragt sin første Iis-Vinter i Sikkerhed, ved Foraarets Komme sine Slædepartier; men, uheldigt nok for dem, bevirkede de Arbeider, som foretoges af Capt. M'Clure's Afdelinger, og Dr. Rae's Operationer, at ingen af dem naaede noget Sted hen, som ikke var undersøgt; heller ikke opdagede de »Investigator's« Vinterqvarteer, skjøndt en Afdeling, der naaede Melville-Ø, maa, som senere skal blive fortalt, een Gang

have
ledes
ledes
de to
de en
Efters
maae

have krydset Sporet af Capt. M'Clure's Slæde, da han ligeledes gjorde en Tour til Vinter-Harbour. Efterat vi saaledes i vor Fremstilling have paaviist Forbindelsen imellem de to Skibes Operationer, og angivet de relative Pladser for de eneste Skibe af den Expedition, der var udsendt paa Eftersøgelser, som paa den Tid vare efterladte i Polarhavene, maae vi igjen vende tilbage til Mercy-Bugten.

Femtende Capitel.

Aaret 1852 begyndte med en stærk og stadig Kulde af 70° til 80° under Vandets Frysepunkt, en Temperatur, som afgiver stærkt Vidnesbyrd om Menneskets Livskraft. Veiret var endnu hvad man vilde kalde smukt, det vil sige, Blæsten var ubetydelig, og et stærkt Nordlys oplivede i nogen Grad Mørket. »Investigator's« Mandskab mødte Kulden, som den skulde mødes, med Munterhed, dygtig Legemsbevægelse og Regelmæssighed i Levemaade. Nytaarsdag fandtes derfor ikkun fire ubetydelige Tilfælde paa Doctorens Sygeliste, — en tilfredsstillende Sundhedstilstand, som vedvarede Foraaret igjennem. Saasnart Dagslyset begyndte at tiltage, og Mandskabet var i Stand til at udstrække deres Vandringer, traf de paa Rensdyr i stor Mængde. Nogle af de stakkels Skabninger, som lokkedes hid af Nysgjerrighed eller trængtes af Ulvene, som evig og altid vare i Hælene paa dem, nærmede sig af og til Skibet, som vilde de der søge Beskyttelse; men de opnaaede naturligviis kun, at der fyredes efter dem. Før Januar Maaned gik til Ende, vare adskillige skudte, og deres Kjød hengjemt; og ifølge en Officeers Dagbog »var der paa den Tid en overordentlig Mængde Rensdyr paa Høiene i Nærheden af Skibet.«

ska.
sig
Man
men
kræv
den
Serg
intet
Mæne
indtra
Jagt
det e
det n
peratu
lige i
og var
traf Se
Vildt,
ude af
at bero
i Skibe
ninger,
les udt
ger fik
men Kl
paa den
svigtede
Jorden,

Man opmuntrede nu paa det Kraftigste dem af Mand- skabet og Officererne, som vare rede til at underkaste sig Jagtens Anstrengelse for det almene Vels Skyld. Een Mand udmærkede sig i Særdeleshed ikke blot som Jæger, men under Udførelsen af enhver ham overdraget Gjerning, der krævede usvækket Energi og hurtigt Omløb, og dette var den ikke bestaltede Underofficeer for de kongelige Marinere, Sergeant Woon. Han gjorde god Tjeneste alle vegne; men intet bedre Exempel kan gives paa, hvad Stof saadanne Mænd, som han, ere dannede af, end den Begivenhed, der indtraf den 4de Januar.

En Creol blandt Skibets Mandskab, var ude paa Jagt og anskjød et Rensdyr. Da han havde forfulgt det en Stund, opdagede han, at han var faret vild, og det netop som Veiret begyndte at blive taaget. Temperaturen var meget lav, Manden var udmattet, og det Farlige i hans Stilling gjorde, at han tabte Aandsnærværelsen og vandrede om uden Maal og Meed. Til al god Lykke traf Sergeant Woon, der ligeledes var ude for at søge efter Vildt, paa ham; men det stakkels Menneske var i den Grad ude af sig selv af Angst og Rædsel, at ethvert Forsøg paa at berolige ham, ved at love at bringe ham sikkert ombord i Skibet, viste sig at være frugtesløst. Han fik Krampetrækninger, og da disse vare forbi, vare hans Kræfter næsten aldeles udtømte. Ved Opmuntringer og indtrængende Forestillinger fik Sergeanten ham tilsidst til at gaae et lidet Stykke; men Kl. 2 E. M., da det svagtlysende Tusmørke, som man paa denne Aarstid maa kalde Dag, var nær ved at svinde, svigtede Kræfterne aldeles den Ulykkelige, og han sank til Jorden, blødende baade af Næse og Mund og vridende sig

i Trækninger. Sergeanten saae nu, at der slet intet Haab var om, at Manden kunde frelse sig selv; og at lade ham blive tilbage, hvor han var, mange Mile fra Skibet, var at overlade ham til den visse Død. Han vilde være bleven opædt af Ulvene, endogsaa førend Kulden kunde dræbe ham og faae gjort Ende paa hans Lidelser. Der var ingen anden Udvei end at slæbe ham til Skibet — visselig ingen let Sag, da Sergeanten ikke turde skille sig ved sin Bøsse, og Manden var en af de sværeste iblandt de forsvarlige Karle, som udgjorde Skibets Besætning. Sergeant Woon skred da med heltemodig Beslutning til Værket. Han kastede begge Geværerne over Skulderen, tog Mandens Arme om Halsen og begyndte at slæbe sin halvdøde Skibskammerat henad »Investigator« til. Det var, som man kan tænke sig, umaadeligt anstrengende, og den eneste Lettelse, Sergeanten havde, var, naar han havde slæbt Manden op ad en Høi, eller naar han kom til en Skrænt, da at lægge ham ned og rulle ham til Foden af Bakken, — en temmelig streng Behandling for en Invalid, men som havde det Gode, at den vakte Manden noget af hans Lethargi. Kl. 11 om Aftenen havde den brave Mariner saaledes transporteret sin Byrde til ikkun en Miils Afstand fra Skibet; men ti Timer tilbragte med saa anstrengt Arbeide i Mørke, Kulde og Snee, begyndte at tage paa ham. Han kunde ikke slæbe sin Byrde længere; og som en sidste Hjælp bønfuldt han den ulykkelige Mand om at anstrenge sig og forsøgte at opmuntre ham ved at pege ad og vise ham de Raketter, som Captainen paa »Investigator« lod stige iveiret til Veiledning for de Savnede. Da Sergeanten imidlertid fandt, at alle hans Opfordringer ikke fik andet Svar, end Ønsket om »at maatte blive lig-

gen
skyn
rede
to, s
tidsr
tede
hans
vend
og st
Ansigt
Liv r
den C
D
Syd af
af Lær
men ti
Bugten
Held, o
dyr elle
fölt stæ
naar ha
dyr elle
at spise
ingen s
Nu og
ikke at
da det
til deres
opmuntre
som vel

gende og døe“, lagde han ham i en Seng af dyb Sne og skyndte sig afsted efter Hjælp fra Skibet. Denne var allerede paa Veien; og af de tre udsendte Partier førte Woon de to, som han traf paa, hen til Stedet, hvor Manden laa, — hetop tidsnok til at redde ham. De fandt ham med Armene opløftede og stivnede i denne Stilling; Øinene stode aabne, og hans Mund var saa fast sammenfrossen, at der maatte anvendes megen Kraft for at aabne den og faae gjenoplivende og styrkende Midler heldt i ham; hans Hænder, Fødder og Ansigt vare meget angrebne af Frost. Imidlertid var hans Liv reddet, og derfor kunde han alene takke det Mod og den Opoffrelse, som Sergeanten havde lagt for Dagen.

Den 5te Februar saaes Solen over Horizonten imod Syd af Nogle, som vare klavrede op ad de nærliggende Høie af Længsel efter at ønske dens fornøielige Ansigt velkommen tilbage, og en Dag eller to senere glædede den Mercy-Bugten ved ogsaa at vise sig der. Jægerne fik nu bedre Held, og sjelden gik der en Dag til Ende, uden at et Rensdyr eller en Hare blev skudt. Jægerne maae ogsaa have følt stærk Hunger, thi meer end een af dem styrkede sig, naar han efter en lang og anstrengende Gang skjød et Rensdyr eller en Hare, med at drikke det varme Blod eller med at spise et Par Mundfulde af det raa Kjød. De sporede ingen skadelige Følger af denne mindre velsmagende Kost. Nu og da gav man Vildtet nogle Dages Hviletid for ikke at skræmme det for meget — en klog Forholdsregel, da det altid viste sig, at Dyrene herved bragtes tilbage til deres gamle Græsseplads. Ulvene, der uden Tvivl opmuntredes ved den Føde, de fik af de anskudte Dyr, som vel kunde have Kræfter nok til at undslippe Jæ-

gerne, men som dog tilsidst faldt i Kløerne paa hine Rovdyr, bleve overordentlig dristige; og fem af dem søgte at gjøre det af med Eskimo-Hunden, som længe havde været »Investigator's« Kjøledægge. Et af disse Udyr var en fuldkommen Kjæmpe, som holdt næsten fire Fod i Høiden over Forbenene og satte Spor næsten ligesaa store som Rensdyrets. Mangt et Forsøg blev gjort paa at skyde disse vagtsomme Dyr; men alle løb uheldigt af denne Sommer, medens nogle af Sammenstødene med dem vare ubehageligt nærgaaende og temmelig farlige. Et af de mærkeligste indtraf med Baadsmanden Mr. Kennedy. Først i April var han ude paa Jagt og skjød to Been over paa en stor Buk. Da Aftenen faldt paa, og han vidste, at Dyret ikke kunde gaee langt, vendte han tilbage til Skibet, og næste Morgen gik han tidligt ud for at sikre sig sit Bytte. Ankommen til Stedet, blev han ilde tilmode ved at see fem store Ulve og adskillige Ræve i Besiddelse af Dyret; men bestemt paa at ville have sin Deel af Byttet, gik Baadsmanden frem, raabende og skjældende dem ud for Alt hvad han vidste, dog uden at affyre sin enkeltløbede Bøsse paa dem, af Frygt for, at de skulde gjøre det Samme ved ham, som de havde gjort ved Bukken, i Særdeleshed da de syntes tilbøielige til at ville holde Stand og ikke gjorde noget Tegn til Retraite, førend han var dem paa fire Yards. Selv da fortrak ikkun fire af dem, og dog ikke anderledes, end at de satte sig igjen i Pistolskuds Afstand og hylede aldeles afskyeligt. Baadsmanden snappede et af Dyrets Been, som var bleven revet løst, og greb derpaa fat i den ene Ende af den halvfortærede Krop, medens en stor Hundulv holdt igjen ved den anden! Situationen var mildest talt

ube
af
lem
ble
saa
gjor
til E
ligst
vare
at h
den.
men
stakk
Kjød
have
I
besten
Melvil
eller i
Provis
tor« e
nuvære
D
Captain
besvær
efter o
slem kn
genen
bet, ble
visioner

ubehagelig, og hvis de fire Ulves Musik havde bragt andre af Broderskabet til Hjælp, kunde Følgerne af en Kamp mellem hungrige Ulve og en ikke mindre hungrig Matros være blevne alvorlige. Lykkeligviis var Tolken Mr. Mierching ogsaa ude paa Jagt paa en Høi i Nærheden, og da han blev gjort opmærksom ved Ulvenes Hysten, kom han Matrosen til Hjælp. Mr. Mierching beskrev Scenen som den forunderligste han nogensinde havde seet; Mr. Kennedy og Ulven vare i deres Kamp om Kjødet komne hinanden saa nær, at han troede, Dyret virkelig havde angrebet Baadsmanden. Da Ulvene saae Flere nærme sig, trak de allesammen bort og sparede deres Skind som sædvanligt; men den stakkels Baadsmand efterlode de kun en Vægt af 20 Pund Kjød istedetfor de 120 Pund, som hans Bytte ellers vilde have veiet.

Den hurtige Stigen af Temperaturen i April Maaned bestemte Capt. M'Clure til at forberede en Slæde-Reise til Melville-Ø, i Haab om at finde nogle af Capt. Austin's Skibe eller i ethvert Tilfælde skaffe sig Vished om, hvad Depot af Provisioner de der havde nedlagt for at sikkre »Investigator« et Tilflugtssted, hvis den ikke skulde undslippe fra sin nuværende Plads.

Da Alt var færdigt, forlod Slæden med sex Mand og Captainen »Investigator« den 11te April 1852. Reisen var besværlig, thi et Tilbagefald i Temperaturen fandt Sted kort efter og vedvarede til den 25de. Pakisen frembød tilmed en slem knudret Vei. Man naaede Winter-Harbour tidligt om Morgen den 28de April. Capt. M'Clure, saavelsom Mandskabet, blev stærkt skuffet ved hverken at finde Skib eller Provisioner; og Haabet om, at nogen af Delene skulde komme

dem tilgode senere hen, forsvandt, da han læste en Beretning, dateret 6te Juni 1851, som var efterladt af Lieut. M'Clintock paa hans mærkelige Slæde-Reise fra Griffiths Ø. Capt. M'Clure trøstede sig med den Betragtning, at han dog havde gjort denne Opdagelse, førend nogen Ulykke havde truffet hans Skib, thi »i saa Fald vilde jeg«, siger han, »aldeles bestemt og i den fuldeste Overbeviisning om at forefinde Hjælp, have søgt til Winter-Harbour; og dersom noget Uheld skulde tilstøde »Enterprise«, er jeg fuldkommen overbevist om, at Captain Collinson vil gjøre det Samme.« Kort efter dette Capt. M'Clure's Besøg i Winter-Harbour naaede ogsaa en Afdeling fra »Enterprise« under Lieut. Parks Melville-Ø, og den maa have krydset M'Clure's Spor, thi Lieut. Parks saae en Dag ved eller i Nærheden af Point-Hearne Tegn til, at en Slæde havde passeret, og Fodspor af Mennesker. At ingen af Afdelingerne skulde vide af, at den anden var saa tæt ved, er, foruden de mange andre, et stærkt Beviis paa Vanskeligheden af at møde hinanden eller træffe paa Spor, der kunne lede til Opdagelser, i disse isbundne Egne.

Skuffet, men ikke forsagende, forlod Capt. M'Clure den brave Parry's gamle Vinterqvarteer og beredte sig til at føre sine Folk tilbage til deres eensomme Hjem; — i Sandhed, han var dengang saa langt fra at betragte det som en Nødvendighed at forlade »Investigator«, at vi finde følgende Bemærkning nedskrevet paa hans Tilbagereise tversover Strædet mellem Melville-Ø og Banks Land: — »Da vi gik imod Melville-Ø, bleve vi meget sinkede i vor Gang af den svære Polar-lis. Alt dette blev undgaaet paa Tilbageveien ved at holde dygtigt mod Øst, hvor vi traf meget af sidste Aars lis fuldkommen jevn, af og til en svær lisflage af ældre

Date
meg

Sund
meg
nen
kamm
væxt
Rens
tusin
retfær
Ophol
af fjor
sex D
salte
saadan
vilde
vise,
skjønd
sede d
i Aftag
Sk
en ustr
steget
ikke ar
finde ve
Folk?
Juli sig
gere Be
lige Ins
Svaghed

Dato, men dog meget god Passage. Strædets Udseende er meget gunstigt og giver alt Haab om en Gjennemfart.»

Alt lovede endnu godt ombord i »Investigator«, og Sundhedstilstanden blandt Besætningen anmeldtes at være meget tilfredsstillende den 11te Mai, den Dag da Captainen vendte tilbage. Under hans Fraværelse havde Forraadskammeret ved Jægernes Hjælp faaet en overordentlig Tilvæxt af ferske Provisioner. Ikke mindre end tyve Stykker Rensdyr vare ophængte rundt om Skibet, og de afgave indtil tusinde Pund Provisioner. Rigdommen paa Fødevarer retfærdiggjorde en Forøgelse i Rationerne, hvilken uden Ophold beordredes til $1\frac{1}{2}$ Pund for hver Mand i sex Dage af fjorten, og dette i Forbindelse med henkogte Sager i sex Dage gjorde, at der for hver fjorten Dage kun blev to salte Maaltider. Man skulde have formodet, at paa en saadan Kost og med et tørt og beqvemt Skib til at leve i, vilde Skjørbug være umulig; men som det Følgende vil vise, blev dens Fremrykning snart meget kjendelig, og skjøndt Captainens Omsorg og Lægernes Dygtighed standse den betydeligt, var Mandskabets Helbred dog synligt i Aftagende.

Skjøndt dette kan forklares paa mange Maader, er det en ustridig Kjendsgjerning, at Sygelisten den 15de Mai var steget til det hidtil ukjendte Antal af Tretten. Maa det da ikke antages, at det moralske Indtryk af, ingen Hjælp at finde ved Haanden, havde gjort sin Virkning paa disse stakkels Folk? I Juni Maaned finde vi sex tilsengs, og den 1ste Juli siger Capt. M'Clure, »Doctoren afgav idag en ugunstigere Beretning om Mandskabets Tilstand ved den maanedlige Inspection, end jeg hidtil har modtaget: utvetydige Svagheds Symptomer med begyndende Skjørbug hos sexten

Mand.« Det langvarige Savn af frisk Planteføde kan mulig have lagt Grunden til Skjørbug hos disse Folk; men seer man hen til den Mængde frisk dyrisk Føde, som man havde været saa heldig at kunne forskaffe dem i Løbet af den tilbagelagte Vinter, ligesom til den Tid, hvorom vi her tale, saa synes det rimeligt, at de ængstelige Følelser, der vakte hos dem over at man hverken fandt Provisioner eller Skib ved Melville-Ø, eller saameget som et Løfte om noget, kunne have bidraget nok saameget, om ikke mere, til at udvikle Spiren til Sygdommen, som enten Beskaffenheden af deres Føde eller det ubetydelige Arbeide med at gjøre Skibet klart til at gaae tilsøes ved at hente Ballast og forsyne det med Vand.

Der var ingen Tvivl om, at Alle inderlig ønskede at undgaae en Vinter til i Isen. De følte sig alene, og skjøndt de vare komne for at frelse Andre, vilde det, medmindre de naaede Baffinsbugten i 1852, være et Spørgsmaal, om de kunde frelse sig selv. Enhver Mand maa have følt, at det var tvivlsomt, hvorvidt hans legemlige Kræfter efter endnu en Vinters Lidelser vilde formaae at bringe ham til Hudson's Bay Colonierne eller til en af de danske Poster i Grønland — en lang Afstand i ethvert Tilfælde fra Mercy-Bugten i Banks Land.

Men hvad Virkning saa end disse Følelser kunne have havt paa deres Helbred, holdtes Modet godt vedlige, og vi maae beundre den Fasthed, hvormed Alle vare beredte paa at imødegaae de Besværligheder, der endnu maatte forestaae dem. De følte, at de alene kunde haabe paa sig selv; men denne Chef, disse Officerer og dette Mandskab vare en saadan truende Fremtid voxne.

ligt
der
savn
bort
begy
over
Norde
tilbag
havde
da de
kelse,
Formi
sværli
gaae
holde
Dyrek
maa
hidtil
frisk
Tid til
dende
bord
skus-O
647 P
bleve
skikkel
han na
kun sa
paa ha

Mai og Juni gik til Ende uden at bringe noget ret livligt Tegn til Sommer. Vistnok kom der Fugle, saasom Ænder og Maager, men de forlode Stedet igjen, som om de savnede Damme med fersk Vand. Sneen smeltede tilsidst bort fra de frit beliggende Steder inde paa Land, og Isen begyndte at tøe, saa at der dannede sig store Vandpytter over hele dens Overflade.

Juli Maaned begyndte meget lidet lovende. En stærk Nordenvind og Sneestorm foer hen over Mercy-Bugten og tilbagekaldte pinefulde Erindringer om den Vinter, som de havde haabet var forbi; og, hvad der var endnu værre, da de maalte Isen, fandt de den endnu tiltagende i Tykkelse, medens tidligere Erfaring havde ladet dem vente en Formindskelse af omtrent to Fod. Fodfæstet blev saa besværligt ved den optøede Snee, og Anstrengelsen med at gaae paa Jagt saa stor, at Jægerne ikke længere kunde holde Vildt-Forraadet vedlige: og den 7de Juli var alt det Dyrekjød, hvormed de havde været forsynede, fortæret. Det maa imidlertid erindres, at Mercy-Bugtens Hjelpekilder hidtil havde ydet "Investigator's" Mandskab tre Maaltider frisk Vildt om Ugen siden October 1851. De fik netop Tid til at beklage Savnet af denne Snædheden opretholdende Føde, da den utrættelige Sergeant Woon kom ombord med Budskabet om, at han nylig havde skudt to Moskus-Oxer. De dræbte Dyr bragtes til Skibet og gave 647 Pund godt Kjød. Disse Oxer vare de første, som bleve dræbte ved Mercy-Bugten, og de hilsedes som en Tilskikkelse fra oven. Da Sergeanten nedlagde dem, havde han nær ikke undgaaet det ene Dyrs Raseri; han havde kun saaret det med sin sidste Kugle, og da det satte ind paa ham, maatte han for at frelse sig afskyde sin Jern-

Ladestok paa det, og denne trængte som et Kastespyd ind i Dyrets Legeme.

I Midten af Maaneden berettede Iis-Masteren, at der var Bevægelse i Iismasserne udenfor. Alle hørte en bragende Lyd, som var det Pakisen der drev afsted, og Glæden var stor, indtil man ved nærmere Undersøgelse fandt, at det var Nedfaldet fra en Skrænt, der som en stærk Strøm brød frem henover Isen. Da Juli Maaned nærmede sig Enden, var Udsigten over Søen fra det høieste Land i Nærheden heelt utilfredsstillende. Iis, Iis paa alle Sider! intet Vand, og intet Tegn i Luften, som tydede paa Vand! For en Stund mildnedes Skørbugens Ødelæggelser imidlertid ved en Mængde vild Syre-Skreppe, som blev funden, og alle Hænder, som kunde undværes, vare daglig beskjæftigede med at samle den. De Syge fik den største Portion af, og dernæst forsynedes Mandskabets Messer dermed efter Tour. Hvad enten den spistes raa, som en Salat, eller kogt, var den overordentlig velmagende, og dette var den første friske og saftige Planteføde, der blev Mandskabet til Deel, efterat de havde forladt Sandwich-Øerne for to Aar siden.

Nyt Haab vakte, da man omtrent den 16de August saae aabent Vand i Strædet, og Isen i selve Bugten begyndte at løsnes fra Kysten, skjøndt den endnu holdtes indespærret af Isen udenfor. Imidlertid aabnedes Bugten en Dag eller to senere ved den yderste Ende, og de indelukkede Søfarende saae med Henrykkelse, at et bredt Stræde med aabent Vand strakte sig langs Kysten ti Mile imod Øst. Men for at naae dette behøvedes en stærk Søndenvind, som kunde blæse Isen ud af Bugten og med den Skibet ud tilsøes. At gennemsave Isen den hele

Stræk
det k
var e
denne
under
Løbet
Vande
var fl
Varde
V. L.,
lagdes
hvorhe
tionens
fremtid
noget
ud ove

For
kun ko
samt,
som ha
meren
befrie
Sommer
Selen
phere, r

Der
sig! In
tor's« B
tversove
Snee; d

Strækning mellem Skibet og Vandet var umuligt; førend det kunde blive gjort, vilde Vinteren være over dem. Der var en mulig Udsigt til en saadan Vind og Befrielse paa denne Maade, og Bramræerne bleve satte omhoug, Seilene underslaaede og Vandbrædtet taget ind. Optegnelserne i Løbet af ti Maaneder gave det Resultat, at Strømmen bragte Vandet til at stige to Fod, og at den høieste Vandstand var fire Strømtider efter Fuldmaane og mørk Maane. En Varde blev opreist under $73^{\circ} 6' 48''$ N. B. og $118^{\circ} 15'$ V. L., og i en Cylinder, der fastgjordes til en Stang, nedlagdes en Beretning om, hvad Skibet havde udrettet, og hvorhen de ventede at gaae, »i Haab om«, siger Expeditionens Fører, »at den muligen kan komme en eller anden fremtidig Undersøger af disse øde Egne for Øie og kaste noget Lys over deres Skjæbne, som maaskee aldrig naae ud over disse Grændser.«

Forventningen om at skulle slippe ud varede imidlertid kun kort. Efter den 20de August faldt Temperaturen langsomt, men stadigt, og da Bugten, eller den Deel af den, som havde været aaben, atter frøs til, følte Alle, at Sommeren var forbi, og at alene et uforudseet Tilfælde kunde befrie dem fra igjen at overvintre i Mercy-Bugten. Deres Sommer, stakkels Folk! havde været høist glædesløs; og Selen havde, paa Grund af den skyede og taagede Atmosphære, med faa Undtagelser ikke været synlig siden Mai Maaned.

Den 24de August lukkede den aabne Vandstribesig! Intet Vand var synligt i Barrowstrædet, og »Investigator's« Besætning kunde gaae i alle Retninger over Bugten tversover den nye Iis. Landet blev hurtigt bedækket med Sne; den Vegetation, som var der, tilsneede, Syre-Skreppe

kunde man ikke længere faae noget af, varmere Klæder bleve en Nødvendighed, og Vinteren 1852—53 begyndte. »Den forefandt os«, siger Capt. M'Clure, »rede til at bekvæmpe dens Barskhed ligesaa flinkt som ved tidligere Leiligheder. Vi vare Alle smallere, end vi pleiede at være, thi vi havde været tolv Maaneder paa to trediedeel Kost; men vi vare endnu i god Arbejdsstand«. Da den første Uge af September var gaaet, og Udsigten til, at en Efteraarsstorm kunde blæse Skibet ud i Pakisen, var forbi, skred Chefen til at overveje, hvad Plan han maatte følge for at redde sine Folk og sit Skib.

Hvis Alle forbleve i Skibet til Aaret 1853, i Haab om, at »Investigator« skulde bringe dem hjem, og Vandet (saaledes som 352) ikke blev aabent for Seilads, maatte hele Besætningen omkomme af Hunger.

Paa den anden Side var det for tidligt at tænke paa at forlade Skibet, thi det var heelt og stærkt, og baade Captainens Pligtfølelse og hans Stolthed paalagde ham, for sit Fædreland og for sin Stand at bevare det Skib, som var bleven betroet til hans Commando og saa hæderligt havde bestaaet sin Prøve. Han bestemte sig derfor til, næste Foraar at sende Alle bort med Undtagelse af tredive af de sundeste Folk, og med dem. at forblive ved Skibet og udsætte sig for en fjerde Vinter. Den 8de September sammenkaldte Capt. M'Clure sine brave Officerer og sit flinke Mandskab, oplyste dem om Sagernes Stilling og underrettede dem om, at næste April Maaned skulde tredive af dem tiltræde Veien hjemefter, deelte i to Partier; det ene Parti skulde gaae tilbage over Nord-Amerika, langs op med Mackenzie-Floden; det andet skulde gaae frem til Cap

Spence
ning,
Provis
land
Mand
syning
søge
dem,
det i
Haab
sikkert
fik at

De
herlige
værdigt
England
tænkte,
med p
hvorled
første S
ogsaa u
Tobaksp
sparsom
somhed
For Mær

*) Saavi
saa t
sioner
Tæpp

Spencer ved Beechey-Ø, hvor de efter Capt. Austin's Beretning, der var funden paa Melville-Ø, maatte vente at træffe Provisioner og en Baad*), hvormed de kunde naae Grønland og de danske Colonier. De tiloversblevne tredive Mand og de Officerer, som havde Tilsyn med Skibets Forsyning, skulde, om muligt, forblive hos Captainen og forsøge paa at redde Skibet næste Aar; hvis det ikke lykkedes dem, skulde de forblive der endnu en Vinter og saa forlade det i 1854, trækkende sig tilbage over Lancaster-Sund, i Haab om saaledes at møde den Hjælp, som Admiralitetet sikkert vilde sende dem, naar det af deres Skibskammerater fik at høre om deres Nød.

Dette Arrangement blev modtaget med Glæde af disse herlige Folk. Aldrig var noget Land eller nogen Stand mere værdigt repræsenteret under farefulde Omstændigheder, end England og dets Marine af disse brave Matroser. De som tænkte, at de vilde blive de Første, som kom hjem, hørtes snart med priisværdig Opoffrelse at anstille Betragtninger over, hvorledes de strax efter frivillig igjen vilde komme ud med det første Skib for at hjælpe deres Messekammerater. De lovede ogsaa under munter Spøg at tage en god Forsyning af Tobakspiber ud med til dem, -- en Artikel, som var meget sparsom i Banks Land, og som al Sømændenes Opfindsomhed ikke paa nogen Maade kunde erstatte Mangelen af. For Mænd, der besjæledes af en saadan Aand, forsvandt alle

*) Saavidt Udgiverens Kundskab strækker, var det en Baad, der var saa tung, at intet Slædeparti kunde have sat den i Vandet; Provisionerne bestode af to Tønder med salt Kjød og en Balle med Tæpper.

Vanskeligheder og Moisommeligheder, og Ingen græmmede sig over, hvad Forsynet beskikkede.

Henimod Slutningen af September Maaned blev Rom-Forsyningen i Skibet efterseet, og der fandtes et Deficit, som gjorde det nødvendigt at indskrænke Uddelingen til en halv Pægel daglig. Dette var et stort Tab for Mandskabet, saameget mere, som netop dengang intet Vildt kunde forskaffes, og de alene vare henviste til deres to trediedeels Rationer, en knap Forsyning med Føde, som havde været et uundgaaeligt Onde i de forløbne tolv Maaneder, men som langsomt undergravede Enhvers Kræfter.

Hungeren begyndte nu at blive følelig; og skjøndt Capt. M'Clure fremhævede for sit Mandskab, at deres Gjen-vordigheder langtfra kunde maale sig med dem, som mangan en anden hæderlig Polar-Expedition havde havt at kjæmpe med, opfyldtes dog hans Sjæl, naar han sad stille i sin Kahyt, med levende Bekymring ved Tanken om den Erklæring, som Doctoren allerede mere end eengang havde afgivet, at med mindre Vildt-Forsyning kunde komme dem til Hjælp, vilde de ikke kunne staae Vinteren igjennem paa det Quantum Føde, som Skibets Hjelpekilder fornaaede at yde, og at alle Mand maatte forlade det gode Skib til For-aaret; »men Intet«, siger han i sin Journal for 16de October, »uden den yderste Nødvendighed vil formaae mig til at gjøre et saadant Skridt«.

I October Maaned begyndte Rensdyrene og Harerne at vende tilbage i Dalene omkring Mercy-Bugten, hvor de fornemmelig søgte deres Vinterføde; men der var nu sytten Mand paa Sygelisten, og man havde travlt med at bygge Huus over Skibet, samt at opføre Volde af Snee for at

skal
Maa
ring
Vild
Ren
man

Folk
og h
og s
viste
som
tige
Mørk
bavse
at de
til Ski
tilstan
andrin
fornøj
Forha
kede
han,
vor to
da vi

D
saa m
maa d
Tilstan
istedet

skaffe dets Sider Ly imod de heftige Storme, og paa anden Maade forberede det for denne Aarstid, saa der blev kun ringe Tid og faa Folk til Jagt-Excursioner. Listen over Vildt for hele Maaneden fremviste et Udbytte af ikkun to Rensdyr og ni Harer — et ubetydeligt Quantum til saa mange hungrige Munde.

Men da alt det nødvendige Arbeide var tilendebragt, og Folkene ikke havde noget Andet at gjøre end at røre sig og holde sig selv og Skibet rene, aftog Følelsen af Hunger og Svaghed noget, og Doctorens Beretning i November viste ingen Tilvæxt i Sygdommen, naar undtages, at de, som havde et meget pirreligt Temperament, let bleve heftige og urimelige. November ydede kun lidt Vildt, thi Mørket var i stærkt Tiltagende; dog saaes Rensdyr i forbausende Mængde, og Ulvene plagede de stakkels Dyr, saa at de, ligesom forrige Vinter, næsten kunde siges at flye til Skibet for der at søge Beskyttelse. Mandskabets Helbreds-tilstand syntes at bedre sig noget, og denne gunstige Forandring hidrørte efter Capt. McClure's Formening fra en mere fornøjet Sindsstemning nu end i Efteraaret, da de feilslagne Forhaabninger om Undsætning navnlig i Begyndelsen trykkede Alle i større eller mindre Grad. »Hungrige«, siger han, »ere vi Alle; men med lidt Sparsommelighed hjælper vor to trediedeels Kost os til ikke at miste Helbredet nu, da vi ikke have Noget at bestille.

Der blev nu udviist stor Opfindsomhed for at bringe saa meget som muligt ud af de daglige Rationer; og det maa derfor befrygtes, at meget blev spist i en saadan Tilstand, at man alene tog Hensyn til Quantiteten. F. Ex. istedetfor at koge det salte Kjød, kom man det blot i

kogende Vand, saalænge til det kunde blive varmt, og Saltet kunde uddrages, og spiste det saa raat. Ved disse piinlige Enkeltheder er det imidlertid unødvendigt at dvæle længe, og man kan danne sig en ret god Forestilling om den knappe Kost, hvortil Alle vare henviste, af følgende Beskrivelse af, hvorledes man levede i Kanonerernes Messe :

Alt deres Extra-Forraad var opbrugt; de vare Alle paa samme Skibsrationer som Mandskabet, og optog det samme System, nemlig at Enhver af dem efter Tour var Kok eller Forskjærer ved Messen. Forskjærerens Andeel bestod i den sidste Portion af de otte, hvori Føden blev deelt, — en Methode, som vi neppe behøve at sige var Borgen for den yderste Upartiskhed fra Forskjærerens Side, da de andre Medlemmer hjalp sig selv til deres Portioner før ham. Rationerne for Dagen udleveredes hver Morgen, og Enhver spiste sin Portion, som han fandt det passende eller fik Lyst, enten til Frokost eller til Middag. De havde i Virkeligheden kun eet Maaltid om Dagen; thi Frokosten, hvis den fortjente dette Navn, bestod af en Kop særdeles tynd Cacao og en lille Deel af den ringe Ration Brød; Resten af Brødet og et halvt Pund salt Kjød, der indeholdt en god Portion Been, i Forbindelse med netop saameget af henkogte Vegetabilier, at de kunde sværge paa, de havde faaet meer end Ingenting, udgjorde det andet Maaltid. Der gaves en Kop tynd Thee om Aftenen, men kun Faa vare i Stand til at spare noget at spise dertil.

Der var to Afbrydelser i denne Række af Fastedage ved Aarets Slutning. Den ene var den 26de October, Aarsdagen for Opdagelsen af Nordvestpassagen, den anden var

Jul
gav
sids
sam
nen
for
gave
tilme
med
delse
endo
endn
mege
savne
Land
og B
ninge
og B
Alle,
for h
skreve
til Gje
kasted
eventy
forglen
lod So
fyldt a
Haab f
Officer
Kamme

Juledag. En Extra-Uddeling af Proviant og noget Viin gaves til Erindring om to Festdage, som Alle følte vare de sidste, som dette lille Samfund vilde komme til at tilbringe sammen; og alene de, som have været stillede under lignende Forhold, kunne vurdere den inderlige Hengivenhed for hverandre, som helligede disse enkelte Festdage og gave deres simple Anretninger et luxuriøst Præg. Det var tilmed forbausende at see, hvad Omsorg for og Oeconomi med de fra Hjemmet medbragte Levnetsmidler, i Forbindelse med Jægerens Dygtighed, formaaede at skaffe tilveie endogsaa under disse Omstændigheder. Juledag saaes endnu den gammeldags engelske Plumbudding, sagtens ikke meget rigt udstyret, men god Appetit erstattede hvad den savnede i denne Henseende. Der var »Vildt fra Banks Land«, »Haresuppe fra Mercy-Bugten«, »Rype-Posteier« og Beafsteg af Moskusoxe-Kjød, som havde hængt i Reisingen i to Aar og adskillige Maaneder. Den Lyst til og Bestemthed paa at ville være muntre, som deeldes af Alle, til Trods for Modgangen, gav saaledes Erstatning for hvad de maatte savne. Digterne blandt Mandskabet skrev Sange, hvori deres egne Møisommeligheder gjordes til Gjenstand for mangan en hjertelig Latter. Malerne udkastede plumpe Illustrationer af overstandne farlige eller eventyrlige Scener; Acteurerne spillede Comedie; de Syge forglemte halvt deres Sygdomme, — kort, det hele Selskab lod Sorg og Bekymring flyve for Vindene og følte sig opfyldt af Taknemmelighed for den Tid, som svandt, og af Haab for den Tid, som skulde komme. Havde ikke baade Officerer og Mandskab Grund til at være stolte af deres Kammerater? og var ikke deres Chef, Captainen for denne

herlige Skare, berettiget til at sige, at Intet var umuligt, saalænge saadanne Hjerter og Hænder vare beredte til at udføre hans Planer for Alles Sikkerhed og Fædrelandets Ære? Vistnok var Capt. M'Clure's Hjerter fuldt af Taknemmelighed, og Ingen vidste bedre end han, hvem han skyldte, at Alt var gaaet saa godt. Hans egne Ord, der ere nedskrevne ved Slutningen af Aaret 1852, udtrykke bedst hans Følelser: —

»Det nye Aar er ifærd med at tage sin Begyndelse; ikke Een af hele mit Mandskab har bukket under for Sygdom eller ulykkeligt Tilfælde, og Alt er mere lovende, end jeg nogensinde kunde have haabet. Denne og enhver anden Naade skyldes alene det algode Forsyn, som saa vidunderligt har opholdt os i vore mange Prøvelser og Vanskeligheder. Min Lid staaer derfor til Gud; jeg er opfyldt af de samme Følelser som Manoah's Hustru og udraaber med hende: Hvis Herrens Hu havde staaet til at dræbe os, vilde han ikke have ladet al denne Barmhjertighed vederfares os!« —

med
bage
Leds
sydlig
deling
uden
paa h
og ar
Brede
»
Somm
Vildt
Albert
førend
frem e
stemte
paa at
laa me
Vand,
Bugt, o

Sextende Capitel.

Efterat vi saaledes i vor Fortælling ere komne til Ende med Aaret 1852, er det nu nødvendigt at kaste et Blik tilbage paa samme Aars Foraar, da vi forlode »Investigator's« Ledsager, under Capt. Collinson, i Vinterkvarteer ved den sydlige Ende af Prindsen af Wales-Stræde. Alle de Afdelinger, som udsendtes fra Skibet om Foraaret, vendte uden heldigt Resultat tilbage fra lange og besværlige Reiser, paa hvilke nogle af Folkene lede betydeligt af Frøstskade og andre Følger af Slæde-Operationer under disse høie Bredegrader.

»Enterprise's« Mandskab styrkedes noget i Løbet af Sommeren ved Tilveiebringelsen af en god Forsyning med Vildt og en betydelig Mængde Fisk fra Søerne i Prinds Alberts Land. Det synes imidlertid, at »Enterprise« ikke førend i September har været i Stand til at gaae noget frem øster efter fra sin Vinterstation. Capt. Collinson bestemte sig nemlig til at indslaae denne Retning og forsøge paa at trænge igjennem den ubekjendte Strækning, som laa mellem ham og Cap Walker i Barrowstræde. Et aabent Vand, som han gik opad, viste sig til Slutning at være en Bugt, og han forsøgte da at lægge Veien omad Dolphin- og

Union-Stræde, og naaede den 26de i samme Maaned Cambridge-Bugten i Wollaston-Land. Der tilbragte han Vinteren 1852—53, om hvilken vi her skrive. I dette Vinterkvarteer besøgte Eskimoerne ham, og een Stamme talte 200 Personer. I deres Eie fandt man et Stykke Jern, som Mange endnu troe er kommen fra de savnede Skibe, og Capt. Collinson fik desuden fat paa et Stykke af en Dør eller Lug-Karm. Efter hvad vi nu vide om det Punkt, som nogle af Franklin's Folk naaede i Kong Williams Land, og om Stedet, hvor de omkom, synes en Forbindelse mellem disse Efterladenskaber og »Erebus« og »Terror« at være meget sandsynlig. Men Capt. Collinson, som var uvidende om disse Facta, kunde ikke have nogen Forestilling om, hvor nær hans Skib var ved det Sted, hvor de, som gave Dr. Rae Efterretninger, forsikkrede, at de først saae en Deel af Franklin's Folk; og derfor gave disse Levninger ham ikke mere Oplysning, end andre Spor havde givet, som tidligere vare bragte hjem af Capt. Penny fra Beechey-Ø, eller det Stykke af en Stiver, der havde hørt til et Skibs Iis-Beklædning, som fandt paa det yderste Punkt mod Øst, hvortil han kom 1851 *). Landet rundt om »Enterprise« var rigt paa Vildt, og Vandene paa Laxørreter, saa at 1100 af de sidste nedsaltedes til Forbrug ombord i Skibet. Vi skulle her forlade Hds. Maj.'s Skib »Enterprise«, med Tilføiende, at de Ombordværende maatte udstaae en meget streng Vinter, og at Slædepartierne,

*) »Enterprise« overvintrede denne Gang 120 Mile fra Kong Williams Land, hvor henved fyrretyve af Franklin's Folk først saaes af Eskimoerne, og 200 Mile fra den store Fiske-Flod, hvis Munding, som man senere har faaet Vished om, naaedes af en Baad fra Franklin's savnede Expedition.

som
pass
skjød
og f
ikke
vilde
er m
ror«
liges
kan
nogen
Tilfæl
er fal
rien v
at ale
ning
Anstre
bevis
skab
D
i Mer
Venne
skjønd
muligt
Vinden
velser;
alt for
det m
ophold
vi Skib

som det følgende Foraar droge ud fra Skibet imod Nordost, passerede Rae's yderste Punkt (1851) i faa Miles Afstand. Men skjøndt de, ligesom han, eengang ikke vare mere end fem og fyrretyve Mile fra Kong Williams Land, besøgte de det ikke. Havde de gjort det, er der ingen Tvivl om, at de vilde have truffet paa Spor af dem, som de søgte, og det er meget muligt, at de vilde have fundet »Erebus« og »Terror« indsluttede i en eller anden af Isen tillukket Havn, ligesom den, hvori »Investigator« holdtes fangen. Imidlertid kan man ikke tilregne enten Collinson eller Rae dette som nogen Feil; men den sørgelige Beretning om de ulykkelige Tilfældigheder, hvorved Befrielsen af Franklin's Expedition er falden uheldigt ud, vilde være ufuldstændig, hvis Historien undlod at udpege disse Facta; og det tjener til at vise, at alene den menneskelige Fornufts og Viisdoms Begrændsning og Mangelfuldhed har været Aarsag til, at Englands Anstrengelser ikke have ført til et heldigt Resultat, men beviser ikke, hvad Nogle have paastaet, at det var Daarskab at bestræbe sig for at befrie den savnede Expedition.

Da de festlige Dage ved Juul og Nytaar vare til Ende i Mercy-Bugten, var der ikke meget, som kunde gjøre vore Venner lette om Hjertet eller stemme dem til Munterhed, skjøndt de endnu fremdeles vare bestemte paa, saameget som muligt at see Tingene fra den lyse Side. Han, som mildner Vinden for det klippede Lam, vaagede over dem i deres Prøvelser; og naar man gjennemlæser Chefens Beretninger, der ere alt for omstændelige til at meddeles Læserne fuldstændigt, er det mærkværdigt at see, hvor vidunderligt Herrens Godhed opholdt dem gennem denne Vinter. Paa den ene Side see vi Skibets Hjælpekilder lidt efter lidt at slippe op eller for-

mindskes til et saare ringe Forraad. Dette var f. Ex. Tilfældet med den vigtige Artikel Brændsel, — og som Følge deraf maatte Folkene afkræftede Legemer udstaae mere af Kulde og Fugtighed end tidligere, og det ikke blot inden Borde, men ogsaa i det Frie, thi Temperaturen var denne Vinter allevegne i Polaregnene usædvanlig kold. Optegnelserne i »Investigator«, saavel som i Skibe paa forskjellige andre Steder, udviste fra 60° til 65° under Nulpunktet af Fahr. Therm. Men denne overordentlige Kulde, — saa stærk, at selve Skibet syntes at lide under den, og Bolte, Trænegler og Sammenføininger knagede paa Grund af Frosten og Isvindingen, — tvang paa den anden Side Dyrene til at nærme sig Skibet og Søkysten i den Grad, at Vildtforsyningen gjennem denne paa Prøveiser rigt Aarstid afgav i Gjennemsnit halvandet Pund Kjød i de to Dage af syv til hver Mand i Skibet.

Januar Maaned gik til Ende og udviste en Middeltemperatur af $44^{\circ} \div$, eller 76° under Frysepunktet; og det maa erindres, at denne Kulde udholdtes af Folk, som fik utilstrækkelig Føde, som hjemsøgte af Skørbug, og som maatte være beredte paa, om nogle faa Uger at underkaste sig ualmindelige Anstrengelser for at frelse deres Liv.

Af og til kunde Tanken om, at Capt. Austin's Escadre endnu var i Barrowstræde, gribe »Investigator's« Besætning, og man anstrengte Øinene for at see over imod de fjerne Kyster af Melville-Ø, der svagt viste sig i det kolde Tusmørke, i Haab om, at et eller andet Tegn til Hjælp skulde komme derfra.

»I Februar Maaned«, siger Capt. McClure, »har den overordentlige Kulde været meget følelig; underste Dæk i

Sær
chel
kun
har
havt
deres
feber
Forsy
dyr n
af Ve
det k
Manna
dem
dette
vor P
Skibet
ere da
200 P
Im
paa un
anbring
standse
en Tre
bestod,
nedes
var Doc
holdene
Der
Hensyn
tilbage

Særdeleshed, fra omtrent tyve Fod foran Storlugen til Archeli-Skoddet, har været meget fugtigt og raat, og vi kunne ikke give mere Kul til at faae det tørret. Sygelisten har ligeledes været i betydeligt Tiltagende og har sjelden havt under Femten. Fire eller fem af Tilfældene ere decideret Skjørbug, de andre hovedsagelig Diarrhoe og Koldfeber, uden Tvivl bevirket ved Fugtigheden imellem Dækkene. Forsynet opholder os fremdeles med frisk Føde; fire Rensdyr nedlagdes i den første Uge, skjøndt Jægerne paa Grund af Veiret ikkun i to Dage vare i Stand til at være ude, og det kun nogle faa Timer. Disse Dyr ere i Sandhed vor Manna! Jeg er vis paa, at alle Ombordværende betragte dem saaledes. Rensdyret synes fuldkommen fasttryllet til dette bestemte Sted; thi blot en Mil syd eller nord for vor Plads sees ikke et eneste, men til begge Sider fra Skibet møde vi dem, saasnart vi gaae i Land, og uagtet vi ere daarlige Skytter, har Vildtforsyningen været regelmæssig 200 Pund ugentlig.

Imellem den 7de og 14de Februar tiltog Fugtigheden paa understé Dæk i den Grad, at hængende Oyne maatte anbringes, og enhver Forsigtighedsregel blev taget for at standse den Tilvæxt i Sygdommen, som allerede havde bragt en Trediedeel af de tredsindstyve Mænd, hvoraf Besætningen bestod, under Lægebehandling. Disse Foranstaltninger lønnes øiensynlig med særdeles Held, thi den 1ste Marts var Doctorens Indberetning, naar man tog Hensyn til Forholdene, gunstigere end Capt. M'Clure havde ventet.

Den 3die Marts blev endelig Bestemmelse taget med Hensyn til de Afdelinger af Mandskabet, der skulde reise tilbage til England over Amerika og over Barrowstræde; de

bestode af tredive af de svageste Folk, dealte i to Partier, hvert paa 15 Mand.

Lieut. Haswell skulde føre det ene over Griffiths-Ø til Cap Spencer, indskibe sig der i den Baad, som de vidste Captain Austin havde efterladt, og med den forsøge at naae Grønland. Det andet Parti under Lieut. Gurney Creswell skulde gaae tilbage til det Depot, som de havde nedlagt paa Kronprindsesse-Øen i 1851, forsyne sig med dette og ved Hjælp af Baaden, som de vilde finde der, lægge Veien efter Kobbermine-Floden, følge langs op med den indtil Hudson Bay-Compagniets Landstrækninger og derfra søge hjemefter. Grunden til, at Capt. M'Clure saaledes afsendte alt sit syge og svagelige Mandskab, var, at han følte sig overbeviist om, at disse Folk ikke kunde overleve endnu en Vinter, efter hvad de hidtil havde gennemgaaet; og han gav dem saaledes den eneste Mulighed til at redde deres Liv, som det stod i hans Magt at give.

Den næste Ting, der maatte gjøres, var at sætte de Bortdragende paa fuld Kost, for at de kunde samle saamange Kræfter som muligt. Den 28de Marts var Veiret bleven kjendelig bedre, og denne Forandring havde haft en velgjørende Indflydelse paa de svagelige Folk, saa at de Alle paa to nær denne Dag vare i Stand til at gjøre sig lidt Bevægelse. Den 24de indtraf en ny Begivenhed, idet der blev dræbt en Ulv. Udyret havde gjort sig tilgode paa et Rensdyr, som man havde skudt, og faldt som et Offer for sin Graadighed.

Besyderligt nok var det (naar man seer hen til den lange Tid »Investigator's« Besætning forgjæves havde bestrebt sig for at skyde disse Røvere), at kort efter endnu

en
fors
Jagt
og
ande
skræ
og le
paa
og tr
og da
Nød
dyret,
en Afs
Da
vare a
Haande
vare vi
bagetog
for Fol
derfor
fald; m
Lemme
vidste
med at
til at r
Modløsh
dyb Føle
blev im
Chefens
Forsyn,

en Ulv blev dræbt af Masteren, Mr. Court, under Selvforsvar. Denne Underofficer, hedder det, var ude paa Jagt, da to Ulve lagde Mærke til ham og rykkede nærmere og nærmere ind paa Livet af ham, den ene forfra og den anden bagfra. Skjøndt han paa alle Maader forsøgte at skræmme dem bort, som ved at raabe, slaae med Armene og løbe imod dem, havde dog en af Ulvene nærmet sig ham paa c. tyve Yards. Han tog da omhyggeligt Sigte, fyrede og traf den i Struben, men jog den ikke derved paa Flugt; og da han kun havde en enkeltløbet Bøsse, var det med Nød og neppe han kunde faae ladet igjen og dræbt Vilddyret, som imidlertid havde arbeidet sig hen imod ham indtil en Afstand af ikkun tre Yards.

Da de Bortdragende skulde forlade Skibet den 15de April, vare alle de mange Forberedelser til Slæde-Reisen vel fra Haanden i Slutningen af Marts. Skjøndt Officererne ret vel vare vidende om den Fare, der var forbunden med deres Tilbagetog, holdt de dog klogelig deres Betæneligheder skjulte for Folkene. De Sunde iblandt Slæde-Mandskaberne vare derfor sangvinske i deres Forhaabninger om et lykkeligt Udfald; men mangan en Stakkelt, hvis sorte og opsvulmede Lemmer neppe satte ham i Stand til at gaac Skibet rundt, vidste i sit Hjerte, at skjøndt den Reise, han var ifærd med at tiltræde, vilde være den eneste Mulighed for ham til at redde Livet, var der kun saare ringe Udsigt hertil. Modløshed var der ikke, men der var hos Alle i Skibet en dyb Følelse af deres sørgelige og forladte Stilling, som dog blev imødegaaet af Mandskabet med en barnlig Tillid til Chefens vise Foranstaltninger og en fast Tro paa det algode Forsyn, der hidtil havde opretholdt dem.

Medens saaledes Fremtiden viste sig truende nok med Hensyn til disse brave Folks Sikkerhed, virkede en Række af tilfældige Omstændigheder — eller, som det rettere maa kaldes, af Forsynets Styrelser — til deres Redning.

Det vil erindres, at da Captainerne, Austin, Penny og Sir John Ross vendte tilbage til England, herskede der stor Meningsforskjellighed med Hensyn til Nødvendigheden af en yderligere Søgen efter Sir John Franklin; men hans Enke, som gennem alle sine tunge Prøvelser og sørgelige Skuffelser aldrig vaklede i sin Tro paa, at hendes Mand havde fuldført den Tjeneste, han var sendt for at udføre, eller betænkte sig paa noget Offer, der kunde bevirke hendes Huusbonds og hans Ledsageres Frelse, holdt saa stærkt paa Nødvendigheden heraf og blev støttet af saamange indflydelsesrige Polar-Autoriteter, at Admiralitetet til Spørgsmaalets Afgjørelse beordrede en arctisk Comitee nedsat for at undersøge, hvorvidt en Eftersøgelse af Franklin paany skulde iværksættes.

Denne Comitee anbefalede, at Eftersøgelsen skulde gjenoptages, og overbeviist om, at Franklin ikke var paa Melville-Ø, foreslog den, at den hele Styrke af den Expedition, som maatte blive udsendt i dette Øiemed, skulde anvendes til at søge op gennem Wellington-Canalen; og da den tilmed aldrig kunde drømme om, at »Enterprise« eller »Investigator« havde gjort saadanne Fremskridt, som de virkelig havde, gav den blot følgende Betænkning, betræffende Understøttelse eller Hjælp for dem:

»Med Hensyn til de Anstrengelser, som nu gjøres for fra Behringsstræde af at befrie de savnede Skibe, ville vi ikke forsøge at give noget Vink, men vi nære det Haab,

at indtil nærmere Beretninger ere modtagne fra Captain Collinson og Commander M'Clure, maa »Plover« vedblivende holdes fuldstændig forsynet i Behringsstræde«.

Seer man hen til Beskaffenheden af de Vidnesbyrd, der forelaae — afgivne for det meste af ældre Officerer fra de sidste Expeditioner, der saae Sagen i et meget mørkt og lidet lovende Lys, — og tager man ligeledes i Betragtning, hvad Grad af Sandsynlighed der var for, at et saadant Resultat vilde opnaaes, som Capt. M'Clure i sit mærkelige officielle Brev fra Behringsstræde syntes at tilsigte, kan der ingen Tvivl være om, at denne Comitee afgav et velbegrundet Votum; men det var til Lykke for Englands Sø-Historie og til Ære for Humaniteten, at en Faders Bekymring for en Søn, der var fraværende paa denne Expedition, saae mere klart, og at saavel herved, som paa Grund af Lady Franklins Iver og Energi, en Modification bevirkedes i dette Votum.

Det var nemlig Mr. Creswell, der i et Brev, som han godhedsfuldt har tilladt mig at offentliggjøre, med næsten prophetisk Syn paa pegede det Sted, hvor »Investigator's« Mandskab befandt sig, og tillige angav Midlerne, hvorved de kunde blive forsynede med hvad de manglede, og deres Frelse sikkert. Brevet lød som følger:

Lynn, Norfolk, den 23de Marts 1852.

»Sir!

»I Anledning af den Expedition, som nu udrustes for Polaregnene, under Sir Edward Belcher, skal jeg herved tillade mig alvorligt at henlede Lord-Admiralernes Opmærksomhed paa følgende Forslag:

»I den Seil-Ordre, som er givet Expeditionen til Behringsstræde, overlades det i den sextende Paragraph til Captain Collinson at bestemme, hvad Curs han vil følge efterat have forladt Point Barrow, og han henvises med Hensyn til Understøttelse og nærmere Ordre til Captain Kellett, Sir W. E. Parry og Captain Beechey.

»I det Memorandum, som er afgivet af Sir Edward Parry og Captain Beechey, finde vi, at de Begge ansee det som det store Formaal for Behringsstræde-Expeditionen at trænge frem til Banks Land eller endogsaa til Melville-Ø.

»Næsten alle Forfattere af Breve, som angaae Sir John Franklin's Stilling, betragte Egnen om Banks Land eller Melville-Ø, som det Strøg, hvor man sandsynligst vil finde ham.

»Oberst Sabine siger i et Brev til Sir W. E. Parry af 15de Jnni 1850, hvor han taler om Sir John Franklin: — »hans Fremrykning fra Melville-Ø i Sommeren 1847 maa have indskrænket sig til en Afstand af 50 eller maaskee 100 Mile i det Længste, og han maa i 1848 have forsøgt at gaae samme Vei tilbage, men kan kun for en Deel have været heldig heri. Det er, saavidt jeg kan forstaae, et let tænkeligt Tilfælde, at Mandskaberne, under disse Omstændigheder og ude af Stand til at faae Skibene frie af Isen, tilsidst kunne være blevne nødte til at forlade dem og forsøge et Tilbagetog, ikke ad Fastlandet til, fordi det var altfor langt borte, men til Melville-Ø, hvor sikkert Føde (Sælhunde) og sandsynligviis Brændsel kunde erholdes, og hvor de naturligviis maatte formode, at Skibe, som afsendtes fra England til deres Befrielse, først vilde søge dem«.

»Captain Austin's Expedition blev, overeensstemmende med ovennævnte Autoriteter, beordret til at rette sine Hovedbestræbelser mod Egnen nærmest Melville-Ø.

»Kundskaben om Udrustningen af Captain Austin's Expedition naaede Behringsstræde-Expeditionen ved Sandwich-Øerne, og maatte upaatvivlelig anspore dem til at forsøge paa, om de end skulde vove det Yderste, at sætte sig i Forbindelse med Captain Austin ved Melville-Ø.

»Det er vigtigt, saameget som muligt at gjøre sig rede for, hvad Virkning den ovenfor berørte Oplysning kan have havt paa Behringsstræde-Expeditionens Officerer.

»Der er ingen fornuftig Grund til at tvivle om, at de jo maatte antage det for afgjort, at Captain Austin's Expedition vilde naae Melville-Ø, eftersom den understøttedes af Dampskibe, og Sir W. E. Parry havde naaet Øen i 1819 uden Dampskibe; ligeledes maatte de ansee det for en Selvfølge, at Captain Austin vilde efterlade en Forsyning af Provisioner og Brændsel og muligen en Baad til Hjælp for en eller anden Afdeling, som kunde naae dette Punkt fra Behringsstræde.

»I Tillid hertil kunde en Afdeling muligen blive sendt ud og for dette Øiemeds Skyld udsætte sig for den yderste Fare; men hvor skrækkelig vilde ikke deres Stilling være, naar de, istedetfor den formodede Undsætning, fandt en blot og bar Beretning om Lieutenant M'Clintock's Besøg der i 1851!

»Der er intet Urimeligt i den ovenfor omtalte Formodning, eftersom Captain Kellett siger i sin Erklæring, Pg. 170: »Skulde Commander M'Clure have Held med

sig og komme langt imod Øst, er jeg overbeviist om, paa Grund af en Samtale jeg havde med ham, og som ogsaa hans eget Brev vil vise, at han af al Magt vil bestræbe sig for at naae Melville-Ø med sit Mandskab, hvis han ikke naaer at komme dertil med sit Skib«.

»Fremdeles siger Captain Kellett i et Brev til Captain Collinson 20de Mai 1850: »Hvis De kan komme Point Barrow forbi og undslippe det grunde Vand, skulle vi see Dem komme hjem over Atlanterhavet«.

»Nu vide vi, at »Investigator« passerede Point Barrow den 5te August 1850, og Intet er hørt om den siden; vi maae derfor antage, at den i Somrene 1850 og 1851 har kjæmpet for at naae Melville-Ø. Den vendte sikkert ikke tilbage gennem Behringsstræde i 1851; ellers maatte det allerede have været bekjendt.

»Hvis »Investigator« er langt imod Øst, vil Melville-Ø efter al Sandsynlighed være det eneste Sted, hvor Mandskabet vil kunne tye hen for Hjælp. Captain Collinson paa »Enterprise«, som passerede Point Barrow i 1851, vil rimeligviis gaae frem østerefter denne Sommer og kan muligen naae Melville-Ø.

»Burde ikke under disse Omstændigheder den stærke Polar-Expedition, som nu udrustes, henvises til ogsaa at yde nogen Hjælp til Captain Collinson's Expedition, saavelsoom til at forfølge Penny's Opdagelser i det svage Haab om at finde Sir John Franklin?

»Jeg vover at foreslaae, at et af de tre Dampskibe skulde gaae frem til Melville-Ø, hvis Farvandet er aabent, saaledes som i 1819, og efterlade Provisioner, Brændsel og

en
ba
Da
Pro
mæ
et S
ning
til,
om

Dam
til F
være
Stræk
mand
et Pu
»
Dem
at Gje

»Til

H
ældste
i Mr. O
nogle
en Par

en Baad ved Winter Harbour; den kunde derefter vende tilbage til Skibene ved Beechey-Ø.

»Dersom Farvandet ikke skulde befindes aabent, maatte Dampskibet gaae saa langt imod Vest som muligt og sende Provisioner til Byam Martin-Ø, eller en anden hensigtsmæssig Plads, som maatte kunne naaes, og derpaa udsende et Slædeparti til Melville-Ø, for der at efterlade en Beretning om deres Plan for videre Fremgang, en Henviisning til, hvor de kunde finde Provisioner, samt en Meddelelse om Øiemedet for Sir Edward Belcher's Expedition.

Saafermt Admiralitetet fandt det hensigtsmæssigt, kunde Dampskibet, hvis det naaede Melville-Ø, overvintre der, og til Foraaret udsende søgende Partier yesterefter. De maatte være saaledes forberedte, at de kunde gjennemsøge en stor Strækning og muligen krydse Capt. Collinson's eller Commander M'Clure's Vei, der maatte antages at gaae ud fra et Punkt mere end 200 Mile V. for Baillie Hamilton-Ø.

»Jeg maa bede om Tilgivelse, fordi jeg har gjort Dem Uleilighed med et saa langt Brev, men jeg haaber, at Gjenstandens Vigtighed maa tjene til min Undskyldning.

»etc. etc.

»Til Augustus Stafford, Esq. M. P.,

Admiralitäts-Secretair.«

Hs. Excellence Hertugen af Northumberland var dengang ældste Admiralitets-Lord. Han overraskedes ved det Sunde i Mr. Creswell's Anskuelser, og efterat han havde indhentet nogle Polar-Autoriteters Mening om denne Gjenstand, blev en Paragraph tilføiet i den Ordre, under hvilken Captain

Belcher seilede *). Expeditionen fik som Følge af denne forandrede Ordre det dobbelte Formaal, at søge efter Franklin og at bringe Hjælp til Captainerne M'Clure og Collinson. To Skibe skulde gaae op ad Wellingtons Canal under Captainerne Belcher og Osborn; medens »Resolute» og »Intrepid» skulde skilles fra dem ved Beechey-Ø, for derfra under Commando af Captainerne Kellett og M'Clintock at gaae frem til Melville-Ø, en Ordre, der, hvad sidstnævnte Division angaaer, nøiagtigt blev udført, saaledes som vi senere ville faae at see.

I Overeensstemmelse altsaa med den arctiske Comitee's Raad og Lord-Admiralernes Instructioner, forlod Expeditionen England i Foraaret 1852 under Captainerne Sir E. Belcher og Henry Kellett, C. B., bestaaende af Hds. Maj.'s Skibe »Resolute», »Assistance», »Pioneer» og »Intrepid». Uden at indlade mig paa en detailleret Fremstilling af de

*) Paragraferne 5 og 6 af Captain Sir E. Belcher's Instructioner lyde som følger:

5. Ankomsten til dette Punkt (Beechey-Ø), vil De have Opmærksomheden henvendt paa to store Formaal:

For det Første, at bestræbe Dem for at gaae opad Wellingtons-Canal med eet Seilskib og eet Dampskib; for det Andet, at fremsende en lignende Styrke mod Melville-Ø.

6. Øiemedet med den første af disse Expeditioner vil være at forsøge paa igjen at opdage de Spor af Sir John Franklin, som ophørte ved Cap Bowden, N. for Beechey-Ø, og forfølge saadanne Spor, hvis de skulde findes.

Den anden Expedition vil have til Hensigt, om muligt ved Winter Harbour paa Melville-Ø, eller, hvis dette ikke kan naaes, paa Byam Martin-Ø, at efterlade et Forraad af Levnetsmidler, Brændsel og Klæder, til Hjælp for de Afdelinger, som muligen maatte naae til disse Pladser fra Captain Collinson's eller Commander M'Clure's Skibe.

Omstændigheder, som bevirkede, at denne smukke Escadre endte med at blive forladt — en Sag, som det er Udgiverens Hensigt engang nærmere at belyse i en Fortsættelse af sine »Løse Blade af en Dagbog i Polarlandene« — vil det for vort nærværende Øiemed være tilstrækkeligt at sige, at den 15de August 1852 gik »Resolute«, Captain Kellett, og »Intrepid«, Commander M'Clintock, efterat de Dagen iforveien havde sagt Farvel til »Assistance« og »Pioneer«, frem imod Melville-Ø, bort fra Depotskibet »North Star«, Commander Pullen, stationeret ved Beechey-Ø.

Melville-Ø naaedes den 1ste September, og den 5te i samme Maaned gjorde Skibene af den vestlige Division fast ved den Iis, som endnu opfyldte Winter Harbour, Sir Edward Parry's velbekjendte Vinterstation i Aaret 1819. Et Depot med Provisioner blev strax indrettet, og ude af Stand til at opdage nogen Varde, som maatte være opreist af Capt. M'Clure eller Lieut. Parks fra »Enterprise«, da disse besøgte Pladsen i Foraaret samme Aar, gik Skibene under Capt. Kellett strax tilbage for at søge sikkert Vinterquarteer under Dealy-Ø, som laa i nogen Afstand mod Øst, — uden at man kom til Kundskab om, at Melville-Ø havde været besøgt af dem, som de ledte efter, eller at »Investigator« dengang laa 180 Mile derfra og savnede Hjælp*)! Saadanne Vanskeligheder og Uheld forhindre det ene Parti i at finde det andet i disse Egne.

*) Som et yderligere Beviis paa Vanskelighederne ved at finde Spor i Polaregnene kunne vi tilføie, at skjøndt den lave fremspringende Pynt af Melville-Ø, kaldet Point Hearne, som besøgt af Lieut. Parks, gjentagne Gange er bleven besøgt og een Gang med Flid eftersøgt, er hans Varde eller Beretning ikke bleven opdaget.

Saasnart Capt. Kellett imidlertid var fuldstændig indfrossen, afsendte han endeel Mandskab for at henlægge Provisioner til Brug for de Afdelinger, han havde i Sinde at sende ud næste Foraar. En af disse Afdelinger, under Lieut. Mecham, forlod Skibet den 23de September, naaede Winter Harbour, gik over Land til Liddon Gulf, nedlagde Provisioner paa dens Kyst og vendte tilbage til Winter Harbour. Da Lieut. Mecham tilfældigviis i kortere Afstand end sædvanligt besaae den mærkværdige Sandsteens-Masse, i hvilken Parry havde ladet Navnene paa sine Skibe indgrave, kunde han neppe troe sine egne Øine, da han paa Toppen af den opdagede et Document, der indeholdt en nøiagtig Oplysning om, at Nordvestpassagen var funden, og at Hds. Maj.'s Skib »Investigator« laa ved Banks Land! Der var stor Glæde i Captain Kellett's Escadre over at have opdaget et Spor af idetmindste eet af de eftersøgte Skibe, og mangen en ængstelig Forhandling fandt Sted ved Melville-Ø om, hvorvidt de næste Foraar kunde udsende reisende Partier tidligt nok til at naae Mercy-Bugten, førend Capt. M'Clure maatte nødsages til at forlade sit Skib; og paa den anden Side var der Tvivl om, hvorvidt han mulig kunde have været i Stand til at gaae videre frem i Løbet af den tilbagelagte Sommer, og maaskee igjen maatte søges i en eller anden ny Retning.

Opfyldt med Tanken om, at »Investigator« var gaaet ud af Mercy-Bugten op efter den nordvestlige Deel af Melville-Ø, valgte Captain M'Clintock og Lieut. Mecham, som de ældre Officerer, saadanne Router, som vilde skjære den Ve, i »Investigator« maatte have indslaaet. Som Følge heraf blev tredie Commanderende paa »Resolute«, Mr. Bedford Pim,

tilligemed Dr. Domville fra samme Skib, udnævnte til at sætte ud med Slæder fra Melville-Ø til Banks Land; og den 10de Marts 1853 forlode de deres Skibskammerater, under Alles Forbønnner og Afskedshilsener.

Imidlertid havde »Investigator« naaet April Maaned 1853. Slæderne vare færdige, og det knappe Forraad af Provisioner var indpakket. De, som skulde reise, stræbte at være ved godt Mod; de Andre, som skulde blive tilbage, havde skrevet for at opmuntre Mødre, Hustruer og Søstre, som allerede maatte have begyndt at sørge over deres lange Fraværelse.

Den 5te i Maaneden indtraf det første Dødsfald, som siden Afreisen fra England var forefaldet ombord i »Investigator«. Det var foranlediget ved den stakkels unge Mands egen Tankeløshed, idet han for Spøgs Skyld gik ind i Doctors Lukaf og drak af Skyllenvandet fra forskellige Medicin-Flasker; men den moralske Virkning af et Dødsfald under saadanne Forhold var nedslaaende, og for at sætte nyt Mod i Folkene, tog deres villiestærke Captain hurtig Anledning til at kalde alle Mand sammen, hvorefter han tiltalte dem i Ord, der ikke manglede Veltalenhed. I denne Tale henvendte han deres Opmærksomhed paa de Vanskeligheder, de alt havde beseiret, paa den Hæder, de havde vundet, paa den Taknemmeligheds-Belønning, Enhver af dem var sikker paa at erholde for sin gode Tjeneste, og paa det naaderige Forsyn, der hidindtil havde opholdt dem. Han bad dem altid erindre, at Hjælpen kunde komme og kom i Virkeligheden ofte i den tungeste Prøvelsens Time, og at den mørkeste Sky altid havde en lys Side. Alle gave hans Anskuelser hjerteligt Bifald, og de stakkels Folk talte

mere fornøiet og saa mere tilfredse ud, efterat han saaledes havde udtalt sig for dem.

Den 6te April 1853 brød frem. Et smukt Rensdyr var taget frem, rede til at afgive et kraftigt Maaltid, hvori alle Mand skulde tage Deel for Adskillelsen, der skulde gaae for sig den følgende Uge, — da en Begivenhed indtraf, der befriede dem fra videre Lidelser og Prøver paa Udholdenhed. Jeg giver Capt. M'Clure's Journal for denne Dag næsten ordret.

»Da jeg gik i Nærheden af Skibet og samtalede med Næstcommanderende om at faae gravet en Grav til den Mand, som døde igaar, og vi anstillede Betragtninger over, hvorledes vi skulde kunne ophugge Graven, da Jorden var saa haardt frossen, — en i sig selv trist og nedtrykkende Betragtning, bemærkede vi en Person, som gik hurtig henimod os fra den ujevne Iis ved Indløbet til Bugten. Af hans Gang og Gebærder formodede vi i Begyndelsen Begge, at det var en af vore egne Folk, som forfulgtes af en Bjørn, men da vi nærmede os ham, kom vi i Tvivl om, hvem det vel kunde være. Han lignede vistnok ikke nogen af vore Folk, men da det faldt os ind, at muligen En eller Anden kunde prøve sin nye Reisedragt, for at forberede sig til Afreisen med Slæderne, og vi vare sikre paa, at ellers intet andet Menneske var i Nærheden, vedbleve vi at gaae frem. Da denne besynderlige Figur var omtrent tohundrede Yards fra os, løftede han Armene iveiret og gestikulerede paa samme Maade som Eskimoerne; tilmed udraabte han med høj Røst nogle Ord, der paa Grund af Blæsten og Øieblikkets overordentlige Eevælgelse lode ligesom et vildt Skrig og dette bragte os Begge

til strax at gjøre Holdt. Den Fremmede kom roligt nærmere, og vi saa, at hans Ansigt var saa sort som Ibenholt. Det maa virkelig tilgives os, at vi i Øieblikket undrede paa, om det vel var en Borger af denne eller den anden Verden; og havde han blot viist os Noget, der kunde ligne en Hale eller en Klovfod, skulde vi sikkert have brugt vore Been. Som det nu var, stode vi tappert paa vor Post, og var Himlen falden ned over os, kunde vi neppe være blevne mere forbavsede, end da den Fremmede med det mørke Ansigt raabte:

»Jeg er Lieutenant Pim, tidligere paa »Herald» og nu paa »Resolute«. Captain Kellett ligger med Skibet ved Dealy-Ø!»

At fare hen og gribe hans Haand var den første naturlige Tilskyndelse, thi Hjertet var altfor fuldt, til at Tungen kunde tale. Budskabet om Hjælp nær ved Haanden, nu da der ikke engang antoges at være nogen Undsætning indenfor Polar-cirklen, var altfor pludseligt, uventet og frydefuldt, til at vor Sjæl kunde rumme det strax. Nyhederne fløi med Lynets Hurtighed; hele Skibet var i Bevægelse; de Syge glemte deres Skrøbelighed og sprang ud af Køierne; Haandværkerne kastede deres Værktøi, og det underste Dæk blev ryddet for Folk, thi de stormede Alle hen til Lugen for at forvisse sig om, at en Fremmed virkelig var iblandt dem, og at det var sandt, hvad han fortalte. Al Nedslagenhed forsvandt fra Skibet, og Lieut. Pim fik en saa ublandet, hjertelig og taknemmelig Velkomst, at han sikkert vil mindes den og gemme den i sit Hjerte til sine Dages Ende.»

Kort efter ankom Hunaeslæden med to Mand, og der fulgte nu lange og ivrige Samtaler og Spørgsmaal. »Investi-

gator's« Besætning var heelt forvirret over den Hjælp, som havde naaet dem netop i rette Tid til at frelse Livet — uden Tvivl det rette Udtryk — paa de tredive Personer, som stode i Begreb med at forsøge paa at naae Hjemmet ved Hjælp af Slæder og Baade (saavelsom paa den forladte Skare, hvis Bestemmelse var at forblive tilbage); og da Kjendsgjærningen var bleven tydelig for Alle, kan man forestille sig deres Følelser. Det vilde være overflødigt at forsøge paa at beskrive, med hvor fuldt og taknemmeligt Hjerte Enhver maa have takket sin Gud for al hans Miskundhed.

* * * *

med
to fo
Oxen
spred
Forfa
ninge
forud
og at
vintri
excom
den v
ningen
ligeso
som
indtil
af Pol
Paasta
ædend
Polar-

Syttende Capitel.

Det vil her ikke være paa urette Sted under Eet at meddele de fra flere Sider indhentede Iagttagelser om de to for Polarfareren saa vigtige Dyrs, Rensdyrets og Moskus-Oxens, Liv og Sædvaner. Optegnelserne herom findes adspredte hist og her i en stor Mængde Dagbøger, men Forfatteren, som længes efter at fortælle om de nye Oplysninger, han har indsamlet, har her givet dem, og skal kun forudskikke den Bemærkning, at han ikke er naturkyndig, og at han kun er ansvarlig for Theorien om Dyrenes Overvintring, for hvilken Menings Skyld han nær var bleven excommuniceret som en Kjætter, da han første Gang udtalte den ved Griffiths-Ø i 1851. Nu, da de troværdige Beretninger fra Captainerne M'Clure, Austin, Kellett og Penny, ligesom ogsaa fra Kane, have oplyst os om mange Facta, som staae i Forbindelse med Havisens Bevægelser lige indtil den meget sildige Aarstid, og det i forskellige Dele af Polar-Archipelaget — nu ere vi i Stand til at see, at Paastanden om en Udvandring ved Efteraarstid af de planteædende Dyr til Amerika's Fastland, i den Hensigt at undgaae Polar-Vinterens Barskhed, ikke længer er holdbar.

Den lange Vei, som Sir James Ross og Commander de Haven i Vintrene 1849 og 1850 dreves med Isen fra Barrowstræde og den øverste Ende af Wellingtons Canal, beviste, at Isen rundt om disse Lande var i Bevægelse længe efter at Vinteren var begyndt, og at disse vilde Have paa den aldeles mørke Aarstid skød sig frem ad deres hemmelighedsfulde Vei til sydligere Breder. Vi have senere seet, at Isen indesluttede »Investigator« i Prindsen af Wales-Stræde, og Capt. Kellett's Escadre i Melville-Sund var ikke fast indefrossen før i Slutningen af November. Længe efter denne Periode fik de ved Springtid eller under heftige Storme mere end tilstrækkelig Vished om, at der var store Strækninger med aabent Vand eller tynd Iis omkring dem, — Altsammen tilstrækkeligt til at forebygge, at frygtsomme Rensdyr eller Moskus-Oxer skulde forsøge sig paa en Reise, som vilde have været forbunden med Vanskeligheder endogsaa for et Amphibium.

Yderligere Beviser findes allevegne i Mængde. Isen i Dronningens Canal og rundt om Hds. Maj.'s Skib »Pioneer's« Vinterqvarteer i Northumberland-Sund (1852—53), var saa tynd og dertil saa opskruet af Pakisen, ved Enden af Vinteren, at vore Folk havde Vanskelighed med at passere den; og i Nærheden af Dr. Kane's Vinterqvarteer i Smith's Sund, var Isen enten saa usikker eller saa opfyldt med opstablede Iisblokke, at hans udsendte Partier ikke kunde gaae over den fra Grønland til den vestlige Kyst.

Alt dette antydede uovervindelige Vanskeligheder med Hensyn til Antagelsen af en Dyrevandring, alene fordi de stakkels Kreaturer savnede en Landevei til at passere fra 78° til 68° N. B., en Afstand af omtrent 600 Mile i

lige
vint
Dyr
for
dybe
dor-
Fisk
altid
denn
strøm
sat u
Hare

vilde
de B
skjelli
have
kede
faae
arbeid
Bøger
I
friske
Austin
aaret
Lieut.
sede p
med to
efter V
tilgode

lige Linie. Dernæst er det jo bekjendt, at Rensdyret overvintre i Grønland, thi end ikke den stærkeste Forfægter af Dyre-Vandringen har nogensinde beskyldt de stakkels Dyr for at indskibe sig paa Atlanterhavets eller Davis-Strædets dybe Vande, for ved Efteraarstide at søge over til Labrador-Kysten; desuden vide vi, at hollandske og russiske Fiskere, som i gamle Dage overvintrede paa Spitzbergen, altid fandt Rensdyret der; endelig blev al videre Tvivl om denne Gjenstand fjernet ved de mangfoldige Beviser, som strømmede ind paa os mellem 1850 og 1854, og det er nu sat udenfor al Tvivl, at Polar-Øernes Rensdyr, Moskus-Oxer, Harer og Lemminger overvintre paa selve disse Øer.

Da dette Værk ikke er en naturhistorisk Undersøgelse, vilde det ikke interessere Læseren, om vi her anførte alle de Bemærkninger om denne Gjenstand, som findes i forskjellige af de Officerers Journaler, der i den sidste Tid have været beskæftigede i Polartjenesten. Nogle bemærkede een Kjendsgjerning, Andre en anden, saa man kunde faae en smuk Samling Data ud deraf, naar man vilde arbeide sig gennem den hele vægtige Masse af »blaae Bøger«. Vi give nedenstaaende Uddrag:

I Hjertet af Vinteren 1850—51 saaes Rensdyr eller friske Spor af dem i Nærheden af Capt. McClure's, Capt. Austin's og Capt. Penny's Vinterkvarterer; og tidligt om Foraaet 1851, da Temperaturen var $40^{\circ} \div$, observerede Lieut. Aldrich Rensdyr, hvide som nyfalden Snee, der græssede paa hvad han beskrev som stenede Sletter, bedækkede med to Fod dyb Snee. Dyrene vare saa magre og afkræftede efter Vinteren, at Ingen kunde antage, at de havde gjort sig tilgode paa Amerika's Fastland og fornylig vare løbne hid

til den 76de nordlige Bredegrad for at nyde en lav Tempera-
tur og Faste-Kost.

De havde deres unge Kalve med sig, hvilket end mere talte imod en Reise, som frem og tilbage neppe kunde ansættes kortere end 2000 Mile; og det maa vel erindres, at en saadan Afstand virker angribende paa Dyr's saavel som paa Menneskers Kræfter.

Captainerne M'Clure og Kellett stadfæste, at disse Dyr fandtes hele Vinteren igjennem ved de Steder, hvor de overvintrede. Nærværende Fortælling indeholder i denne Henseende adskillige mærkelige Yttringer, der ere uddragne af den førstnævnte Officeers Journal. Vi ville endnu tilføje en, som er dateret December 1852. »Rensdyrene«, siger han, »ere i de sidste Par Dage komne sydfra til deres Vinterqvarteer imellem Skrænterne og Sandhøiene; een Gang have vi truffet paa halvfemsindstye, en anden Gang paa fyrretyve; men de ere saa vilde, at kun faa ere blevne skudte. Vor toaarige Erfaring viser, at disse Dyr ikke vandre sydpaa, som almindeligt er antaget, men udholde Klimatets overordentlige Kulde og friste Livet ved den tarvelige Plantevæxt her findes, hovedsagelig Dværgpilen. De skrabe Sneen væk fra denne med deres Fødder og frembringe herved en bankende Lyd, som kan høres i en betydelig Afstand, naar Veiret er stille, og som hyppigt leder vore Jægere paa Spor efter dem. Harerne og Ryperne ere ogsaa komne ned til Strandkanten fra de høiere liggende Steder, saa vi ere blevne godt forsynede med Vildt.«

I 1853, umiddelbart efter nogle Maaneders streng Kulde, landede Forfatteren ved Nordkysten af Bathurst

Lan
Ren
De
mer
omk
rørt,
ere
om
efter
som
Organ
eller
Retnir
den e
den a
forled
Rensd
Barrow
E
rien,
Dyr's a
saaled
at gjen
vidt hi
65° ÷
en vel
Kraft b
Vi
relse o

Land, og blev ikke lidet overrasket ved at bemærke, at Rensdyr vare meget talrige paa det høiere liggende Land. De afgnavede, tilligemed deres sidste Aars Kalve, en jammerlig Vegetation, hvorpaa ethvert andet Dyr vilde være omkommen; den eneste Plante, som de ikke syntes at have rørt, var Saxifraga'en, uagtet de unge Skud eller Knopper ere mærkværdig søde og Rypens Yndlingsføde.

At Rensdyrene gaae over den faste Iis mellem Øerne om Foraaret, kan Ingen nægte, men det er for at søge efter Føde, ikke for at undgaae Barskheden af et Klima, som Naturen har forsynet dem med en beundringsværdig Organisation til at modstaae. Man har kun seet disse Spor, eller undertiden Dyrene selv, gaaende i østlig og vestlig Retning mellem Melville-, Bathurst- og Cornwallis-Ø paa den ene og Melville-, Eglintoun- og Prinds Patricks Ø paa den anden Side; men aldrig i saadant Antal, at Nogen kunde forledes til at kalde det en Vandring. Aldrig har man seet Rensdyret eller noget andet planteædende Dyr passere Barrowstræde eller Melvillestræde, enten nord- eller sydefter.

Efter saaledes at have udtalt os om Vandrings-Theorien, ville vi dernæst berøre disse vidunderlig byggede Dyrs almindelige Sædvaner. Uden nogen Bedækning af Spæk, saaledes som Bjørnen og Sælhunden, formaae de uskadte at gennemgaae en ubarmhjertig Vinter i et Klima, der, saavidt hidtil vides, i Gjennemsnit viser fra Nulpunktet indtil $65^{\circ} \div$, en Temperatur, der ligesom et koldt Staal lammer en vel paaklædt Mands Livskraft, ja ved sin uimodstaaelige Kraft bringer Jern og Klippestykker til at revne.

Vi ville først tale om Rensdyret. I omtrentlig Størrelse og Vægt kommer det Daadyret i vore (engelske) Parker

nærmest. En enkelt Undtagelse gjøres undertiden af en stolt Hjort, som, ihvorvel den ligesom Tennysons »mangeaarige Krage« er udmærket vel skikket til at føre sin Hjord og tager sig meget smukt ud i en Polar-Ørken, dog vilde være ualmindelig seig og vanskelig at tygge ethvert andet Sted end under 76° N. B. De ere paa ingen Maade skønne og gratiøse Dyr i nogensomhelst Alder; Leddene ere store og kraftige i Forhold til Dyrets Størrelse; de kløftede Hove ere meget store, og da Dyret er nødt til at løfte Foden høit, naar det løber over Sneen, har dets Galop Intet, der ligner det lette Spring, som er egent for Hjorten paa vore Øer, skjøndt der er Fart i dets Løb, og Rensdyret snart undløber hvilket som helst Dyr med Undtagelse af den langstrakte og langbenede Ulv.

Hjortene fælde deres Gevirer, og Hinderne kaste deres Unger i Mai eller Juni, omtrent til samme Tid som den første Tø begynder; Hannerne og Hunnerne findes da sjelden sammen, medmindre det skulde være en eller anden munter Lothario med et halvt Dusin beundrende gamle Jomfruer i sit Følge, — hvad der dog kun er en Undtagelse. Hunnerne ere paa denne Aarstid sædvanlig i smaa Flokke med deres Kalve; og disse smaa Skabninger, der ere lutter Øine, Øre og Been, allarmes ved det mindste Tegn til Fare. Sommer-Vegetationen feder Bukkene og Daaerne overordentligt, og Kalvene voxe hurtigt til, da denne Tid i Sammenligning med de Forhold, hvorunder de ellers leve, kan betragtes som Festdage, hvori de samle Kræfter til den kommende Vinters Prøvelser, medens deres svorne Fjender, Ulven og Ræven, henvende deres Opmærksomhed paa de spæde Sæler og Bjørne, eller have travlt

med deres egne smaa huslige Pligter. Ogsaa var Lavlandenes sumpige Beskaffenhed i Midten af Polar-Sommeren og de skarpe Steenhøje, hvis Virkninger saaes paa vore stakkels Hundes Fødder og paa vore egne Støvler, et stærkt Vidnesbyrd imod, at Ulven og Ræven paa denne Aarstid skulde kunne udrette synderligt imod klovfodede Dyr. Alt eftersom det sætter til med Efteraarsfrosten, og Sneen atter spreder sit Klæde over Nordens dødlignende Landskab, seer man igjen Ulven stadigt forfølgende de ulykkelige Rensdyr.

For at søge Beskyttelse og Varme, og ifølge det naturlige Instinct hos alle Dyr, der flokke sig, begynde de nu at trække sammen og danne store Hjorde af Daaer, Bukke og Kalve. I nogle har man talt 60 Stykker. Hjortene ere tilsyneladende ansvarlige for Disciplinen i disse store Skarer, saavel som for deres Sikkerhed. I sidstnævnte Henseende fortæller Capt. Mecham et morsomt Træk.

I October 1852 passerede han over den Deel af Melville-Ø, som ligger imellem Liddon Gulf og Winter Harbour, og traf paa et Antal af 300 Stykker Dyr; ja han siger, at han stadig saae Rensdyr i Flokke paa 10—60 Stykker. Den 7de October søgte han at liste sig ind paa en af disse Hjorde, der talte 20 Dyr, men naaede ikke at komme dem paa Skud; thi skjøndt Hinderne, paa Grund af den deres Kjøen medfødte Svaghed, vare overordentlig nysgjerrige, og een eller to Gange bestræbte sig for at slippe ud fra Flokken og nærmere betragte den »fremmede Herre«, vilde Hjortene paa ingen Maade taale en saadan Opførsel, tugtede dem temmelig alvorligt med deres Gevirer, og holdt Flokken sammen og i ustandset Fart, ved at løbe hurtigt rundt

omkring den og til samme Tid udstøde en besynderlig Lyd, som syntes at forurolige Hjorden og holde den i uafbrudt Flugt fra den frygtede Fare.

Disse Dyrs Beklædning, som i Løbet af Sommeren er bleven mærkværdig tynd og i Farve har faaet overordentlig Lighed med den for Sneen blottede Jord, bliver nu hurtig tykkere og vender igjen tilbage til sin forrige Hvidhed. Det er ingen Pels i dette Ords egentlige Betydning, men den danner et mærkværdig uigjennemtrængeligt Stof.

Naar Vinteren rykker frem, og Føden maa søges over større Strækninger, dele Hjordene sig i mindre Afdelinger paa 10—20 Dyr. Lichener, en Slags Klippe-Mos, de spæde Skud af Dværgpilen, saavel som islandsk Mos ere deres fornemste Føde. Det maa erindres, at Polar-Vegetationen ikke har Tid til at visne eller svinde hen om Efteraaret. Medens den staaer i fuld blomstring, og førend Vædskerne faae Tid til at vende tilbage til den Rod, som fremavlede dem, eller paa anden Maade gaae tabt, stivner Frost-Kongens magiske Haand Plantelivet. Saaledes har Skaberen Viisdom sørget for en frisk og Varme frembringende Føde, som ligger skjult under et Sneeteppes, hvilket disse Polar-Dyrs Instinct lærer dem at skaffe tilside for at naae de saa gavmildt præservede Fødemidler nedenunder.

Der er en anden Eiendommelighed, som er værd at lægge Mærke til. De fleste planteædende Dyr have en langsom Fordøielse, endogsaa i tæmmet Tilstand; vort Hornqvæg og vore Faar f. Ex. Dette synes at være i endnu høiere Grad Tilfældet med Moskus-Oxen, Rensdyret og Polar-Haren, og er til uendeligt Gavn i Lande, hvor Vegetationen

er fattig og vidt spredt, og Veiret af og til saa strengt, at det nøder disse Dyr til for to eller tre Dage ad Gangen alene at sørge for deres Sikkerhed og søge Ly imod Sneestormene i dybe Kløfter eller under høie Klipper. Det synes at maatte antages, at Naturen af deres Føde uddrager et større Quantum Næringsstof end hos Dyr under mere sydlige Breder, eller muligen tjener Føden, ved at forblive i Maven eller Indvoldene, til at standse Appetitens Krav, skjøndt der ikke er mere Næring at uddrage deraf.

De fleste Moskus-Oxer og Rensdyr, som bleve skudte, i Særdeleshed de første, havde Indvoldene udpilede med Føde (tilsyneladende fuldkommen fordøiet), medens Landet rundt omkring mange Gange var saa nøgent som en macadamiseret Vei, hvad der afgjort leder til den Slutning, at disse Dyr for længere Tid maae have indsamlet dette Quantum Føde, og at det for længe siden har været nedslugt og nødt Dyrenes Livsorganer til at være i fuld Virksomhed for at forebygge, at Føden skulde blive en Kilde til Sygdom. At Sygdom ellers herved kunde bevirkes, viste sig tydeligt med Moskus-Oxerne; thi hvis man skjød dem og lod dem ligge tolv Timer uden at tage Indvoldene ud, bleve de gennemtrængte af en stærk Moskus-Lugt, som gjorde Kjødet uspiseligt.

En anden mærkelig Kjendsgjerning, som vidner om, at disse Dyr uden at tage Skade kunne overvinde under høie Bredegrader, er, at i Lapland, hvor disse Dyr bruges til at trække, betragtes det som fuldkommen tilstrækkelig Føde for et Arbejdsdyr, hvis man er i Stand til at give det fire Pund Lavvæxter (*Cenomyce rangiferina*) daglig. Paa denne Kost vil et Rensdyr være i tilstrækkelig god Stand

til stundom at kunne gaae uden Føde i to eller tre Dage, og gjøre dette uden tilsyneladende at lide Nød.

Med Hensyn til Føde og en Organisation, der er skikket til at modstaae Polarlandenes strengeste Kulde, er Rensdyret saaledes udmærket godt forsørget; men dets største Plage maa være de altid rovlystne Ulve, som trænge sig om det ved Vintertid. Efterhaanden som Aarstiden rykker videre frem, synes Rensdyret med Resignation at bære denne uundgaelige sociale Ulykke; og den rolige Maade, hvorpaa en lille Flok af disse Dyr kunde sees at græsse med en Escorte af et halvt Dusin hungrige Ulve omkring sig, var høist mærkelig og vidnede ialtfald om megen Selvbeherskelse.

En Hjord af Rensdyr, saaledes omringet af Ulvene, der ere for store Kujoner til at gaae løs paa deres Bytte, opskræmmes hvert Øieblik af disse hungrige Udyrs langtrukne djævelske Hyl. Undertiden farer et skræmmet Dyr, greben af Rædsel over den afskyelige Musik, som ude af sig selv bort fra Hjorden, — og det hele eller en Deel af Ulve-Broderskabet sætter strax afsted efter Dyret. I mange Tilfælde vil Scenen lettelig kunne sammenfattes under den gamle tredeelte Løsning: — et Spring — et Skrig — en Knusen af Been og Snøften af Rovdyr — og Alt er forbi! thi en Polar-Ulvs Evne til at sluge og dens frygtelige Graadighed maa sees for at kunne forstaaes. Ingen Forfatter vilde udsætte sit gode Renomme for Sanddruhed ved at gjentage, hvad han i denne Henseende har seet. Undertiden naaer det skræmmede Dyr det aabne Land og gennemløber forbausende Strækninger, forfulgt af den udholdende Ulv, der sik-

kert naaer det, medmindre de træffe paa en anden Hjord, som optager det jagede Dyr i sine Rækker.

Naar en Flok Dyr gaaer og græsser, træffer undertiden et af dem paa en Plet, hvor der er megen Føde; naturligviis bliver det noget tilbage der, medens Hjorden rykker langsomt videre frem imod Vinden. Ulvene mærke sig øieblikkeligt Marodøren og snige sig krybende frem i den Hensigt at afskjære den fra Hjorden; er dette naaet, springe de hylende frem, og hvis Dyret ikke ved overordentlige Anstrengelser undgaaer dette Spring, er dets Skjæbne øieblikkelig afgjort.

Den hele Vinter igjennem gjentage disse Scener sig, og Lugten kommer Dyrene til Hjælp, naar Synet ikke længer slaaer til. Mangen en Jæger har ofte under December-Mørket i Mercy-Bugten ønsket sig en ligesaa skarp Lugte-Sands som Ulven, thi skjøndt han kunde høre Rensdyret, var det paa den Tid umuligt at see det, medmindre det bevægede sig over det, vel mørke, men dog sneeglindsende Landskab, og mangt et slet Skud blev gjort af en hungrig Mand efter et Par store funklende Øine, som lyste frem af den mørke Taage rundtom ham, fordi han ikke vidste, om Dyret var to eller tyve Yards fra ham.

I Hjertet af den strengeste Vintertid 1852—53 kom Rensdyrene ganske nær til »Investigator« og forlode følgende Landet. Om de gjorde det i den Hensigt at søge Varme, som Instinctet, om ikke Lugten, underrettede dem om udstrømmede fra Skibene, der vare som fuldkomne Varmevulkaner i Sammenligning med den strenge Temperatur, som herskede alle andre Steder (95° under Vandets Frysepunkt), eller det var for at søge Betyggelse imod Ulvene,

er vanskeligt at sige, men rimeligst var det dog af førstnævnte Grund; thi vi mindes, at Rævene i Leopold Harbour i 1848 snart mærkede den fra Sir James Ross's Escadre udstrømmende Varme og klogelig gravede sig Huler og opfostrede deres Unger i de Snee-Volde, som opkastedes rundt om Skibene.

Imidlertid faaer Vinteren med alle sine sørgelige Gjen-vordigheder en Ende; og det er forbavsende, hvor tidligt i det nye Aar der indtræffer Lindring i det plagede Rensdyrs Vilkaar. I Februar og Marts Maaned føder Sælhunden, og dens hjælpeløse Unger ere særdeles behagelige Lækkerbidskener, som nu begynde at tildrage sig samtlige Rovdyrs Opmærksomhed, — og i Særdeleshed Ulvens, hvorfor Rensdyrets Festdage nu kunne tage deres Begyndelse. Tilmed maae vi erindre, at Polar-Haren og Lemmingen ligeledes overvintre i det yderste Norden og af og til forskaffe Ulven og Ræven et Maaltid.

Efterhaanden som Foraaret skrider videre frem, ad-splittes Hjordene lidt efter lidt, og Dyrene kunne da sees i mindre Partier, indtil, som jeg før har sagt, Efteraaret atter bringer dem sammen.

Hvad her er sagt om Rensdyrets Liv og Sædvaner kan i Hovedsagen ogsaa ganske siges om Moskus-Oxerne paa disse Øer, men de synes fornemmelig at være indskrænkede til Melville-Ø, Banks Land og de store Øer, som ligge syd-øst for dette.

Man traf ingen levende Exemplarer af dem paa Bathurst- eller Cornwallis-Land, skjøndt man har fundet Hjerne-skaller og Been af dem paa begge Kysterne af Wellingtons og Dronningens Canal, dog ikke i meget stort Antal. Een

Moskus-Oxe fandtes i 1851 paa Byam Martins Ø; den syntes at være død af Alderdom eller Sult.

Capt. M'Clure's Mandskab skjød tre Oxer ved Mercy-Bugten. Senere Besøgere af Banks Land, Capt. Mecham og Mr. Krabbe, have seet dem i Mængde. Dog, forsaavidt som de Steder, man har besøgt, kunne betragtes som afgjørende med Hensyn til Spørgsmaalet om deres fornemste Opholdssteder, syntes det, at Sydvest-Pynten af Melville-Ø var deres Yndlings-Tilholdssted, i Særdeleshed den Deel, som laa imellem Liddon Gulf og Cap Russell; og det er værd at lægge Mærke til, at skjøndt denne Deel af Melville-Ø vender mod Syd, støder den dog op til den uhyre Strækning af aldrig optøet Iis, — dette »den hvide Bjørns Land«, hvorfra Vestenvinden syntes at medbringe en saa umaadelig Kulde, medens »Investigator« laa indesluttet ved Ballast-Strand i Banks Land.

Commander G. F. Mecham, hvis Beretninger om Slæde-Reiserne over Melville-Ø i mange Henseender ere af stor Værdi, anstiller følgende almindelige Observationer om de Dyr, han traf paa i 1853:

»Vildt anskaffedes kun, naar vi havde Brug derfor; ellers kunde vi have faaet en stor Mængde deraf paa Melville-Ø. Paa Affaldet af Landet fra Cap Smith op til Liddon Gulf's Hoved saaes Dyr i stor Mængde, men i Særdeleshed under den 115de Længdegrad, hvor der baade i April og Juni var særdeles mange Moskus-Oxer. Ved at gaae over Landet i en Strækning af ti Mile saae jeg ikke mindre end 150 Stykker Hornqvæg. Ved Cap Smith traf vi den 18de Juni en fuldkommen hvid Moskus-Ko med en sort Kalv, græssende tilligemed en anden Ko og Kalv af den sædvanlige

Farve. Kun een lille Hjord af Rensdyr saaes paa Veien over Melville-Ø til Winter Harbour i Juli Maaned, da Landet dengang var bedækket med Vand og ellers var meget sum-pigt. I Juni og Juli Maaned traf vi store Skarer af Lem-minger baade paa Landet og paa Isen. De, som vare ude paa Isen, bleve hyppigt tagne af Borgemestrene, som altid fandtes i Mængde, hvor Landet var høit eller steilt. Ved Indløbet til Liddon Gulf saa vi to store Flokke sneehvide Gjæs, men de vare ligesom alle Vandfuglene meget vilde.

Fra den nøgne Beskaffenhed af Jordbunden paa Eglintoun- og Prinds Patricks Land er jeg tilbøielig til at slutte, at disse ikke ere meget yndede Tilholdssteder for Dyrene. I Mai og Juni saaes paa Isen adskillige Spor, som alle gik fra Melville-Ø vesterefter. Paa Patricks Land fandt vi kun Vegetation umiddelbart ved den sydlige Strand, og det ikke længere end til den 122de vestlige Længdegrad. Paa hele vor Reise videre op i Landet, lige indtil vi igjen vendte tilbage til Sydkysten den 1ste Juni, saa vi ingen Spor eller Dyr af nogensomhelst Art, undtagen to Bjørne ud for Cap Manning.

Moskus-Oxerne vare alle meget vilde i April Maaned, og saaes i Almindelighed i store Hjorde, der kunde tælle fra ti til halvfjerdsindstyve Hoveder. I Juni Maaned vare de dorske og tamme og syntes at plages af deres tunge Uld-Beklædning, der hang løst ned over deres Bove og Lænder i stor Overflødighed; Hjordene vare meget mindre og bestode i Almindelighed af Køer og Kalve.

Ved Cap Russell kom jeg to Køer og en Tyr paa ti Yards nær, uden at de toge nogetsomhelst Hensyn til mig, og da jeg fyrede, løb de blot omtrent fem Yards og begyndte

igjen at græsse. Køerne stangede undertiden Tyren, som modtog deres Stød med Spidserne af sine Horn, hvad der gav en Lyd ligesom naar to tunge Kegle-Kugler stødte sammen."

Den svære Uld-Beklædning, hvormed Moskus-Oxerne ere forsynede, er fuldkommen beskyttende imod den strengeste Temperatur. Den bestaaer af lange, smukke, sorte Haar, og i enkelte Tilfælde hvide (thi det er ikke afgjort, at disse Oxer skifte Farve om Vinteren), med en smuk fin Uld eller Pels nedenunder, blødere og rigere end den fineste Alpaca-Uld, ligesom den ogsaa er længere. Haar-Beklædningen hænger saa langt ned, at den synes at berøre Jorden, og de smaa Dyr see ud som en Balle sort Uld paa fire korte kraftige Been, der ligne Gedernes. To meget klare Øine og et Par skarpe, farligt dannede Horn stikke frem af den bevægelige Uldmasse. I Størrelse komme de nærmest de smaa shetlandske Heste.

De synes at være af et meget ustadigt Temperament; thi undertiden stode de og stirrede dumt paa deres Angribere, strygende Hornene imod Forbenene, og til andre Tider maatte vore Jægere være hurtige for at undflye deres Raseri.

Om deres Bevægelighed, naar de ere ophidsede, taler Captain Mecham paa et andet Sted i sin før omtalte Dagbog:

"Under vort Ophold her gik jeg nordpaa over Land henimod den yderste Pynt af Hardy Bay paa Melville-Ø. Landet hæver sig til en Høide af omtrent 800 Fod over Havfladen, og næsten alle Høiene ere mærkværdig jævnt afskaarne. Moskus-Oxer findes her i stor Mængde; paa een

Slette bemærkede jeg henved halvfjerdsindstyve, som græssede indenfor en Omkreds af to Mile. Da jeg nærmede mig, deelte de sig i Hjorde paa omtrent femten i hver, anførte af to eller tre stolte Tyre. Deres Manøvrer vare saa hurtige og regelmæssige, at jeg ikke kunde tænke mig noget mere ligt med Cavalleri-Evolutioner. Een Hjord avancerede adskillige Gange i Galop indenfor Riffelskuds Distance, og dannede en fuldkommen Linie med Tyrene forud, visende en frygtelig Front af Horn. Den sidste Gang de rykkede frem i Galop, kom de os paa tredsindstyve Yards nær og udgjorde en sluttet Linie, medens Tyrene under Løbet fnysede og kastede Sneen iveiret. I samme Øieblik jeg fyrede, gjorde de omkring, forenede sig med Hoved-Hjorden og satte afsted ud af Sigte, kun af og til ventende efter den saarede Kammerat«.

Fra sin Slæde-Reise langs Nordkysten af Melville-Ø og Prinds Patricks-Ø giver Captain L. M'Clintock os en livfuld Beskrivelse af et Sammenstød med en prægtig Tyr. Vi afskrive den saaledes som den staaer i den »blaa Bog« fra 1855:

»Vi saae og skjød to meget store Moskus-Tyre, en Forsyning i rette Tid, eftersom det sidste Vildt forbrugtes denne Morgen. Vi fandt dem i bedre Stand, end vi nogensinde før havde seet dem. Jeg skal aldrig glemme en af disse stolte Tyres Dødskamp. En spansk Tyrefægtning giver ingen Forestilling derom; ja endogsaa den rasende Kamp med en Bjørn er tam i Sammenligning hermed. Dette Dyr blev skudt gennem Lungerne, og Blodet strømmede ud paa Sneen gennem dets Næseboer. Som den stod der, stolt iagttagende os, men ude af Stand til at gjøre Angreb.

vare dens smaa, men gennemtrængende og funklende Øine næsten skjulte af tykt og busket Haar, og dens hele Krop var i frygtelige Convulsioner under Dødskampen; den zittrende Bevægelse meddeelte sig til dens uhyre Beklædning af sammenfiltret Uld og Haar; endogsaa den plumpe tykke Manke syntes at reise sig forbittret og bevægede sig langsomt fra den ene Side til den anden. Det syntes som om den trængte sin Lidenskabs hele Raseri tilbage til eet sidste og voldsomt Angreb. Der hørt ingen Brølen, det majestætiske Dyr var stumt; men det vilde Glimt af rasende Ild, som skjød ud af dets Øine, og den truende Stilling var langt frygteligere end det hæsligste Brøl. Vi iagttog den i Stilhed, thi Tiden arbeidede for os, heller ikke vovede vi at sænke vore Bøsser, indtil dens Kræfter vare udtømte, og den vaklede og faldt.

Jeg har aldrig været Vidne til et saa voldsomt Raseri, ikke heller noget Øieblik tænkt mig, at et tilsyneladende saa dumt Dyr kunde ved Smerte og Lidenskab bringes til at afgive et i Sandhed saa forfærdeligt Skuespil. Det er næsten umuligt at tænke sig et skrækkeligere Syn, end det som hiin mageløse Indvaaner af disse nordlige Udørkener fremstillede for os i sine Døds-Øieblikke. — En Miil eller to længere frem saae vi fire Koer og en meget lille Kalv.

Det synes at være tvivlsomt, hvorvidt Ulven, der af Naturen er et meget feigt Dyr, er i Stand til paa nogen Maade at gaae angrebsviis tilværks imod Moskus-Oxerne. Det blev iblandt Søofficerer, som havde gjort Tjeneste paa Steder, hvor man kunde danne sig en begrundet Mening

om Spørgsmaalet, almindelig antaget, at Ulvene kun turde angribe Oxerne, naar de vare lamme eller syge.

Disse Oxers Bevægelighed og Evne til at klavre ligesom Geder er meget mærkelig og svarer ikke til deres klodsede Udseende. Man har seet dem, naar de bleve opskræmmede, at fare op ad en Klippevæg, hvor ingen menneskelige Anstrengelser vilde formaae at følge dem, og ligeledes, til største Forbavselse for Tilskuerne, at gaae ned ad de steile Sider paa Skrænterne ved skifteviis at lade sig glide paa Haserne og saa sagtne og standse deres Nedfart ved Hjælp af det udmærkede Horn-Skjold, som rækker tvers over deres Pander.

Polar-Harerne (*Lepus glacialis*) løbe sammen i Hjorde eller Flokke henved Aarets Slutning paa samme Maade som Rensdyrene. Man har paa een Gang seet tohundrede af dem; og ved et af deres Yndlings-Tilholdssteder, Cap Dundas paa Melville-Ø, saaes en fuldstændig, tre Yards bred Landevei, paa hvilken de mangfoldige Fodtrin havde traadt Sneen fuldkommen haard. Om Vinteren bore de sig Huler under Sneen, saavel til Beskyttelse som for at søge deres Føde. Captain M'Clintock siger: »man har fundet dem allevegne, men naturligviis talrigst der, hvor Plantevæksten er rigeligst, saasom paa Banks Land og Melville-Ø«. Jægerne fra »Resolute» og »Intrepid» skød paa den sidste Ø 161 Harer i tolv Maaneder. Færdige til at sættes paa Bordet veiede de i Gjennemsnit 7 Pund, og fra 10 til 12 Pund med Skindet og Affaldet. Om Sommeren søger Haren, saavel som Lemmingen, Beskyttelse imod Rovdyrene under store Steenblokke eller paa Forsiden af Klippe-Skrænterne. Til samme Tid har man seet Harerne i Flokke — fra tolv til tyve

i hver Flok. Deres Skind er saa tyndt, at man ikke kan bruge det til Noget, skjøndt Vinterpelsen er meget smuk, og Farven skinnende hvid. De gaae ikke i Vinterqvarteer og besynderlig nok fandt »Investigator's» Besætning dem hyppigt imellem de svære Drivis-Blokke i Mercy-Bugten, som om de flyede til denne ujevne Grund af Frygt for Ulvene og Rævene. De afvige fra den europæiske Hare deri, at Hunnen i eet Kuld bringer fem eller syv Unger til Verden.

Det interessante lille Dyr af Gnaverslægten, Polar-Lemningen (*Myodus Lemmus*) — en lille Pragt-Udgave af Guinea-Svinet — ligner i Sædvaner meget Haren, men findes i Almindelighed i store Familier. Man har seet dem til alle Aarstider, og om Vinteren ere de fuldkommen hvide. Da de søge deres Føde og leve under Sneen, er det alene den skarptlugtende Ræv og Eskimo-Hunden, der kan finde deres Opholdssteder og glæde sig ved denne Lækkerbidsken.

Om Sommeren, i Almindelighed henimod Enden af Mai eller tidlig i Juni, have de den besynderlige Vane at gaae bort fra Land ud paa den frosne Havflade. De synes ikke at have nogen bestemt Hensigt hermed, og kunne ikke siges at være paa Vandring. Muligen bevæger Tøveiret dem til at forlade Landet, og en af Søfolkene bemærkede engang i den Anledning: »De velsignede smaa Lemninger maae vist være meget lystne efter Salt, Sir!» Der syntes virkelig heller ikke at være nogen anden Maade, hvorpaa man kunde forklare sig deres Lyst til at søge Isen paa en saadan Aarstid. Forfatteren fandt dem ofte i stor Mængde, temmelig langt ude paa Isen ved Nordkysten af Melville-Ø, og saa langt som Øiet fra en betydelig

Høide i Land kunde see paa en klar Dag, var der intetso-
helst fast Land, hvorefter de styrede. Naar de saaledes
ere stillede blot paa den aabne Iis, blive de Føde for Ugler,
Maager og Ræve. Kan Forsynet muligen foranledige denne
Udvandring i det Øiemed at skaffe disse Kreaturer Føde og
indskrænke Antallet af Dyr, som ellers vilde mangfoldig-
gjøres over alle Grændser og opæde den hele Vegetation i
en af Naturen øde Egn?

Man skulde neppe troe, at en saa lille Skabning kunde
tjene til Føde for saa store Dyr som Polar-Bjørnen, men
at det er saa, vil følgende Uddrag af min Dagbog vise.
Stedet, hvortil der sigtes, er en Dal paa Nordostsiden
af Bathurst Land, som aabner sig ud imod Dronningens
Canal:

»Løverdag Formiddag den 2den Juli. Jeg saae nogle
Klipper og de smaa Bjørne-Øer tilsøes. Satte Seil til for
en strygende Vind, og begunstigede af Isen skjød vi frem
med en god Fart indtil Kl. 3, 30 Min. F. M. Da vi saae
noget Drivtømmer nær derved, som det var af Vigtighed at
faae undersøgt, lagde vi bi og gik i Land, medens Folkene
spredte sig langs med Stranden for at samle alt det Tøm-
mer de kunde finde. Da jeg gik op i Landet for at faae
Udsigt fra en Høi, overraskedes jeg ved Synet af en Hun-
Bjørn og to Unger i nogen Afstand fra Kysten. Jeg lagde
nøie Mærke til dem og saae med spændt Interesse, hvor-
ledes Moderen anvendte sine Kjæmpekræfter for at faae
vendt de store Sandsteensblokke, der laae spredte over
Sletten, og under hvilke de stakkels Lemminger paa denne
Aarstid søge et Skjulested. I samme Øieblik som Hun-
Bjørnen løftede Stenene, hvilket den gjorde ved at sidde

paa Haserne og trække dem til sig med Forlabberne, foer Ungerne ind og greb deres Bytte, som de derpaa i Overgivenhed kastede op i Luften. Efterat have seet Moderen gjentage denne Operation, indtil Ungerne maatte have gjort et meget godt Maaltid, morede det mig at være Vidne til den Maade, hvorpaa Bjørnen giver sine Unger Die, hvad jeg antager maa være et Syn, man sjelden faaer at see. Moderen sad ned med det ene Bagbeen bøiet, for at bringe Yveret saa lavt ned som muligt, og de Smaa diede flinkt staaende. Begjærlige efter at sikkre os denne Familie, begyndte vi at brænde alle Slags stærktlugtende Sager. Langt om længe kom Bjørnen ned mod os med sine spæde Smaa, dog meget forsigtig, og da den endnu var mere end 100 Yards fra os, bøiede den af og anede ganske vist Uraad. Jeg fulgte efter den og var saa heldig i en Afstand af omtrent 150 Yards at sende den en Miniekugle i Livet bagved Forboven. Ungerne fore strax bort, skjøndt jeg maa antage, det ikke var længe siden de vare fødte, eftersom de kun vare af Størrelse omtrent som en irsk Støverhund. Et Par af Folkene (Hall og Wicketts) kom nu til, og i Forbindelse med disse, der forøvrigt snart vare forud for mig, forfulgte jeg Bjørnen, og tilsidst indhentede vi den efter en lang Jagt. Dyret, som saae, at det ikke kunde undflye, syntes at have bestemt sig til at vente os bag en Række Steenblokke. Da vi nærmede os det, forvissede jeg mig om, at de havde hver eet Skud tilbage i deres Bøsser, og da Folkene længtes efter at gaae det paa Livet, rykkede vi nærmere, medens Dyret meget snildt skjulte sit Legeme for at faae os nær nok til at styrte sig over os med et Spring. Den vidunderlige Lighed i Farve mellem Bjørnens Pels og Sneen begunstigede dens

Manøvre, og vi vare ikke mere end tredive Yards fra den, da den reiste sig. Det var et betænkeligt Øieblik, thi Dyret var rasende af Forbittrelse. Imidlertid gik Folkene meget koldblodigt tilværks og sagde blot til hinanden: »Rolig!« Hall gav Ild, men streifede den kun; den kom nærmere ind paa os, da George Wicketts med sin Miniebøsse (som jeg meente han var fuldkommen værdig til at benytte, efterat han saa heldigt havde faaet Dyret til at stoppe), traf den lige i Bovbladet. Med et snappende Tag med Tænderne, som det var behageligt at vide, ikke kunde naae os, vendte den om, løb vaklende et Stykke frem og faldt saa kort efter til Jorden og var død. Vi vendte tilbage til Baaden, for efter endt Middagsmaaltid at sende den lille Slæde hen efter Spækket.

Hun-Bjørnen var ussel mager, der var Intet i dens Mave, og Pelsen var i en daarlig Forfatning. Medens de flaaede den, løb de stakkels smaa Hvalpe til for at faae Die. Folkene forsøgte at fange dem, men da de ikke kunde dette, slog de dem ihjel. Deres smaa Maver vare fuldkommen udspændte med Lemmingerne, som de havde slugt hele«.

Den mærkeligste Kjendsgjerning af Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Tilværelsen af dyrisk Liv under saa høie Bredegrader og i den strengeste Kulde, er dog maaskee den, at man har fundet enkelte Ryper hele Vinteren igjennem paa Melville-Ø og Banks Land. Jeg kunde ogsaa tilføie, at de ligeledes ere blevne sete af Officerer, som overvintrede ved Beechey-Ø, hvor en lille Flok blev jaget op i Hjertet af Vinteren 1852—53. Endnu skal jeg kun med Hensyn til dette Punkt anføre nogle Ord af en Officer,

som har havt udmærket Leilighed til at iagttage denne Kjendsgjerning (Captain F. L. McClintock, R. N.):

»Hjerpen«, siger han, »gaaer aldrig nord for Baring-Ø, og den almindelige Rype (*tetrao lagopus*) er den eneste Fugl af denne Slægt, som findes paa Melville-Ø. De ere talrigst i April, findes almindelig parviis, og i September samle de sig i Flokke, undertiden paa femten til tyve Fugle, og be- rede sig til at flyve syd paa. Efter Udgangen af denne Maaned saaes nogle faa Stykker, og det var sandsynligviis Fugle, som ikke havde parret sig i den forløbne Sommer. Nogle Ryper bleve skudte i Januar og Februar i udmærket god Stand. Den største af dem veiede $2\frac{1}{2}$ Pund, og indeni den fandtes $2\frac{1}{2}$ Unze af de spæde Skud af Dværgpilen. Mange af disse Skud vare saa tykke som en Vingefjer af en Krage og $\frac{3}{4}$ Tomme lange. Færdig til at koges veiede Fuglen $1\frac{1}{2}$ Pund — en ganske antagelig Vægt. Sexhundrede og fireogfirsindstyve Ryper bleve af Folkene fra »Resolute« og »Intrepid« skudte paa Melville-Ø i tolv Maaneder, og dette var mere end det samlede Udbytte, som »Investigator's« Besætning fik af Jagten paa disse Fugle.

Der er Grund til at troe, at disse haardføre Fugle bore sig ind under Sneen for at søge Varme, Beskyttelse og Føde, ligesom Tilfældet er med Haren og Lemmingen.

Vi maae nu igjen vende tilbage til vore Venner paa »Investigator«, som vi forlode i stærk Bevægelse paa Grund af den pludselige og uventede Forbindelse, der var bragt i Stand med Hds. Maj's Skib »Resolute«.

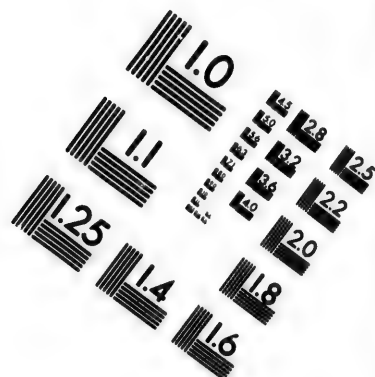
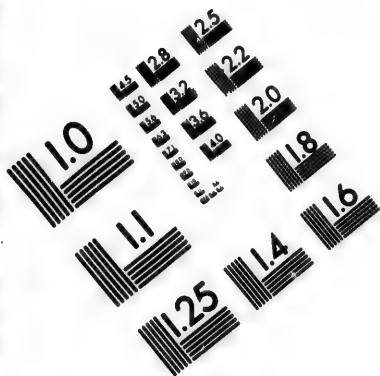
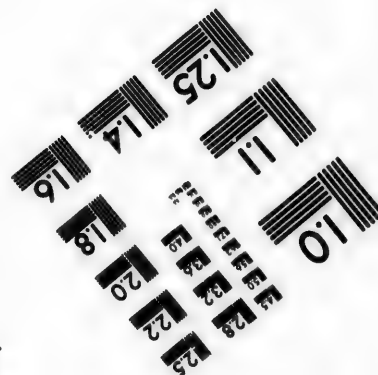
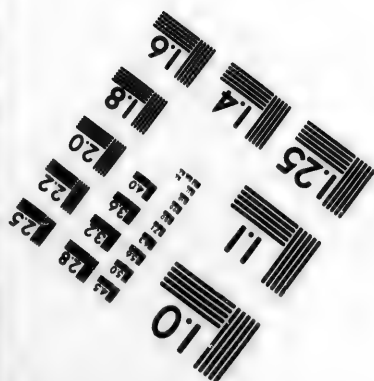
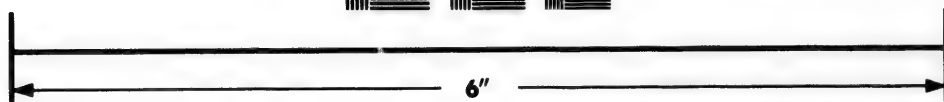
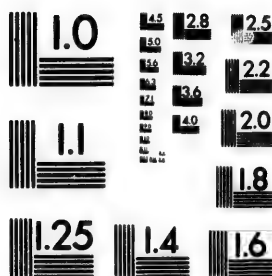

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

**Photographic
Sciences
Corporation**

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

1.4 1.8 2.0 2.2 2.5 2.8 3.2 3.6 4.0 4.5 5.0 5.6 6.3 7.1 8.0 9.0 10.0 11.2 12.5 14.0 16.0 18.0 20.0 22.5 25.0 28.0 31.5 36.0 40.0 45.0 50.0 56.0 63.0 71.0 80.0 90.0 100.0

100 50 20 10 5 2 1 0.5 0.2 0.1

Attende Capitel.

Captain M'Clure bestemte sig til strax at aflægge et Besøg hos Captain Kellett, for med ham at træffe Foranstaltninger til at faae alle sine syge Folk sendte til Dealy-Ø og derfra hjem. Han fastholdt endnu sin oprindelige Plan og vilde forsøge at bringe »Investigator» hjem ved med den at vente endnu en Sommer og Vinter (1853—54), førend han forlod den for at trække sig tilbage til Melville-Ø. Med denne Plan for Øie skrev han følgende Brev, og skjøndt Tonen heelt igjennem er mærkværdig, vilde jeg ikke lade Forfatterens koldblodige og ubøielige Sjælsstyrke vederfares Retfærdighed, hvis jeg undlod at fremhæve den Paragraph, hvori han med ædelt Heltemod gør opmærksom paa det Unyttige i at risikere flere Menneskeliv, dersom han og hans Skib atter skulde savnes.

Til Admiralitets-Secretairen.

Hds. Maj.'s Opdagelses-Skib »Investigator», Mercy-Bugten, Barings Ø (nu Banks Land), den 10de April 1853.

»Sir!

»For det mulige Tilfælde, at vi ikke komme til England i dette Aar, anseer jeg det for nødvendigt, til Efterretning for

Admiralitetets Lord-Commissairer, at meddele Dem, hvad vi ville foretage os i 1854, paa det at Lorderne kunne være i Stand til, samtidigt at tage saadanne Forholdsregler til Hjælp for os, som maatte synes hensigtsmæssige.

»Skulde Isen bryde op i denne Bugt tidligt nok, til at vi kunne passere Stræderne denne Sommer, og vi finde Vandet aabent østen for Leopolds Ø, er det min Hensigt at gaae frem uden at stoppe for at tage Provisioner ombord fra Port Leopold; skulde Isen derimod være tyk henad Lancaster-Sund, vil jeg, om muligt, gaae videre til Port Leopold, forsyne mig med hvad jeg mangler i Provisioner for tolv Maaneder og saa løbe den Risiko at maatte overvintre i Pak-isen, hellere end at forblive ved ovennævnte Havn. Dersom vi imidlertid blive opholdte i denne Bugt til næste Aar, vil det blive nødvendigt at forlade Skibet henimod Enden af April og søge til Port Leopold, hvor jeg veed, at der er en god Baad, et Huus og rigeligt Forraad af Provisioner. Naar den seilbare Aarstid begynder, vil jeg da gaae frem til Ponds Bay, holdende mig langs Kysten af Barrowstræde, og hvis jeg, efterat være ankommen til Ponds Bay, skulde faae at vide af Eskimoerne, at ingen Hvalfangere endnu have været der, vil jeg vente paa en af disse, saalænge som mine Provisioner ville tilstøde det, men hvis ingen kommer, gaae ned langs Vestkysten af Baffinsbugten, holdende mig tæt op under den Iis, som ligger ud fra Land, hvor man næsten altid kan være sikker paa at træffe Hvalfangere eller Baade fra dem. Skulde jeg see mig skuffet heri, vil jeg sætte over til Disco, i Haab om at kunne gjøre Overfarten med et af de danske Skibe, som aarligt komme der og afseile omtrent ved September Maanedes Begyndelse; eller

skulde jeg komme for seent til at gaae med dem, vil jeg enten fragte eller købe en af deres Kyst-Skonnerter, som jeg troer gjør Handelsreiser, mellem Colonierne, hvis den er i Stand til at staae en Reise igjennem over Atlanterhavet. Kunde ingen af Delene lade sig gjøre, maatte vi nødes til at blive tilbage paa Colonien til den næste Sommer.

»Skulde nogen af Hds. Maj.'s Skibe blive udsendte til Hjælp for os, og vi have forladt Port Leopold, vil en Beretning med Oplysning om vor Route blive efterladt i Nærheden af Huset ved Whaler's Point eller paa et andet iøinefaldende Sted. Hvis der derimod ikke skulde findes noget Tegn paa, at vi have været der, kan det antages, at en eller anden ulykkelig Hændelse er indtruffen, saa at vi enten ere drevne ind i Polarhavet eller knuste i Barrowstræde, og at ingen Overlevende ere blevne tilbage. Hvis saadant skulde være Tilfælde, hvad jeg forøvrigt ikke vil antage, vil det være aldeles unødvendigt at trænge længere frem imod Vest for at skaffe os Hjælp, eftersom vi til den Tid, da et Skib skulde kunne naae denne Havn, Alle maatte være omkomne af Mangel paa Provisioner; i saa Fald vilde jeg foreslaae, at den Commanderende beordres til at vende tilbage og paa ingen Maade udsætte sig for den Fare at offere flere Menneskers Liv for at søge efter dem, som da sikkert ikke længer ville være ilive.

»Da det imidlertid kan indtræffe (hvad der hændte Sir John Ross), at Isen ikke bryder op i Regent's Stræde hele Sommeren igjennem, er det ligesaa godt at

være forud betænkt paa et saadant Tilfælde. Hvis dette skulde skee, er det nødvendigt at overvintre ved Port Leopold, medmindre vi bleve underrettede om, hvor et eller andet Skib maatte ligge, som man vilde sende til Hjælp for os, hvad jeg mener maatte kunne lade sig udføre uden stor Vanskelighed. Ihvorvel nemlig et saadant Skib ikke vilde være i Stand til at komme langt op i Stræderne, vilde Admiralitets-Strædet dog ganske sikkert være frit for Iis; der kunde det da søge hen og fryse inde i en eller anden sikker Bugt. Naar da Stræderne vare fast tilfrosne, omtrent i Midten af October, kunde en lille Afdeling udsendes med Budskab herom. Vi vilde da Alle søge over efter Skibet, og skjøndt det var noget seent paa Aaret, vilde det ikke være sandsynligt, at Folk, som arbeidede for deres Liv, skulde lade sig afskrække af en Smule Kulde.

»Hvad saa Enden skal blive paa denne lange og besværlige, men, som jeg haaber, ikke uvigtige Reise, beder jeg Dem, Sir, at De vil forsikre Lorderne om, at jeg ved enhver Bestemmelse, jeg har taget, i Eet og Alt har ladet mig lede af hvad jeg har betragtet som min Pligt, idet jeg til det Yderste har fastholdt det Øie-med, i hvilket Expeditionen blev udrustet. Skjøndt vi ikke have været saa heldige at erholde Oplysninger, som i nogensomhelst Henseende kunde kaste et Lys over vore savnede Landsmænds Skjebne, haaber jeg dog, at de indvundne Resultater, nemlig Bestemmelsen af Kystlinien for en meget stor Strækning, fremdeles Opdagelsen af meget nyt Land (hvoraf en Deel er beboet af et ufordærvet og trohjertet, hidtil ukjendt Folk), og fremfor Alt den bestemte Oplysning om Vandforbindelsen mellem det atlantiske og

stille Ocean, som i saa mange hundrede Aar har skuffet de søfarende Nationers Bestræbelser, saa at endogsaa dens Tilværelse næsten betragtedes som tvivlsom, — disse indvundne Resultater haaber jeg fuldt og fast ville blive betragtede som tilstrækkelig interessante og vigtige, til at Lorderne ville fælde en gunstig Dom over den af os udførte Tjeneste.

»Jeg har den Ære, Sir, at være

Deres lydige og ærbødige Tjener

Robert M'Clure,

Commander.«

Som Capt. M'Clure havde foresat sig, forlod han »Investigator» med et Slædeparti og naaede »Resolute's» og »Intrepid's» Vinterquarteer den 19de April. Vi kunne fatte Betydningen af dette Møde mellem ham og Captain Kellett. De havde sagt hinanden Farvel hiin mærkelige Dag i Behringsstræde i Aaret 1850, da den Sidstnævnte foreslog ham at afvente Capt. Collinson. Havde han fulgt dette Forslag, vilde Nordvestpassagen ikke være bleven opdaget, og Eftersøgelsen efter Franklin vilde ikke være bleven ført til Ende paa en eneste Linie fra det ene Verdenshav til det andet. Capt. Kellett samstemmede i Førstningen med Capt. M'Clure i hans Ønske om at redde »Investigator», men da Lieut. Creswell fra dette Skib ankom den 2den Mai med nogle af de svageste Folk og meldte, at der allerede var indtruffen to Dødsfald til i Mercy-Bugten, følte Capt. Kellett, at han, som ældre Officeer, vilde paadrage sig et stort Ansvar, hvis han tilstedede, at Capt. M'Clure og hans Ledsagere, af Iver for at udføre, hvad deres Stands Ære krævede af dem, satte de Menneskers Liv i Fare, som saa

modigt havde gjort deres Pligt*). Det blev da afgjort saaledes, at Dr. Domville fra »Resolute« skulde vende tilbage til »Investigator« med Capt. M'Clure, afholde en Doctor-Visitation over alle Ombordværende, beordre dem hjemsendte, der ikke kunde ansees for at være i Stand til at udholde en Vinter til, og saa give de Raske Valget imellem at forblive i Skibet endnu et Aar, eller forlade det. Da Capt. M'Clure naaede »Investigator«, henvendte han sig til sine

*) Mandskabets Forfatning, hvorom Lieut. Creswell overbragte Efterretning, kan bedst sees af følgende Erklæring, som Dr. Domville afgav for den af Underhuset valgte Comitee, der kom sammen i Juli 1855 for at tage Bestemmelse om den Belønning, som skulde tilstaaes Captain M'Clure og hans Folk.

Captain M'Clure ankom den 19de April til Hds. Maj.'s Skib „Resolute“ og forblev ombord indtil den 2den Mai, da en anden Afdeling fra hans Skib ankom. Indtil den Tid var Commander M'Clure bleven holdt tilbage af Captain Kellett, da Mandskabet ved hans Slæde (som dog uden Tvivl var udvalgt af de Flinkeste), var i en saa afkræftet Legemsforfatning, at man maatte nære nogen Frygt for, hvorvidt de Tilbageblevne vilde være i Stand til at opholde sig længere i disse Egne; og de ovenfor omtalte nye Tilkomnes Udseende retfærdiggjorde i høieste Grad Capt. Kellett's Forholdsregel. Ubestemte Efterretninger om deres svage Tilstand vare gaaede foran dem; nu fremstillede den alvorlige Virkelighed sig: Een Officeer med periodiske Anfald af Sindsforvirring, een Mand afsindig (eller imbecil); hans Forfatning og Udseende tilmed endnu mere ynkværdig paa Grund af alvorlig Frostskaade i Fingrene; to Mand hidbragtes paa Slæderne, den ene lidende af Skørbug, den anden af Underlivsfælde og Betændelse i Benet; de Øvrige alle meer eller mindre angrebne af begyndende Skjørbug og Afkræftelse, som tydeligt kunde sees af deres vaklende Gang, udmagrede Skikkelse og det hentærede Udtryk i Ansigtet, der af og til opklaredes, naar Erindringen om den virkelige Forandring i deres Forhold et Øieblik gjenemfoer deres Tanke, en Forandring, der — som Nogle udtrykte sig — var vanskelig at fatte. Flere Maaneder igjennem havde deres Tanker stadigt været opfyldte med den uvisse Fremtid, hvoraf de ikke kunde tænke sig nogen bestemt Udgang.“

Folk for at erfare, hvorvidt de ønskede at forblive ombord, og gav saa fireogtyve Timer til Doctor-Visitationen og til at de sunde Folk kunde tage Bestemmelse, om de vilde forblive tilligemed ham eller gaae hjem. Visitationen faldt imidlertid uheldig ud og svarede ikke til den standhaftige Førers Forhaabninger; thi den følgende Dag, den 23de Mai, skriver han i sin Dagbog: »Min Overraskelse og Skuffelse over ikkun at finde fire Mand, der følte sig stærke nok til at gennemgaae en Vinter til, var stor; men jeg skylder alle mine Officerer at sige, at de traadte kjækt og mandigt frem og tilbøde deres Tjeneste, idet de stærkt udtalte deres Ønske om at forblive ude og afvente, hvad den kommende Sommer maatte stille i Udsigt«. Skjøndt man maa beundre Capt. M'Clure's Jernvillie, var det dog maaskee i det Hele taget bedst, at Forholdene ikke tillode ham at forblive; thi Læge-Beretningen var meget betænkelig, og eftersom Omstændighederne viste, at Sommeren 1853 ikke var gunstig ved Melville-Ø, og at »Investigator« ikke kunde have undsluppet, maae vi glæde os over, at disse brave Folk bleve forskaaede for flere Prøvelser i Mercy-Bugten.

Lægernes Beretning lød som følger:

»Beretning om Doctor-Visitationen over »Investigator's« Mandskab. Hds. Maj.'s Skib »Investigator«, Mercy-Bugten, den 23de Mai 1853.

»Sir!

»I Henhold til Deres Ordre, som er bleven os meddeelt gennem Commander M'Clure, lydende paa, at en Visitation skulde afholdes over Officerer og Mandskab, som ere forblevne ombord i dette Skib, i den Hensigt at faae sikker Kundskab om deres Helbredstilstand i Almindelighed og deres Dygtighed

til videre Tjeneste i Polarhavet, have vi den Ære at underrette Dem om, at vi, overensstemmende med denne vor Ordre, idag have foretaget et nøiagtigt og omhyggeligt Efter-syn; og ere vi komne til det Resultat, at deres nærværende Helbredstilstand er saaledes, at den gjør dem aldeles uskikkede til at imødegaae endnu en Vinter i dette barske Klima, og at man saaledes ikke tør udsætte dem herfor uden at maatte nære den alvorligste Frygt for Følgerne.

»Der findes hos dem Alle for Øieblikket, med een eller to Undtagelser, tydelige Tegn til Skjørbug og Afkræftelse af forskjellig Art og Grad, med hensvindende Huld og af-tagende Kræfter, hvad der kan sees af de Bemærkninger, som ere vedføjede alle Navnene paa den medfølgende Liste.

»Mandskabets snarest mulige Afreise fra disse Egne bliver saaledes en paatrængende Nødvendighed, ligesom man ogsaa ufortøvet maa træffe Foranstaltninger til, at de kunne bringes under den gavnlige Indflydelse af saadanne antiskorbutiske og andre virksomme Midler, som ere nødvendige for deres Helbredelse og Frelse.

»Vi ere ogsaa af den Mening, at den Afkortelse i Rationerne, der har været foretaget med deres Kost i et Tidsrum af næsten tyve Maaneder, maa betragtes som aldeles utilstrækkelig til at vedligeholde Helbreden hos Folk, der ere udsatte for dette barske Klima's Indvirkninger, — hvilken Anskuelse ogsaa stadfæstes af tidligere Erfaringer.

»Det er indlysende og sees kun altfor tydeligt af deres nuværende Forfatning, at dette har gjort dem mindre skikkede til at frembringe et saadant Quantum dyrisk Varme, som kunde være tilstrækkeligt til at modstaae den intensive

Kulde, medens det har bevirket en Disposition til Anfald af den Sygdom (Skjørbug), der har begyndt at tage saa almindelig Overhaand iblandt dem, ledsaget af dens sædvanlige nedbrydende Indflydelse paa Sindet. De ere herved blevne i høi Grad modtagelige for andre Sygdomme og uskikkede til at modstaae de Savn, for hvilke de have været udsatte, og som ere uadskillelige fra Polartjenesten.

»Det er ligeledes vor Mening, at i den Tilstand og Forfatning, hvori de nu ere, vilde de Midler til Lindring og Helbredelse, hvoraf Skibet er i Besiddelse, være utilstrækkelige til at bevirke en saa sund og kraftig Helbredstilstand, at den kunde give nogen Sikkerhed imod saadanne tilstødende Onder, som maatte følge af at forblive i Skibet og være udsatte for endnu en (den fjerde) Polar-Vinters overordentlige Strengthed, efter at have udholdt Virkningerne af et saa langt Ophold, som det er faldet i deres Lod at maatte prøve«.

»Vi have den Ære etc.

Alexander Armstrong,	W. T. Domville,
Læge paa Hds.. Maj.'s Skib	Læge paa Hds. Maj.'s Skib
»Investigator«.	»Resolute«.

»Henry Kellett, Captain, C. B.,
Hds. Haj.'s Skib »Resolute«.

Nogle Dage senere synes ogsaa Capt. M'Clure med Resignation at have opgivet sine hidtil nærede Forhaabninger, og, skjøndt det var en bitter Nødvendighed, betragtet det som Pligt at forlade Skibet. Til enhver Tid under sin farefulde Reise havde han følt sig overbeviist om, at alle Foranstaltninger vare trufne paa den bedste Maade; og han frygtede for, at

Udførelsen af hvad han og hans Officerer ansaae for deres Pligt som Marinens Mænd, navnlig det at frelse Skibet, skulde blive vendt imod ham som en Beskyldning for let-sindigt at udsætte sine Folks Liv. Der stod da kun tilbage for ham at landsætte sine Baade, sit Varegods og sine Provisioner, til at afgive et Depot for Capt. Collinson eller hvilkensomhelst Anden, der i kommende Aar maatte behøve saadanne Forsyninger, og saa sikkre Skibet imod at blive drevet tilsøes af fremtidige Storme. Som et Exempel paa, hvor omhyggeligt der var holdt Huus med Provisioner og Gods, under en treaarig Fraværelse og Savn af enhver ny Forsyning, fortjener Depotet en Plads i denne Beretning; det bestod af følgende Artikler:

Biscuit	1000	℔,
Rom	26	Galloner *),
Cognac	20	" "
Salt Oxekjød	600	℔,
Flesk	1600	"
Henkogte Sager	3000	"
Meel	6420	"
Talg	112	"
Sukker	1000	"
Chocolade	435	"
Thee	126	"
Tobak	484	"

Klæder til tredive Mand for et Aar, Baad, Spiir,
Trosser, Krudt, Kugler og Vaaben.

*) En Gallon = c. 4½ Pot.

Deres sidste og sørgelige Pligt var at opreise en smuk Mindetavle over deres tre Skibskammerater, som vare døde i Mercy-Bugten, og da dette var gjort, heisede »Investigator's« Mandskab den 3die Juni 1853 Vimplen paa Toppen af deres kjære, herlige Skib, og forlode det ligesaa bedrøvede, som havde de forladt en prøvet Ven paa hans Yderste.

Den 17de Juni naaedes Escadren ved Dealy-Ø af »Investigator's« Besætning, som fandt alle Forberedelser til deres Beqvemmelighed trufne ombord i »Resolute« og »Intrepid«. Ethvert Skib indquarterede sin Deel af »Investigator's« Mandskab og Officerer, og efter et styrkende Maaltid og en lang Udvexling af Nyheder fra Hjemmet og forbausende Historier fra Banks Land, opsloge Folkene fra »Investigator« deres Bolig i de nye Skibe og tænkte, at alle deres Bekymringer nu vare til Ende *).

Der indtraf kun Lidet, som afbrød Eensformigheden i Polar-Livet ved Bridport-Indløb, Dealy-Ø, indtil Mr. Roche, Mate paa »Resolute«, som tidligt paa Aaret med nogle Folk var bleven sendt ned til »North-Star« for at skaffe yderligere Forsyning i Anledning af det større Forbrug af Provisioner paa »Resolute«, aldeles uventet kom tilbage med en Hundeslæde, efterat have været ved Beechey-Ø og tilbage igjen — en Afstand af 600 Mile — i det korte Tidsrum af sex Uger.

De Nyheder og Breve, han medbragte, i Forbindelse med Tilbagekomsten af det ene reisende Parti efter det

*) See Beretningen om Mr. Krabbe's Besøg paa „Investigator“ i 1854. Pag. 274.

andet af Captain Kellett's Slæde-Expeditioner, tjente til at fordrive den spændende Tid førend Vandene bleve aabne i Barrowstræde.

Captain M'Clintock, Lieutenanterne Mechem og Hamilton gjorde udstrakte Reiser og eftersøgte paa det Nøiagtigste alt det Land, som laa nord og nordvest for Melville-Ø. Captain, dengang Commander, M'Clintock's Reise omfattede den overordentlige Strækning af 1210 geographiske Mile, den længste, som nogensinde er foretaget tilfods i disse Egne; og Captain Richards bragte, ved en mærkværdig Reise fra Northumberland-Sund i Wellingtons Canal til Dealy-Ø, Captain Kellett Underretning om »Assistance's» og »Pioneer's» Beliggenhed.

Imidlertid blev Lieut. Creswell sendt fra »Resolute» til Beechey-Ø, og Depescher medgivne ham til Underretning for Admiralitetet om »Investigator's» Sikkerhed, for det Tilfælde, at »Intrepid» og »Resolute» ikke skulde naae at slippe ud af Lancaster-Sund i det kommende Efteraar.

Da Resultaterne af de Eftersøgelser, som vare foretagne af Slæde-Expeditionerne, forelaae for Captain Kellett, og han saae, at Intet videre kunde gjøres i nordvestlig Retning, forandrede han sin Plan, at afsende »Intrepid» alene med »Investigator's» Mandskab til Beechey-Ø, og bestemte sig til at afgaae med begge Skibene til dette Mødested, saasart som Isens Tilstand vilde tillade det.

August Maaned brød frem; Isen var i Bevægelse udenfor, men Udsigterne vare ikke lovende. Den seilbare Aarstid kom meget seent ved Melville-Ø, uagtet den kom meget tidligt i Wellingtons Canal. Den 18de August begyndte

det at blæse en stærk Storm ud fra Land. Isen, som blev sat i Bevægelse ved den, brød op i alle Retninger; et Stræde med aabent Vand dannede sig agter ude, og denne samme Nat vare »Resolute« og »Intrepid« tilsøes, og »Investigator's« Besætning — som de haabede, stakkels Folk! — paa Veien hjemefter.

Inden fireogtyve Timer bleve Skibene stoppede af Pakisen fra Byam Martins Canal, og i mange Dage laae de under den yderste Pynt af Melville-Ø, speidende efter en Aabning i Isen, hvorigjennem de kunde slippe over til Bathurst-Land, thi vare de først i Læ af dette, vidste de, at nordlige Storme ufeilbarlig vilde bevirke aabent Vand langs under Landet og sætte dem i Stand til at naae Beechey-Ø; derfra og til England var man sikker paa at komme.

Dag efter Dag gik hen; Drivisen var i stadig Bevægelse i Byam Martins Canal og lovede intet Godt, medens Vinteren var stærk i Anmarsch med Snee, Mørke og nylig dannet Iis. Lykkeligviis befandtes denne Deel af Melville-Ø, ligesom ethvert andet Sted paa Sydkysten af dette begunstigede Land, at være særdeles rig paa Vildt, i Særdeleshed Moskus-Oxer. En saadan Himlens Gave under Forhold som deres, blev greben med Begjærlighed af Captain Kellett, der naturligviis af yderste Evne bestræbte sig for at bevare »Investigator's« Mandskab og bringe det sundt og kraftigt til England. Enhver brugbar Bøsse og Mand blev sendt ud for at skaffe friskt Kjød; og de havde saa godt Held med sig, at der tilsidst var indbragt Vildt til en Vægt af 10,000 *℔*, — og da det snart var frossent, var det paa en nem Maade præserved for den kommende Vinter.

Kjødet blev hængt i Rækker rundtom i Reisningen paa »Resolute« og »Intrepid«, saa at de i nogen Tid langt mere lignede Slagterbøder end britiske Opdagelses-Skibe. Drevne til at vove, hvad det skulde være, hellere end at blive liggende, hvor de laae, endnu en Vinter, forsøgte Skibene tilsidst at bane sig en Vei gennem Pakisen; men den 9de September bleve baade »Intrepid« og »Resolute« fast inde-sluttede i den nylig dannede Iis, og da en Storm af Nord-vest drev Pakisen ned paa dem, bleve de fuldkomen omrin-gede af denne og nødte til at gaae, hvorhen den maatte føre dem.

Dette var en ny Skuffelse for »Investigator's« brave Besætning. De imødegik den imidlertid med Resignation og en Følelse af Taknemmelighed over, at de dog under alle Omstændigheder vare henved 300 Mile nærmere ved Hjemmet, og at man paa de vel indrettede Skibe, som de nu vare ombord i, vilde vise dem al mulig Venlighed og anstrenge sig af al Magt for at bringe dem sikkert gjen-nem den fjerde Vinter. I Sandhed, ingen Møie sparedes af Officerer og Mandskab paa »Resolute« og »Intrepid« for at forskaffe deres Passagerer enhver Beqvemmelighed og bortlede deres Sind fra de sørgelige Betragtninger, som maaskee mere end alt Andet gøre modtagelig for Skjorbug.

Imidlertid dreve Skibene omkring med Isen i to Maaneder og vare i stor Fare. Tilsidst syntes de at skulle sikkert ved at den svære Iismasse, som dannedes ved det stadige Tryk imod de ubeskyttede Skibe, ved sin Styrke modstod den øvrige, Skibet omringende Driviis. I nogen Tid frygtede de for af de nordlige Vinde at blive førte syd paa; og hvis

der havde været et godt Udløb for Isen mellem de yderste Punkter, hvortil Lieut. Osborn og Lieut. Wynniatt kom i 1851, er det sandsynligt, at man næste Sommer, 1854, havde kunnet finde »Resolute« og »Intrepid« i en eller anden vanskelig Stilling mellem Prindsen af Wales- og Prinds Alberts Land. Frygten herfor ophørte, da de fandt, at Pakisen ikkun en kort Tid drev imod Syd, som vilde den tæt opfylde den store Udstrækning af Vand, kaldet Melville-Sund; derefter drev den med Skibene stadigt østerefter, og samtidigt førtes de den meste Vei op igjen, som de vare satte syd paa, indtil Pakisen blev fastliggende, uden Tvivl standset af de Øer, som ligge tvers for henimod Barrowstræde — Griffiths-, Lowther-, Garrett- og andre Øer. Efter den 12te November bemærkede Captain Kellett med Glæde, at hans gode Skib var kommen til Hvile i Isen, og at han havde naaet et Punkt omtrent lige øst for Winter Harbour ved Melville-Ø under 101° V. L. — en særdeles gunstig Beliggenhed med Hensyn til at undslippe tidligt den følgende Sommer. Da det imidlertid ikkun er min Pligt at fortælle, hvorledes det gik »Investigator's« Mandskab, vil det være tilstrækkeligt at sige, at endnu en Vinter gik hen over deres Hoveder uden nogen betydelig Tilvæxt i Sygdomme. Een Officeer (Mr. Sainsbury, Mate) døde den 14de November, men han havde meget længe været syg, og hans Liv var tydeligt nok kun bleven opholdt saalænge, som han vedblev at haabe paa at skulle slippe for en Vinter til.

Kun To eller Tre af »Investigator's« Besætning undgik denne sidste Prøvelse. Imellem dem var Lieut. Gurney Creswell, som om Foraaret var bleven sendt ned til

Beechey-Ø med et Slædeparti fra Dealy-Ø, og da »Phoenix«, Captain Inglefield, havde gjort et flygtigt Besøg paa hiint Sted, blev Lieut. Gurney Creswell taget ombord i dette Skib til England, og den 7de October 1853 bragte han Admiralitetet den glædelige Efterretning om Opdagelsen af Nordvestpassagen og Capt. M'Clure's og hans Ledsageres Sikkerhed.

Den gode Helbredstilstand blandt »Investigator's« Besætning skyldtes uden Tvivl for en stor Deel den overordentlige Forsyning med Moskusoxe-Kjød, som erholdtes ved Melville-Ø. Hvis ikke »Resolute« og »Intrepid« saa vidunderligt vare blevne hjulpede hermed, vilde de ikkun have været i Stand til at yde det tilkomne Mandskab en ringe Portion af henkogte Sager, da de selv kun havde faaet et ubetydeligt Quantum heraf ombord i Skibet. »Assistance« og »Pioneer« havde tilmed taget Broderparten, da de fik ny Forsyning fra »North Star« i August 1852.

Allerede den 14de April 1854 vare Captain M'Clure og hans Mandskab i Stand til at forlade »Resolute« og »Intrepid« og gaae med Slæderne til Beechey-Ø, — et ret godt Beviis paa, at deres Helbred ikke var bleven ringere, siden de, for tolv Maaneder siden, forlode Mercy-Bugten.

Kun een Matros var for svag til at gaae; han var i høi Grad angrebet af Skjørbug og bukkede snart efter under for den, endskjøndt han blev bragt ombord i »North Star« paa en Hundeslæde. »North Star« og Depotet ved Beechey-Ø maa nu betragtes som Foraars-Opholdsstedet for vore Venner fra »Investigator«; men for at forbinde den ene Deel af denne Fortælling med den anden, maae vi give en let Skizze af de Bevægelser som gjordes af Captain

Kellett's Division, saavel som af Divisionen i Wellingtons Canal under Captain Belcher.

I Sommeren 1853, førend »Resolute« og »Intrepid« forlode Melville-Ø, satte Captain Belcher ud for Beechey-Ø fra et Sted, kaldet Northumberland-Sund, ved det nordre Indløb til Dronningens Canal. Captainerne Richards' og Osborn's tilbagevendte Slædepartier havde fortalt Capt. Belcher om »Investigator's« Befrielse og Opdagelsen af Nordvestpassagen. Det syntes at være Sir Edward Belcher's Hensigt at standse »Resolute« og »Intrepid«, hvis de kom til Beechey-Ø. Der var altsaa ingen Tid at spille, men der maatte strax aabnes Forbindelse med Beechey-Ø, og dette blev anseet for saa vigtigt, at al videre Eftersøgelse blev opgivet, ja endog eet Slædeparti blev ladet tilbage og maatte efter en lang og besværlig Reise sørge for sit Tilbagetog saa godt det selv kunde. Man naaede hurtigt Cap Majendie, og der stødte en Baad med Commander Pullen fra »North Star« til »Assistance« og »Pioneer«.

Af Commander Pullen fik man Underretning om, at Aarstiden ikke syntes at være fremmelig i Barrowstræde, og at han havde fundet meest aabent Vand paa den vestlige Side af Wellingtons Canal. Den store Baad, hvori han var kommen, var ganske vist et ret godt Beviis paa, at det var Vand og ikke Iis han fornemmelig havde mødt paa Veien. Efterat have givet Commander Pullen Ordre, som skulde forebygge, at »Intrepid« passerede Beechey-Ø*), sendte Capt. Belcher ham tilbage igjen saa hurtigt som

*) Captain Inglefield ankom imidlertid i „Phoenix“ til Beechey-Ø og hjemførte Lieut. Creswell med Capt. M'Clure's Depescher.

muligt, og da han fandt, at Sagerne ikke hastede, begyndte han at undersøge den store Krumning af Wellingtons Canal, hvori Barings og Prinds Alfreds Bugterne ligge, og tvers-over hvilken Krumning der endnu laa en fast og tilfrossen Iisflade. Næsten til enhver Tid mellem den 9de og 18de August kunde »Pioneer« have bugseret »Assistance« fra Dundas-Ø lige til Cap de Haven, ja vi vide nu af en Udflugt, som Captain Inglefield gjorde med en Baad til dette Forbjerg fra Beechey-Ø, at »Pioneer« og »Assistance« vilde dengang have fundet aabent Vand paa dette Sted. »Pioneer's« og »North Star's« Journaler og Inglefields Beretning stemme fuldkommen overeens i denne Henseende.

Der var Ingen, som ansaae det for en uventet Ulykke, at »Pioneer« og »Assistance« bleve fangne i Drivisen og omringede af den paa et Sted, kaldet Cap Osborn, 50 Mile nord for Beechey-Ø; og dog blev der strax ved Foraarets Begyndelse 1854 truffet Foranstaltninger til at forlade alle Hds. Maj.'s Skibe under Capt. Belcher's Commando.

I fuldkommen Uvidenhed om, at et saadant Arrangement tilsigtedes af Expeditionens Chef, havde man holdt saa omhyggeligt og betænksomt Huus med »Resolute's« og »Intrepid's« Hjælpekilder, at de med en indskrænket Besætning i hvert Skib endnu vare i Stand til at imødegaae Muligheden af ikke at komme fri af Isen i 1854; og dette var saa meget mere roesværdigt af Captt. Kellett og M'Clin-tock, som de desuden havde maattet underholde de fra »Investigator« tilkomne Matroser og Officerer, og derhos havde efterladt et betydeligt Depot af Provisioner og Klæder paa Melville-Ø til Brug for Collinson, hvis Skjæbnen skulde føre ham derhen.

Captain Kellett, der ansaae det for uafviselig Pligt ikke at ophøre med Eftersøgelsen, saalænge han med Skibet laa saaledes, at han kunde fortsætte den, afsendte tidligt om Foraaret Lieut. Mecham, understøttet af en Afdeling Mandskab under Masteren Mr. Krabbe, for paany at besøge Mercy-Bugten i Banks Land og paa Kronprindsesse-Øen i Prindsen af Wales-Stræde at efterlade Underretning om, at »Investigator's« Besætning var i Sikkerhed, — en dristig og heldig Foranstaltning, som Følgerne viste. Desuden var det Capt. Kellett's Hensigt senere paa Foraaret at ville have udsendt Slædepartier for at bringe Forbindelse tilveie mellem de yderste Punkter, hvortil Lieutenanterne Osborn og Wynniatt kom paa deres Eftersøgelser, og ydermere at anstille Under-søgelser ned igjennem Peel-Sund. »Resolute's« og »Intrepid's« centrale Beliggenhed tillod ham nemlig med stor Lethed at iværksætte saadanne Forholdsregler.

Mr. Krabbe naaede »Investigator« den 5te Mai. Han siger: »Flag og Vimpel vaiede endnu. En stor Dynge sammenføjet Snee paa dens nordre Side satte ham i Stand til at gaae ind over Rælingen. Da han aabnede For-Lugen og gik ned i Skibet, fandt han Alt i god Orden, undtagen at Skibet havde trukket saa meget Vand, at det stod op til Banjerdækket. Skibet syntes at have drevet for sine Ankere efterat det var bleven forladt, thi i Stedet for at ligge i ni Favne Vand laa det nu i elleve. Dette maatte være foranlediget ved Bevægelse i Isen, thi der var intet Tegn paa, at der havde været aabent Vand i Mercy-Bugten i Efteraaret 1853«. Mr. Krabbe forlod »Investigator« den 11te Mai 1854.

Imidlertid ankom Captain Richards — der var afsendt i et saa strengt Veir, at alle hans Folk nær kunde have mistet Livet, — til Captain Kellett med et confidentielt Brev fra Sir Edward Belcher. Dette confidentielle Brev er naturligviis nu et offentligt Document, og tilmed et meget mærkværdigt Actstykke. Det indeholder denne Paragraph, som her anføres ordret:

»Skulde Captain Collinson være saa heldig at naae Dem, vil De have at følge den samme Fremgangsmaade, og ikke under nogen Betingelse udsætte Dem for at blive opholdt endnu en Vinter. Dette er Regjeringens Anskuelse; og efterat jeg saavidt har forklaret mig, skal jeg ikke besvære Dem med yderligere Instructioner, end at De møder mig ved Beechey-Ø med alle Skibenes Besætninger før den 26de August«.

Captain Kellett bestemte sig til, ikke at rette sig efter en saadan Anviisning alene ifølge et confidentielt Brev, og afsendte øieblikkelig Captain M'Clintock til Sir Edward Belcher for at gjøre ham opmærksom paa, hvor let det lod sig gjøre at frelse Skibene, endvidere forsikkre ham om deres gode Forsyning med Proviant, saavelsom om tilstrækkelig god Sundhedstilstand hos Officerer og Matroser til at imødegaae, om det muligen skulde blive Tilfældet, endnu en Vinter, hellere end at forlade Hds. Maj.'s Skibe, der laae saa godt som tænkes kunde til at undslippe strax, saasnart Isen brød op i Barrowstræde, og sluttelig fremhæve for Sir E. Belcher, at det var ham stærkt imod at forlade saa mange smukke Skibe.

Men Captain Kellett's Forestillinger frugtede Intet. Captain Belcher sendte Captain M'Clintock tilbage med en

Ordre til at forlade »Resolute« *) og »Intrepid«; og »Investigator's« Mandskab, som fire Vintere igjennem havde levet under haarde Prøvelser og Møisommeligheder, forbavsedes ved at see alle Mand efterhaanden trække sig tilbage til Beechey-Ø, rede til at vende tilbage til England, saasnart som det maatte blive muligt.

Lieut. Mecham's og Mr. Krabbe's Slædepartier vendte i Løbet af Sommeren tilbage til Beechey-Ø, efter paa deres Reise at have tilbagelagt vidunderlige Afstande. Fra »Investigator's« Depot af Provisioner paa Kronprindsesse-Øen bragte Lieut. Mecham den 12te Juni særdeles interessante Oplysninger, vedrørende Hds. Maj.'s Skib »Enterprise's« Bevægelser. Dette var det første Nyt, Nogen havde hørt om »Enterprise«, siden den passerede Behringsstræde i 1851. Da Captain Collinson i denne Beretning, dateret 27de August 1852, tydeligt siger, »det er min Hensigt at gaae frem igjennem det Stræde, som adskiller Wollaston's fra Prinds Alberts Land, og hvis Indløb ligger under 70° 30' N. B.«, formodede naturligviis Alle, at saasom det var Capt. Collinson's afgjorte Bestemmelse at gaae øster efter, skulde idetmindste nogle Frivillige lades tilbage for at hjælpe ham, i Tilfælde af, at »Enterprise« ligesom »Investigator« skulde blive indesluttet af Isen i en eller anden Havn sydvest for Cap Walker. Men Sir Edward Belcher frigjorde sig fra alle Vanskeligheder med Hensyn til Captain Collinson's

*) »Resolute« er siden bleven bragt op af en amerikansk Hvalfanger, som fandt den drivende med Isen ud ad det atlantiske Hav til; og saa ubetydelig Skade havde den taget paa sin eensomme Reise, at Malningen ikke engang var afskrabet af Isen. Takket være Amerikanerne! den er igjen under engelsk Flag.

Sikkerhed ved følgende Raisonnement. »Hvor gjerne«, siger han, »jeg end ønskede et lignende Resultat *) med Hensyn til Captain Collinson og hans Folk, er jeg dog taknemmelig for, at han efter Beretningerne befinder sig i en Egn, der er fri for Polar-Isens Farer, mod hvilke Capt. M'Clure mener at intet Skib kan holde Stand. Han har i værste Tilfælde to Maader at undslippe paa: den ene ad den Vei han er kommen, den anden, til hvilken jeg kun har liden Tillid paa Grund af dens Vanskeligheder, ved at reise over Land til en eller anden af Hudson Bay-Compagniets Poster, medmindre rigtignok han skulde møde Dr. Rae, da i saa Tilfælde kyndige Ledsagere betydeligt vilde lette ham det Vanskelige i hans Stilling«.

Efter saaledes at have overladt til Captain Collinson at hjælpe sig saa godt han kunde, var det næste Skridt at gøre nogle svage Bestræbelser for og Forsøg paa at holde ud og frelse »Assistance« og »Pioneer«. Den 6te August gik de ud fra deres Vinterquarteer og stod langsomt igjennem Canalen, alt eftersom Vandet og Trykket nordfra begyndte saa smaat at bryde det Iisbelte, som strakte sig tversover Wellingtons Canal.

Isen i Barrowstræde brød op til samme Tid, og den 22de August havde Drivisen i Wellingtons Canal opløst sig i en Strækning af 15 Mile nord for Barrowstræde. Der var kun et, maaskee tyve Mile bredt Iisbelte tilbage mellem Skibene og de Vande, som stode i aaben Forbindelse med Atlanterhavet, og dette Iisbelte var tilmed fuldt af Revner og blev meer og meer undergravet ved enhver ny Strømning. Dog,

*) Nemlig, at de, ligesom „Investigator's“ Officerer og Mandskab, maatte være i Sikkerhed.

det var bestemt, at Skibene skulde opgives, og den 26de August 1854 blev det sidste Skib af denne uheldsvangre Expedition forladt*). Alle Officerer og Folk fra Hds. Maj.'s Skibe »Assistance«, »Resolute«, »Pioneer«, »Intrepid« og »Investigator« vare lige komne ombord i »North Star« og satte Seil til, da »Phoenix«, Captain Inglesfield, og Depotskibet »Talbot«, Captain Jenkins, kom i Sigte ud for Pynten af Cap Riley.

En Deling af Mandskab og Officerer fandt da Sted for at lette de tæt stuvede Dæk paa »North Star«; og »Phoenix« og »Talbot« tog hver sin Deel. Da man var færdig hermed, og endnu nogle andre Smaa-Arrangements vare foretagne, spildte man ingen Tid med at komme afsted. Den 6te September naaede Alle Disco og Grønlands Kyst i Sikkerhed, og ankom endelig til England den 28de September 1854.

Den herlige Bestætning fra »Investigator« fandt alle deres Landsmænds Sympathier og Følelser beslaglagte af Krigen med Rusland; og skjøndt Medlemmerne af en Sø-Krigsret som efter de vedtagne Former anstillede Undersøgelse i Anledning af Tabet af Hds. Maj.'s Skib »Investigator«, paa den hæderligste Maade frifandt Capt. M'Clure, hans Officerer og Mandskab fra enhver Dadel i denne Henseende og med de meest lovtalende Ord roste det kjække Mod og den Iver, som var lagt for Dagen af Alle, saa var det dog en almindelig Følelse hos Skibsmandskabet, at der

*) I Sommeren 1854—55 siges to Skibe at være faldne i Hænderne paa Eskimoerne ved Ponds Bay: efter al Sandsynlighed »Assistance« og »Pioneer«, som ere førte derhen med Drivisen.

fra det Almenes Side kun ydedes dem liden Anerkjendelse i Sammenligning med de Lidelser, som de med saa freldigt Mod havde baaret. Som Tegn paa Anerkjendelse daterede Admiralitetet Captain M'Clure's saavel som hans Næstcom-manderendes og enkelte andre Officerers Forfremmelse fra den Dag, paa hvilken Nordvestpassagen blev opdaget. Hds. Maj. Dronningen hædrede kort efter Capt. M'Clure ved at adle ham; og sikkerlig er denne Æresbeviisning aldrig ydet nogen Værdigere.

I den følgende Parlaments-Session sammentraadte en af Underhuset valgt Comitee for at tage under Overveielse, hvorledes man passende skulde belønne dem, som havde opdaget den længe søgte Nordvestpassage. Men i Tiden mellem Captain Sir Robert M'Clure's Ankomst til England og Parlamentets Sammenkomst var der indløbet den Nyhed, at Dr. Rae havde erholdt sikker Efterretning om, at en Afdeling fra Franklin's savnede Escadre havde passeret den ukjendte Strækning, som laa mellem Barrowstræde og Nord-amerikas Kyst. Comiteens Pligt blev herved endnu mere ansvarsfuld, forsaaavdt som den skulde afgjøre, om Æren for den første Opdagelse tilkom Franklin eller M'Clure, førend endnu den Førstnævntes Papirer forelaae.

Lady Franklin henledede i et meget vel skrevet og rørende Brev den ærede Comitee's Opmærksomhed paa Umuligheden af at komme til nogen sikker Afgjørelse, saalænge alle Beviser, der kunde godtgjøre Franklin's Forrettighed, endnu savnedes; og den afgjorde det derfor meget rigtigt derhen, at Captain Sir Robert M'Clure med Hds. Maj.'s Skib »Investigator« havde opdaget »en« Nordvestpassage og lykkelig ført sine Ledsagere fra det stille til det

atlantiske Ocean ad denne Vei, at han ved sit hele Forhold havde afgivet et Exempel paa ubøielig Udholdenhed, Mod og Iver, der paa en skøn Maade efterfulgtes af hans Officerer og Mandskab, samt »at de«, for at bruge den ærede Comitee's Ord, »udøvede Heltegjerninger, der vel ikke ledsagedes af Kamppladsens Enthousiasme og Triumpher, men som dog i Kjækhed og Pligtiver kunde maale sig med de største og heldigste Krigsbedrifter!« Som Følge heraf tilstodes der Officerer og Mandskab fra Hds. Maj.'s Skib »Investigator« en Belønning af 10,000 £, som et Tegn paa Nationens Anerkjendelse; og i Henhold til en Formodning, som er udtalt af den ærede Comitee, er der al Grund til at haabe, at hele Besætningen fra dette flinke Skib af deres Dronnings Haand endnu vil modtage en Medaille, som de sikkert ville skatte langt høiere end enhversomhelst Pengebelønning.

hold
d og
cerer
omi-
gedes
som
tørste
stodes
vesti-
Natio-
, som
til at
deres
om de
Penge-

Nittende Capitel.

Intet kunde have virket mere nedslaaende med Hensyn til de Forhaabninger, som næredes om at finde Franklin eller komme til sikker Kundskab om hans Skjæbne, end den sørgelige Efterretning, som blev bragt hjem i October 1854. Det anstrengte Arbejde, som Officerer og Mandskab fra Hds. Maj.'s Skibe »Asistance«, »Resolute«, »Intrepid« og »Pioneer« havde foretaget i en Tid af 3 Aar, havde ikke kastet et eneste Lysglimt over den sørgelige Hemmelighed! og som for at udelukke al Mulighed af at foretage noget yderligere Skridt, vare alle de Skibe, som havde været benyttede til Eftersøgelsen, blevne forladte og givne til Priis for Iis og Storm under 74° N. B. Den høitidelige Tavshed, hvormed den ærværdige Præsident i den Krigsret, som var nedsat for at undersøge Captain Belcher's Sag, gav ham hans Sværd tilbage med en blot og bar Frifindelse, betegnede bedst de piinlige Følelser, som ved denne Leilighed nedtyngede hver Mand i Flaaden; og Alle følte, at der var intet Haab om, at det hemmelighedsfulde Slør, der hvilede over Franklin's Skjæbne, vilde blive hævet i vor Tid, med mindre et eller andet Mirakel pludselig

skulde skee. Men netop paa denne Tid, da de, som altid havde betragtet Sagen i et mørkt Lys, smilede ved at see deres ildevarslende Forudsigelser opfyldte, og lykønskede sig seiv, fordi de nøiagtigt forud havde angivet den Skjæbne, der havde ramt »Erebus« og »Terror« (at de nemlig enten vare skruede op paa det Øverste af Drivisen ud for Newfoundland eller knuste og ødelagte i Lancaster-Sund), netop til samme Tid naaede et Brev fra Dr. Rae England med Budskab om, at han endelig havde fundet Nøglen, og at en Deel af Franklin's Expedition havde naaet og var omkommen ved eller i Nærheden af Mundingen af den store Fiskeflod!

Er det formasteligt at sige, at den beleilige Opdagelse af et saadant Factum i dette Øieblik var et tydeligt Exempel paa Forsynets Mellemkomst? At det skulde komme fra denne Kant, er saameget desto mærkeligere, som Dr. Rae med den Reise, paa hvilken han kom i Besiddelse af denne vigtige Underretning, kun tilsigtede geographiske Oplysninger. Dette havde han udtrykkelig sagt før sin Afreise, idet han tilføiede den Bemærkning, at han reiste til Steder, hvor der ingen Sandsynlighed var for at træffe Franklin.

Hans Fortælling er kortelig følgende. Han var bleven udsendt af Hudson Bay-Compagniet i 1853 for at faae et nøiagtigt Overblik over den lange Landtunge, som under Navn af Boothia forbinder Nord-Somerset med Amerikas Fastland. Han skulde bringe Forbindelse tilveie mellem Captain Sir James Clarke Ross's magnetiske Pol, eller Kystlinien i Nærheden deraf, og sine egne Opdagelser ved Castor og Pollux-Floden.

I Lighed med sin tidligere Fremgangsmaade 1846-47, overvintrede Dr. Rae ved Søerne paa den Tange, som adskiller Regent's Stræde fra Repulse-Bay, og tidlig om For-aaret 1854 afreiste han med sit Slædeparti for at fuldføre det ham paalagte Arbeide. Efterat være gaaet op ad Committee - Bay indtil Simpson Halvø, vendte han sig mod Vest og benyttede en Række Søer og tilfrosne Strømme for at lette Arbeidet med at føre Slæden tversover det Land, som laa imellem ham og de vestlige Vande. Paa sin Reise i denne Retning mødte Dr. Rae den 20de April en Eskimo, som paa Spørgsmaalet, om han nogensinde havde seet nogle Skibe eller hvide Mænd, svarede benægtende, men tilføiede, at en Afdeling hvide Mænd var omkommen af Hunger en lang Afstand borte imod Vest fra det Sted, hvor de vare, og hiinsides en stor Flod!

Nu ere Afstand og Tid to Ting, med Hensyn til hvilke en Eskimo har nogen Vanskelighed med at gjøre sig forstaaelig for en Europæer; og Dr. Rae forsikkrer os, at skjøndt han senere havde Grund til at troe, at den store Fiskeflod, som dengang ikkun var halvfjerdsindstyve eller flirsindstyve Mile borte, var den Flod, hvortil der sigtedes, kunde han dengang kun forstaae saameget, at det omtalte Sted var hiinsides en fjern Flod. Da han ikke kunde faae Oplysning om nærmere Enkeltheder, uden forsaavidt der af og til faldt Ord, som overbeviste ham om, at de Indfødte vare i Besiddelse af Artikler fra Franklin's Skibe, lagde Dr. Rae Veien nordefter for at forbinde Udførelsen af sine Instructioner med det Formaal (hvorom han har forsikkret Forfatteren), at gaae frem i den Retning, hvorfra Afdelingen maa være kommen, da den trak sig tilbage

til den amerikanske Kyst. Omstændighederne gjorde, at hans Reise ikke førte til det forønskede Resultat. Dr. Rae vendte tilbage til Munden af Castor og Pollux-Floden, og gik derfra videre tilbage over Land til Repulse-Bay. Underveis indsamlede han Efterladenskaber og forskaffede sig Oplysninger, hvis Resultater han sammenfattede i følgende Indberetning til Admiralitetets Lord-Commissairer, og vendte saa skyndsomst tilbage til England:

»Om Morgen den 20de (April) traf vi sammen med en meget opvakt Eskimo, der kjørte en Hundeslæde, belæsset med Moskusoxe-Kjød. Denne Mand samtykkede strax i at ledsage os to Dages Reise; i nogle faa Minuter havde han læsset sin Ladning af paa Sneen og var rede til at følge os.

»Da jeg havde forklaret ham, hvad mit Formaal var, sagde han, at den Vei, ad hvilken han var kommen, var den bedste for os, og efterat have befriet Slæderne fra en Deel af vor Bagage, reiste vi afsted med mere Lethed. En Anden af de Indfødte sluttede sig nu ogsaa til os; han havde været borte paa Sælhunde-Jagt den foregaaende Dag, men, begjærlig efter at see os, havde han tidlig denne Morgen besøgt vort Snee-Huus og derpaa fulgt vort Spor.

»Denne Mand var meget meddeelsom; og da vi henvendte de sædvanlige Spørgsmaal til ham, om han før havde seet noget til hvide Mænd, Skibe eller Baade, svarede han benægtende, men sagde, at en Afdeling »Kabloonas« vare døde af Hunger en lang Afstand vest for det Sted, hvor de nu vare, og hiinsides en stor Flod. Han paastod, at han vidste ikke bestemt Stedet hvor, at han aldrig havde været der, og at han ikke kunde ledsage os

saa langt. Hoved-Indholdet af de Oplysninger, vi fik af ham og senere erholdt fra forskellige Kilder, var følgende:

»I Foraaret for fire Vintre siden (1850), da nogle Eskimo-Familier vare ude paa Jagt efter Sælhunde nær ved Nordkysten af en stor Ø, paa Arrowsmith's Kaart kaldet Kong Williams Land, saae de omtrent fyrretyve hvide Mænd samlede gaae syd paa over Isen, trækkende en Baad og Slæder med sig. De passerede langs Vestkysten af ovennævnte Ø. Ingen af dem kunde tale Eskimoernes Sprog saa godt, at man kunde forstaae dem; men ved Tegn vare de Indfødte komne til den Formodning, at Skibet eller Skibene vare knuste af Isen, og at de nu søgte til et Sted, hvor de ventede at kunne forskaffe sig Vildt til deres Ernæring. At dømme efter Udseendet, maatte Mændene, der Alle med Undtagelse af en Officeer havde fat paa Slædens Trækreb og saae udmagrede ud, antages at have Mangel paa Provisioner, og de købte en lille Sælhund, eller et Stykke af en Sælhund, af de Indfødte. Officeren beskrives som en Løi, svær, middelaldrende Mand. Ved Enden af deres Dagsreise opslog de Telte til at hvile i.

»Til en senere Dato samme Sommer, men førend Isen brød op, opdagedes paa Fastlandet Ligene af nogle og tredive Personer og nogle Grave, og paa en Ø i Nærheden fem døde Legemer. Dette Sted laa omtrent en god Dagsreise N. V. for Mundingen af en stor Flod, som ikke kan være nogen anden end Back's store Fiskeflod (af Eskimoerne kaldet Oot-koo-hi-ca-lik), da Beskrivelsen af Floden og af den lave Kyst i Nærheden af Point Ogle og Montreal-Ø stemmer nøiagtigt med Sir George Back's Angivelser. Nogle af Legemerne vare i

et Telt eller i flere Telte, andre laae under Baaden, som var bleven vendt om for at give Ly, og nogle laae adspredte rundt om i forskellige Retninger. Af dem, man havde seet paa Øen, formodede man, at det ene var Liget af en Officeer (Anfører), eftersom han havde en Kikkert i en Rem over Skuldrene, og der laa en dobbeltløbet Bøsse under ham.

»Af den lemlæstede Tilstand, hvori mange af Ligene vare, og Indholdet af Kjedlerne, kan det sluttes, at vore ulykkelige Landsmænd ere blevne drevne til den frygtelige Udvei, at forholde sig paa Cannibalers Viis imod hverandre for at friste Livet. Nogle faa af de Ulykkelige maae have overlevet de Andre indtil Tiden for Ankomsten af vilde Fugle (det vil sige, indtil Enden af Mai Maaned), eftersom der var hørt Skud, og friske Been og Fjær af Gjæs bemærkedes nær ved Skuepladsen for den sørgelige Begivenhed.

»Der synes at have været stort Forraad af Ammunition, eftersom Krudtet af de Indfødte blev tømt ud af Smaa-Tønder eller Kasser i en Bunke paa Jorden, og en Mængde Hagl og Kugler blev funden nedenfor Høivandets Mærke, sandsynligviis efterladt paa Isen tæt ved Stranden før For-aarets Begyndelse. Der maa have været en Mængde Kik-kerter, Bøsser (adskillige af dem dobbeltløbede), Uhre, Com- passer etc., som Alt syntes at være bleven slaaet i Styk-ker, da jeg saae Stumper af disse forskellige Artikler hos de Indfødte. Jeg købte saa meget som muligt heraf, til- ligemed nogle Sølvkeer og Gaffer, en Orden i Form af en Stjerne og et lille Sølvfad, hvori der var indgravet Sir John Franklin, K. C. B.

»Indlagt følger en Liste over de vigtigste indkjøbte Artikler, med Angivelse af Forbogstaverne og en løselig Penne-Skizze af Skaftehovedet paa Knivene og Skeerne. Gjenstandene selv skal jeg have den Ære at overrække Dem ved min Ankomst til London.

»Ingen af de Eskimoer, med hvem jeg stod i Forbindelse, saae de hvide Mænd, hverken medens de vare i Live, eller efter deres Død; ikke heller havde de nogensinde været paa Stedet, hvor Ligene vare fundne, men de havde deres Efterretninger fra dem, som havde været der, og som havde seet Afdelingen, da den gik over Isen.

»Saavidt jeg kunde forstaae, er der ingen Grund til at nære nogen Mistanke om, at de Indfødte skulde have øvet nogensomhelst Vold imod de Ulykkelige. —

»Liste over Gjenstande, som ere kjøbt af Eskimoerne, og som de efter Sigende have erholdt paa Stedet, hvor Ligene bleve fundne, nemlig:

»En Sølv-Bordgaffel — Skaft, et Dyrehoved med udstrakte Vinger ovenover; 3 Sølv-Bordgaffer — Skaft, en Fugl med udstrakte Vinger; 1 Sølv-Bordskee — paa Skaffet Forbogstaverne 'F. R. M. C.' (Captain Crozier, Terror); 1 Sølvskæ og en Gaffel — Skaft, en Fugl med en Laurbærgreen i Munden, Motto, 'Spero meliora'; 1 Sølv-Bordskee, 1 Theeskee og en Dessert-Gaffel — Skaft, et Fiskehoved, seende opad, med Laurbærgrene paa begge Sider; 1 Sølv-Bordgaffel — Forbogstaver 'H. D. S. G.' (Harry D. S. Goodsir, Underlæge paa Erebus); 1 Sølv-Bordgaffel — Forbogstaver 'A. M'D.' (Alexander M'Donald, Underlæge paa Terror); 1 Sølv-Bordgaffel — Forbogstaver 'G. A. M.' (Gillies A. Macbean, anden Master, Terror); 1 Sølv-Bordgaf-

fel — Forbogstaver J. T.'; 1 Sølv-Dessertskee — Forbogstaver J. S. P." (John S. Peddie, Læge, Erebus); 1 rundt Sølvfad — indgravet Sir John Franklin, K. C. B.'; en Stjerne eller Orden, med Motto, Nec aspera terrent, G. R. III, MDCCCXV.'

»Ligeledes en Mængde andre Gjenstande uden tydeligt Mærke, som tilligemed ovennævnte ville blive overrakte Secretairen ved Hudson Bay-Compagniet.

»John Rae, C. F.

»Repulse-Bay, Juli 1854.«

Det gjør lidet til Sagen, hvormeget af Eskimoernes Fortælling der er sandfærdigt, og hvormeget der er opdigtet; om een vigtig Kjendsgjerning har Dr. Rae skaffet os Vished, nemlig, at en Afdeling fra »Erebus« og »Terror« naaede Kysten ved eller i Nærheden af den store Fiskeflod. Det er fremdeles tydeligt, at Afdelingen indbefattede Officerer og Folk fra begge Skibene, efterdi de faa Artikler, som man har faaet tilbage fra de Indfødte, bærer »Erebus's« saavel som »Terror's« Navne. Vi have til Exempel Franklin's Guelfiske-Ordensstjerne og noget af Crozier's Sølvtoi.

Det er meget naturligt — thi det var Tilfældet med Captain M'Clure, saaledes som anført er i den foregaande Fortælling —, at hvis Skibene, som hørte til Franklin's Expedition, vare blevne indefrosne i en eller anden Bugt, som ikke ofte blev befriet for Iis, at han da skulde have gjort, som M'Clure agtede at gjøre, nemlig sende en Afdeling hjem over Amerika for at bringe Efterretning og søge Hjælp. Franklin vidste, at da Sir John Ross ved en tidligere Leilighed, i 1833, var kommen i en farlig Stilling med »Victory« og savnedes, blev et reisende Parti strax orga-

niseret og sendt ned ad den store Fiskeflod for at søge efter ham. Kunde ikke Sir John Franklin godt have formodet, at man vilde gjøre det Samme for hans Skyld? Hvor kunde han vide Noget om, at alle Forslag i et saa priseligt Øie med rimeligviis vilde træffe paa Modstand hos de Personer, som Admiralitetet spurgte tilraads?

Publicums Interesse var altfor stærkt fængslet af den britiske Armees Lidelser paa Høiderne af Sebastopol, til at skjænke den mærkelige Efterretning, som blev bragt til England af Dr. Rae, den fortjente Opmærksomhed; og det Samme var Tilfældet med det ikke uvigtige Fund, der blev bragt hjem af Captain Collinson (som lykkelig og vel var undsluppen med »Enterprise») fra et andet Punkt, omtrent i samme Afstand fra Nordkysten af Kong Williams Land som den store Fiskeflod. Det bestod af et Stykke Træværk, som maa have tilhørt enten »Erebus» eller »Terror», og som tilfældigviis blev funden paa en Ø i Nærheden af »Enterprise's» Vinterqvarteer i Cambridge-Bay.

Admiralitetets Lord-Commissairer forhørte sig om nogle Polar-Autoriteters Mening med Hensyn til det Spørgsmaal, hvad der kunde gjøres til yderligere Opklarelse af den Efterretning, som var bragt hjem af Dr. Rae; thi der var meget derved, som var ubestemt og skikket til fremdeles at holde Forhaabninger i Live hos dem, der vare dybt interesserede i den Skjæbne, som havde truffet Besætningerne paa Franklin's Skibe. En gigantisk Krig trykkede vor Marines Hjælpekilder baade med Hensyn til Skibe og Folk, saa at ingen Kræfter paa den Tid kunde undværes; men for at imødekomme det indtrængende Forlangende, at der skulde gjøres nogen Anstrengelse for at komme til Vished, om det

virkelig var Mundingen af den store Fiskeflod, som nogle af Franklin's Folk havde naaet, blev Hudson Bay-Compagniet igjen beordret at udsende et reisende Parti til denne Egn.

Da Dr. Rae havde afslaaet at overtage Ledelsen af den Expedition, som udrustedes i dette Øiemed, skjøndt han understøttede den og opmuntrede dertil af bedste Evne, blev den betroet til Compagniets Hoved-Factor, Mr. James Anderson, en Officeer af høi Anseelse og megen Erfaring som Reisende. Lady Franklin protesterede imidlertid indstændigt imod denne Expedition; hun forudsagde Usandsynligheden af, at den nogensinde naaede Kong Williams Land, og paastod, at Resultatet til Slutningen vilde blive ligesaa lidt afgjørende som Dr. Rae's Beretning, og tilmed et Tab af meget kostbar Tid.

Kjæmpende med mange Vanskeligheder paa Grund af den korte Tid, som der var givet ham til Udrustning og Afreise, tiltraadte Mr. Anderson den 22de Juni 1855 sin Vandring fra Fort Resolution til Mundingen af den store Fiskeflod, medhavende tre Canoer (med Træ-Spanter, men kun Birkebarks-Beklædning), og uden at være ledsaget af nogen Eskimo-Tolk.

Ved Faldene (the Rapids) nedenfor Franklin's Sø saaes den 30te Juli tre Eskimo-Hytter, og man fandt forskellige Artikler, der tydede paa, at nogle af de Ulykkelige, som de søgte efter, havde været der. Vi bede Læseren lægge nøie Mærke til nedenstaaende Anmærkning; — vi ville siden komme tilbage til den igjen*).

*) Uddrag af Mr. Anderson's Beretning (see Dagbogen): — „Ved Faldene (the Rapids) nedenfor Franklin's Sø saae vi den 30te tre Eskimo-Hytter ovre paa den modsatte Flodbred, og kort efter satte en aldrende Mand over Floden til os. Efterat vi havde givet ham Noget,

Man drog dernæst videre, naaede Point Beaufort og landede tilsidst paa Montreal-Ø. »Der«, siger Mr. Anderson, »fandt vi paa Høidedraget af Klipperne ved den sydøstlige Pynt af Øen en Mængde Eskimo-Skjulesteder, og foruden Sælhunde-Tran fandt vi forskellige Artikler, hørende til en Baad eller et Skib, saasom Kjetting-Kroge, Meiseler, Smede-Skovl og Meisel, en oval Tin-Kjedel, en Stang Raajern, omtrent tre Fod lang, halvanden Tomme bred og en Fjerdedeel Tomme tyk; smaa Stykker Reb, Flagdug og en Mængde sammenbundne Stokke; i en af disse var indskaaren Mr. Stanley' (Læge paa Erebus), og lidt længere nede var en stor Mængde Træstumper, Spaaner og Endestykker af Fyrre-, Elme-, Aske-, Ege- og Mahogni-Planker, aabenbart afsavede af uøvede Hænder. Vi vendte alle Træstumperne om, og paa en af dem fandt vi Ordet »Terror« indskaaret. Det var tydeligt, at dette var Stedet, hvor Baaden var hugget i Stykker af Eskimoerne, men man kunde ikke opdage saameget som en Lap Papir, og skjøndt Belønninger bleve udlovede, og den nøiagtigste Eftersøgelse foretaget over den hele Ø, kunde intet Spor af Levninger fra vore ulykkelige Landsmænd opdages.«

satte han os over, og vi bemærkede strax forskellige Artikler, hørende til en Baad, saasom Telt-Pæle og Kajak-Pagalier, gjorde af Aske-Aarer, Stykker af Mahogni, Elm, Ege og Fyr; ligeledes Kobber- og Jernblik-Kjedler, Suppe-Terriner af Tin, Stumper af Instrumenter, en Brevholder med Aarstallet 1843, en itubrækket Haandsav, Meiseler etc. Ikkun een Mand var ladet tilbage ved Hytterne; men Fruentimmerne, som vare meget opvakte, lode os ved Ord og Tegn forstaae, at disse Artikler vare komne fra en Baad, og at de hvide Mænd, hvem Baaden havde tilhørt, vare døde af Hunger.“

De Reisende undersøgte dernæst Point Ogle, hvor de ikkun fandt et lille Stykke Kabliau-Line og en Strimmel Bomuldstøj; og den 8de August begyndte de Tilbagetoget, uden at være traadt i Forbindelse med nogen af Eskimoerne, eller engang have seet nogen, undtagen den ene Mand og de faa Fruentimmer ved Faldene nedenfor Franklin's Sø, og uden i fjerneste Maade at have været i Stand til at naae Kong Williams Land. Efterretningen herom naaede os tidligt paa Aaret 1856, og den stadfæster Dr. Rae's Formodning, at den store Fiskeflod var den Flod, til hvilken den Afdeling, hvorom han havde hørt, havde trukket sig tilbage; men istedetfor at opklare Hemmeligheden og oplyse os om, hvad der er blevet af dem, lader den hele Beretning Franklin's, Crozier's og deres Skibsmandskabers Skjæbne henstaae ligesaa tvivlsom som nogensinde.

Antages det som afgjort, at Eskimoerne saae tredive eller fyrretyve Mænd med en Baad, som Dr. Rae forsikkrer, hvad er der da blevet af dem? Dersom de Ulykkelige, da de naaede Fastlandet, under deres Elendighed tabte Besindelsen og forholdt sig paa Cannibalers Viis — et saadant fortvivlet Skridt er paa ingen Maade sjeldent i disse vilde Egne, og vilde sikkerlig forlænge Livet —, hvor ere da de Overlevende? Er det sandsynligt, at de satte sig hen, den Ene efter den Anden, og døde? Hvis de i den Grad havde opgivet enhver Tanke om egen Interesse og Sikkerhed, at de forbleve paa det samme Sted, vilde da ikke de Overlevende have jordet dem, som først vare omkomne?

Enhver, som har reist i Polarlandene, veed, at de skjøre og tranholdige Been af Sælhunden — ja endogsaa

de sprøde Fuglebeen — findes i uskadt Tilstand over den hele Udstrækning af Polarlande, vi have besøgt. Hvad er der da blevet af Benene af de tredive Mænd? Fem Aar efterat »Erebus« og »Terror« forlode Beechey-Ø i Barrowstræde, fandt Alle de, som besøgte Stedet, hvor de havde overvintret, Klæder, Papirstumper og tusinde andre Tegn paa, at Europæere havde været der, med et ligesaa friskt Udseende som den Dag det blev efterladt der, og Klimatet her er dog meget barskere end paa Montreal-Ø.

Eenogtredive Aar efterat Sir Edward Parry havde været ved Bushnan Cove paa Melville-Ø, fandt en Reisende (Lieut. M'Clintock) et Sted, hvor hiin udmærkede Søfarende »havde«, for at bruge hans egne Ord, »holdt et overdaadigt Maaltid paa Ryper«, og der laae Benene af de selvsamme Fugle strøede omkring den gamle Leirplads! »Jeg forbavsedes«, siger Lieut. M'Clintock (see denne Officeers Dagbog, 1852), »over Benenes friske Udseende; de vare ikke hensemuldrede, men blot afblegede, og knækkede ligesom Benene af en nylig dræbt Fugl.«

Det er ikke sandsynligt, at Eskimoerne have brugt Benene af døde Mennesker. Hvis de vare i Besiddelse af europæiske Klæder, er det neppe rimeligt, at de ganske kunde have skjult det. Ikke et eneste Gevær, ikke en Pik eller Huggert er kommen for Dagen, og det er ikke rimeligt, at Afdelingen har været uden Vaaben; tilmed indrømmede Eskimoerne, at de havde seet baade Krudt, Hagl og Kugler. Og hvad angaaer Mr. Anderson's Mening, at Vinden kunde have bortblæst eller tildækket deres Journaler og Papirer, fordi hans egne Sø-Kalendere toge Skade, er det temmelig dristigt at antage, at den Officeer, som anførte en Afdeling af

Franklin's Mandskab, skulde vise saa liden Omsigt, at han kunde lade sine Papirer ligge henspredte paa Overfladen af Montreal-Ø, istedetfor at lægge dem ned i et af Eskimoernes Skjulesteder, hvor det under Polar-Expeditioner er bleven beviist, at Papirer ere blevne henlagte og efter længere Tids Mellemrum fundne i saa uskadt Tilstand, som maaskee neppe noget andet Klima vilde tilstede.

See vi derfor hen til, hvad der foreligger som afgjort, da faae vi ene og alene ud deraf, at

»En Afdeling fra »Erebus« og »Terror« naaede den store Fiskeflod og have efterladt Spor ved Montreal-Ø og de første Fald i Floden, som de seilede opad!« Hvad der gaaer videre end dette, er Altsammen apokryphisk. Det er ganske naturligt, at Mr. Anderson reiste ud i fast Tro til ethvert Bogstav i den Beretning, som Dr. Rae's Tolk havde oversat; og ganske vist havde han, da han savnede alle Midler til at træde i Forbindelse med den ene gamle Mand og de faa Fruentimmer, som han saae, ingen anden Tilflugt, end at forbinde de Spor, som han maatte opdage, med den Beretning, der iforveien var offentliggjort. Men det maa være Sømænd tilladt at give en Sømands Forklaring af hvad der opdagedes af Mr. Anderson; og vor Opfattelse af, hvad deraf kan udledes, er følgende:

»Ved Montreal-Ø«, siger Mr. Anderson, »fandt jeg en Mængde Træstumper og Spaaner og Endestykker af Fyrre-Elme-Aske-Ege- og Mahogni-Planker, aabenbart afsavede af uøvede Hænder.«

Nu vilde ingen Baad, hvormed »Erebus« eller »Terror« var bleven forsynet fra Hds. Maj.'s Skibsværfter, og som noget reisende Parti kunde have trukket henved hundrede

Mile over Isen, være bleven bygget af Planker af saamange forskellige Træsarter; men det er høist rimeligt, at en Afdeling, som trak sig tilbage til den store Fiskeflod og var bekendt med den lange Række af Fald og Snevringer i denne Flod, vilde føre Materialier med sig — saasom Planker —, hvoraf der, i Forbindelse med Spanterne i deres store Baad, kunde dannes stærke Canoer, der vare tjenlige i dette Øiemed.

Mr. Anderson siger udtrykkeligt, »Træstumper og Spaaner«. Nu er det ikke sandsynligt, at en Vild, som aldrig har seet en Høvl, skulde være i Stand til at frembringe Spaaner. Efter at have underrettet os om, at Planken øiensynligt var gjennemsavet af uøvede Hænder, siger Mr. Anderson, »Vi vendte alle Træstumperne om, og paa en af dem fandt vi Ordet »Terror« indskaa-ret!« Sandelig dette ominouse Ord er et stumt Vidnesbyrd imod, at det har været Eskimoere, som arbejdede der; — dog i den næste Paragraph læse vi,

»Det var aabenbart, at dette var Stedet, hvor Baaden blev hugget i Stykker af Eskimoerne!«

En saa bestemt Slutning kan visselig ikke drages. At Afdelingen førte Tømmer-Værktøi med sig, er beviist af Mr. Anderson's Opdagelser ved Hytterne i Nærheden af Faldene, nemlig »en itubrækket Haandsav, Meiseler etc.«, og maaskee vilde man erholde flere interessante Oplysninger, hvis man kunde tilveiebringe en nøiagtig Liste over enhver Artikel, som er seet der eller ved Repulse-Bay; thi ligesom et Straa kan vise Strømmen i en stor Flod, saaledes kan muligen en eller anden ringe Ubetydelighed kaste et pludseligt Lys over denne sørgelige Begivenhed.

At der fandtes Spor høiere op ad Floden end Montreal-Ø, er et betydningsfuldt Factum; og til Støtte for den Tanke, at man paa Montreal-Ø har truffet Foranstaltninger til at gaae op ad Floden, tjener fremdeles, at Aske-Aarerne ere blevne tilhuggede eller omdannede til Pagaier — en meget nødvendig Forholdsregel for Reisende, der stode i Begreb med at gaae op ad en Flod, som var fuld af Snevringer og Krumninger, og en Forholdsregel, som man aldeles ikke kan antage at være taget af Eskimoerne, da de, som leve i denne Deel af Amerika, ingen Kajaker eller Canoer have. Ogsaa af disse Pagaier fandt man nogle ved Faldene.

Det er sandt, at Fruentimmerne paa dette Sted ved Tegn gave at forstaae, at disse Artikler kom fra en Baad, hvis Mandskab omkom af Hunger; men de gave intetsomhelst Beviis paa, at det var sandt hvad de fortalte, ikke heller kunde de vise hen til en eneste af de Ulykkeliges Grave.

Dr. Rae, som ivrigt søger at hævde Eskimoernes Paa-lidelighed, afviser med Indignation enhver Tanke om, at de skulde have været forræderske, heller ikke kan man paa nogen Maade ønske at vække Formodninger om nogen blodig Fremgangsmaade fra deres Side; men Enhver, som med Opmærksomhed vil gjennemlæse Captain Maguire's fortrinlige Beretning, kan ligesaa let, som den meest erfarne Reisende, danne sig en bestemt Forestilling om Eskimoernes Charakteer overhovedet, og han vil da være enig med os i, at Polaregnetenes Vilde, skjøndt ikke af Naturen grusomme eller forræderske, vilde, ligesom de fleste Andre, snarere raadspørge deres egne Interesser end Menneskelighedens Bud, naar et saadant uventet Fund som en Baads Besætning, bestaaende af forhungrede og af Skjørbug med-

tagne Folk, der førte med sig uvurdeerlige Skatte i Form af Træ, Jern og Seildug, faldt i Hænderne paa dem, og de Fremmede tilmed — saaledes som Tilfældet maa have været med disse stakkels Folk — gjorde Indtrykket af at være i den yderste Nød.

Det er muligt, at nogle af Franklin's Folk ere døde af Sygdom eller Hunger paa det af de Indfødte omtalte Sted paa Fastlandet; men til dette Sted have vi hidtil ikke naaet. Andre kunne være komne til en Ø; der sige Eskimoerne at Officeren døde, og ligeledes fem Mand. Det være nu hermed som det vil, saa er det meget rimeligt, at de vilde vælge en saadan Ø som Montreal, for der at afvente Tiden, da den store Fiskeflod maatte blive aaben; de vilde have en god Stilling til derfra at begynde deres Cano-Reise, og efter al Sandsynlighed være mindre udsatte for at forstyrres af de Indfødte, medens de vare sysselsatte med at bygge Baade eller Tømmerflaader. Lad være derfor, at Nogle ere omkomne af Hunger paa de Steder, som de Indfødte have omtalt (skjøndt til der foreligger Beviis, ere Folk berettigede til at sige, at hvor Eskimoer kunne leve, kunne Engelskmænd ogsaa leve), ja lad os endogsaa tænke os det Tilfælde, at de Tiloversblevne i den Grad forglemte deres Menneskeværdighed, at de spiste deres Kammeraters Kjød, er det da urimeligt at antage, at nogle faa af disse Ulykkelige, saasnart Floden igjen blev seilbar, afreiste med hvad de havde faaet bygget, idet de efterlode alt deres nødvendige Gods paa Øen og ved de første Snevringer i Floden.

De kunne muligen være komne høit op ad Floden og derefter skilte fra hverandre, uden dog nogensinde i denne af mange Vande gjennemskaaarne Egn at være blevne opdagede af

Mr. Anderson paa hans Reise ned ad Flodmundingen til — i Særdeleshed hvis de havde taget Sir George Back's Kaart og frøgt hans gamle Spor, et Spor, hvorfra Mr. Anderson afveg betydeligt til Fordeel for sig og sine Medreisende hvad hurtig Reise angaaer. Vi ønske ikke at give Næring til Haabet om, at en eller anden Overlevende endnu kan streife om iblandt Eskimoerne eller Indianerne, men hvis Nogen ved at betjene sig af en lignende Beviisførelse, som den vi her have fremstillet, kom til et Haab af en saa glædelig og trøsterig Natur, da fortjente han ikke herfor at blive latterliggjort.

De, som have holdt Haabet i Live, som have drevet paa, at den ene Expedition er bleven foretaget efter den anden, til Trods for Uheld, for Spot og ubarmhjertige Beskyldninger for Afsindighed eller interessered. Beggrunde, have nu Grund til at glæde sig over, at saadanne Ubetydeligheder ikke standsede deres Bestræbelser; vi ville endnu faae at see, om ikke Udholdenheden vil formaae at løfte det Slør, som hviler over denne sørgelige Tildragelse.

Det er ikke alene disse fyrretyve Menneskers Skjæbne, vi ønske at komme til Kundskab om, — de vare kun en Afdeling af den savnede Expedition; der er endnu hundrede Sjæle, hvorom ingen Oplysning haves! og dertil to af Hds. Maj.'s Skibe!

Til dem, der fremstille Udgifterne ved Polar-Expeditionerne, eller det Livsfarlige derved, som Indvendinger mod Føførelsen af en Gjerning, vi ere gaaede i Borgen for at bringe til Ende, kan Svaret gives kort. Læs den lange Liste over Soldater og Matroser, som aarlig gaae til deres lidet ære-

fulde Grave i Benin's forpestede Bugter, paa Vestindiens febersvangre Kyster, ved deres cholerahærgede Stationer i Hindostan eller China, hvor Udgifterne til Læge-Reqvisiter, undertiden ere større end dem, der vilde være tilstrækkelige til at ernære de Tusinder, som omkomme! Hvad opoffre de deres Liv for? Er det fordi vi ønske, at alle Nationer maae ære et Folk, som vil og kan gjøre Alting, og vover Alt, fordi det er Ret? eller ville vi blot lade Afsætningen af Bomulds- og Metal-Varer veie op imod vore Landsmænds Liv?

Hvis den førstnævnte er den styrende Regel for vor Fremgangsmade, da lad England vove at gjøre Ret og risikere, at man kalder dets Handlinger Quixotiske, selv om endogsaa Udvidelsen af Frihandels-Principerne eller Gjenfødselen af Negerracen ikke faae noget Gavn af Undersøgelserne i den kolde Zone. Og til Dækning af Udgifterne lade man eet Linieskib mindre blive holdt i Tjeneste, indtil Spørgsmaalet er afgjort, eller ogsaa indskrænke man sig paa anden Maade, dersom vi ere saa reducerede, at England ikke har Raad til at søge efter sine savnede Sønner.

Vi, som nu kunne gjøre Polar-Reiser til en Gjenstand for reen arithmetisk Beregning, vide paa det Nærmeste, fra hvor fjernt et Sted et Selskab af fyrretyve Søfolk kan være kommet, naar de have trukket en tung Træ-Baad med sig over Isen, foruden en Mængde Gjenstande, som vi paa forskellige Steder have opregnet, og som uden Tvivl ikkun udgjorde en liden Deel af hvad de havde med sig. Sætte vi derfor den Vægt, som blev trukken af de fyrretyve Mand, til 200 Pund for hver, og beregne den daglig tilbagelagte Strækning til omtrent ti Mile, en meget rigelig Beregning for afkræftede Søfolk, saa kunne vi støtte os paa Captai-

nerne Richards', Osborn's og Penny's tidligere Erfaring (eftersom de Alle have maattet føre tunge Træ-Baade saa langt som muligt over Isen), naar vi sige, at en Reise paa henved femten Dage, eller 150 Mile, vilde omtrent være den længste Vei de kunde have gaaet fra det Sted, hvorfra de vare komne; saameget mere som man dengang kun forstod sig lidt paa Slæde-Expeditioner, og Udstrækningen af de Slæde-Reiser, som Franklin's Folk foretog fra Beechey-Ø, og som kan sees af deres Varder, ikke afgiver noget glimrende Beviis i saa Henseende. Cap Bowden i Wellingtons Canal og og Creswell's Taarn i Barrowstræde danne, saavidt vi vide, Grændsen for deres Undersøgelser i denne Egn; og ingen af dem udkræver en Reise paa halvtredsindstyve Mile.

»Erebus» og »Terror» ere et eller andet Sted indenfor Grændserne af de endnu ikke eftersøgte Strækninger i Nærheden af Kong Williams Land, derpaa tyder nu Alt hen. Hundrede og halvtredsindstyve eller tohundrede Mile fra Montreal-Ø imod Nord fører os til Centrum af denne Udstrækning og til det Sted, hvor Victoria-Stræde deles af den store Ø, som kaldes Kong Williams Land. Ved eller i Nærheden af Cap Felix paa denne Ø, eller nær ved den magnetiske Pol i Boothia, ere de efter al Sandsynlighed blevne siddende fast i Isen; thi havde de været ved Victoria-Land, hvor der er mange Indfødte, meget Vildt og Fisk i Overflødighed, maa man antage det som givet, at de vilde have sendt deres »tabte Skare» langs Kysten henimod Kobbermine- eller Mackenzie-Floden. Hvorledes de med deres Skibe naaede dette formodede Punkt, vil alene Tiden og Opdagelsen af deres Journaler kunne vise. Hvad enten de gik rundt om Vestsiden af Prindsen af Wales-

Land og passerede ned igjennem en Canal, som Nogle antage eksisterer i sydostlig Retning mellem dette Land og Victoria-Land, eller de, hvad der synes naturligt, gik ned gennem den smukke seilbare Canal, som aabner sig mod Syd mellem Cap Bunny og Cap Walker, nu kaldet Peel-Sund, og saaledes lagde Veien efter Amerikas Fastland, herom kan man kun have Formodninger. Men Mangelen af alle Varder eller Tegn paa, at de have opholdt sig ved eller været i Land paa nogen af Kysterne af Prindsen af Wales-Land — efter hvad der hidtil vides —, saalidt som paa Nord-Somerset, leder os til den naturlige Formodning, at de ere nærmere ved Kong Williams Land end noget andet Sted — maaskee i en eller anden Fordybning i dens Nordkyst, hvor de ere løbne ind paa en sildig og stormfuld Aarstid, saaledes som M'Clure gjorde med »Investigator» og John Ross gjorde med »Victory» for aldrig at undslippe med deres Skibe.

Imod den Mening, at Franklin's Skibe skulde være at finde i dette Strøg, har man anført, at han da sikkert vilde have besøgt Depotet ved Fury-Strand i Regent's Stræde. Vi svare hertil, at Franklin fra sin Iis-Master og Andre i hans Expedition vel vidste, hvor værdiløst det var for hans Øiemed. Han vidste, at efterat Depotet var bleven dannet, havde Sir John Ross forsynet »Victory» fra det, og at han senere havde trukket sig tilbage til det og tilligemed sit Mandskab levet af det i næsten tolv Maaneder, og endelig eqviperet sig selv der, før han kom fri af Isen i 1833. Senere havde nogle Hvalfangere slæbt næsten Alt bort fra Strandkanten; og for at undgaae en retslig Forfølgelse havde et af Skibene i Peterhead Harbour nedlagt en Mængde Pro-

visioner, som det havde plyndret fra Fury-Depotet. Alt dette vidste Franklin, og da Lieut. Robinson fra »Enterprise« i 1849 naaede det formodede Depot fra Leopold-Harbour, fandt han lidet der, med Undtagelse af en eller to Foustager med Meel og nogle Rosiner —, som viste, hvor klogt Franklin havde handlet ved ikke at søge derhen.

Det nytter ikke nærmere at behandle det Spørgsmaal, hvem der tilkommer Dadel for vore frugtesløse Anstrengelser, eller at beklage de Officerers Iver og Energi, som have opoffret sig for en uheldig Søgen efter Franklin. Det kunde i Virkeligheden ikke være anderledes; Kaartet var i 1848 ikke udfyldt, og hvis det endnu for Tiden stod paa samme Punkt, hvad Sikkerhed skulde vi saa have med Hensyn til Stedet, hvor vi skulde søge Franklin, selv om man havde hørt om to Baad-Partier istedetfor eet paa den amerikanske Kyst? De tidligere Polar-Reisende, hvis Tjeneste man har benyttet, have sikkert indskrænket Eftersøgelsen til blot een Sommers Arbeide med en hensigtsmæssig udrustet Expedition i Peel-Sund, og dem, som dadle os, fordi vi have anvendt Tid til at søge nordvest for Beechey-Ø, maae vi simpelthen svare, at vi sætte en Ære i, at man i 1852 med os deelte Haabet om, at Franklin's Expedition var i denne Retning. Det vedligeholdte den almindelige Interesse for Gjendstanden, og satte os i Stand til, skjøndt vi vare uheldige der, at sige, at vi aldrig forsagede og aldrig troede, at de Savnede ikke vilde findes, eller at de vendte om ved Beechey-Ø; og England kan regne sig det til Ære, at det paa Grund heraf og af andre Omstændigheder, aldrig trættedes i sine Bestræbelser, indtil det havde forskaffet sig et sikkert Spor til Stedet, hvor de maatte findes. Det er uden Tvivl for Opdagelsen af dette

Spor og for det sikke Haab, som det stiller i Udsigt, nemlig at vi, ved med Fasthed at følge den angivne Vei, snart skulle komme til Kundskab om Franklin's og Crozier's Skibsmandskabers Skjæbne, at Admiralitetet har belønnet Dr. Rae med en Deel af de tyve tusinde Pund, som Parlamentet har tilstaaet; og skjøndt en saadan Belønning strengt taget gaaer udenfor det, som Parlaments-Bevillingen tilsigter, er der dog ingen Tvivl om, at Lorderne paa en ædel Maade have benyttet deres Prærogativer ved at overskride Reglen og belønne en virksom og ivrig Polar-Reisende for at have fundet et Spor, som er den dobbelte Sum værd, og som har givet Alle, hvis Tanker beskjæftige sig med denne Sag, nyt Haab og Mod, saaledes som de to følgende motiverede Forslag ville vise. Det første er udgaaet fra Lady Franklin, som har været det fornemste Ophav til Efter-søgelsen, og hvis utrættelige Energi til at sætte nye Expeditioner i Gang vi skyldte, at Opdagelsen af Nordvestpassagen er bleven fuldført ved Marinens Officerer, og at vi nu saa godt som have Vished om, at vi skulle opdage de længe savnede og eftersøgte Skibe »Erebus« og »Terror«. Det andet, som er fremlagt af Sir Roderick Murchison, en standhaftig Forsvarer af ethvert Skridt, man hidtil har foretaget sig for at frelse den savnede Expedition, og som er undertegnet af en stor Deel af vore Dages videnskabelige Autoriteter, beviser, at vi ikke staae ene med vor Mening.

Vi kunne ikke paa bedre Maade for en Stund tage Afsked med Polar-Opdagelserne og de ikke mindre hæderlige Bestræbelser for at komme til Vished om vore savnede Landsmænds Skjæbne, end ved at anføre de simple, men

veltalende Ord af den høiærværdige Samuel Purchas, Præst ved St. Martinskirken i Ludgate, London:

»Kostbare Klenodier ere disse stolte Søfolk, som for Nationens Hæder hverken spare Omkostninger eller frygte nogen Fare under deres Bestræbelser, — kjække, herlige, ærefulde Bestræbelser! der saaledes søge at tæmme Naturen, hvor den er meest fri for Tøiler, og lægge den under den Regjering og det Herredømme, som Gud har givet Mennesket over alle Ting. Almagts Gud! lad mig i Stilhed beundre og lovprise Din Viisdom, at Du i dette lille Menneskehjerte har nedlagt en Trang til aandelig Stordaad, som en Verden ikke formaaer at tilfredsstille«.

as, Præst

, som for
der frygte
ke, her-
at tæmme
ægge den
Gud har
! lad mig
Du i dette
! aandelig
dsstille«.

Lady Franklin's Brev.

Pall Mall, 60, den 11te Juli 1856.

»Mylords!

»For tre Maaneder siden følte jeg mig opfordret til skriftligt at henvende mig til Lorderne med Bøn om, at De gunstigst vilde opsætte at tilkjende Dr. Rae den Belønning, hvorpaa han havde gjort Fordring for at have skaffet Visshed om den Skjæbne, som havde truffet min Huusbonds Expedition, saalænge til Resultatet af en mere fuldstændig og endelig Eftersøgelse maatte foreligge. Jeg bøn-faldt Lorderne om at træffe saadanne Forholdsregler, som vilde bringe dette Spørgsmaal til en Afgjørelse, og følte mig samtidigt tvungen til at erklære, at Deres Afslag herpaa vilde nøde mig til det besværlige Alternativ selv at lade udruste en Expedition, den være nok saa bekostelig og vanskelig at faae i Gang.

»Paa dette Brev har jeg ikke havt den Ære at modtage noget Svar; men ikkedestomindre syntes det mig og Andre ikke urimeligt at fortolke Deres Tavshed paa en Maade, som ikke var ugunstig for mine Ønsker, saameget mere, som Mylords vel maatte vide, at saalænge intet Afslag var givet mig, var jeg forhindret fra at gjøre noget-

somhelst Skridt til Fremme for den private Expedition, som i Eet og Alt afhang af, at den anden blev opgivet. Selv da jeg efter mere end to Maaneders Forløb læste i Gazette, at Lorderne, uden at tage Hensyn til min Indstilling, havde givet en Belønning af 10,000 £ til Dr. Rae, vilde jeg endnu ikke betragte denne Beslutning som en fuldkommen Forkastelse af mit Andragende om videre Eftersøgelse; eftersom det, betragtet i dette Lys, eller med et saadant Formaal for Øie, vilde have været hensigtsmæssigt til en meget tidligere Periode at bringe Beslutningen til offentlig Kundskab, for at befrie mig for Uvished og give mig frie Hænder til at handle. Desuden var jeg vidende om, at et motiveret Forslag i samme Øiemød som min egen Ansøgning, undertegnet af de fleste af Londons videnskabelige Autoriteter, og indeholdende Anskuelser, som deelt af alle de meest fremragende Polar-Officerer, var bleven indsendt til Hds. Maj.'s første Minister (af hvem det venligt var modtaget); og jeg smigrede mig med det Haab, at Mylords uden Tvivl gunstigt vilde tage dette under Overveielse.

»Saaledes deelt mellem Tvivl og Haab, mellem vexlende Mistrøstighed og paany oplivede Forhaabninger, men dog stadig i en piinlig Angst, har jeg tilbragt tre lange Maaneder (kostbare Maaneder for mig, som behøvede den fulde Tid til min egen Expedition, hvis denne store Byrde tilsidst skulde falde tilbage paa mig), til endelig Tiden er saa langt fremrykket, at Udrustningen af en privat Expedition ikke længer er mulig, og en Sommer, der sandsynligviis mere end nogen tidligere har været gunstig for Seiladsen i Iishavene, er ifærd med at gaae til Ende.

»Jeg føler mig overbeviist om, at hvis Lorderne blot vilde vise mig den Gunst, for et Øieblik at see hen til den piinlige Stilling, hvori jeg saaledes er bleven bragt og endnu befinder mig, uden at man har værdiget mig et eneste Ord enten til Bestyrkelse eller Tilintetgjørelse af mine Forhaabninger, berøvet ethvert Middel undtagen et saadant, som jeg havde rimelig Grund til ikke at bruge, nemlig sikre min Sag den offentlige Deeltagelse, saalænge alle Papirer, Polar-Reiserne vedkommende (min egen Appel til Lorderne medindbefattet), som Underhuset havde forlangt fremlagte, endnu fremdeles holdtes tilbage, og saaledes ude af Stand til at benytte den nærværende eller beregne den tilkommende Tid, — vilde Lorderne blot et Øieblik overveie alt dette, er jeg overbeviist om, at De ville føle, at man har voldt mig megen Bekymring, ja jeg tør sige, gjort mig stor Uret.

»Dog, skjøndt denne Prøvelse har været alvorlig nok, bliver den dog endnu haardere derved, at jeg veed, at ikke alene jeg lider under den. Jeg skal ikke besvære Dem med detaillerede Privat-Sager, skjøndt de kunde tjene til at fremstille min vanskelige Stilling i sit rette Lys; men jeg føler mig forvisset om, at De ville ansee det for værdigt til Deres venlige og alvorlige Opmærksomhed, naar jeg underretter Dem om, at den udmærkede Personlighed, som saa ædelmodigt har tilbudt mig, uden Vederlag at overtage Commandoen over min private Expedition*), hvis jeg skulde være saa ulykkelig at blive bragt til denne Yderlighed, har gjort dette Tilbud med Opoffrelse af alle sine egne videnskabelige private Interesser, af den reneste Deeltagelse i

*) Dr. E. K. Kane af de forenede Staters Marine.

min Bekymring og for at tjene en hellig Sag. Og jeg kunde sige meget mere end det, hvis jeg følte, at jeg havde Anledning dertil. Lorderne ville imidlertid sikkert indsee, at jeg ikke ubegrændset kan forlænge den Uvisheds-Tilstand, hvori min ædelmodige og opoffrende Ven nu er stillet, og at det er min Pligt enten at fritage ham for hans Løfte, som jeg med Glæde vilde gjøre, naar jeg var rolig for, at min Sag var sikker i Deres Hænder, eller sætte ham i Stand til strax at begynde Operationerne paa egen Haand.

Idet jeg høiligen beklager, at De, efter hvad jeg har hørt, er kommen til den Afsjøselse, ikke for Øieblikket at sende noget Skib derop ad den østlige Vei, eftersom jeg er fuldkommen overbeviist om Muligheden af at følge min Huusbonds Spor fra denne Side ned igjennem Peels Canal, maa det dog være mig tilladt at udtale den Anskuelse jeg længe har næret, og som bekræftes af Deres sidste udmærkede Hydrograph, Sir Francis Beaufort, og af Captainerne Collinson og Maguire, at Veien gjennem Behring's Stræde, skjøndt længere i Udstrækning, lettere og sikkrere sig tilbagelægge, og at et Skib, som i dette Efteraar afsendtes til Behringsstræde, sandsynligviis i kortere Tid vilde ankomme til det Sted, som skulde eftersøges ad denne Vei, end ad den anden. Captain Collinson, som har erhvervet sig den største Erfaring med Hensyn til dette Punkt, tvivler ikke om, at han kunde føre endogsaa et saa svært seilende Skib som »Enterprise«, uden Hjælp af Damp, alene i een Sommer, lige til Stedet, hvor det Tilbageblevne af »Erebus« og »Terror« efter al Sandsynlighed nu ligger, og hvor det idetmindste er vist, at Eskimoerne kunne fortælle om Skibenes Skjæbne og give Oplysninger om det Rov, som er begaaet ved deres Undergang.

»Denne Captain Collinson's Mening, at et Skib med Lethed kunde paae Bestemmelsesstedet i een Sommer ved at tage Veien omad Behringsstræde, deles af Captain Maguire og er udtalt i et Brev, som jeg har Tilladelse til at lade følge indlagt. Lorderne ville ogsaa deri finde en anden Grund til at vælge denne Vei, hvilken man hidtil ikke har skjænket den Opmærksomhed, som dens overordentlige Vigtighed fortjener, nemlig den Lethed, hvormed man her kan bringe Skibet i nær Berøring med Eskimoerne. Captain Maguire er nemlig af den Mening, som ogsaa deles af Mr. Anderson (den sidste Fører af Baad-Partiet ned ad den store Fiskeflod), at Nærværelsen af et Skib er nødvendig for at faae de Indfødte til at komme frem med den fulde Sandhed. Disse Folk mangle ikke Snuehed, og hvis de ikke see Andet end en Baad eller et Slædeparti, kan man være sikker paa, at de ville beregne en saadan Expeditions meget indskrænkede Hjælpekilder og drage den Slutning, at den snart vil vende tilbage til det Sted, hvorfra den kom, og befrie dem fra uvelkomne Undersøgelser. Det maa ogsaa erindres, at Eskimoerne have for Skik at foretage Foraars- og Efteraars-Vandring, saa at der behøvedes Tid, til at Kundskaben om, at hvide Mænd vare paa Kysten, kunde gennemløbe Landet, og saaledes komme en eller anden Overlevende, som endnu maatte være tilbage af Mandskaberne fra de savnede Skibe, for Øre.

»Jeg vilde anmode Lorderne om, hvis De skulde tvivle om Nøiagtigheden af mine Beretninger, at kalde de tvende dygtige og erfarne Officerer, Captain Collinson og Captain Maguire, for Dem. Den ene af dem har, efter en Seilads i Polar-Vandene af hidtil ukjendt Længde og Vigtighed, bragt sit Mandskab og Skib tilbage i fuldkommen Sikkerhed,

medens den anden, henviist til en mere begrændset Virksomhed ved Point Barrow, har havt saa stort Held i sine Bestræbelser for at vinde de Indfødtes Tillid og Medvirksomhed, at det giver os Haab om en heldig Virksomhed i hvilkensomhelst anden Egn.

»Jeg nævner disse to udmærkede Officerer, som dem, der ere særdeles kvalificerede til at tale om Fordelene og Mislighederne ved den foreslaaede Route, uden at forglemme, at Captainerne Osborn og Richards ogsaa ere tilstede og ligeledes ere i Stand til at forebringe for Lorderne, hvis De ville gjøre dem den Ære at tilkalde dem, Alt hvad der maatte være bleven sagt for eller imod den Route, som De have erklæret for upracticisk paa denne fremrykkede Aarstid. De ere Alle lige uvidende om, at jeg udtaler denne min ubegrændsede Tillid til deres Duelighed og Æver i det ydmyge Haab, at Lorderne ville erindre, at om De end lægge liden Vægt paa Alt, hvad jeg kan fremføre, fordi det kommer fra en incompetent og altfor interesseret Person, er der dog Mænd tilstede, hvis Qualificationer, hvis Pligter imod Dem, og hvis Følelse af Ansvarlighed ville fjerne dem langt fra ethvert Bihensyn.

»Medens Sagen endnu er under Forhandling, fremsender jeg nærværende Bønskrift til Deres alvorlige og humane Overveelse, i den Tro, at mit Fædrelands Ære ikke er mindre interesseret i Resultatet, end jeg selv og de, som med mig maae savne Slægt og Venner.

»Jeg har den Ære, Mylords, at være

Deres ydmyge Tjenerinde,

Jane Franklin.

»Til Admiralitetets Lord-Commissairer.«

ldset Virk-
eld i sine
Medvirk-
ssomhed i

som dem,
delene og
orglemme,
ilstede og
erne, hvis
hvad der
e, som De
le Aarstid.

denne min
et ydmyge
egge liden
ommer fra
r der dog
mod Dem,
a langt fra

remsender
g humane
e ikke er
de, som

erinde,

Motiveret Forslag,

indsendt af

Sir Roderick Impey Murchison.

»Til Viscount Palmerston, M. P., G. C. B., London,
den 5te Juni.

»Gjennemtrængte af den Overbeviisning, at Hds. Maj.'s savnede Skibe, »Erebus« og »Terror« (eller det Tilbageblevne af dem) endnu ligge indefrosne i Isen ikke langt fra det Sted, hvorfra Dr. Rae erholdt flere Efterladenskaber fra Sir John Franklin og hans Mandskaber, bede vi undertegnede Videnskabsmænd og Andre, som med stor Interesse have fulgt Opdagelserne i Polarlandene, eller som have været udsendte for at søge efter vore savnede Landsmænd, at det maa være os tilladt, alvorligt at lægge Deres Excellence paa Hjerte, hvor ønskeligt det var, at en Expedition blev udsendt for at tilfredsstille Hensynet til vort Fædrelands Ære, og opklare et Mysterium, som har vakt Sympathi over hele den civiliserede Verden.

Dette Andragende støttes af mange Personer, der ere vel øvede i at opfatte og vurdere Forholdene i Polarlandene,

og som efterat have erfaret, at Expeditionen kun skal beordres til at eftersøge een bestemt Strækning, ere af den Mening, at Formaalet er opnaeligt og kun forbunden med liden Risiko.

»Vi kunne neppe troe, at den britiske Regjering, som saa hæderligt har anstrengt sig i forskjellige Retninger, endogsaa for at opdage den Vei, Franklin har fulgt, skulde standse med Eftersøgelsen nu, da det Sted tydelig er bleven angivet, hvor Skibene, eller det Tilbageblevne af dem, maae ligge, — indesluttende, som vi haabe, Beretninger, der ville bringe nyt Lys ind i vor geographiske Kundskab om Polarlandene, og adsprede det Mørke, hvori vore Landsmænds Reise og Skjæbne endnu er indhyllet.

»Skjøndt de Fleste ere komne til den Slutning, at der nu ikke kan være nogen Overlevende tilbage fra Franklin's Expedition, er der dog Mænd af Betydenhed, saavel i vort eget Fædreland som i Amerika, der have en anden Mening. Vi kunne t. Ex. nævne Dr. Kane fra de forenede Stater, der har udmærket sig ved under sin Søgen efter Franklin at gaae længere op imod Nord end nogen Anden, og hvem det kongelige geographiske Selskab nylig har skjænket sin Stifters Medaille i Guld. Han taler saaledes (i et Brev til Mr. Grinnell): — »Jeg er virkelig i Tvivl om, hvorvidt ikke Nogen endnu skulde være i Live. Jeg veed vel, hvor glad jeg vilde have været, hvis mine Pligter imod Andre havde tilladt mig at ty til Eskimoerne ved Smith's Sund og Etah-Bay. Skjøndt det kan synes Dem forunderligt, betragtede vi disse Folks raa Liv med misundelige Øine og tvivlede ikke om, at vi kunde have levet ret beqvemt af deres Hjælpekilder. Jeg behøvede al min moralske og physiske

Kraft for at forebygge, at mine Folk deserterede til Hvalros-Colonierne, og det var min endelige Plan at tye til Eskimo-Livet, hvis Forsynet ikke havde hjulpet os ud af vor yderst farlige Stilling«. —

»Men for at forlade alle Speculationer og holde os alene til Spørgsmaalet, hvorledes vi skulle finde de savnede Skibe, eller de Beretninger, som de maatte gemme, skulle vi bemærke, at ingen Land-Expedition ned ad Back-Floden, som den, der med stor Vanskelighed nylig naaede Montreal-Ø, kan paa en tilfredsstillende Maade fuldføre det Formaal, vi tilsigte. De skrøbelige Birkebarks-Canoer, hvori Mr. Anderson med saa megen Duelighed ledede sin Eftersøgelse, de Farer, hvormed Floden truer, Egnens nøgne Beskaffenhed i Nærheden af Flodens Udløb og den uundgaaelige Mangel paa vedblivende og tilstrækkeligt Forraad af Provisioner bevirkede, at der end ikke blev heldigt begyndt paa en Eftersøgelse, som alene tilfredsstillende og grundigt kan fuldføres af Besætningen paa en Orlogsmand, — for ikke at tale om den moralske Indflydelse af, at et stærkt bevæbnet Mandskab forbliver i Nærheden af Stedet, indtil man har vundet de Indfødtes Tillid.

»Mange Polar-Opdagere, frascet dem, hvis Navne her ere undertegnede, og som ere fraværende i Tjenesten, have udtalt den Mening, at der er forskellige Veie, ad hvilke et Skruedampskib kunde gaae den omtalte Strækning saa nær, at al Tvivl kunde hæves.

»Med Hensyn til den ene af disse Router, den om ad Behringsstræde langs Kysten af Nordamerika, lade vi, at et enkelt Seilskib passerede Veien til Cambridge-Bay, ikkun 150 Mile fra Munden af den store Fiskeflod, og vendte

uskadt hjem, og Chefen paa dette Skib har udtalt det som sin Overbeviisning, at den omtalte Passage er saa stadigt aaben, at Skibe uden Vanskelighed kunne tilbagelægge Veien i een Sommer. Andre Router, saasom Regent's-Stræde, Peel-Sund, eller Løbet tversover fra Repulse-Bay, foretrækkes af Officerer, hvis Erfaring i Polar-Spørgsmaal gjør dem værdige til, at man skjænker deres Anskuelser al Opmærksomhed; ogsaa maa det med Hensyn til to af disse Router fremhæves, at en stor Mængde Provisioner er bleven nedlagt i Nærheden af dem.

»Uden at turde indlade os paa at give noget Raad med Hensyn til, hvilken af disse Planer man skulde bestemme sig for, bede vi indstændigt, at Deres Excellence uden Ophold vil træffe Bestemmelse til en saadan Expedition, som en Comitee, der er sammensat af Søkyndige og Geograph, maatte ansee for bedst egnet til at forskaffe Sagen et gunstigt Resultat.

»Vi ville bede Ds. Excell. at betænke den store Forskel, der er imellem en nøiagtig bestemt Reise til en begrændset og indskrænket Strækning, indenfor hvilken de savnede Skibe, eller det Tilbageblevne af dem, maae ligge, og de tidligere nødvendigviis forsøgsmæssige Undersøgelser i forskjellige Retninger. Ved stadigt at see hen til Vanskelighederne ved disse Reiser, foretagne i Egne, der ligge langt norden for det Strøg, man nu vil eftersøge, ere Personer, som savne geographisk Kundskab, bragte til at formode, at et saadant modificeret og begrændset Forsøg, som det vi foreslaae, medfører yderligere Risiko og kan foranledige nye Eftersøgelser. De tidligere Expeditioners egen Beskaffenhed maatte vistnok medføre Risiko, eftersom

de skulde gennemkrydse Egne, der vare fuldkommen ubekjendte, medens den Eftersøgelse, hvorom vi andrage, skal rettes imod en indskrænket Strækning, hvis Grændser allerede uden Vanskelighed ere naaede af et af Hds. Maj.'s Skibe.

»Eftersom nu Frankrig, efter gjentagne frugtesløse Bestræbelser for at komme til Vished om La Pérouse's Skjæbne, aldrig saasnart hørte om Opdagelsen af nogle af denne udmærkede Søfarendes Efterladenskaber, før de udsendte en søgende Expedition, der skulde samle ethvert Brudstykke, som henhørte til hans Skibe, saa fortrøste vi os til, at disse Polar-Eftersøgelser, som have skaffet vort Fædreland stor Ære, ikke skulle opgives i samme Øieblik, som en Forklaring over vore savnede Søfarendes Vandringer og Skjæbne synes at ligge nær forhaanden.

»Til Slutning bede vi endru indstændigt, at det ikke maa overlades til enkelte Personers Bestræbelser, udgaaede fra en anden og velvillig Nation, der allerede saameget har udmærket sig i denne Sag, ikke heller til vor savnede Vens høihjertede Enke, at gjøre et Forsøg, som langt kraftigere kan udføres af den britiske Regjering.

»Vi have den Ære at være etc.

F. Beaufort. R. I. Murchison. F. W. Beechey.

etc. etc. etc.»

Trykfeil og Rettelser.

Side	4	Linie	9 f. o.	Nordvestpassage læs Nordostpassage
—	24	—	1 f. n.	fuldbyrde læs fuldbyrde Opdagelsen af
—	31	—	18 f. o.	Kyst læs Kjæde
—	48	—	20 f. o.	Unge læs Unger
—	"	—	2 f. n.	Hvalrossen læs Hvalrosserne
—	109	—	18 f. o.	paa Slæden læs ved Slæden
—	122	—	7 f. o.	I denne Henseende læs For „Investigator's“ Vedkommende
—	147	—	11 f. o.	Capt læs Cap
—	151	—	1 f. n.	th læs thi
—	152	—	20 f. o.	sjøndt læs skjøndt
—	153	—	7 f. n.	tydeligt læs lydeligt
—	189	—	5 f. n.	andesteds læs andetsteds
—	195	—	12 f. o.	Mandskab, var læs Mandskab var
—	228	—	3 f. n.	Ve,i læs Vel.

assage

gelsen at

Investigator's"

var